Allison Pearson

Cît de greu poate fi?

trad, din lb. engleză şi note de Mihaela Buruiană. - Iaşi: Polirom, 2019
ISBN: 978-973-46-7873-0
I. Buruiană, Mihaela (trad.) (note)
821.111
Printed in ROMANIA
Allison
PEARSON
Cît de greu poate fi?
Traducere din limba engleză şi note de Mihaela Buruiană
POLIROM
2019

ALLISON PEARSON s-a născut în 1960 în orăşelul Carmarthen din Ţara Galilor. A absolvit Universitatea Cambridge şi a lucrat la o şcoală din Londra şi într-o firmă de publicitate înainte de a opta pentru cariera de jurnalistă, ca editorialist la The Independent, The Independent on Sunday, The Evening Standard, The Daily Telegraph şi The Daily Mail. A fost critic de televiziune, activitate pentru care în 1993 a obţinut premiul „Criticul Anului" în cadrul Premiilor Presei Britanice. De asemenea, a făcut parte din echipa de realizatori ai emisiunii BBC Newsnight Review. Romanul ei de debut, Nu ştiu cum reuşeşte (2002; Polirom, 2006), intrat pe lista best-sellerurilor în Anglia şi Statele Unite, s-a vîndut într-un milion şi jumătate de exemplare în 20 de ţări.

Kate Reddy are tot ce-şi doreşte o femeie împlinită: casă de vis (sau pe-aproape), doi copii iubitori şi un soţ ca nimeni altul. Copiii au crescut şi au devenit adolescenţi (a se citi „nişte monştri"), Richard, soţul ideal, şi-a dat demisia, îşi pierde vremea pe velodrom, bea tot felul de sucuri sănătoase, se-mbracă din cap pînă-n picioare în lycra şi cheltuie banii familiei pe şedinţe de consiliere. Şi cum Richard, în drumul lui spre înţelepciune, nu mai are salariu, Kate trebuie să se întoarcă la muncă. Companiile nu se dau în vînt după angajate la 49 de ani, aşa că ea face ce-ar face orice femeie care-şi ia destinul în mîini: mai scade cîţiva ani din viaţă în CV, se duce la sală, se întîlneşte regulat cu un grup motivaţional şi face scrisori de intenţie fanteziste. Cînd în sfîrşit eforturile ei dau roade, cînd pune mîna pe un job, constată că se află în faţa unei situaţii greu de depăşit: la 49 de ani, ziua la birou nu mai e parfum de roze, acasă, copiii au luat-o razna, mail-ul îi aduce pe neaşteptate o veche iubire ascunsă şi, una peste alta, şeful incompetent şi nesigur o trimite la

întîlnire de afaceri cu un mafiot rus.
Pentru Awen şi Evie, mama şi fiica mea
„Păstrează taina celei care sunt Să-mi fii complice, căci mă deghizez Şi, astfel, poate, obţin ce îmi propun."
William Shakespeare, A douăsprezecea noapte[1]
„Nimeni nu-ţi zice că o să-ţi cheleascâ vulva."
Whoopi Goldberg
1. Toate citatele din A douăsprezecea noapte din acest roman sunt preluate din ediţia William Shakespeare, Opere III, traducere de Violeta Popa şi George Volceanov, Editura Tracus Arte, Bucureşti, 2016.
Pnollog
AiuwQHQtoane miiejisî pana la inUizibilrtate: Ziua „Z" minus şase luni şi doua zile

Chestia amuzantă e că niciodată nu mi-am făcut Kiiji că o să îmbătrînesc. Tinereţea nu fusese chiar uşa de blîndă cu mine, încît să-mi pară rău că o pierd. Femeile care minţeau în legătură cu vîrsta lor mi se păreau superficiale şi nerealiste, dar nu eram nici eu lipsită de vanitate. Vedeam că dermatologii au dreptate cînd spun că o cremă hidratantă ieftină este la fel de bună ca elixirele acelea ale tinereţii în ambalajele lor de lux, dar cumpăram tot crema mai Hcumpă. Să zicem că voiam să mă asigur. Eram o femeie competentă, practică, şi pur şi simplu voiam să arăt bine la vîrsta mea, atîta tot. Care era vîrsta nu conta cu adevărat. Cel puţin, asta îmi spuneam eu. Şi apoi am îmbătrînit.

Uite ce-i, am studiat pieţele financiare jumătate din viaţa mea. Asta este meseria mea. Ştiu care-i treaba: valoarea mea sexuală scădea şi risca un colaps absolut dacă nu făceam ceva să o susţin. Kate Reddy S.A., pe vremuri mîndră şi deloc neatractivă, se lupta ca să reziste unei preluări ostile a farmecului ei. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, adevărul ăsta mă lovea în faţă zi de zi din cea mai dezordonată cameră din casă. Acţiunile fiicei mele adolescente la bursa femeilor erau în creştere, în timp ce ale mele erau în declin. Exact aşa intenţionase Mama Natură şi mă mîndream cu fiica mea superbă, pe cuvînt, numai că uneori pierderea putea să fie dureroasă, extrem de dureroasă. Ca în dimineaţa aceea de la metrou cînd mi-am încrucişat privirile cu un tip cu păr bogat, răvăşit, în stilul lui Roger Federer (există vreunul mai bun?), şi jur că a existat o scînteie de ceva între noi, un sfîrîit de energie, un frison de flirt chiar înainte să-mi ofere locul. Nu numărul de telefon, locul.

„Umilinţăăăă", cum ar spune Emily. Faptul că nici măcar nu m-a considerat demnă de interes m-a înţepat ca o palmă primită pe obraz. Din păcate, tînăra pasională care continuă să trăiască în mine, care chiar credea că Roger flirta cu ea, tot nu înţelege. Se vede pe ea, cea de pe vremuri, în oglinda din mintea ei cînd se uită la lume şi presupune că acelaşi lucru văd şi oamenii cînd o privesc. Speră nebuneşte şi iraţional că ar putea să i se pară atrăgătoare lui Roger (vîrstă

aproximativă: treizeci şi unu de ani) pentru că nu-şi dă seama că ea/noi avem acum o talie mai groasă, pereţi vaginali mai subţiri (cine ar fi crezut?) şi începem să ne gîndim la florile de primăvară şi la pantofi comozi cu mult mai mult entuziasm decît, să zicem, la ultima modă în materie de chiloţi tanga ţepoşi de la Agent Provocateur. Radarul erotic al lui Roger a detectat probabil prezenţa chiloţilor mei practici, de culoarea pielii.

Ştiţi, mi-era bine. Serios, chiar mi-era. Am trecut peste criza de la patruzeci de ani ca peste petrolul dintr-o cisternă răsturnată pe şosea. Am pierdut puţin controlul, dar am redresat maşina din derapare, exact cum te învaţă instructorii, şi pe urmă am dus-o bine din nou. Ba chiar mai mult decît bine. Sfînta treime a vîrstei mijlocii - un soţ bun, o casă frumoasă, copii minunaţi - era a mea.

Apoi, fără a urma vreo ordine anume, soţul meu şi-a pierdut slujba şi s-a concentrat pe Dalai Lama din sinea lui. Nu avea să mai cîştige nimic timp de

• Ini ani, pentru că se reorienta profesional (voia să •Irvină consilier, o, ce bucurie!). Copiii au intrat în iureşul adolescenţei exact în acelaşi timp în care bunicii lor, ca să mă exprim blînd, îşi retrăiau copilăria. Soucra mea a cumpărat o drujbă cu un card de credit furat (nu e aşa de amuzant pe cît sună). După ce şi a revenit de pe urma unui infarct, mama mea s-a

• Ir/.echilibrat şi şi-a fracturat şoldul. Am crezut că îmi pierd minţile, dar probabil doar se ascundeau în uriaşi loc cu cheile de la maşină, ochelarii de citit şi cercelul. Şi cu biletele alea la concert.

în martie, împlinesc cincizeci de ani. Nu, nu să «rtrbătoresc cu o petrecere şi, da, probabil mi-e frică să recunosc că mi-e frică sau că sunt neliniştită (nu Hunt prea sigură cum mă simt, dar ştiu sigur că nu-mi place). Ca să fie complet sinceră, prefer să nu mă gAndesc deloc la vîrsta mea, dar aniversările importante, de genul celor trecute pe felicitări cu cifre uriaşe, îngroşate, ca să-ţi arate binevoitoare Calea spre Moarte, au felul lor de a nu trece neobservate. Se spune că awtăzi cincizeciul e noul patruzeci, dar în domeniul profesional, cel puţin în al meu, cincizeci de ani pot la fel de bine să fie şaizeci, şaptezeci sau optzeci. IVebuie neapărat să întineresc, nu să îmbătrînesc. E o chestiune de supravieţuire: ca să îmi găsesc de lucru, ca să-mi păstrez poziţia în lume, să rămîn vandabilă şi să nu depăşesc data expirării. Să păstrez barca plutind şi caravana pe drum. Ca să împlinesc nevoile celor care par să aibă nevoie de mine mai mult ca niciodată, trebuie să dau timpul înapoi sau măcar să-l fac pe nenorocit să stea pe loc.

Cu scopul ăsta în minte, zilele rămase pînă la împlinirea a jumătate de secol vor fi liniştite şi complet lipsite de evenimente. Nu voi lăsa să se vadă nici un semn din panica pe care o simt. Voi aluneca spre noua vîrstă cu seninătate, fără

viraje bruşte sau obstacole pe drum.

Ei, ăsta era planul. Apoi m-a trezit Emily.

Nebunia betfjii-dti

SEPTEMBRIE

Luni, 1.37: Ce vis ciudat! Emily plînge, este tare Miipărată. Ceva legat de bestii. Un băiat vrea să vină In noi acasă din cauza unor bestii. Ea tot zice că-i pare rău, a fost o greşeală, nu a vrut să facă asta. (’¡udat! în majoritatea coşmarurilor mele, personajul principal sunt eu, la ziua mea de naştere la care nici nu vreau să mă gîndesc, şi devin complet invizibilă şi vorbesc cu oameni care nu mă văd şi nu mă aud.

— Ce bestii? zic eu şi, în clipa în care rostesc cuvintele cu voce tare, îmi dau seama că m-am trezit.

Emily este lîngă patul meu, aplecată ca şi cum H-ar ruga sau şi-ar proteja o rană.

— Te rog, nu-i zice lui tati! mă roagă ea. Nu poţi să-i zici, mami!

— Ce? Ce să-i zic?

Bîjbîi orbeşte pe noptieră şi mîna mea derutată găseşte ochelarii de citit, ochelarii de distanţă, o cutie de cremă şi trei folii cu pastile, abia pe urmă dă de telefon. Fereastra lui mică de lumină lăptoasă, metalică, mă ajută să văd că fiica mea este îmbrăcată în

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe combinaţia dintre expresia englezească to have bat in belfry (a fi scrîntit) şi belfie (fotografie de tip autoportret, în care cel mai adesea vedetele îşi pozează fundul).

pantalonii foarte scurţi şi maioul roz bombon de la Victoria’s Secret, pe care ca o fraieră am acceptat să i le cumpăr după una dintre certurile noastre îngrozitoare.

— Ce e, Em? Ce să nu-i zic lui tati?

Nu-i nevoie să mă uit lîngă mine ca să verific dacă Richard încă doarme. II aud dormind. Cu fiecare an al căsniciei noastre, sforăitul soţului meu a devenit tot mai zgomotos. Ceea ce a început ca un fonfait de purceluş acum douăzeci de ani a ajuns între timp o simfonie porcească nocturnă, completată de secţiunea de suflat. Uneori, în timpul crescendoului, sforăitul lui este aşa de puternic, încît Rich se trezeşte singur tresărind, se întoarce pe partea cealaltă şi reia simfonia de la prima măsură. Altfel, este mai greu de trezit decît un sfînt de pe un mormînt.

Richard avea acelaşi talent pentru surzenie nocturnă selectivă şi cînd Emily era bebeluş, aşa că eu trebuia să mă trezesc de două sau trei ori pe noapte ca să răspund la plînsetele ei, să-i găsesc păturica, să-i schimb scutecul, să o alin şi să o liniştesc, doar pentru ca mica piesă de penitenţă să înceapă din nou. Sonarul matern nu vine echipat cu buton de oprire, din păcate.

— Mami! mă roagă Emily strîngîndu-mă de încheietură.

Mă simt drogată. Sunt drogată. Am luat un anti- histaminic

înainte să mă culc, pentru că de cele mai multe ori mă trezesc noaptea între două şi trei, udă leoarcă, iar medicamentul mă ajută să dorm neîntoarsă. Pastila şi-a făcut treaba prea bine, iar acum gîndurile, orice gînduri, se chinuiesc să străpungă suprafaţa de somn dens, compact. Nici o parte din mine nu vrea să se mişte. Mă simt de parcă membrele mi-ar fi ţintuite în pat.

— Maaaa-miiiii, te rog!

Of, Doamne, sunt prea bătrînă pentru aşa ceva!

— Scuze, lasă-mă o clipă, iubito. Vin imediat!

Mă dau jos din pat pe picioarele ţepene, care mi se împotrivesc, şi mă sprijin cu o mînă de umerii slabi ai fiică-mii. Cu cealaltă, îi verific fruntea. Nu •ne temperatură, dar faţa îi este udă de lacrimi. Aşa <l< multe, că i-au picurat pe maiou. îi simt umezeala, un amestec de piele caldă şi tristeţe, prin cămaşa meu de noapte de bumbac şi tresar. în întuneric, o ii ut pe Em pe frunte şi, în schimb, o nimeresc pe miH Emily e mai înaltă decît mine acum. De fiecare «laIA cînd o văd, îmi ia cîteva secunde să mă obiş-nuiesc cu adevărul ăsta incredibil. Vreau să fie mai înaltă decît mine, pentru că în lumea femeilor e bine n Iii înaltă, e bine să ai picioare lungi, dar vreau i să aibă patru ani şi să fie tare mică s-o pot lua ui braţe şi s-o protejez.

— Eşti la ciclu, iubito?

Ea scutură din cap şi părul îi emană mirosul balsamului meu de păr, acela scump pe care i-am atras atenţia să nu-1 folosească.

— Nu, am făcut o prostie maaaare. El a zis că vine aici.

Emily începe iar să plîngă.

— Nu-ţi face griji, iubito. E OK, zic eu îndreptă ndu-ne pe amîndouă stîngace spre uşă, ghidată de fanta de lumină de pe hol. Indiferent ce e, o rezolvăm noi, promit. O să fie bine.

Şi, ştiţi, chiar credeam că o să fie bine. Ce putea HA fie atît de rău în viaţa unei fiice adolescente, încît mama ei să nu poată rezolva?

2.11:

— Ai trimis. O poză. Cu fundul tău gol. Unui băiat. Sau mai multor băieţi. Pe care nici nu-i cunoşti?

Emily încuviinţează amărîtă. Stă pe scaunul ei de la masa din bucătărie, cu telefonul strîns într-o mînă şi cu o cană cu Simpsons plină cu lapte cald în cealaltă, în timp ce eu beau ceai verde şi mi-aş dori să fie Scotch. Sau cianură. Gîndeşte, Kate, GÎNDEŞTE!

Problema este că nici măcar nu înţeleg ce nu înţeleg. Emily ar putea la fel de bine să vorbească în altă limbă. Adică, am cont de Facebook, sunt într-un grup de familie pe WhatsApp, pe care l-au făcut copiii pentru noi, şi am trimis opt tweeturi (o dată, spre ruşinea mea, despre Pasha din Dansez pentru tine, după ce băusem nişte pahare de vin), dar, în rest, reţelele sociale au trecut pe lîngă mine. Pînă acum, ignoranţa mea a fost distractivă, o

glumă de familie, ceva cu care puteau să mă tachineze copiii. „Eşti din epoca de piatră?", asta era replica pe care Emily şi Ben o cîntau în cor cu intonaţie irlandeză. învăţaseră asta dintr-un serial preferat. „Eşti din epoca de piatră, mami?"

Pur şi simplu nu le venea să creadă cînd, ani de zile, m-am încăpăţînat să rămîn fidelă primului meu telefon mobil: un obiect mic, gri-verde, care îmi tremura în buzunar ca un şoricel. Abia dacă trimitea un SMS, nu că mi-aş fi închipuit vreodată că o să trimit aşa ceva o dată pe oră, şi trebuia să apeşi lung pe o cifră ca să apară o literă. Trei litere alocate fiecărui număr. Dura douăzeci de minute să scriu „Bună". Ecranul era cît o unghie şi nu era nevoie să-l încarci decît o dată pe săptămînă. Telefonul Flintstone al lui mami, aşa-i ziceau copiii. Mie-mi făcea plăcere să le alimentez glumele, fiindcă, pentru o clipă, mă simţeam fără griji, ca genul ăla de părinte relaxat şi destins cum ştiam că nu o să fiu niciodată. Cred că eram mîndră că fiinţele astea cărora le dădusem viaţă, cu puţin timp în urmă atît de mici şi de neajutorate, deveniseră atît de pricepute, încît erau de invidiat, atît de experte în limba asta nouă, care pentru mine era chineză. Probabil m-am gîndit că era un mod inofensiv prin care Emily şi Ben se puteau simţi superiori mamei lor obsedate (oarecum) de control, care rămînea şefa cînd venea vorba de lucruri importante, ca siguranţa şi decenţa, corect?

Greşit! Dom'le, nici că puteam să mă înşel mai tare. în jumătatea aceea de oră de cînd stăteam la masa din bucătărie, Emily, printre sughiţuri de şoc, a reuşit să-mi spună că trimisese o poză cu fundul ei gol prietenei ei Lizzy Knowles pe Snapchat, pentru că Lizzy îi zisese lui Em că fetele din grupul lor o să-şi compare urmele de bronz după vacanţa de vară.

- Ce-i ăla Snapchat?

Mami, e o poză care dispare după, gen, zece Nucunde.

- Super, a dispărut! Atunci care-i problema?

— Lizzy a făcut un screenshot după Snapchat şi n zis că voia să-l pună în chatul de grup de pe Facebook, dur din greşeală l-a pus pe peretele ei, şi acum e acolo, gen, permaneeeent.

Pronunţă cuvîntul „permaneeeent" astfel încît să rimeze cu preferatul ei, „indifereeeent", pe care în iillima vreme îl prescurtează în nesuferitul „indif".

— Permaneeent, zice Emily iar.

La gîndul acestei imortalităţi nedorite, gura i se l rîmbă într-un „O" plin de suferinţă, un balon spart (Ir durere.

Mie îmi ia cîteva momente să traduc ce mi-a spus im limbajul obişnuit. Poate mă înşel (aşa sper), dar cred că asta înseamnă că fiica mea dragă a făcut o l»ză cu fundul ei gol. Prin magia reţelelor sociale şi rrtutatea altei fete, imaginea asta a fost acum răspîndită - dacă ăsta e cuvîntul potrivit şi tare mă tem că e - în toată şcoala, de toată strada, în întreg univer- MUI. De fapt, mai puţin spre tatăl ei, care-i la etaj şi sforăie pentru Anglia.

— Lumea crede că e tare amuzant, spune Emily, pentru că spatele meu încă e puţin ars din Grecia şi e, gen, super roşu, iar fundul e super alb, aşa că arăt ca un steag. Lizzy spune că a încercat să şteargă poza, dar o grămadă de oameni au trimis-o deja mai departe.

— Stai aşa, iubito! Cînd s-a întîmplat asta?

— Era gen şapte jumate, dar eu n-am văzut cu secolele. Mi-ai zis să las telefonul la masă, mai ştii? Numele meu era trecut în partea de sus a screen- Nhotului, aşa că toată lumea ştie că e vorba despre mine. Lizzy zice că a încercat să îl şteargă, dar a ajuns viral. Şi Lizzy cică: „Em, mi s-a părut amuzant. Imi pare atît de rău!". Şi nu vreau să par supărată, pentru că toată lumea crede că e superdistractiv.
Numai că acum sunt o grămadă de oameni care ştiu Facebookul meu şi-mi trimit mesaje dubioase.

Toate astea îi năvălesc pe gură într-un torent de suspine.

Mă ridic şi mă duc să-i aduc lui Em o rolă de prosoape de hîrtie, să-şi sufle nasul, fiindcă am renunţat să mai cumpăr şerveţele din cauza reducerilor recente ale bugetului familiei. Vîntul rece al austerităţii care suflă în toată ţara şi, în special, în casa noastră înseamnă că am tăiat de pe lista de cumpărături cutiile pastelate şi elegante de hîrtie fină cu aloe vera. Blestem în gînd decizia lui Richard de a-şi folosi disponibilizarea de la firma de arhitectură ca pe „o oportunitate de a lua cursuri într-un domeniu mai semnificativ" sau mai degrabă ca pe „ceva neplătit şi egoist", dacă e să fiu dură, ceea ce, îmi pare rău, dar chiar sunt în clipa asta, pentru că nu am şerveţele să-i usuc lacrimile fiicei mele. Abia cînd nu reuşesc să rup drept hîrtia pe marginea dinţată observ că mîna îmi tremură şi chiar destul de rău. îmi unesc mîna dreaptă, care-mi tremură, cu mîna stîngă şi îmi încrucişez degetele într-un gest pe care nu l-am mai făcut de ani de zile. „Asta este biserica. Asta este turla. Dacă te uiţi înăuntru, vezi toată turma." Em mă punea să-i zic poezioara asta la nesfîrşit pentru că îi plăcea să vadă degetele mişcîndu-se în biserică.

— înc-o dată, mami! Mai fa o dată!

Cît avea atunci? Trei? Patru ani? Mi se pare atît de aproape şi, totuşi, imposibil de departe. Puiul meu! încă încerc să mă orientez în ţara asta nouă, ciudată, în care m-a adus copilul, dar sentimentele nu-mi dau pace. Neputinţa de a crede, dezgust, o urmă de frică.

— Să trimiţi pe telefon o poză cu fundul tău? Of, Emily, cum naiba ai putut să fii aşa de proastă?

(Asta-i frica mea luînd amploare şi transformîndu-se în furie.)

Ea îşi suflă nasul în prosopul de bucătărie, mototoleşte hîrtia şi mi-o dă înapoi.

— E un belfie, mami.

(V Dumnezeu mai e şi belfie ăsta?

K un selfie cu fundul tău, explică Emily. Vorbeşte de parcă

asta ar fi o parte normală a v iuţii. ca o felie de pîine sau o bucată de săpun.

.Ştii, un BELFIE.

Komtcşte mai tare de data asta, ca un englez în străi-nului,!' care ridică vocea ca străinul prost să priceapă.

A b. era belfie, nu bestii. In visul meu, am crezut a i apus bestii. Despre selfîe ştiu. Odată, cînd tele- looiil meu a sărit pe modul de selfie şi m-am trezit bolhmidu-mă la propria-mi faţă, m-am dat înapoi nulă. Era nefiresc. I-am înţeles pe cei din tribul ăla a 11 refuzau să fie fotografiaţi de teamă că aparatul lo|,o avea să le fure sufletele. Ştiu că fetele ca Em Işi Inc selfie tot timpul. Dar un belfie?

Kihanna îşi face. Kim Kardashian. Toată lumea îşi face, zice Emily sec şi în voce i se strecoară o oo! A familiară de atitudine ursuză.

Asta este răspunsul tipic al fiicei mele în ultima trnie. Intră într-un club cu acte false? „Nu fi aşa

o. ala, mami, toată lumea face asta.“ Doarme acasă In o „prietenă foarte bună“ pe care nu o cunosc, ai .urci părinţi par ciudat de nepreocupaţi de ce face • opilul lor noaptea? Un comportament absolut normal,

• pare. Indiferent la ce reacţionez aşa de exagerat, hcbuie să mă relaxez pentru că, de fapt, toată lumea fm i• asta. Sunt eu aşa de tare pe lîngă ce se întîmplă pr lumea asta, încît să trimiţi poze cu fundul gol a devenit ceva acceptabil din punct de vedere social?

— Emily, termină odată cu SMS-urile! Dă-mi telefon ul! Ai destule necazuri şi aşa!

îi smulg amărîtul ăla de telefon din mîini şi ea nr întinde peste masă să-l ia înapoi, dar nu înainte w'i văd un mesaj de la cineva numit Ţyler: „A-i un fund super sexy mi se scoală lol!!!“. ^

Ferească Sfîntu', prostul satului vorbeşte murdar cu fiică-mea. Şi „a-i“ în loc de „ai“? Băiatul nu e numai libidinos, ci şi analfabet. Profesoara de gramatică din mine îşi încleştează mîna pe perlele de la gît şi se
cutremură. Termină, Kate! Ce fel de strategie deformată de evitare mai e şi asta ? Un bădăran cu bale la gură îi trimite mesaje pornografice fiicei tale de şaisprezece ani şi tu îţi faci griji că nu a scris corect ?

— Uite ce-i, iubito, cred că ar fi mai bine s-o sun pe mama lui Lizzy să vorbim despre ce -

— Nuuuuuuuu!

Urletul lui Emily este aşa de ascuţit, că Lenny sare din coşul lui şi începe să latre ca să alunge pe posibilul ei atacator.

— Nu poţi! se smiorcăie ea. Lizzy e cea mai bună prietenă a mea. Nu poţi să-i faci necazuri.

Mă uit la faţa ei umflată, cu buza de jos roşie şi rănită de la cît şi-a muşcat-o. Chiar crede că Lizzy e cea mai bună prietenă a ei? Mai degrabă o mică vrăjitoare manipulatoare. Nu

mai am încredere în Lizzy Knowles de cînd a anunţat-o pe Emily că are voie să ia două prietene la concertul lui Justin Bieber de la 02 de ziua ei. Emily a fost aşa de încîntată! Apoi Lizzie i-a dat vestea că ea era prima rezervă. I-am cumpărat eu bilet lui Em la concert, o cheltuială catastrofală, ca s-o protejez de hemoragia aia lentă a excluderii, de scurgerea internă a încrederii în sine, pe care numai fetele le-o pot provoca fetelor. Băieţii sunt aşa amatori cînd vine vorba să-i facă cuiva în ciudă.

Ibate astea le gîndesc, dar nu le spun cu voce tare. Nu mă pot aştepta ca fiica mea să facă faţă şi umilinţei publice, şi trădării personale în aceeaşi noapte.

— Lenny, treci înapoi în coş! Bun băiat! încă nu e ora de trezit. Culcat! Aşa, bravo, băiatu'! Bravo!

Liniştesc cîinele, chestie care mi se pare mai uşoară decît să-mi liniştesc fata, iar Emily vine şi se întinde lîngă el, îngropîndu-şi capul în ceafa lui. Fără să-şi dea seama ce face, stă cu fundul în sus. Pantalonii scurţi, roz, de la Victoria's Secret nu o acoperă mai mult decît o pereche de tanga şi eu primesc efectul dublu de lună plină al ambelor fese. E acelaşi posterior mic şi obraznic care, Doamne ajută-ne, este acum
prtutrat pentru posteritate într-un miliard de pixeli. (Mi avînd Emily trup de femeie tînără, dar are şi naivitatea copilului care a fost pînă nu demult. Şi încă
• »Ir, în multe privinţe. Aşa că iată-ne pe amîndouă, t u şi Emily, în siguranţă în bucătăria noastră, încălzii n de o sobă de fontă Aga, veche şi instabilă, ghemuite Inngă cîinele nostru drag, în timp ce afară, dincolo .Ir zidurile casei, s-au dezlănţuit nişte forţe pe care nu Ir putem controla. Cum să o apăr de lucruri pe care im le văd sau nu le aud? Spuneţi-mi voi! Lenny e înrAntat că cele două fete din viaţa lui sunt treze la ui u asta tîrzie. întoarce capul şi începe să lingă urechea Im Km cu limba lui lungă, surprinzător de roz.

Căţeluşul, achiziţie strict interzisă de Richard, mir al treilea copil al meu, şi el strict interzis de Kirhurd. (între cele două, recunosc, există o oarecare Irgătură.) Am adus acasă ghemotocul ăsta de picioruşe moi şi ochi mari, căprui, imediat după ce ne-am mutat iu casa asta antică şi dărăpănată. Puţină incontinenţă mi avea cum să strice, m-am gîndit eu. Covoarele pe care le-am moştenit de la foştii proprietari erau îmbîcsite şi scoteau nori de praf ca nişte semnale
• Iu fum cînd traversai o cameră. Trebuiau înlocuite, dar numai după bucătărie, baie şi toate celelalte care aveau nevoie să fie înlocuite mai întîi. Ştiam că Rich avea să fie supărat din motivele de mai sus, dar nu mi-a păsat. Mutatul ne afectase pe toţi şi Ben mă ruga de atîta timp să-i iau un căţeluş: în fiecare an, lini dădea felicitări de ziua mea în care apăreau potăi adorabile cu ochi rugători. Iar acum, că era suficient de mare ca să nu mai vrea să-l îmbrăţişeze mama lui, m-am gîndit că Ben ar alinta căţeluşul şi eu aş alinta

căţeluşul şi, cumva, pe undeva, pe la mijloc, ar fi ca şi cum mi-aş alinta fiul.

Strategia a fost cam pufoasă şi abia ieşită din laşă, cam ca noul membru al familiei, dar a funcţionat de minune. Oricare ar fi opusul unui sac de box, ăsta a rolul lui Lenny în familie. Absoarbe toate grijile copiilor. Pentru un adolescent, care zi de zi se confruntă
cu cît de neiubit şi hidos e, darul pe care i-1 oferă un cîine este adorare absolută şi necomplicată. Şi îl iubesc pe Lenny, chiar îl iubesc cu un devotament aşa de tandru că mi-e şi ruşine să recunosc. Probabil umple un gol în viaţa mea la care nici nu vreau să mă gîndesc.

— Lizzy a spus că a fost un accident, spune Em întinzîndu-mi o mînă ca să o ridic. Belfie-ul trebuia să fie numai pentru fetele din grup, dar ea l-a postat gen din greşeală unde toţi prietenii ei pot să-l vadă. L-a dat jos imediat ce şi-a dat seama, dar a fost prea tîrziu, pentru că o grămadă de oameni îl salvaseră deja şi îl postaseră la rîndul lor.

— Şi băiatul ăla care ai zis că vine aici? Ă, Tyler?

închid şi redeschid repede ochii ca să alung imaginea textului libidinos al băiatului.

— L-a văzut pe Facebook. Lizzy mi-a tăguit fundu #fundsteag şi acum toţi de pe Facebook pot să-l vadă şi ştiu că e, gen, al meu, aşa că toată lumea crede că sunt una din fetele alea care se dezbracă pentru nimic.

— Ba nu, iubirea mea.

O strîng pe Em în braţe. îşi lasă capul pe umărul meu şi stăm în picioare în mijlocul bucătăriei, pe jumătate îmbrăţişate, pe jumătate dansînd lent.

— O să se vorbească despre asta o zi sau două, după care lumea o să uite, o să vezi.

Vreau să cred asta, serios. Dar e ca o boală molipsitoare, nu-i aşa? Imunologii s-ar distra de minune cercetînd răspîndirea virală a fotografiilor compromiţătoare pe reţelele sociale. Aş îndrăzni să afirm că gripa spaniolă şi Ebola la un loc nu ar putea să atingă viteza cu care se răspîndeşte prin spaţiul cibernetic umilirea fotografică.

Prin virusul care este pornografia de pe internet, într-o fracţiune de secundă, dosul gol al fetiţei mele ajunsese din satul nostru plin de navetişti, aflat la şaptezeci şi cinci de kilometri de Londra, tocmai pînă la Elephant and Castle[1], unde Ţyler, care este ceea

1. Cartier şi nod rutier important din sudul Londrei.

.*■ poliţia numeşte „un tovarăş cunoscut al fratelui
mii ui vărului lui Lizzy", a putut să îl vadă.
In ii ii i iuţea din cauză că, după cum spune Em, draga
• I* l.i/./.y avea setat ca toate postările ei să poată fi
• »wiilr de „prietenii prietenilor" ei. Minunat! De ce *< i nu trimită atunci direct la aripa pedofilă a închini ll Wormwood Scrubs?
4 l'> In sfîrşit, Emily a adormit. Afară e întuneric • Ing,

primii fiori ai începutului de toamnă. încă
tlnşnuiesc cu nopţile la sat, atît de diferite de
> • Iu du la oraş, unde nu se întunecă niciodată de tot. Ju i i pielea asta de animal neagră şi blănoasă, arun-
• iii ii peste toate. Foarte aproape, undeva spre fundul iiiAdmii, se aude ţipătul unui animal care omoară
•ni este omorît. Cînd ne-am mutat aici, am crezut ■ A zgomotele astea erau scoase de un om în suferinţă i n m vrut să sun la poliţie. Acum presupun doar că •••do vulpea aia din nou.

I m m promis lui Em c-o să stau lîngă patul ei în . uz ni Ţyler sau alt prădător de belfie ar încerca să henrii pe acolo. De asta stau acum aici, în scăunelul
• i Inpiţat cu ursuleţi, străduindu-mă să-mi îndes pro- i*i ml fund pestriţ, de patruzeci şi ceva de ani, între (•niţele lui înguste, zgîriate, de lemn. Mă gîndesc In toate dăţile cînd am stat de veghe pe scaunul ăsta. KugAndu-mă să adoarmă (cam în fiecare noapte între I'MIH şi 2000). Rugîndu-mă să se trezească (suspiciune
• I • • contuzie după ce a căzut dintr-un castel gonflabil, ui 2004). Iar acum, gîndindu-mă la fundul ei, cel pe
• UIT l-am înfăşat în Pampers cu mîini de expertă şi nu* acum se scutură pe tot webul de capul lui, stîrnind neîndoielnic poftele unor hoarde întregi de Ţyleri
• lovianţi. Ih!

Mi-e ruşine că fiica mea nu are deloc simţul pudorii. \ cui e vina? A mamei ei, bineînţeles. Mama mea, I Ainica Jean a lui Emily, mi-a insuflat o spaimă aproape ictoriană faţă de goliciune, care provenea din propria i i educaţie baptistă strictă. Familia noastră era singura
de pe plajă care se schimba în costum de baie într-un fel de burka din prosoape, cu un şnur la gît pe care mama îl făcuse din şnurul de la draperie. Şi în ziua de azi abia îndrăznesc să arunc o privire spre fundul meu, cu atît mai puţin să-l ofer privirii publicului. Cum Dumnezeu a ajuns familia asta, în numai două generaţii, de la pudoare la pornografie?

Am nevoie disperată să stau de vorbă cu cineva, dar cu cine? Nu pot să-i zic lui Richard, pentru că gîndul că prinţesa lui este pîngărită l-ar omorî. Răsfoiesc în minte agenda de prieteni, oprindu-mă la anumite nume, încercînd să cîntăresc cine ar judeca aspru, cine ar fi excesiv de compătimitor şi apoi ar împrăştia bîrfa oricum, bineînţeles, în spiritul unei îngrijorări profunde. („Săraca Kate, nici n-o să-ţi vină să crezi ce a făcut fata ei!“) Nu e ca atunci cînd rîdeam cu alte mame de ceva stînjenitor ce-a făcut Emily în copilărie, de exemplu, cînd a spart nimbul Arabellei în sceneta naşterii lui Isus, pentru că era supărată că primise rolul soţiei hangiului. (Un rol şters, fără replici şi găteli. Am înţeles-o perfect.) Nu pot să o expun pe Em cucerniciei prefăcute a mafiei formate din mame superioare. Aşa că în cine Dumnezeu aş putea să am încredere cu povestea asta atît de neplăcută şi

supra- II realistă încît mi se face rău? Deschid contul de e-mail, găsesc un nume care îmi inspiră „neputinţa de a fi şocat" şi încep să tastez.
From: Kate Reddy To: Candy Stratton Subject: Ajutor!
Bună, draga mea, mai eşti trează? Nu-mi aduc aminte care e diferenţa de fus orar. Noi am avut o noapte de pomină aici. Emily a fost ademenită de o „prietenă" să | posteze o poză cu posteriorul ei gol pe Snapchat, iar acum | poza a făcut turul întregului internet. Asta se numeşte „belfie", care pe mine, fiind destul de bătrînă, mă face 1 să mă gîndesc că ar fi o prescurtare de la Harry Belafonte. I Mi-e teamă că perverşii ăia cu răsuflarea întretăiată o I
IA I.K .1 coadă la uşa noastră. Serios, mă simt ca din Jurasic
• And vorbeşte cu mine. Nu înţeleg nimic din chestiile IUM tehnice, dar îmi dau seama că e de rău. îmi vine » n ucid pe proasta asta mică şi vreau aşa de tare s-o protejez!
I n< A distracţia asta cu parentingul trebuia să devină tn.il uşoară, nu? Ce fac acum? Nu o mai las pe reţelele »octale? 0 trimit la mănăstire?
A ta, într-un morman de suspine,
K x
I n minte îmi apare o imagine Technicolor cu Candy IM l'ldwin Morgan Forster, compania internaţională
• 1« Investiţii unde am lucrat amîndouă, acum vreo
• *111 mii u nouă ani. Purta o rochie roşie atît de strîmtă,
• i\ puteai să vezi sashimi-ul pe care-1 mîncase la prînz
•iliinecftndu-i în jos pe esofag. „Ce te uiţi, puştiule?", ii ram bea zeflemitor oricărui coleg suficient de nesăbuit,
• ni Mfi comenteze despre silueta eu a la Jessica Rabbit. i 111 iiInce Marlene Stratton: un produs mîndru şi spurcat IM gură al New Jersey-ului, magiciană a internetului
i pi ictena mea de suflet într-un birou în care sexismul - i n aerul pe care îl respiram. Zilele trecute citeam in ziar despre un caz de discriminare, o contabilă pinioară care se plîngea că şeful ei nu fusese suficient -Ir respectuos în limbaj. M-am gîndit: serios? Habar n ni tu, dulceaţă! La EMF, dacă o femeie doar ridica ni ea, traderii îi strigau dintr-un capăt într-altul al ringului de tranzacţionare: „Eşti pe stop, iubita?".
Nimic nu era tabu, nici măcar menstruaţia. Bărbaţii Miloră să necăjească femeile din personal în legătură i n perioada aia a lunii. Dacă ne-am fi plîns, nu am li tăcut decît să confirmăm punctul de vedere al celor i mo rîdeau de noi: că nu putem să facem faţă, aşa i a nici nu ne-am obosit. Candy, care trăia cu coca pe \ i ernea aia - şi din aia pe care o bei la doză, şi din n m pe care o tragi pe nas - a stat la nici cinci metri iIo mine timp de trei ani, cu toate astea, abia dacă n m vorbit vreodată. Dacă două femei stăteau de vorbă
în birou, asta era „bîrfa". Dacă doi bărbaţi faceau exacţi acelaşi lucru, asta era „informare". Ştiam regulile. Dar eu şi Candy ne trimiteam tot timpul e-mailuri, împărtăşindu-ne

gîndurile, răcorindu-ne şi glumind: membre ale Rezistenţei într-o ţară a bărbaţilor.

N-am crezut niciodată că o să-mi amintesc de vremea aceea cu afecţiune, cu atît mai puţin cu dor, numai că acum, deodată, mă gîndesc cît de interesant era. Mi-a testat limitele aşa cum cicălirea copiilor să-şi facă I temele, gătitul de nouă mese pe săptămînă şi aducerea unui bărbat care să repare ţevile - ţesătura obositoarei a vieţii - nu o fac niciodată. Poţi să ai succes ca mamă? Oamenii observă numai cînd nu te descurci.!

Pe vremea aceea, aveam obiective de atins şi ştiam| că sunt bună, foarte bună în munca mea. Camaraderie sub presiune: nu-ţi dai seama cît este de plăcută decîtI cînd n-o mai ai. Iar Candy m-a apărat întotdeauna.! La scurt timp după ce l-a născut pe Seymour, s-al întors în State ca să fie aproape de mama ei, care tînjea să aibă grijă de primul ei nepot. Asta a ajutat-oli pe Candy să-şi lanseze o afacere cu jucării sexuale pentru clientela cu putere mare de cumpărare. Orgazma:T pentru femeia prea ocupată să înceapă treaba ca să termine (sau poate invers). De cînd am plecat amîndouă de la EMF, am văzut-o pe Candy o singură dată, deşi, călită în focul obstacolelor, legătura dintre noi i este rezistentă. Tare aş vrea să fie aici acum! Nu suntj sigură că pot să mă descurc singură de data asta. |

From: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: Help!

Hei, Morman de Suspine, salutări de la Serviciul de con siliere din Westchester, disponibil non-stop. Calmează-te, gata! Ce a făcut Emily este comportament absolut normal de adolescent. Gîndeşte-te că este echivalentul din secolul 21 al scrisorilor de dragoste legate cu fundă roşie dintr-un sertar parfumat cu lenjerie intimă... numai că acum e vorba de lenjeria ei intimă.

/I mmi că e numai o poză cu fundul ei. O fată din clasa Iul '.oymour a trimis o poză cu tufişul ei pentru că băiatul ■ .ur ria căpitanul echipei de fotbal a vrut să-l vadă. Copiii .*>11.» NU au nici un simţ al pudorii. Cred că, dacă stau 11*1 irlefon sau computer în casa lor, sunt în siguranţă.

I mlly nu-şi dă seama că merge în fundul gol pe autostrada viilu.ilă, părînd că stă cu un deget ridicat ca să oprească ti ot u/ie. E treaba ta să-i arăţi asta. Cu forţa, dacă e nevoie. Iţi Migerez să angajezi un tip prietenos priceput la calculaţi Mie ca să vadă cît poate să distrugă din urmele on-line. I'oţl să trimiţi şi la Facebook o cerere să şteargă chestiile obscene, sunt sigură. Şi restricţionează-i privilegiile: fără .»< (rs la internet timp de cîteva săptămîni pînă îşi învaţă Irtţla.

Ai trebui să te bagi la somn acum, draga mea, probabil »1 îngrozitor de tîrziu acolo, nu?

'»unt mereu aici pentru tine.

XXO C

• l/> E aşa de tîrziu acum, că e devreme. Hotărăsc • ncot vasele din maşina de spălat în loc să mă întorc

iu |uit. pentru încă o oră zadarnică în care să stau
• II ochii în avan. Perimenopauza asta îşi face de cap
• o somnul meu. N-o să vă vină să credeţi, dar cînd iloctoriţa mi-a menţionat cuvîntul ăsta acum cîteva luni, primul lucru care mi-a venit în minte a fost o Immaţie din anii ’60, cu părul ca al Beatles-ilor: l'i rry and the Menopauses. Dubi-dubi-du! Perry era

nmbăreţ, neameninţător, şi aproape sigur purta un pulover tricotat cu motive de Crăciun. Ştiu, ştiu, dar im mai auzisem de aşa ceva şi am fost uşurată că, ui sfîrşit, aveam un nume pentru starea care îmi fragmenta nopţile şi apoi mă arunca într-un puţ de oboseală imediat după prînz. (Mă întrebasem vag dacă am cumva vreo boală fatală şi trecusem deja Iu Hcene emoţionante pe marginea mormîntului, unde amîndoi copiii mei plîngeau şi regretau că nu m-au apreciat mai mult cît am fost în viaţă.) Dacă ai un nume pentru chestia care te sperie, poţi încerca să
te împrieteneşti cu ea, nu? Aşa că eu şi Perry aveam I să fim prieteni.

— Nu-mi permit să trag un pui de somn după-amiaza, I i-am explicat doctoriţei. Aş vrea doar să mă simt ca I înainte.

— Nu este ceva neobişnuit, a zis ea tastînd repede I notiţe pe ecranul computerului. Sunt simptome clasice 1 pentru vîrsta dumneavoastră.

Am fost uşurată că aveam simptome clasice; statis-1 ticile îmi dădeau senzaţia de siguranţă. Existau mii, I nu, milioane de femei care simţeau, la fel ca mine, I că sunt legate de un animal muribund. Tot ce voiam I era să redevenim noi, cele dinainte, şi, dacă aşteptam I răbdătoare, aveam să ne recăpătăm vechiul sine. Intre I timp, puteam să facem liste ca să combatem încă unul I dintre simptomele minunate ale lui Perry: uitarea. 1

Ce a zis Candy în e-mail? Să găsesc un tip priceput I la calculatoare care să găsească belfie-ul lui Emily şi să-l şteargă? „Comportament absolut normal pentru H un adolescent.“ Poate că nu e chiar aşa de rău, pînă I la urmă. Mă aşez pe un fotoliu de lîngă soba noastră I veche, cel pe care l-am cumpărat de pe eBay cu numai]| 95£ (un chilipir, nu are nevoie decît de arcuri noi, I picioare noi şi tapiţerie nouă) şi încep să fac o listă I cu lucrurile pe care nu trebuie să le uit. Ultimul I lucru pe care mi-1 amintesc e că un cîine care habar I nu are cît de mare este mi-a sărit în poală, lovindu-mă 1 în braţ cu coada, şi şi-a pus capul pe umărul meu. I
7.01: în clipa în care mă trezesc, îmi verific telefonul. 1 Două apeluri nepreluate de la Julie. Soră-mii îi place | să mă ţină la curent cu ultimele aventuri ale mamei II noastre doar ca să sublinieze faptul că, fiindcă locuieşte li la trei străzi distanţă, în orăşelul nostru natal din | nord, ea trebuie să aibă grijă de mama, care pînă 1 acum a refuzat să adopte un comportament „potrivit 1 pentru vîrsta ei“. în

fiecare miercuri dimineaţă, mama I pregăteşte toate legumele pentru cantina socială, unde unii dintre beneficiari, pe care ea îi numeşte „bătrîni", I
•Mint cu cincisprezece ani mai tineri decît ea. Asta him h»ce să mă simt şi mîndră (ia uite la ea, ce spirit
[1]). şi exasperată (mai termină odată cu indepen-
• l* nţa asta afurisită!). Cînd o să accepte mama mea
• n şi ea este bătrînă?

I >e cînd am hotărît să „evadez", cum zice sora mea, •niIert am luat decizia dificilă de a ne muta cu familia imipoi în sud, ca să fiu aproape de Londra, unde e cel Mim probabil să-mi găsesc o slujbă bine plătită, Julie •I devenit unul dintre marii martiri englezi, emanînd III» aer nociv de rug şi evlavie prefăcută. Nu ratează niri o ocazie să-mi atragă atenţia că eu nu mă achit d. îndatoririle mele. Chiar dacă atunci cînd vorbesc
• II mama, aproape zilnic, îmi spune că nu a văzut-o pe nora mea mai mică de cîteva zile. Mi se pare îngrozii or că Julie nu se duce pe la ea să vadă ce face, •ivrtnd în vedere că locuieşte aşa de aproape, dar nu pol să-i spun asta pentru că, în distribuţia piesei din lmnilia noastră, eu sunt Fiica cea rea care şi-a pus pnlina în fund şi a plecat, iar Julie este Fiica cea bună, in'apreciată, care a rămas acasă. Eu mă străduiesc

M schimb scenariul. I-am cumpărat mamei un computer «Io ziua ei şi i-am spus că e de la amîndouă, de la mine şi de la Julie. Dar sora mea dublu-divorţată, pupătoare de sticle de votcă, are doar cîteva ocazii •«A şi exercite puterea în viaţa ei grea şi lipsită de ajutor, tur să mă facă pe mine vinovată este una dintre ele. înţeleg asta. Raţional, înţeleg şi încerc să fiu îngăduitoare, dar cînd vreodată s-a desfăcut nodul rivalităţii «Iintre surori prin puterea raţiunii? Ar trebui s-o sun pe Julie şi o să fac şi asta, dar înainte trebuie să rezolv "ituaţia lui Emily. întîi Emily, apoi mama, apoi să mă pregătesc pentru interviul pentru job de după-amiază. (>ricum, nu am nevoie de ajutorul lui Julie ca să mă «unt vinovată că nu mi-am pus priorităţile în ordinea corectă. Trăiesc cu vina în suflet zi de zi.
7.11: La micul dejun, îi spun lui Richard că Emily doarme mai mult pentru că a avut o noapte proastă.
Asta are meritul de a fi o minciună absolut adevărată. I Clar a fost o noapte proastă, din seria celor mai proaste nopţi avute vreodată. Complet epuizată, îmi fac treburile de dimineaţă ca un android ruginit, de la fier vechi. Pînă şi să mă aplec ca să ridic bolul cu apă al lui Lenny este un efort atît de mare, încît scot sunete încurajatoare ca să reuşesc să îmi îndrept spatele. („Hai, oof, hai că poţi!") Tocmai fac porridge cînd Ben coboară din culcuşul lui arătînd ca o fiară sălbatică, priponit de trei tipuri de dispozitive electronice. Cînd a împlinit paisprezece ani, băiatul meu frumos şi-a cocîrjat umerii peste noapte şi şi-a pierdut capacitatea de a

vorbi, comunicîndu-şi nevoile numai prin mormăieli ocazionale şi replici răutăcioase. în dimineaţa asta totuşi pare ciudat de animat, ba chiar vorbăreţ.

— Mami, ghici ce! Am văzut o poză cu Emily pe Facebook. Să mori de rîs!

— Ben!

— Serios, faza e că a primit mii de like-uri la poza aia...

— BENJAMIN!

— He, he, tinere! zice Richard ridicîndu-şi scurţi privirea din iaurtul cu tapioca sau ce o mai fi mîncînd JI el zilele astea, mă bucur să te mai aud zicînd şi ceva I pozitiv despre sora ta. Nu-i aşa, Kate?

I-am aruncat lui Ben cea mai reuşită privire a mea] de Meduza sau Raza morţii şi i-am spus pe muţeşte! „Dacă-i zici lui tati, te-am omorît".

Richard nu observă semnalele astea frenetice dintrel mamă şi fiu pentru că este absorbit de un articol dej pe un website despre ciclism. Văd titlul peste umărul] lui: „15 gadgeturi de care nu ştiai că ai nevoie".

Numărul de gadgeturi de care cicliştii nu ştiu căfl au nevoie este foarte mare, după cum poate dovedi II micul nostru spălător. în ultima vreme, să ajung la maşina de spălat rufe este ca şi cum aş concura la î l o sută de metri garduri, pentru că echipamentul de bicicletă al lui Rich ocupă fiecare centimetru pătrat de pe podea. Are cîteva feluri de căşti de protecţie:

II na In care poate să asculte muzică, una cu un lămpaş

• l* miner prins în faţă, chiar şi o cască cu propriul < miializator. De suportul de uscat rufe atîrnă două

• in metori grele de metal, care arată mai degrabă ca iunie instrumente de tortură ale unui nobil din dinastia I inim ilor decît a ceva folosit pentru a lega bicicleta

• l< mi grilaj. Cînd am intrat acolo ieri, ca să iau

■ uleie din uscător, am găsit ultima achiziţie a lui lin li un obiect îngrijorător de falie, încă în cutie,

• nre avea pretenţia că este un „dozator automat de lubrifiant". O fi pentru bicicletă sau pentru fundul l n 11 ii torit al soţului meu, care şi-a pierdut perna de iu amine de cînd a devenit capră sălbatică? în mod

ii'iir nu e pentru viaţa noastră sexuală.

O să ajung tîrziu în seara asta. Mă duc cu Andv la Outer Mongolia.

('<>1 puţin asta cred eu că a spus.

E OK?

Asta este o afirmaţie, nu o întrebare. Richard nu-şi ridică privirea din laptop, nici măcar cînd pun un

■ iistron cu porridge în faţa lui.

Dragă, ştii că nu mănînc gluten, mormăie el. Credeam că ovăzul merge. Eliberare înceată, index glicemic scăzut, nu?

Nu răspunde.

La fel şi Ben, care văd că derulează întruna pe I u ebook,

zîmbind afectat şi în comuniune cu lumea iteeoa invizibilă în care îşi petrece o parte aşa de mure din timp. Probabil urmăreşte aventurile globale nle fundului surorii lui. Cu o durere în inimă, mă Mândesc la Emily, care doarme la etaj. I-am spus că iolul o să i se pară mai uşor dimineaţă, iar acum este dimineaţă şi trebuie să mă gîndesc cum să o inc să se simtă mai bine. Mai întîi, trebuie să-l scot pe tatăl ei din casă.

La uşa din spate, Richard începe să-şi pună pe el echipamentul de bicicletă, un proces plin de fermoare, Imtoane şi clape. închipuiţi-vă, dacă vreţi, un cavaler cure se pregăteşte pentru Bătălia de la Azincourt cu o bicicletă din fibră de carbon de 2.300 £ în rolul calului. Acum trei ani, cînd soţul meu s-a apucat de I ciclism, am fost întru totul de acord. Mişcare, aer curat, orice numai să fiu lăsată în pace pe eBay, ca să cumpăr „mai multe gunoaie de care nu avem nevoie, pe care să le înghesuim în dărăpănătura asta", cum II zice Richard. Sau „chilipiruri incredibile care îşi vor găsi locul în casa noastră veche şi magică", varianta; pe care o prefer eu.

Asta era înainte să devină clar că Rich nu mergea ti cu bicicleta numai de plăcere. Serios, plăcerea nici nu intra la socoteală. In faţa ochilor mei nebănuitori,] s-a metamorfozat într-unul dintre bărbaţii aceia de vîrstă mijlocie, îmbrăcaţi în lycra, care petrec cel! puţin zece ore pe şa în fiecare săptămînă, despre care citeşti în secţiunea „Lifestyle" a ziarelor. Cu noul ; lui regim, Rich a dat jos rapid douăsprezece kilograme.] Mi-a fost greu să fiu încîntată de asta, pentru că! propria mea greutate în plus se agăţa de mine cuU tot mai mare tenacitate an de an. Spre deosebire dej aripile de la bicicleta lui Richard, aripioarele de pei coapsele mele nu erau uşor de dat jos (ce bine ar fii dacă am putea demonta carnea în plus ca pe piesele de bicicletă!). Pînă spre patruzeci de ani, jur că nuj era nevoie decît să mănînc numai brînză de vacăj şi biscuiţi de secară timp de patru zile şi puteam! să-mi simt coastele din nou. Şmecheria asta nu mai funcţionează acum.

Rich nu a fost niciodată gras, ci pufos, în genul acela şifonat, î la Jeff Bridges, şi ceva din amploarea! moale a corpului lui se potrivea cu firea lui blîndă.! Arăta aşa cum era: un bărbat plăcut şi generos. Străinul ăsta costeliv pe care îl studiază în oglindă cu marel interes are un corp bine întins, tonifiat, şi o faţă foarte! ridată (amîndoi am ajuns la vîrsta aceea cînd, dacă] eşti prea slab, arăţi sfrijit, nu tînăr). Noul Richard atrage o mulţime de comentarii admirative de la prietenii] noştri şi ştiu că ar trebui să mi se pară atrăgător, dar! orice gînduri pătimaşe îmi sunt dezumflate imediat]

i im lupamentul de ciclism. Cînd poartă costumul ni•• i'IiimI IC de la gît pînă la genunchi, Rich seamănă H iii« /iwvativ uriaş de culoare turcoaz. Oribil de vizi- [1] *i• . prinsul şi

testiculele lui atîrnă ca nişte fructe lt pe o creangă.
\ IM hiul Richard şi-ar fi dat seama de cît de ridicol • ii .
ni ar fi rîs şi el. Richard cel nou nu prea zîmbeşte
• HI ponte nu-i dau eu destule motive să zîmbească.
• morocănos tot timpul din cauza casei, „groapa ta !■ lumi“,
cum îi zice el, neratînd nici o ocazie să se li'H" do
constructorul foarte amabil care mă ajută cu i •" ■ pere să
păcălesc amărîtul ăsta de loc şi să-l la viaţă.
In timp ce îşi prinde casca, zice:

Kate, poţi să-l pui pe Piotr să se uite la robinetul lin baie? Cred că şaiba pe care a folosit-o a fost încă v 11 hitură poloneză rămasă după război.
Acum înţelegeţi ce zic? Altă lovitură la adresa Molului Piotr. I-aş răspunde cu ceva sarcastic, de «• toplu, că mă mir c-a băgat de seamă ceva legat i■ cnna noastră cînd mintea lui e preocupată cu lucruri
• ■nill mai înalte, dar brusc mă simt foarte prost că nu i am povestit despre Emily şi belfie. Aşa că, în Inc HA ripostez, mă duc la el şi îi dau o îmbrăţişare
• Inovată de la revedere, ocazie cu care cămaşa mea
• li noapte se agaţă într-o clapetă cu scai de la buzu- ntirul lui. Urmează cîteva secunde stînjenitoare în un rămînem lipiţi unul de altul. Mai aproape de
• ini nu prea am fost în ultima vreme. Poate ar trebui n i «pun ce s-a întîmplat azi-noapte? Tentaţia de a-i mărturisi tot, de a împărţi povara cu el, este aproape
• npleşitoare, dar i-am promis lui Emily că n-o să-i pun lui tati, aşa că nu-i spun.
t,R4: Cu Richard şi Ben plecaţi de acasă, urc la Emily •>n văd ce face şi să-i duc o cană de ceai pu-ehr, în
• ure am pus o linguriţă de zahăr. De cînd a început icgimul de slăbit pe bază de sucuri, nu vrea să pună
nhăr în gură, dar ceaiul dulce poate fi considerat medicament într-o situaţie de urgenţă, nu-i aşa? Abiaj reuşesc să împing uşa de la camera ei, care se opreştel într-un teanc de haine şi pantofi. Mă strecor prinl deschizătură şi mă trezesc într-o cameră ce pare pără-l sită în grabă după un raid aerian. Pe o zonă întinsă! sunt răspîndite tot felul de nimicuri, în timp ce pejl noptieră se clatină o instalaţie artistică din doze defl Coca Cola dietetică.

Starea unei camere de adolescent este o sursă j atît de tradiţională de conflicte între mamă şi fiică,1 încît cred că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru cell am văzut acolo, dar certurile noastre din cauza acestui! teritoriu disputat se lasă întotdeauna cu multăjl supărare. Ultima, vineri după ore, cînd am insistat I să-şi facă ordine în cameră chiar acum, s-a încheiat I într-un impas plin de furie:

Emily: Dar e camera mea\

Eu: Dar e casa mea\

Nici una din noi nu era dispusă să cedeze.

— E aşa de încăpăţînată, m-am plîns la Richard! mai tîrziu.

— De cine îţi aduce aminte? a răspuns el.

Emily este întinsă pe diagonală în pat, cu pătural răsucită sub ea ca o crisalidă. întotdeauna a avut un somn foarte agitat, în care îşi mută poziţia pe* saltea ca acele unui ceas. Cînd doarme, ca acum, ara tăi exact ca bebeluşul pe care mi-1 amintesc în pătuţ:! bărbia ieşită hotărît în afară, părul blond deschis! care formează bucle umede pe pernă, cînd îi estejl cald. S-a născut cu nişte ochi imenşi, a căror culoare! nu s-a hotărît multă vreme, de parcă încă se gîndeaujl la asta. Cînd o ridicam din pătuţ în flecare dimineaţă ,1 îi cîntam: „Ce culoare au ochii tăi azi? Căprui, albaş-! tri, gri sau verzi?".

Pînă la urmă, au rămas căprui, ca ai mei, şi în! sinea mea am fost dezamăgită că nu a moştenit dejl la Richard nuanţa perfectă de albastru î la Paulii Newman, deşi are gena în ea, aşa că este posibil să o] transmită copiilor ei. Incredibil! Mintea mea a începutjl

i. I M MA rătăcească spre nepoţi. (Ştiam că poţi să visezi I.» mi copil al tău, dar să visezi la copilul copilului mu? Se poate aşa ceva?)

Iini dau seama că Emily visează. Dincolo de pleoa-

i • I' acelea agitate, fluturînde, se desfăşoară un film. Ml» i cA nu este imul de groază. Pe pernă, lîngă capul

• mint Oaia Bee, prima ei jucărie, şi afurisitul ăla de

• li lim, cu ecranul aprins din cauza activităţii de peste ipte. „37 de mesaje necitite", scrie pe el. Mă cutremur mu cînd mă gîndesc la ce o fi în ele. Candy mi-a HM că ar trebui să-i confisc telefonul lui Emily, dar

And mă întind să-l iau, picioarele îi tresar a protest, • l■ i nircft ar fi o broască de laborator. Frumoasa adormită IUI o Hă renunţe la viaţa ei on-line fără luptă.

Kmily, iubito, trebuie să te trezeşti. Trebuie să ii pregăteşti pentru şcoală.

In timp ce mormăie şi se răsuceşte, îngropîndu-se i UIMI adînc în crisalida ei, telefonul scoate un ding, .•îmi încă unul şi încă unul. Parcă este o uşă de lift nun se deschide o dată la cîteva secunde.

Em, iubito, te rog, trezeşte-te! Ţi-am adus nişte I uni.

Ding! Ding! Ding! Ce sunet odios! Toate astea au iMU mi de la greşeala inocentă a lui Emily şi cine ştie muie se va ajunge. înhaţ telefonul şi îl pun în buzunar imiinte să vadă ea. Ding! Ding!

Pe scările către parter, mă opresc pe palier. Ding! Ilit.Andu-mă prin fereastra antică cu menouri spre MI Adina încă înceţoşată, în mod absurd şi alarmant hm vine în minte versul: „Nu trimite pe nimeni să întrebe pentru cine bate belfie-ul. Pentru tine bate"[1].

H 19: în bucătărie sau ceea ce zicem noi acum că e bucătărie, pînă cînd ne construieşte Piotr una adevă- ntt.ă, pun repede vesela de mic dejun în maşina de

I în original, Send not to know for whom the belfie tolls. It tolls for you. Jocul de cuvinte se bazează pe asemănarea dintre „beli" (clopot) şi „belfie".

spălat vase şi deschid o conservă pentru Lenny, apoi îmi verific e-mailurile. Primul pe care îl văd este d« la un nume care nu mi-a deranjat niciodată căsuţa de e-mail pînă acum. Of, la dracu!

From: Jean Reddy To: Kate Reddy Subject: Surpriză!

Dragă Kath,

Sunt mama. Asta este primul meu e-mail scris vreodatăl Mulţumesc foarte mult că ai pus mînă la mînă cu Julie şi mi-aţi cumpărat un laptop. Fetelor, chiar mă răsfăţaţii M-am înscris la un curs de computere la bibliotecă, j Pînă acum, internetul pare foarte interesant. O grămădi de poze amuzante cu pisici. Abia aştept să ţin legătura cu toţi nepoţii. Emily mi-a zis că e pe ceva care se numeşte Facebook. îmi dai, te rog, adresa ei?

Cu dragoste, mama xxxx

><

Ini rnn căutat pe Google „perimenopauză". Dacă v-t ¿plodiţi să căutaţi şi voi, vă dau un sfat. Nu faceţi «yn («val

Ntmptomele perimenopauzei:

llmbinţeli, transpiraţie nocturne şi/sau senzaţie

iln piele lipicioasă

palpitaţii

pinle uscată şi mîncărimi

miHcibilitate!!! _/4sta e! Sunt inascibiHd ca un ua*an de kiimodo!!!

dureri de cap, migrene posibil din ce în ce mai inie

ni himbări de dispoziţie, izbucniri în plîns pierderea încrederii în sine şi scăderea respectului de sine

probleme cu somnul noaptea

menstruaţii neregulate; mai scurte, mai abundente,

pierderea unei cantităţi excesive de sînge în timpul menstruaţiei

pierderea libidoului

uscăciune vaginală + căderea părului pubian oboseală extremă

senzaţii de spaimă, anxietate, scenarii apocaliptice

• 4

dificultate de concentrare, dezorientare, confuzie mintală

scăpări supărătoare de memorie S S

- incontinenţă, în special la strănuturi sau rîs
- dureri de articulaţii, muşchi şi tendoane
- tulburări gastrointestinale, indigestie, flatulenţă greaţă
- îngrăşare
- pierderea sau subţierea părului (de pe cap, pubiaiţ sau de pe tot corpul); creşterea părului facial !
- depresie. Hai, lasă-mă??!!

Ce mai rămîne după toate astea? A, da. Moartea! Cred că au uitat să treacă şi moartea.

Ojj-iditQ

VIII obligat-o pe Emily să se ducă la şcoală în |imi ii» după noaptea în care fundul ei a ajuns viral, i mii o credeţi că nu am procedat bine. Poate sunt de

I Nu a vrut să se ducă, m-a rugat, mi-a adus inul«' motivele posibile pentru care ar fi mai bine să ftiim acasă cu Lenny şi să recupereze nişte „teme" nulii A Hă se uite la episod după episod din Girls, nu h.m.i chiar aşa de proastă). S-a oferit chiar sî-şi facă m .1 in«* in cameră - semn clar de disperare -, dar am

mtderat că era unul dintre momentele acelea în Hun trebuie să rămîi ferm pe poziţii şi să insişti ca Mi MI tu să facă ce e mai greu. Să se urce la loc în ■i nu aşa spunea generaţia părinţilor noştri înainte mi devină inacceptabil din punct de vedere social să-ţi obligi copilul să facă ceva ce nu vrea?

Mi am spus că va fi mai bine pentru Em să se ■ «(Minä oprobiului public de glume răutăcioase şi şoapte Hii|iurioare de pe holurile şcolii decît să spună că e imlnuvă şi să-şi ascundă frica sub pătură acasă. La Iul ca atunci cînd Emily cea de şapte ani a căzut de |M bicicletă în parc, cu pietrişul incrustat în genunchiul

• <I zgîriat şi însîngerat, iar eu am îngenuncheat în 111(11 ei şi am supt pietricelele din rană, după care am mwistat să se urce la loc pe bicicletă, pentru ca averii lunea instinctivă de a încerca ceva ce tocmai te-a

• nnit să nu se transforme într-o frică de nestăpînit.

„NU, tati, NU!", a ţipat ea pe deasupra capulifll meu, rugîndu-se de Richard, care deja îşi atribui« rolul de părinte mai bun, mai înţelegător, lăsîndu-mll pe mine responsabilă de maniere, ora de culcare al legumele verzi, adică chestii obositoare de care tătic)! iubitori şi gîdilicioşi nu se preocupă. L-am urît p4| Rich pentru că m-a obligat să devin genul de persoanB care evitasem întotdeauna să devin şi pe care, înl alte circumstanţe, aş fi plătit bani buni ca s-o evit. Dall mulajele rolurilor noastre de părinţi, turnate cîn^l copiii sunt foarte mici, prind formă şi se întăresc fară să observăm, pînă cînd, într-o zi, te trezeşti cil nu doar porţi masca unei femei cicălitoare, autoritari şi ocupate cu mai multe treburi odată. Masca aceefll ţi s-a fixat definitiv pe faţă.

Dacă stau să mă gîndesc, probabil că tot ce n mers prost cu civilizaţia modernă a început în momenil tul în care parenting-ul a devenit un concept. Să fii părinte e acum o slujbă cu normă întreagă, în piua faţă de cealaltă slujbă, cea care plăteşte ipoteca şi facturile. Sunt zile în care mă gîndesc că tare mi-ar fi plăcut să fiu mamă pe vremea cînd părinţii erau încă adulţi care îşi vedeau egoişti de viaţa lor şi beau cocktailuri seara, în timp ce copiii se străduiau să-i mulţumească şi să se adapteze. Cînd mi-a venit şi mie rîndul, lucrurile deja se inversaseră. Oare armata I asta imensă de

bărbaţi şi femei dedicaţi confortului şi stimulării permanente a odraslelor lor i-a provocaij o bucurie fară precedent generaţiei mai tinere? Păii citiţi ziarele şi vedeţi singuri! Dar asta a fost povestea noastră, a mea şi a lui Emily, a lui Richard şi a lui Ben, şi eu pot să vă spun numai cum am simţit-o din interior. Istoria îşi va da propriul verdict despre parenting modern: dacă a fost o ştiinţă sau o nevroză înspăimîntătoare care a umplut golul lăsat de religie pe vremuri.

Da, am obligat-o pe Emily să se ducă la şcoală în ziua aceea şi aproape că am întîrziat la interviu din cauza asta, pentru că am dus-o cu maşina în loc
• ii i • ini11 pe bicicletă. Mi-aduc aminte cum a trecut •I» i ii ia, cu capul şi umerii căzuţi de parcă se apăra •h Im lună, deşi nu bătea vîntul, chiar deloc. S-a
npro mine o clipă şi mi-a făcut încet şi curajos illi. IMnnA. iar eu i-am răspuns şi am ridicat degetul II n încurajare, chiar dacă îmi simţeam inima ca ... zdrobităîn piept. Aproape că am coborît ni maşinii şi am strigat-o să se întoarcă, dar m-am • . Iii rfi, fiind adultul, trebuia să-i inspir copilului mm M încredere, nu să-i arăt că eram neliniştită şi I|iim iul A la rîndul meu.
Si unei o fi început? Asta să fi fost rădăcina lucrului li . m/itor care s-a întîmplat mai tîrziu? Dacă aş fi
Iul altfel, dacă aş fi lăsat-o pe Emily să stea HI IMHI ducă aş fi anulat interviul şi ne-am fi ghemuit inilouft sub pătură, am fi urmărit umăr la umăr |i>i11 n episoade din Girls şi am fi lăsat spiritul caustic, li im iii IA tor, al Lenei Dunham să cureţe ruşinea şi teama mim'I Ide de şaisprezece ani? Atîţia „dacă" de care . li putut să ţin seama.

I mu pure rău, n-am făcut asta. Trebuia să-mi găsesc ■ i i - nt de lucru. După socotelile mele, în contul comun mmil uveam destui bani cît să ne ajungă trei luni, ••mi h iinum patru. Suma pe care am economisit-o după i. iim vîndut casa din Londra cu profit şi ne-am •nul nt în nord se redusese îngrijorător de mult, mai imi Ai cînd şi-a pierdut Richard jobul, apoi după mutarea iMupoi în sud, cînd am plătit chirie o vreme, înainte .1 cAnim o casă potrivită. Intr-o duminică, la prînz, l(i< Imrd ne-a dezvăluit nu numai că nu o să cîştige ••proape nimic în următorii doi ani, ci şi că, pentru ii hm pregăti pentru meseria de consilier, acum facea . I niHuşi terapie de două ori pe săptămînă, pentru MI I M t rebuia să plătească. Tariful era monstruos, muti- IhiiI îmi venea să o sun pe terapeută şi să-i ofer un inim ic concis al soţului meu în schimbul unei reduceri
• IM cincizeci la sută. Cine ştia mai bine decît mine flecare capriciu şi chichiţă a personalităţii lui? Faptul
• A Kichard ne cheltuia banii de mîncare pe şedinţe în care putea să se plîngă de mine nu făcea deci să-mi

alimenteze senzaţia de nedreptate. Ca să con» pensez, aveam nevoie de un post serios, de principi întreţinător al familiei, şi aveam nevoie de el repedAl altfel rămîneam fără casă şi mîneam de la KFO Aşa că mi-am forţat fiica să se urce la loc în şa, 1| fel cum m-am forţat pe mine să mă întorc la munci pe cînd ea avea patru luni şi o răceală zdravănă, c| flegma horcăind în plămînii ei mititei. Pentru că astail treaba, asta trebuie să facem. Chiar şi atunci cîn^j fiecare atom din fiinţa noastră strigă „greşit, greşit, greşit"? Chiar şi atunci.
10:12: In tren spre Londra, ar trebui să mă uit pi CV şi să citesc paginile financiare ca să mă pregăteai! pentru întîlnirea cu recrutorul, dar nu reuşesc si mă gîndesc la altceva în afară de Emily şi de mesajul libidinos, dezgustător, al lui Ţyler. Cum te simţi oarH ca obiect al unei dorinţe pline de bale înainte să-ţi fî pierdut măcar virginitatea? (Cel puţin, presupui că Em este încă virgină. Aş şti dacă n-ar mai fi, nu-1 aşa?) Cîte mesaje de genul ăsta primeşte? Ar trebui, să anunţ şcoala? Cum s-ar desfăşura conversaţia cui directorul? „Ă, fiica mea a trimis din greşeală o pozl cu fundul ei către toţi elevii?" Şi ce alte probleme arj putea să-i provoace asta lui Em? Oare nu e mai bin#| să nu fac valuri, să încerc să mă port ca de obicei? îmlj vine s-o omor pe Lizzy Knowles. De fapt, îmi vind să-i agăţ maţele deasupra porţii şcolii ca să descurajez orice alt abuz pe reţelele sociale, care este îngrozitor; pentru o fată dulce, naivă. Dar Emily a zis că nu vrea ca prietena ei să aibă necazuri. Mai bine le las j pe ele s-o rezolve.

Aş putea să-l sun pe Richard acum şi să-i povestesq| despre bel fie, dar s-ar supăra, iar gîndul că ar trebui să-l liniştesc şi să-i atenuez îngrijorarea, aşa cunjl am făcut toată viaţa noastră împreună, este prea| obositor. Nu, mai bine mă ocup singură, aşa cum fac mereu (că este vorba despre o casă nouă, o şcoală
HM *" in un covor nou). Apoi, cînd totul o să fie i n.. |•• ni.ru Em, o să-i spun şi lui.

Aş« nm ajuns să fiu o mincinoasă şi la birou, şi mi i» » Ducă MI5 ar căuta vreodată un agent dublu Ic i•• 11menopauză, care ar putea să facă orice, numai • • 91 1 nuntească parola nu („Nu, stai aşa, o să-mi
. icimediat"), aş fi candidata perfectă. Dar, tieili ţi mă, nu a fost uşor.

l ni Ic aţi observat că glumesc mult în legătură
. 1 rm nt de uitucă, dar nu-i amuzant, este umilitor. U 1 cmc, mi-am spus că e numai o fază, ca ceaţa M. ■ > 1 Im pioasă care mi s-a pus pe creier cînd o alăptam ţM» Kmily. Am fost atît de zombie într-o zi, cînd aveam lutnlmic cu prietena mea din facultate, Debra, în Mclli ulges (ea era în concediu de maternitate cu Felix, »•i."li. că mi-am pus hîrtie igienică umedă în poşetă ţi im iun aruncat cheile de la maşină în toaletă. Ailn a, dacă scrii aşa ceva într-o carte, nu te crede

nimeni, nu?

Dc data asta parcă uitarea este altfel, totuşi. Mai |n 1 ţ 111 ca o ceaţă care se va risipi singură şi mai mult piesă esenţială din circuit care s-a stricat definitiv. După optsprezece luni de perimenopauză, îmi pare »Aii in spun că marea bibliotecă a minţii mele s-a " dus la un roman întîrziat de Danielle Steel.

Cu fiecare lună, săptămînă, zi, e parcă tot mai nîmi sii regăsesc în memorie lucrurile pe care le ştiu. ţie. Lucrurile pe care ştiu că le ştiam. La vîrsta di patruzeci şi nouă de ani, vîrful limbii devine un Im foarte aglomerat.

I'rivind în urmă, văd toate ocaziile cînd memoria mea m-a scos din situaţii dificile. Cîte examene aş 111 a l at dacă nu aş fi fost binecuvîntată cu o capacitate npi oape fotografică de a scana cîteva capitole dintr-un manual, de a duce delicat informaţiile cu mine în sala dc examen, ca un ou de struţ echilibrat pe o farfurioară, dc a le regurgita acolo, pe hîrtie şi, Bingo! Sistemul mda digital fabulos, ultimul răcnet în materie de
recuperare de informaţii, pe care nu l-am aprecia! cum se cuvinte timp de patru decenii, a ajuns acun o bibliotecă provincială prăfuită în care lucrează Rol Mă rog, eu aşa mă gîndesc la el.

Alţii îl roagă pe Dumnezeu să le asculte rugăciunii! Eu îl rog pe Roy să scotocească prin banca memoria mele şi să găsească un obiect/un cuvînt/o drăcie lipsa Bietul Roy nu mai este la prima tinereţe. Ei, nici eş nu mai sunt. Are destul de lucru ca să afle und< mi-am lăsat eu telefonul sau poşeta, nu mă aştepl să recunoască un citat obscur sau numele filmului ăla la care m-am gîndit zilele trecute, în care jucal Demi Moore tînără şi Ally Nu-Ştiu-Cum.

Mai ţineţi minte cînd lumea rîdea de Donald Rumsfeld, Secretarul Apărării SUA pe vremea aceea! cînd vorbea despre „necunoscutele cunoscute" difl Irak? Doamne, cum am mai rîs de cît de evaziv er| bătrînul! Ei, în sfîrşit, am şi eu o idee despre ce vorbea Rumsfeld. Perimenopauza este o luptă zilnici cu „necunoscutele cunoscute".

O vedeţi pe bruneta aia înaltă care vine spre mine pe culoarul de lactate de la supermarket şi care-mi zîmbeşte de parcă ar aştepta ceva din partea meat
O-o! Cine e femeia asta şi de unde mă cunoaşte? I

Roy, te rog, îmi aduci tu numele femeii ăsteial Ştiu că l-am îndosariat bine undeva. Poate în dosarul cu Mame înspăimîntătoare de la şcoală sau Femei pe care bănuiesc că le place Richard?

Şi Roy îşi tîrşîie încetişor papucii, în timp ce Bruneta înaltă, necunoscută, dar foarte prietenoasa (Gemma? Jemima? Julia?) tot dă din gură despre alte femei pe care le avem în comun. îi scapă că fiica ei a primit note maxime la examene. Din păcate, asta nu mă ajută prea mult, fiindcă notele

perfecte sunt un accesoriu obligatoriu pentru orice copil din clasa mijlocie şi pentru părinţii lui plini de aspiraţii.

Uneori, cînd uit rău de tot, adică rău ca peştele din filmul ăla, ăla, ăla (Roy, mă ajuţi[1]?), este ca şi cum aş încerca să aduc înapoi un gînd care mi-a
M|< »• ni moţînd în minte şi a dispărut după o mili- mulA dînd din coadă. Cînd încerc să recuperez mini, mă simt ca o prizonieră care a zărit cheile ii l" colula ei pe o poliţă înaltă, dar nu poate să
.. In ele cu vîrfurile degetelor. încerc să ajung
• lu i. mă întind cît de mult pot, dau la o parte fot n/n de păianjen, îl implor pe Roy să-mi aducă
iir după ce am venit în birou/bucătărie/garaj.
Mm mintea mea rămîne goală.
I ir usta oi fi început să mint în legătură cu vîrsta
’ < 'redeţi-mă, nu a fost din vanitate, ci din instinctul i. mitoconservare. O prietenă veche din vremea cînd Iu UNI m în centrul financiar al Londrei mi-a spus că
rutor pe care îl cunoştea ea căuta să angajeze
•I li mrie ca să-şi atingă obiectivele, conform procen- i-iIiii stabilit de Societatea Trusturilor de Investiţii, hm genul de tip cu multe relaţii, care putea să şop- UmimcA un cuvînt la o anumită ureche calcaroasă, •Iin « urc ies smocuri de păr, şi să te facă administrator iii-imu'utiv. Asta înseamnă un post în consiliul de •n Im Ilustraţie al unei companii, care este remunerat limite bine, dar îţi solicită doar cîteva zile pe an. M a m gîndit că, dacă aş avea vreo două din astea in m/inecă, ca să suplimentez munca de consiliere
nciară, aş putea să cîştig suficient cît să ne men-\Iii«'iu pe linia de plutire cît durează pregătirea lui Ifiilmrd, aş avea şi timp să mă ocup de copii şi să ni «mc un ochi la mama şi la părinţii lui Richard. Pe Inirlie, totul părea minunat. Ce naiba, puteam să fac • Iu II A joburi de neexecutiv şi în somn! Plină de speranţă, in nm dus să mă întîlnesc cu Gerald Kerslaw.
H 15: Biroul lui Kerslaw este într-una dintre casele ulmi monumentale, albe, ca un tort de nuntă, din l Iul land Park. Treptele din faţă, cel puţin cincisprezece, |ni i'oft ar fi Stîncile albe de la Dover. în afară de
- al«'-o petrecere ocazională şi de întîlnirile cu clienţii, mi am mai purtat o pereche decentă de pantofi de
- i va vreme. Uimitor ce repede îţi pierzi abilitatea de a merge pe tocuri! Pe scurtul drum parcurs pe joi de la metrou, mă simt ca o gnu nou-născută: m| clatin pe picioarele răsfirate, ba chiar mă opresc si mă sprijin cu o mînă de un stand de ziare.

— Vă descurcaţi, domnişoară? Aveţi grijă cum mer> geţi! chicoteşte vînzătorul, iar eu mă simt jenată dl cît de absurd de recunoscătoare sunt că mă credj destul de tînără să mi se mai spună „domnişoară!

(Ciudat cum sexiştii bătrîni şi mirositori se tran* formă în gentlemeni galanţi şi fermecători cînd ai nevoie de un impuls, nu?)

Este greu de înţeles cît de uşor se risipeşte încr« derea pe care ţi-ai construit-o de-a lungul întregii cariere. Ani de cunoştinţe daţi la o parte în cîteva minute.

— Deci, doamna Reddy, de cît timp nu mai lucraţi în domeniul financiar? Şapte ani?

Kerslaw are o voce din aceea de stentor, ca ui lătrat, care se aude pînă la soldatul întîrziat din ultimul rînd al paradei. Strigă la mine de dincolo de un birou mare cît Elveţia.

— Kate, vă rog, spuneţi-mi Kate. De fapt, de şasi ani jumătate. Dar am avut o mulţime de responsabi« lităţi noi în timpul ăsta. Mi-am ţinut competenţei! la zi, am acordat sfaturi financiare în mod regulat unor localnici, am citit paginile financiare în fiecar# zi şi...

— înţeleg.

Kerslaw îmi ţine CV-ul la distanţă de parcă ar emana un miros vag, dar neplăcut. Are părul argintiul tuns ca o cască de lego, în stilul foştilor militari. E mic de statură, iar pe faţa lucioasă poartă expresii j aceea alungită a oamenilor care şi-au dorit dintot* deauna să fie mai înalţi cu zece centimetri. Dungili de pe haină sunt mult prea late, ca dungile de cretl de pe un teren de tenis. E genul de costum pe caro l-ar purta un politician mare susţinător al familiei, după ce un tabloid de duminică l-a demascat că şi-o petrecut noaptea cu două curve, prizînd cocaină. \

('asieră a CBP? a întrebat el ridicînd o sprînceană. Da, consiliul bisericii parohiale din sat. Regis-

• i erau într-un haos de nedescris, dar a fost foarte i mmi HI i 1 conving pe vicar să-mi încredinţeze valoroasa «ii ni A do o mie nouă sute de lire. Adică, eu eram obiş- IA să gestionez un fond de patru sute de milioane

• li Im», aşa că a fost foarte amuzant şi...

înţeleg. Să trecem la postul de Preşedinte al

Director al Colegiului Comunitar Beckles

in zice?). De ce ar fi relevantă experienţa aceasta, iliMinină Reddy?

Kate, vă rog! Păi, şcoala nu se descurca deloc, ii* lupt, mai avea puţin şi făcea obiectul unor măsuri •penale din partea inspectoratului. A fost nevoie de •in volum enorm de muncă pentru a inversa situaţia. \ I uimit să schimb structura conducerii, ceea ce a Ioni un coşmar diplomatic. Dacă aţi şti ce complicată

• politica şcolilor, serios, e mult mai rău ca în bănci, ţi o mai fost şi toată legislaţia la care trebuia să oli iiim şi rapoartele de inspecţie. Atîta birocraţie! ' i persoană fără pregătirea necesară nu are absolut o H I o şansă să înţeleagă toate astea. Am iniţiat o Iu/.IIine cu o altă şcoală, ca să avem bani să investim iu personalul principal şi să reducem

dimensiunea
• Ilinelor. Fuziunile şi achiziţiile au părut desene animate pe IAngă asta, sincer.

înţeleg, zice Kerslaw, fără cea mai mică urmă «li /.Ambet pe faţă.

(K clar că nu s-a uitat niciodată la desene animate
• II copiii lui.)

Şi cred că nu aţi lucrat cu normă întreagă în P< noada aceea pentru că mama dumneavoastră a IUN! bolnavă, aşa e?

Da, mami, adică mama mea a făcut un infarct, •Inr ucum se simte mult mai bine, s-a recuperat complet, MluvA Domnului! Domnule Kerslaw, aş vrea doar să menţionez că Colegiul Comunitar Beckles este una
• lintre şcolile cu cel mai mare avans din ţară şi are mi director nou extraordinar, care...

— Sigur. Bun, ce vreau să vă întreb este: daci unul dintre copiii dumneavoastră s-ar îmbolnăvi cîni ar fi programată o şedinţă a consiliului de adminiJ traţie, ce aţi face? Ca administrator neexecutiv, estl vital să aveţi timp să vă pregătiţi pentru şedinţe şi, bineînţeles, prezenţa este obligatorie.

Nu ştiu cît timp stau acolo şi mă uit la el. Secunde? Minute? Nu pot să jur că nu mi-a căzut faţa pe birou) lui de piele verde. Chiar trebuie să răspund la o între* bare de genul ăsta? Chiar cînd astfel de întrebări ar trebui să fie ilegale acum? Se pare că da. Aşa cî îi zic boului de recrutor cu haina lui cu căptuşeai« roşie de mătase, care arată că se străduieşte prei mult, că da, cînd eram un managerul unui fond dl succes, copiii mei se mai îmbolnăveau din cînd în cînd şi întotdeauna aranjam să aibă cineva grijă dl ei, fiindcă sunt un profesionist conştiincios, şi că oriei consiliu poate avea încredere absolută în seriozitate! şi discreţia mea.

Poate că discursul meu ar fi avut un efect mai mare dacă, dinspre un telefon, nu s-ar fi auzit fix în momentul acela tema muzicală de la Pantera roz. Eu mă uit la Kerslaw, el se uită la mine. Ce ton de apel ciudat pentru un recrutor bătrîn şi ciudat ca el, ml gîndesc. îmi ia cîteva momente să-mi dau seama cl melodia veselă care ne pîndea se auzea, de fapt, din poşeta de sub scaunul meu. Fir-ar al dracului! Probabil că Ben mi-a schimbat iar tonul. I se pare amuzant,

— îmi pare tare rău! zic eu cu o mînă afundaţi în poşetă, scotocind frenetic după telefonul mobil, în timp ce cu restul corpului încerc să rămîn cît mai dreaptă posibil.

De ce poşeta se transformă într-o cutie cu surprize cînd ai nevoie să găseşti ceva repede în ea? Portofel, Şerveţele. Pudră. Ceva lipicios. îh! Ochelari. Hai odată! Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Gata! în timp ce setez telefonul rătăcitor pe Silenţios, observ că am un apel nepreluat şi un SMS de la mama. Mama nu trimite niciodată SMS-uri. Este la fel de îngrijorător
• «i III unei cînd primeşti o scrisoare scrisă de mînă i- IM un

adolescent. „URGENT! Am nevoie de ajutorul mu Mama X"
Sper că faţa mea rămîne şi zîmbitoare, şi calmă,
• ii Kerslaw vede numai o candidată foarte potrivită pentru funcţia de administrator neexecutiv în faţa Im dar imaginaţia mea o ia razna. O, Doamne! Scena-
• nle se înghesuie în mintea mea:
I Mama a avut încă un infarct şi s-a tîrît pe podea pAnă la telefonul mobil, care mai avea nouăzeci de secunde de baterie rămase.
' Mama rătăceşte prin Tesco, complet dezorientată, cu părul nepieptănat, îmbrăcată numai în cămaşa do noapte.
i (V vrea mama să zică, de fapt, e: „Nu-ţi face griji, mint foarte, foarte drăguţi aici la terapie intensivă".
Vedeţi dumneavoastră, doamnă Reddy, zice hertdaw împreunîndu-şi degetele ca un arhidiacon llntr-un roman de Trollope, problema noastră este că, li MI aveţi, iară îndoială, un istoric foarte impresionant in domeniu, cu referinţe excelente care o dovedesc, ui cei şapte ani de cînd aţi plecat de la Edwin Morgan i uiHter pur şi simplu nu aţi mai făcut nimic care să IIc de interes pentru clienţii mei. Apoi, îmi pare rău M o spun, mai este şi chestiunea vîrstei dumneavoastră. Nu mai aveţi mult pînă la cincizeci de ani şi vă apropo di cu repeziciune de parametrul de cohortă dincolo
•Io care...
Gura îmi este uscată. Nu sunt sigură, atunci cînd
0 deschid, dacă vor ieşi cuvinte din ea.
— Cincizeci sunt noii treizeci şi cinci, răspund eu
1 nguşit.
Nu ceda, Kate, indiferent ce se întîmplă. Te rog •'u, ieşi de aici fără să faci vreo scenă. Bărbaţii urăsc «i < nele, mai ales ăsta, nu merită.
Mă ridic repede, dînd impresia că decizia de a încheia interviul este a mea.
— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnulj Kerslaw. Apreciez mult. Dacă apare ceva, nu suni prea mîndră să accept un post la nivel mult mai jos, de junior.
Uşa pare foarte departe. Iar covorul lui Kerslavn este atît de gros, încît mi se pare că tocurile mi st afundă într-o peluză de vară.
12:41: Ajunsă înapoi pe trotuar, o sun pe mama şi aproape că-mi vine să plîng de uşurare cînd îi aud vocea. Trăieşte.
— Mami, unde eşti?
— A, bună, Kath, sunt la Rugworld.
— Ce?
— Rugworld. Au o gamă mai variată decît la Allied Carpets.
— Mami, ai zis că e urgent.
— Este, dragă. Ce culoare crezi că ar trebui sfl aleg? Pentru camera de zi. Salvie sau ovăz? Saiil grîu-încolţit? Să ştii că sunt foarte scumpe. Şaptezeci! de lire nouăzeci şi nouă pe metrul pătrat!
Unul dintre cele mai importante interviuri din toată viaţa

mea tocmai a fost deturnat fiindcă mami mea nu se poate hotărî ce culoarea vrea la covor. I

— Culoarea ovăzului are merge cu orice, mamifl

Abia dacă-mi dau seama ce spun. Zgomotul trafil culului infernal, picioarele mele, care ţipă să scape de pe tocurile cui, lovitura dură, revoltătoare, a respingerii. Sunt prea bătrînă. Dincolo de parametrul de cohortă. Bătrînă.

— Te simţi bine, draga mea?

Nu, nu mă simt bine. Chiar deloc, ba al dracului de disperată, de fapt. Toate speranţele mi le pusesem în interviul ăsta, dar nu pot să-i zic asta. Nu ar înţelege. N-ar face decît să se îngrijoreze. S-au dus anii cînd mama putea să facă faţă problemelor mele. Intr-un moment oarecare, într-o zi ca oricare alta, balanţa se înclină şi îi vine rîndul copilului să-l liniştească pe părinte. (Intr-o zi, o să fiu consolată de Emily,
•mAt de greu mi-ar fi acum să-mi închipui asta.) Ci ti ic Iul de cotitură a fost moartea tatălui meu, acum
• ..i. i ani. Chiar dacă părinţii mei erau divorţaţi de ' • 11111 timp, cred că mami spera în secret că tati o să i întoarcă în genunchi la ea cînd o să fie suficient •li hAtrîn sau, mai realist vorbind, suficient de lefter

i <li- imobil ca să nu-şi mai facă prietene mai tinere lift At propriile fiice. Numai că, de data asta, ea ar ii HVIIt avantajul. După ce a fost găsit mort în patul im Iade, un supermodel de lux care locuia în apar-
• «mentul de deasupra clubului lui preferat de pariuri,
• a mai trecut doar zece luni pînă cînd mami a făcut, In lAndul ei, o criză cardiacă. Se pare că, pînă la urmă, inima frîntă nu este doar o metaforă. Aşa că, întrlogeţi, lui mami nu mai pot să-i fac confidenţe, n iu nu pot să mă bazez pe ea sau să o împovărez.

unt atentă la ce spun.

Tocmai am avut un interviu, mami.

Da? Sunt convinsă că a mers bine, dragă. N-ar iţiim pe cineva mai conştiincios ca tine, de asta pot «n 11 u sigură.

Da, a fost foarte bine. Mi-am amintit tot. Tot
• i trebuie să fac.

— Tu ştii cel mai bine, draga mea. Să aleg culoarea ■ i / ului atunci, nu? Numai că poate să fie un pic anostă, i 'ied că îmi place salvia mai mult.

I)upă ce mama s-a hotărît fericită să nu mai cum- |n«re nici un covor, am inspirat adînc şi am luat şi eu n decizie. I-am spus lui Kerslaw că nu sunt mîndră, dur se pare că m-am înşelat: sunt mîndră, el mi-a i»prins iar scînteia asta. Ambiţia era acolo, ca o lumină
• ftlăuzitoare în mine, aşteptînd să fie aprinsă. Dacă mit prea bătrînă, atunci fir-ar al naibii, va trebui

ii întineresc, nu? Dacă de asta e nevoie ca să găsesc un job pe care pot să-l fac şi în somn, atunci o s-o Inc. De acum înainte, Kate Reddy nu va mai avea patruzeci şi nouă de ani şi

jumătate, nu va mai plînge după ce a fost şi nu va mai fi cineva neînsemnat, de neangajat. Nu se va „apropia cu repeziciune de
parametrul de cohortă" care nu li se aplică unor nesi ţiţi prea promovaţi, ca Kerslaw, sau bărbaţilor, în general, numai femeilor, ca să vezi. Va avea... Va avea patruzeci şi doi de ani!

Da, sună bine. Patruzeci şi doi. Răspunsul dat vieţii, universului şi oricui. Dacă Joan Collins poate să scape de douăzeci de ani din vîrstă ca să primească un rol în Dinastia, pot şi eu să scap de şapte din a mea ca să primesc un job în domeniul financiar şi să mă asigur că dinastia mea supravieţuieşte. De acum înainte, ignorîndu-mi instinctele şi încercînd să nu-mi închipui ce ar zice mama mea, voi deveni o mincinoasă.

* în căutarea lui Nemo. Roy a găsit, în sfîrşit, numele filmului despre peştele ăla amnezic.
PtuSUJU şi nA.tH.USU/lt
•/,.». />:57: Articulaţiile îmi sunt înţepenite şi mă dor. K . II o gripă de care nu mai scapi. Trebuie să fie Perry v nimptomele lui minunate din nou. (Exact ca atunci
■ nml in-am trezit la trei cu o băltoacă de transpiraţie mi ir sîni, deşi dormitorul era rece ca gheaţa.) Tare •in m mai plăcea să mă întorc pe partea cealaltă şi

• mai stau o oră în pat, dar nu am de ales. După ' lumii prin care am trecut cu recrutorul ăla malefic, ilmigat, trebuie să dau startul Proiectului „Intoarce-te In Horviciu". ('onor de la sala de fitness a fost de acord să facă
0 excepţie şi mi-a dat preţul special pentru mirese, •li ilicat femeilor care vor să arate cît mai bine posibil in /.iua cea mare. Am justificat că şi eu aveam cam ni • Ir aşi obiective cu o femeie recent logoditâ: trebuia MU conving un bărbat (sau mai mulţi) să mă vrea
nai pe mine şi să-mi dea suficienţi bani ca să-mi unic copiii şi să repar o casă veche, dărăpănată.
1 'nna să avem o perioadă de „lună de miere", în care iirlmia să-i amăgesc că o să fiu mereu entuziastă,
■ 11 ruordinar de atrăgătoare şi capabilă.

Pe scurt, trebuie să slăbesc patru kilograme - ynno ar fi şi mai bine - şi să arăt ca o femeie de im! ruzeci şi doi de ani care arată tînără pentru vîrsta ni. nm explicat eu.
— Nici o problemă! a răspuns Conor.

Aşa sunt ăştia din Noua Zeelandă.

Deci aici mă pregătesc eu pentru întoarcerea li o slujbă adevărată. Prin „adevărată" vreau să zic ufl post plătit decent, spre deosebire de aşa-numita mea „carieră pe bază de proiecte diverse" din ultimii cîţiva ani. în revistele pentru femei, genul ăsta de carieri pe bază de proiecte întotdeauna pare idilic: eroina, într-un cardigan lung, de culoare deschisă, din caşmira purtat peste un tricou alb imaculat, pluteşte printre proiecte profitabile de freelance, care îi

lasă timp s& stea acasă şi să le facă prăjiturele excelente copiilor ei adorabili, într-o bucătărie colorată întotdeauna într-o nuanţă liniştitoare de gri porumbel.

În practică, aşa cum am aflat în scurt timp, asta I înseamnă să lucrezi cu jumătate de normă pentru firme care vor să te ţină la negru ca să nu plătească TVA, ba chiar să nu te plătească deloc. Aşa de mult timp irosit cu goana după comisioane! Pentru cineva care lucrează în domeniul financiar, am o fobie ciudată de a le cere bani oamenilor. Mă rog, pentru mine. Aşa că am ajuns să am cîteva proiecte prea solicitante şi nu suficient de bine plătite, pe care a trebuit să le strecor pe lîngă jobul meu principal de şoferiţă / responsabilă cu cumpărăturile / spălătoreasă / îngri-l jitoare / bucătăreasă / planificatoare de petreceri / asis-l tentă / plimbătoare de cîini / responsabilă cu verificarea temelor / poliţia internetului. Biroul meu, cunoscuţi şi drept masa din bucătărie, era acoperit de hîrţoJi găraie, nu de bunătăţi sănătoase la cuptor. Veniturile mele anuale nu ajungeau pentru caşmir, iar tricourile albe îşi pierdeau strălucirea în rufele murdare ale familiei.

Toate proiectele de succes încep cu o evaluarejl serioasă a plusurilor şi minusurilor, urmată de stabi- I lirea unor obiective realizabile. Cum toată lumea încă dormea în siguranţă, am încuiat uşa de la baie, mi-am I tras cămaşa de noapte peste cap dintr-o singură miş- care („un gest de un erotism fară seamăn", după cum II
l-a numit odată un iubit) şi analizez ce văd în oglindă. II Afii arată patruzeci şi nouă de ani şi jumătate. E clar

«Anii mi s-au mai lăsat şi s-au îngreunat. Dacă ■ II niţică (şi sigur sunt), arată mai degrabă a uger 'Im dl a obrăznicăturile de pe vremuri. De fapt, am • dpiit chiar uşor. Unele dintre prietenele mele şi i .ni pierdut cu totul după naştere. Ţîţele li s-au umflat, im după ce nu au mai avut lapte, s-au stafidit ca niflr baloane la o petrecere. Judith din grupul NCT[1] fi " pus implanturi după ce băieţii ei gemeni au uscat-o In nlăptare, iar soţul ei nu a mai suportat ceea ce numea fermecător „ţîţele ei de vrăjitoare". Oricum, i"iiiA la urmă, el a fugit cu secretara, iar Judith a
• Amas cu două pungi de silicon atît de grele, încît . început să aibă probleme cu spatele. Sînii mei şi-au piinl rut şi forma, şi dimensiunea, dar de-a lungul sinilor n au pierdut vizibil din densitate. Este diferenţa dintre nu avocado perfect şi unul care s-a scofîlcit în învelişul im ni de piele. Cred că asta înseamnă tinereţea: toate niiiiI coapte.

Tremur fară să vreau. E tare frig aici, chiar mai lup, III casă decît afară, pentru că Piotr încă nu a "pucttt să înlocuiască ţevile. Să fiu sinceră, mi-e fricâ
• l> cc o să găsească atunci cînd o să scoată duşumele li« Radiatorul străvechi de sub chiuvetă emană o
• nulitate zgîrcită de căldură. Bolboroseala şi zgomotul .1« picurat sugerează probleme digestive grave.

îmi aşez un prosop pe umeri şi mă concentrez din nou asupra corpului din oglindă. Picioarele arată încă •lentul de bine: doar o urmă de încreţire ca de crep in /.ona genunchilor, de parcă ar fi luat cineva un ac i ar fi trasat o linie prin ei. Talia mi s-a îngroşat, - eea ce înseamnă că sunt mai dreaptă de sus pînă i"»i (dreptunghiulară?) decît tînăra voluptoasă care nu se chinuia niciodată să atragă atenţia şi care, MICI măcar o clipă, nu s-a gîndit la magia şireată pi m care corpul ei atrăgea bărbaţii.

I NCT sau National Childbirth Trust este cea mai mare organizaţie caritabilă pentru părinţi din Regatul Unit.

Am avut întotdeauna coapse subţiri, aproape băie-|| ţeşti. Acum au un înveliş de came. îl ciupesc cu degetul H mare şi arătătorul pînă mă doare. în primul rînd,II ăsta trebuie să dispară. Pielea de sub gît şi de pell claviculă pare haşurată de parcă a fost crestată cui cuţitul. Deterioratã din cauza soarelui. Nu am ce săj fac în privinţa asta, cel puţin aşa cred. (Roy, adw-rail aminte să o întreb pe Candy, ea a trecut prin toatei procedurile chirurgicale posibile.) Nici cicatricea de la cezariană nu pot s-o repar. în timp, s-a pătat şi s-a atenuat, dar incizia grăbită a chirurgului - se j grăbea să o scoată pe Emily - a creat un raft mic,l care atîrnă din burtă, pe care nici mama Pilatesului I nu îl poate netezi. Credeţi-mă, am încercat. înainte! tare le mai dispreţuiam pe vedetele alea care combinau cezariana la cerere cu operaţia de remodelare a abdo-1 menului. De ce nu ţi-ai purta cu mîndrie cicatricele de la naştere? Acum nu mai sunt aşa de sigură, nici 1 de încrezută. Stomacul în sine e destul de plat, deşii ici şi colo carnea e încreţită ca bumbacul creponat. I

Iar fundul? Mă întorc şi încerc să-i arunc o privire] peste umăr în oglindă. Păi, în linii mari, e cam totl acolo, celulită nu am, dar, în fundul sufletului... Hail să zicem că nu o să-i fac poză ca s-o trimit prietenilor de pe Facebook.

Nimic din toate astea nu este surprinzător şi nici] motiv de ruşine. Asta se întîmplă cu corpul nostru! odată cu trecerea timpului. Atît de mici, de milostiv] de infime sunt schimbările, încît nici nu le observăm] pînă într-o zi, cînd ne vedem într-o fotografie de vacanţă sau ne surprindem reflexia într-o oglindă ! pătată din spatele unui bar şi, preţ de o fracţiune de secundă, ne întrebăm: „Cine e asta?".

Cu toate acestea, unele aspecte ale îmbătrînirii] încă au puterea de a şoca. Prietena mea Debra jură] că şi-a descoperit recent primul fir de păr pubian alb. Fire de păr pubian albe, serios? îh! Ale mele sunt încă închise la culoare, deşi, evident, mai rare (chiar trebuie să adăugăm chelirea păsăricii la lista I

•I< i-.i'ozăvii aduse de menopauză?), iar părul de pe i luare creşte mai încet în ultima vreme. Ei, măcar •un m uteşte de epilat. Toate activitatea foliculară mi

• t mutat în bărbie şi pe gît, de unde îmi răsar şapte MM u opt

ace mici ticăloase. Sunt la fel de încăpăţînate
• Imi uienile. Numai penseta şi vigilenţa mea veşnică In împiedică să formeze o barbă tribut lui Rasputin.

Kaţa. Am lăsat faţa la sfîrşit. Lumina de aici este Mumia. O lumină caldă, cernută, sudică, dintr-o grădinii care încă visează. Prea blîndă pentru scopul

'IVag de şnurul benzii fluorescente nesuferite
■ li deasupra oglinzii. Un avantaj al scăderii vederii •iilal.i1 cu trecerea timpului este că nu te mai vezi lunile bine. Măcar pe asta a nimerit-o cum trebuie liii mi aia bătrînă şi sucită, Mama Natură. în general, ui ii consolez că, aşa cum îmi spune toată lumea, arăt iftn/iră pentru vîrsta mea. Asta îţi prinde bine s-o nii/t cînd ai treizeci şi nouă de ani. Acum, cînd mă •ipropii de numărul ăla pe care nu-1 voi menţiona, mi prea mă mai ajută.

Văzută în lumina puternică, necruţătoare, ca gal- I nul de metil, reflexia mea arată un început de bărbie
• Iul »IA. Linia maxilarului are nişte cocoloaşe mici, ca nituitul de prăjituri înainte să se încorporeze bine Imita, dar măcar nu am mult temutul moţ. Din cine
in* ce motiv masochist, am căutat „moţ" pe Google nlIde trecute: „o excrescenţă cărnoasă care atîrnă li diverse părţi ale capului sau gîtului la cîteva itrupuri de păsări şi mamifere". Spaima mea este că «•HiTescenţele o să-mi vină de hac. Cu degetele mari, ulmi pielea de sub bărbie şi o trag în spate. O secundă, iBţa mea de cînd eram mai tînără mă priveşte înapoi
• Im oglindă: surprinsă, visătoare, drăguţă.

Zona ochilor nu este rea deloc - mulţumesc, Cremă dobală antirid de la Sisley (şi n-am fumat niciodată,
• i'«in ce ajută), dar am două şanţuri de clovn trist de M parte şi de alta a gurii şi o încruntătură, un semn d exclamării mic, dar hotărît - ! - care îmi punctează «dancitura dintre sprîncene. îmi dă un aer supărat. Parcurg ridurile verticale cu unghia. Poţi să injectezi I Botox sau Retylane în astea, nu-i aşa? Nu am îndrăz-1 nit niciodată. Nu că aş avea vreo obiecţie de ordin I moral, chiar deloc, sunt doar superstiţioasă. Dacă 1 arăţi bine, de ce să apelezi la intervenţii şi să rişti I să arăţi ca o sperietoare pe urmă?

Aş prefera să văd în oglindă o faţă uşor ridată, I familiară, decît să arăt ca actriţa aia pe care aml văzut-o într-o cafenea zilele trecute. Apărea des la]| televizor în serialul The Seventies, a jucat în toate II adaptările romanelor lui Dickens şi Austen, genul I ăla de frumuseţe naturală, neprelucrată, căreia poeţii I îi compun sonete. Nu ştiu ce şi-a făcut, dar parcă | cineva a încercat să le redea pometţilor ei aspectul! de mere din tinereţe şi, în schimb, a ajuns să arate I ca şi cum ar avea gura plină de alune braziliene. 1 Pometţii erau pronunţaţi, dar inegali, şi un colţ al I gurii aceleia pline ca un boboc de trandafir era orientat

1 în jos, de parcă se pregătea să plîngă, dar restul I feţei nu-i dădea voie. M-am străduit să nu mă holbez I la ea, însă privirea îmi tot fugea spre scena dezas-1 trului. Gură-cască la faţa aia tristă, cu gura deformată. I Mai bine rămîi cu faţa cunoscută decît să rişti să I te trezeşti cu una străină.

Sting lumina cea crudă şi mă îmbrac cu echipa-1 mentul de sală. II aud pe Lenny scîncind la parter. I Ştie că m-am trezit. Trebuie să-l plimb. înainte să 1 cobor, îi mai arunc femeii din oglindă o ultimă privire 1 pentru o evaluare sinceră. Nu e chiar aşa de rău, I Kate, ia să ai mai multă încredere în tine, fată! Corpul II meu mai trebuie lucrat, cu siguranţă, dar se ţine bine. Am fost „bună" odată, pot să mai fiu încă (ei, I să zicem că ţintesc o „bunicică" şi mai vedem pe urmă). 1 Deocamdată, va trebui să mă bazez pe fond de ten şi creion corector şi să sper că antrenorul meu personal I poate să mă ajute să par de noua mea vîrstă.

6:14: încep aşa cum intenţionez să continui, cu două linguri de oţet de mere în apă fierbinte (scade nivelul
tu li Arului din sînge şi elimină pofta de mîncare, pro-
ImiIhI pentru că-ţi face greaţă). Azi este şi zi de regim, And am voie maximum cinci sute de calorii. Aşa că iul n-mă pregătind un mic dejun somptuos format

• hiit.r-o turtă solitară de ovăz şi întrebîndu-mă dacă
• mi fac de cap şi să adaug şi o linguriţă de humus.

< «mţinutul caloric al turtei este trecut pe lateralul
ut iei cu litere aşa de mici, că numai nişte elfi minusculi,

• hi păţi cu un microscop electronic, îl pot citi. Cum ii mă ţin de nenorocita asta de dietă rapidă dacă
ulri măcar nu pot să citesc kilocaloriile? Mă duc să-mi ni II ochelarii de citit din locul-în-care-Kate-îşi-ţine- mii ou-ochelarii-de-citit-ca-să-nu-uite-unde-i-a-pus. Nu mint acolo. (*Roy, te-ai trezit? Roy?? Unde mi-am /.»ui/ ochelarii? Am nevoie de ochelari. îmi găseşti

• h clarii, te rog?)

Nici un răspuns. Fir-ar să fie! Ciugulesc o bucăţică i.iurtă şi mă întreb dacă aş putea să beau pe furiş Im mîzga verde a lui Emily, pentru prepararea căreia ml II umplut chiuveta cu un teanc de vase de spălat, i »î nchid frigiderul şi iau diverse chestii tentante, pe ne le pun imediat la loc. Mă opresc lîngă cutia de |inmo, unde Richard a pus ieri o chiflă italienească -o 11/.anală, crocantă, pe care a cumpărat-o de la Deli.

• lullă crocantă, chiflă crocantă, cum mă strigi tu pe tulim!

('ontrolează-te, Kate! Şi nu ne duce pe noi în ispită >i ii.• izbăveşte de gluten. Voi schimba tărîmul părăsit -.1 culanţilor elastici şi disperării vîrstei mijlocii cu I Ai A mul taliei de viespe, al fustelor conice şi al oportu-uilAţilor profesionale.

I rom: Candy Stratton
Io: Kate Reddy
Subject: Umilită de recrutor

Ic duci la un singur interviu şi piticul ăla nesimţit îţi •.pune că, pentru că ai 49 de ani, trebuie să fii eutanasiată >1 TU ÎL CREZI? PE BUNE?! Ce s-a întîmplat cu femeia .ila fabuloasă pentru care am lucrat pe vremuri? Trebuie să-ţi pui CV-ul la punct şi să te pui pe minţit serios. Orice ştii că poţi să faci, zi-le că ai făcut deja în ultimele 18 luni, OK? O să-ţi dau o referinţă beton.
Şi du-te la coafor să-ţi faci şuviţe. Nu te decolora singură,* pe marginea căzii. Promite-mi!
XXO C
6:21: Tocmai mă pregătesc să plec la sală cînd, de undeva, se aude sunetul necunoscut al unui telefonJ îmi ia vreo două minute să-mi dau seama că estal telefonul fix. îmi ia de două ori mai mult să-l şi găsesci fiindcă ciripeşte singur şi părăsit în spatele unor bucăţi de rigips pe care Piotr le-a sprijinit de peretele bucătăriei. Cine să sune aşa de devreme? Numai cei cu oferte nesolicitate şi „bătrînii", cum insistă Richard! să le zică, mai folosesc numărul de acasă acum, cînd toată lumea are telefon mobil. Da, chiar şi Ben. A fost imposibil să mai amînăm cînd a împlinit doisprezece] ani. A susţinut că este un „abuz împotriva copiilor" să nu-i cumpărăm telefon şi a ameninţat că „sună la guvern". în plus, a adăugat el, nici vorbă să-mi arate cum să-mi transfer fişierele pe un laptop nou, dacă nu are mobil. Greu să combaţi aşa ceva.

Telefonul este acoperit cu un strat gros de praf calcaros de la lucrările de renovare. Bineînţeles, apelantul este un „bătrîn" care vorbeşte foarte politicos cu un robot telefonic indiferent. Donald. îi aud accen- tul de Yorkshire, pe vremuri la fel de bogat şi plin ca o prăjitură, iar acum, în al optzeci şi nouălea an de viaţă, ajuns rugos şi şuierat. Cînd lasă un mesaj, tatăl lui Richard vorbeşte rar şi cu grijă, făcînd pauze după fiecare frază ca să-i dea interlocutorului său tăcut timp să răspundă. Mesajele lui Donald durează o veşnicie. „Hai, tată, zi odată!", strigă Richard mereu din partea cealaltă a bucătăriei. Dar eu îmi iubesc socrul, cu aerul lui de melancolie meditativă, ca Sir Alee Guiness. Curtoazia cu care se adresează robotului aminteşte de o lume dispărută, în care oamenii le vorbeau oamenilor.

11 HHcult pe Donald cu o ureche, în timp ce scotocesc im roşul cu fructe după un kiwi pentru micul dejun. Mim ir e mai bun decît o banană. Nu poate să aibă mm mult de patruzeci de calorii. De ce se întîmplă mm «*u chestia asta? Acum două zile, cînd le-am adus i- In supermarket, erau ca nişte grenade, iar acum «•• • ni terci. Par oarecum obscene, de parcă aş pipăi ii «ticului unui babuin.

îmi pare foarte rău că vă deranjez aşa de devreme, llidmrd, Kate. Donald sunt, zice inutil socrul meu. Mim iu legătură cu Barbara. Mă tem că a avut o m înţelegere cu noua noastră îngrijitoare. Nimic grav.
<), Doamne, te rog, nu! După două luni de negociere fu Serviciile Sociale din Wrothly, care ar fi epuizat i miA şi

talentul diplomatic combinat al lui Kofi Annan A mal Clooney, am reuşit să fac rost de un mic pachet («orvicii de asistenţă pentru Donald şi Barbara. Aula însemna că cineva îi ajuta la curăţenie, o spăla i ■ barbara şi îi schimba pansamentul de la piciorul i'iint. Li se alocase un interval de timp de toată

atît de scurt, că uneori îngrijitoarea nici măcar nu i*«' mai deranja să-şi dea haina jos, dar măcar era i limva acolo care trecea pe la ei în flecare zi. Părinţii lui Itichard insistă că nu vor să se mute din casa mmiliei, o fermă de piatră aşezată pe panta unui ili'ril. într-una mai mică, pentru că asta ar însemna şi părăsească grădina pe care au îngrijit-o şi iubit-o vimne de patruzeci de ani. îşi cunosc copacii şi tufele 1« fel de bine ca pe propriii nepoţi. Barbara a spus

ou că se vor muta „cînd va veni momentul potrivit“, •Im mă tem că l-au ratat, probabil acum şapte ani, im m clipa asta au rămas blocaţi într-un loc haotic |n> « are refuză să-l încălzească („Nu poţi să arunci cu Im II ii pe orice“), cu o scară ameţitoare, pe care Ben •* i A/.ut într-un an de Paşte, cînd avea trei ani.

Nu vrem deloc să fim o povară... continuă vocea In li mp ce eu îmi leg şireturile.
Mă uit la ceas. O să întîrzii la prima şedinţă de milmnament cu Conor. îmi pare rău. Ştiu că, dacă
aş fi o persoană bună, altruistă, aş răspunde la telefon, dar pur şi simplu nu pot să fac faţă încă unei confl versaţii ca din Ziua cîrtiţei cu Donald.

— ...dar, ştiţi, se pare că Barbara a jignit-o ieri I pe Erna cînd i-a zis că nu ştie engleză suficient do bine ca să înţeleagă ce i se spune. Barbara i-a făcut ceai şi Erna a spus „Mulţumesc“, iar Barbara a răspunw „Cu plăcere“, dar Erna a crezut că i-a spus „TăcereIii şi că Barbara îi dă ordine, dar nu era aşa, înţelegeţi?! Erna a fost destul de dură cu Barbara, din păcate, A plecat cu o falcă în cer şi una în pămînt şi nu a mai trecut pe aici de cîteva zile. Eu îi schimb cui plăcere pansamentul Barbarei, din fericire îmi aduc aminte ce am învăţat la cursurile de prim ajutor, dar nu mă lasă să intru în baie cu ea şi ştiţi că aşa şi-a şi opărit piciorul, de fapt. Dă drumul la apa fierbinte şi uită să lase să curgă şi rece.

Un bărbat care în urmă cu aproape şaptezeci de ani pilota un bombardier Lancaster prin cerurile nesigure de deasupra Europei ocupate - avea cu trei 1 ani mai mult decît are Emily acum, gînd la carel mereu îmi vine să plîng - şi care pare resemnat cu { soarta lui: calm, stăpînit, stoic şi profund, profund neajutorat.

— Dacă nu vă deranjează prea mult...

Of, bine, bine. Vin acum.

— Bună, Donald. Da, Kate sunt. Nu, sigur că nu ne deranjează. Nu sunteţi o povară. îmi pare rău,' nu am primit mesajele. Nu verificăm mereu... Da, e mai bine să sunaţi pe

mobil, dacă puteţi. V-am scris numerele noastre de telefon pe calendar. Vai! Barbara a prins-o pe îngrijitoare fumînd lîngă episcopul de Llandaff? (Ia stai aşa, ce caută un popă galez bătrîn! în gardul viu al soacră-mii?) A, episcopul de Llandaff | e numele unei flori! Da, înţeleg, şi Barbara crede că i nu ar trebui să fumezi lîngă dalii. Nu, sigur. Da, da. j înţeleg. Şi ar prefera o îngrijitoare locală, dacă se ! poate. Bine, o să sun iar la serviciile sociale.

In linie Hă aibă o îngrijitoare nefumătoare, vorbi-

I. engleză, prietenoasă cu daliile, disponibilă iHtMhni nu-i aşa?

1.. trie din urmă, am reuşit să închid după ce . .. |"tunis lui Donald că o să le facem o vizită cînd M*1.111 nn obişnuiesc cu şcoala, cînd Emily termină cu

nele, cînd o să am o slujbă nouă şi o bucătărie hm. ţi.iiiiilă şi Richard o să poată să-şi ia liber de la •*••*.. o tio lui bisăptămînale de terapie şi de la cursele 4» bicicletă. Adică la Paştele Cailor.

li Iurnit un SMS lui Conor că îmi pare rău, dar MII. .. problemă de familie, şi ne vedem cu siguranţă Im .In vineri. Dacă pot şi eu vreodată să fac ceva tot... o pentru mine. Chiar cer prea mult?
t lf:

Doamne, Kate, fiii atentă la asta!

Uit b stă la masa din bucătărie. îşi ridică privirea ho ridi. mijindu-şi ochii în lumina puternică ce pătrunde

Teatre. Două ferestre mari, frumoase, elegante, iii georgian, dar un cadru e stricat, aşa că nu se pul deschide, iar pervazurile sunt ciuruite de putregai.

îţi vine să crezi? oftează Rich. Cică „Nişte hm IUTI au accesat o sută de mii de fotografii de pe m., .prhat şi se pregătesc să le facă publice, inclusiv moluri ale unor minore.“ Iubire, ai noştri au chestia ....io, Snapchat?

Ă, nşt.

Noroc că ştim că Emily nu o să posteze poze im torente pentru consumul public, dar o mulţime de pnmiţi habar nu au ce fac copiii lor pe reţelele sociale.

Ingggmr.

Adică, e complet inadecvat.

Mmmm.

De cînd l-a apucat criza asta de vîrstă mijlocie, uţul meu a început să se aboneze la periodice cu

ta re de stînga şi să folosească foarte des cuvinte pHTum „inadecvat“ şi „chestiuni legate de“. în loc să spună „sărăcie“, spune „chestiuni legate de lipsuri!! Nu ştiu de ce nu mai zice nimeni „probleme“; poatll problemele trebuie rezolvate, şi nu pot fi rezolvat^ iar chestiunile sună important, dar nu cer soluţii. I

— Am terapie la prima oră, zice Rich, apoi m| duc direct la cursuri. Joely de la centrul de ajutori vrea să particip la lansarea proiectului de meditaţia! Ne gîndim să facem o

strîngere de fonduri.

In general, un bărbat obişnuit de vîrsta lui îşi cumpără o geacă de piele şi serviciile unor rusoaică blonde, de un metru optzeci. Al meu îşi cumpără o j carte intitulată Conştientizarea: ghid practic pentru] un eu mai calm, mai blînd. După ce a fost disponibilizat! de firma de arhitectură, a hotărît să profite de ocazii ca să se reorienteze spre consiliere şi a început sî! se agite din cauza nerespectării normelor de sănătatt' şi siguranţă în minele de cositor din Bolivia. în timpul ăsta, noi nici măcar nu putem să scăpăm de duhoare« de la evacuarea veceului situat la parterul coşmeliei noastre în stil combinat Tudor şi elisabetan. (Tari aş vrea să nu fi auzit niciodată termenul „evacuare", care e practic un eufemism pentru căcăstoare.) Serios, e oribil. Aş fi preferat să-şi ia o Harley-Davidson şi o iubită pe nume Danka Vanka.

Richard este aşa de preocupat de epidemia mondială de inadecvare, că habar n-are ce se întîmplă în propria casă.

— Noi am setat controlul parental pe telefoanele şi iPadurile copiilor, nu? mă întreabă el.

(Vă rog să observaţi folosirea tactică a maritalului „noi". Richard nu vrea, de fapt, să întrebe dacă „noi" am setat controlul parental pe dispozitivele electronice ale copiilor. El n-ar şti ce-i aia nici dacă i-ar sări în faţă. Prin „noi", înţelege eu, soţia, care primeşte apreciere la comun atîta timp cît lucrurile merg bine. De îndată ce apar problemele, puteţi fi siguri că întrebarea va fi „Tu ai setat controlul parental?").

— Sigur că avem control parental, dragă. Vrei un sandvici cu bacon?

Ilit hard se uită în jos la muşchii tonifîaţi, înveliţi
• M Iv• • II, şi apoi capitulează.

Ui ne atunci. Nu refuz dacă faci unul.

11mp de douăzeci de ani, nu am dat niciodată greş |li nundviciul cu bacon cînd am vrut să-l distrag,
■ > I nntuiesc sau să-l liniştesc pe partenerul meu. Ii.ni» m avea de ales între un sex oral şi un sandvici n IMU OII, să zicem că Rich clar ar ezita. Dacă devine lată vegetarian sau chiar vegan, ceea ce pare
• mai probabil judecînd după brăţara împletită, »iwal<'A, de pe încheietura lui stîngă, căsnicia noastră
• II m pericol. Oricum, de data asta spun adevărul. nilul parental este instalat pe dispozitivele copiilor.
• mi i spun lui Richard este că, după ce fundul lui
• mily a devenit viral, l-am sunat pe Joshua Reynolds, olul informatic din sat care are acum aproape trei-
I do ani şi face un maşter în fizică la Imperial
' ollnge. (Mama lui, Elaine, pe care o ştiu din grupul lin vroite la muncă", ne-a povestit că Josh putea să 1.1nnieze vasele din Marina Statelor Unite pe cînd - i -i doar un puşti în cărucior sau aşa ceva.) Una dintre Imunde acelea dezamăgite, ca nişte şoricei, care se <>.| III A numai în

lumina reflectată de gloria progeni-
• io llor, Elaine a fost încîntată cînd am sunat-o să-i MM numărul lui Josh, explicîndu-i că aveam nevoie l. njutorul lui pentru nişte probleme cu internetul. M mi» gîndit că Josh este suficient de tînăr şi, să
i.. unoaştem, destul de asocial ca să nu i se pară |imn ciudat că vreau să-mi spionez fiica sau că am ni vme de ajutorul lui să depisteze şi să distrugă dove- #11•’ fundului ei gol, oriunde ar fi ajuns.
I)e fapt, din fericire, Josh nu a fost deloc surprins IH telefon, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt mai
• .im A zis că o să vadă ce găseşte pe reţelele sociale, •Imi între timp, m-a învăţat cum să intru în istoricul In|itopului lui Emily. Am derulat la achiziţiile recente
mn descoperit că domnişoara folosise cîrdul meu
l.credit ca să descarce „Cum să folosiţi un proxy MI HA ocoliţi filtrele controlului parental“. Ce să mai
fac? Parcă aş fi un om din Epoca de piatră, care trăieşte cu Bill Gates.
7:23: Emily e supărată. Am făcut greşeala de a-i atragi atenţia că, pentru a produce jumătate de litru de suc verde de-al ei, lasă zece kilometri de vase de spălat; care încă putrezesc în chiuvetă, nespălate. Rămîn i grămadă de resturi de legume: cotoare de mere, codiţi uşoare de ţelină, coji însîngerate de sfeclă roşie, cari] ar ajunge să hrăneşti o turmă de porci timp de o săptămînă.

— E aşa mizerie, dragă. Poţi măcar să pui storcăi torul în maşina de spălat?

— Ştiu, îmi răspunde ea furioasă. Ştiu. O să-l pun, bine?

— Şi nu poţi să trăieşti numai cu sucul ăla, iubito, Ai nevoie de mîncare solidă. Mănîncă măcar nişti ouă. Ţi le fac eu.

— E dietă pe bază de suc, mami! Ce nu înţelegi? E o purificare de şapte zile.

— Dar nu poţi să rezişti o dimineaţă la şcoalfl numai cu paharul ăla de mîzgă, dragă.

— Tu eşti tot timpul la regim, ce naiba, dar cîn<j ţin eu, nu e sănătos. Gata, m-am săturat de porcăriill astea ale tale...

Se fereşte cu lacrimi în ochi de mîna mea întinsă şi îşi verifică telefonul.

După catastrofa cu belfie-\x\, i-am confiscat telell fonul mobil timp de douăzeci şi patru de ore, exact cum sugerase Candy, dar Em se purta de parcă era în doliu. Pierderea accesului la internet părea să ■ tulbure mai tare decît faptul că fundul ei ajunsesJI viral. Nu se putea opri din plîns şi mă implora să i-1 dau înapoi. Ştiu că ar fi trebuit să mă ţin tare pe poziţii, ştiu, dar nu m-a lăsat inima să-i provoc şi mai multă supărare. Dacă-i iei unei adolescente tele«! fonul, elimini pericolele invizibile pentru ochiul matern, plus presiunea constantă ca o fată să se împăunezi pentru anturajul

ei, doar ca apoi să fie dărîmată

*• •• I nu primeşte destule aprecieri. Din nefericire, îi h i 91 viaţa sau singura parte din viaţa ei la care pui' Nu am putut să-i fac asta, nu cînd e încă atît In filnincinată.

Cftnd iese vijelios din bucătărie, Emily trînteşte • -r> il 111 hol cu atîta forţă, că broasca veche de alamă «» li 1 prinde şi rămîne acolo atîrnă de două cuie. Mu iluc şi încerc să o împing la loc, dar lemnul este •911 <!«« crăpat, încît cuiele nici nu mai au în ce să Mi ţiim („Roy, te rog să adaugi un lăcătuş la lista •Mn-i 111 lucruri de făcut.“)

AIJII a fost relaţia noastră în ultimele optsprezece huo Kotiţa disperată să ne facă pe plac, care era atît »IM angelică, încît părea ieşită din afişul publicitar IH «niponul Pears’, păpuşa care mă invita la ceai în I H Miţn ei de jucărie, fetiţa aceea nu mai există. In

. 1 ei, a apărut tînăra asta exasperată şi exaspe-
Huitn, pe care orice sugestie a mea şi uneori, se pare, 91 miopia mea existenţă o scot din sărite. îmi spune m unt „aşaaaa de enervaaaantăăăă“. Trebuie să „o l*< in pace“. „Să mă calmez odată, bine?“ „Să nu-mi
11..11 Ine griji, doar nu mai e copil.“

in nu-mi mai fac griji? îmi pare rău, draga mea, unii mama ta. Asta intră în fişa postului.

I'o măsură ce hormonii mei se retrag, ai fiicei mele tun navală. O lovesc năprasnic ca valurile pe furtună fl iuţi trebuie să îi înfruntăm odată cu ea. Treaba «*«tn eu belfie-ul a înrăutăţit de zece ori situaţia. în MlIImele trei zile, Emily abia dacă a vorbit cu mine. M*. lineare dată cînd încerc să aduc vorba despre asta, hun Iu etaj, aşa cum a făcut şi acum, şi se încuie în llrtie (land bat la uşă, zice că i-a venit menstruaţia şi 1^ nu h(> simte bine sau că o doare burta, dar o analiză |l«ml n a rezervei de Tampax îmi arată că menstruaţia ihlii 1 s-a terminat. Nici nu i-am zis că l-am angajat !*«• .IhhIi Reynolds pentru ceea ce el numeşte „misiunea •li- 1 notare şi distrugere“. Aş vrea numai să ştiu care .«11 luni repercusiunile pentru ea la şcoală, dar nu lll mA aflu decît dacă vorbesc cu ea, nu? Evident,
fi
eu sunt de vină în locul întregii clase, al corului şcoi şi al celor trei milioane de oameni de pe Facebook caiţ au văzut poza cu fundul ei gol, alături de hashtagş #fundsteag. înţeleg că se descarcă de supărare • furie pe mine. După cum scrie în cartea mea Cun să îţi educi copiii adolescenţi în epoca digitală, fîifll mea ştie că o iubesc necondiţionat, aşa că i se pan în siguranţă să-şi descarce toate sentimentele acelei pe mine. Raţional, înţeleg asta, dar nu înseamnă ci purtarea ei faţă de mine mă doare mai puţin. Emity poate să mă rănească aşa cum n-o mai face nimeni altcineva.

7:30: Cînd coboară iar pentru micul dejun, Em art machiaj în stil Cleopatra, cu codiţe multe în colţul ochiului, făcute cu creionul. Arată ori uimitor, ori ci o minoră pentru care ai

putea face închisoare, depindl cum priveşti lucrurile. Alege-ţi luptele, Kate, alege-ţ luptele!

— Mami?

— Da, iubito.

— Lizzy şi cîteva alte fete se duc la concertul Taylor Swift de ziua ei.

— Are vreo legătură cu Jonathan? întreabă Richard, iară să se deranjeze să-şi ridice privirea din iPad.

— Cine-i ăsta?

— Jonathan Swift. Satirist celebru din secoll al XVIII-lea. A scris Călătoriile lui Gulliver, zice Rich,

— Mami, te roooog, îmi iei şi mie bilet la Taylof Swift? E aşa de tare, gen, cea mai bună cîntăreaţi
' din lume. Merg şi Izzy şi Bea. Toată lumea mergi, Mami, te roooog!

— Nu e ziua ta, obiectează Ben, fără să se deran* jeze să-şi ridice privirea din telefon.

— Mai taci odată! Răsfaţatule! Maaaami, zi-i Iul! Ben să înceteze!

— Emily, nu-1 lovi pe fratele tău.

— Jonathan Swift a sugerat că copiii ar trebui fierţi şi mîncaţi, meditează Rich pentru sine.

Cîteodată, foarte rar, soţul meu mă face să rîd *.•••> .11 îmi aminteşte de ce m-am îndrăgostit de el. Cred că ştia el ceva, zic eu punînd omleta pe
MH«NA,

După sandviciul cu bacon, Richard bea o băutură mihm K'/antă ciudată, care arată ca siropul ăla mov i un* îl dădeam copiilor cînd erau deshidrataţi după . •• vomitau.

Kmily, trebuie să mănînci ceva, iubito.

I'ur şi simplu nu înţelegi! răbufneşte ea împin- i> MMI farfuria cu ouă din faţa ei cu atîta venin că trece i. murginea mesei şi se sparge pe podea, răspîndind
0... urle galbene, pufoase, pe plăcile de teracotă. Toată înmi ii se duce la 02 s-o vadă pe Taylor Swift. Nu-i
* .-ii! De ce suntem săraci?

Nu suntem săraci, Emily, zice Richard cu vocea «.•••'ii hlîndă, înceată, de vicar, pe care a adoptat-o
1. .nud a început cursul.
i<>, te rog, nu discursul despre Sudanul de Sud!) Sunt copii în Cornul Africii, Emily...

OK! intervin eu înainte ca Rich să facă pe «vluviosul. Mami o să-şi ia un job cu normă întreagă limite curînd, aşa că sigur o să poţi să mergi la con- h Hui lui Taylor Swift, dragă.

KateU! protestează Richard. Ce am hotărît noi •I» M|iro negocierea cu teroriştii?

Eu ce primesc? se vaită Ben ridicîndu-şi privi- m>m din telefon.

I «nny, profitînd de momentul acesta optim de fricţiuni familiale, fură ouăle de pe jos şi linge podeaua.

Itich are dreptate să se supere. Biletele exorbitante |.i. oncerte nu sunt compatibile cu reducerile bugetare |MIIvenite de noi, dar simt că supărarea lui Emily - Im chiar panică, n-am detectat oare panică în ochii «i' are legătură cu ceva mai mult decît Taylor Swift. I . iele pe care le-a menţionat sunt toate în grupul l»(Mnupchat la care Lizzy Knowles a trimis belfie-ul.

• li imul lucru de care are nevoie Emily este să rateze Weiicn cu ele. Dacă Rich poate să arunce o sută cincizeci de lire pe săptămînă ca să vorbească despre el, iaj pentru aparatul dentar al lui Ben va trebui să mi facem o ipotecă, atunci sigur putem să găsim nişti bani ca s-o ajutăm pe Em să fie fericită.

7:54\ După ce copiii au urcat să se spele pe dinţi şl să-şi ia ghiozdanele, Richard îşi ridică scurt privire! de pe website-ul lui de ciclism şi mă observă - p» mine ca persoană, adică, nu ca pe o secretară sau spălătoreasă de lycra - şi zice:

— Credeam că te duci la sală azi.

— Aşa voiam, dar tatăl tău a sunat foarte de vrem« Nu mai reuşeam să închid. A pălăvrăgit douăzeci dl minute. E foarte îngrijorat din cauza mamei tale. A supărat-o rău pe noua îngrijitoare. I-a zis că nu vor* beşte destul de bine engleza după ce a prins-o fumîni lîngă episcopul de Llandaff.

— Ce?

— E o floare. Se pare că fumatul pasiv nu le faci bine daliilor. Ştii cum sunt părinţii tăi cînd e vorbi de grădina aia. Şi îngrijitoarea pare oribilă. Donai! a menţionat o vînătaie pe încheietura Barbarei, deşi putea să se fi lovit singură. Toată treaba asti e încurcată, dar acum nu mai au pe nimeni care sl treacă pe la ei.

— Băga-mi-aş!

Richard îşi dă voie să aibă o reacţie foarte non-Dalai Lama şi mă bucur. Ca în cazul celor mai multe cupluri» relaţia noastră a rezistat de-a lungul timpului datorit! unei viziuni comune asupra vieţii şi faptului că ani rîs sau i-am dispreţuit pe cei care nu o împărtăşeau! Nici nu prea îl plac, nici nu-1 recunosc pe Domnul Mîncare Naturistă care ocupă acum corpul în cari trăia pe vremuri soţul meu amuzant şi minunat, i

— Mama e imposibilă, zice el. Cîte îngrijitoare n avut pînă acum? Trei? Patru?

— Barbara chiar nu e bine, Rich. Trebuie să tl duci la ei să rezolvi.

— Să se ducă Cheryl. E mai aproape de ei.

< lioryl are serviciu şi trei copii care au douăzeci

• şapte de activităţi după şcoală. Nu poate să renunţe , i». '>I umplu la toate.

K nora lor.

Inr tu eşti fiul lor. Şi Peter la fel.

Nu vă enervează cum familiile presupun întot- inuunii că e treaba femeilor să aibă grijă de părinţii IM vflrwlă, chiar

dacă un fiu locuieşte mai aproape? MU'» MI putea fi din cauză că noi suntem cele care ren grijă de ei.)

Măruţ* Rich are bunul-simţ să pară ruşinat.

Ştiu, ştiu, oftează el. Mama mi s-a părut bine i«t « m nwall. Asta a fost acum doar două luni.

Tutăl tău se pricepe să cosmetizeze realitatea.

(’(* realitate?

Ai văzut cît de uitucă e.

K cît se poate de normal la vîrsta ei, nu?

Nu e normal să-ţi întrebi nepotul de paisprezece • i.< • Inert are nevoie să facă pipilică. Chiar crede că H«u i Iu grădiniţă. Are nevoie de ajutor serios. Nu inimii să-l lăsăm pe tatăl tău să se descurce, Rich. l m i 111 u i pomenit, dar are aproape nouăzeci de ani, » liimmezeu!

Tu ai putea? Adică, nu vrei să te duci tu, Kate? Mii UI uş duce, ştii că m-aş duce, dar nu pot să întrerup 1*m"I»im acum. E un moment crucial în dezvoltarea Mu •• personală. Ştiu că îţi cauţi de lucru şi e mult mi o rug, iubito, dar eşti aşa de pricepută la lucrurile xnlenl

(îl urneşti?

Vuttt mă pregătesc să zic, oricum, dar ceva din l«|ui'Miu lui Rich mă opreşte. Preţ de o clipă, arată > Meu în noaptea aia cînd, îngenuncheat pe jos în ilHie lîngă vasul de veceu, a recunoscut că îi e fricâ •it vomite.

Uii’h a fost îngrozit întotdeauna de orice are legă- l*e ii « II bolile sau doctorii. Ca majoritatea bărbaţilor, IM • rude nemuritor şi cred că nimic nu detronează

III acesta îndrăgit mai tare decît să fii de faţă la declinul părinţilor tăi spre demenţă. în ciuda acest# fobii, dacă mă îmbolnăvesc eu, Rich se străduieşt» de fiecare dată să fíe o asistentă bună. Cînd am lu#l salmonela de la un pui ieftin, la scurt timp după ot ne-am cunoscut, a refuzat să mă lase singură în apaf tamentul meu întunecat şi împărţit cu alţi locatari deşi combinaţia de pereţi despărţitori subţiri ca hîrtii şi vizite zgomotoase la veceu ar fi trebuit să fiel lovitură letală pentru povestea noastră de dragosti aflată la început. îmi aduc aminte că, între repriz» de vomitat, mă gîndeam cît de devotat era noul meii prieten. Nu semăna deloc cu băiatul elitist şi indi# ponibil emoţional pe care mi-1 închipuisem eu. Daci pasiunea lui Rich putea să supravieţuiască exploziil« frecvente ale tuturor orificiilor mele, trebuia să-l pă» trez. Avusesem iubiţi mai buni, bărbaţi cărora corpul meu le era complet subjugat, dar să vreau pe cinevij care să fie şi bun cu mine? Asta era o premieră. ■ Cînd am încetat să mai fim buni unul cu altul! Toată presiunea şi schimbările din ultimele cîtevi luni ne-au făcut iritabili şi egoişti. Trebuie să fiu mal bună de atît.

— Bine, zic eu. O să văd dacă pct să mă duc]jl Wrothly, să trec pe la Barbara şi Donald, înainte || mă cheme la interviul pentru postul de Guvernatul al Băncii Naţionale.

Richard zîmbeşte (nu i-am mai văzut zîmbetal de ceva vreme)

şi se întinde spre mine să mă sărutai

— Minunat! O să primeşti o ofertă, iubito, zijut el. Cînd recrutorul ăla o să trimită CV-ul tău, m să mai scapi de ei.

Nu i-am povestit cît de prost a mers întîlnirJI cu Kerslaw. Nu vreau să-l îngrijorez.

Josh Reynolds către Kate

Salut, Kate, sunt Josh. Am anunţat Facebook c| fotografia cu Emily încalcă Standardele Comuni» tăţii Facebook şi ar trebui să fie deja ştearsă. Pentru că Emily are şaisprezece ani, nu mai este considerat!

. npil şi nu primeşte cea mai mare prioritate. Deşi

• ni poate fi recunoscută din poză - nu i se văd ilnrAt spatele şi fundul, după care nu poate fi iili'iit ificată - am şters tot ce am găsit şi am setat nul i licări care să mă alerteze data viitoare cînd

II mai fi trimisă poza cu fundul lui Emily. O s-o li rg, normal. Sunt moduri în care pot să-i fac \ uiţa on-line foarte neplăcută lui Lizzie Knowles dar nu am avut niciodată conversaţia asta, In'' Dacă vrei să fac ce nu se poate menţiona, n ini zici. Ştii, dacă e vorba despre porno din răz-luiiiare, poţi să apelezi la poliţie. Vrei să faci asta? Mersi că ai apelat la mine. A fost distractiv.

bule către Josh Reynolds

Mersi tare mult, Josh. Ai făcut o treabă excelentă! Apreciez. Nu, nu este porno din răzbunare. Doar

• lieHtii tipice de adolescente. Nimic grav. Nu vreau n/i implic poliţia!! Să-mi zici cît îţi datorez.

D 17, Starbucks: După ce am strîns micul dejun, nhi i urăţat urmele Masacrului cu suc verde şi am pus

vum de vase să boscorodească singură, cu sfaturile

II* imliiplecate ale lui Candy în minte, am plecat în |i nv srt lucrez la CV într-o cafenea. Pot să mă prefac «unt navetistă în loc să stau la masa din bucătărie, Afli ptînd să fiu prinsă într-o ambuscadă de membrii Umlliei.

Misiunea mea de azi este să scriu un CV nou atră- „rtt. ii , din care să lipsească data naşterii şi alte detalii ii” i iminatoare. în loc să recunosc că „am luat o pauză“, «yii mm vor vedea lucrurile potenţialii angajatori, *i.l.im; să cosmetizez ce am învăţat şi realizat de fAuil nm plecat de la Edwin Morgan Forster, ca mamă, |«iţii fiică, soră, prietenă credincioasă, membru al

► uliului şcolii, membră a asociaţiei de părinţi şi jiinluiori, restauratoare de casă fără bani, dar cu multă iiniu.maţie, dependentă de eBay şi investitoare inspi- |n!A (şi doar vag necinstită) a celor 1900 de lire ale parohiei (spuneţi-mi Bernie Madoff[1]!). Floare la urecli Trebuie să aplic modelul Şcolii de Afaceri Harvardlli funcţia de Gospodină şi Om bun la toate. Să începeţi

• în ultimii şase ani, mi-am construit un palmares impiţ sionant de rezolvări de conflicte. (Traducere: m-al luptat cu Ben pentru Xbox după ce petrecuse trf ore iară

întrerupere jucîndu-se Grand Theft Au4 IV. L-am convins să mănînce cel puţin o legunl verde pe zi plus capsule din untură de peşte ■ să primească mai mult timp cu Grand Theft.)!

- Proiecte de management financiar şi capital: am o vasl experienţă în acest domeniu, după ce am coordona cîteva proiecte dificile. (Pe asta poţi s-o mai zici t dată! Dărăpănătura, cunoscută şi ca „giuvaer# de epocă", ne mănîncă sume uriaşe din conţi nostru rahitic de economii şi negociez la sînge ■ furnizorii ca să terminăm odată treaba.)
- Competenţe de negociere internaţională aplicate I probleme imobiliare din Regatul Unit (afurisita aia 4 Natalia, venită la noi prin Au pair, şi iubitul! traficant de cocaină).
- Gestionarea timpului şi stabilirea priorităţilor: am echll brat nevoile diverse ale unor persoane diferite şi al? stabilit rutine, timp în care am învăţat să acord priorităţi anumitor sarcini şi să respect termene stricte. (Păi bini înţeles! Nu sunt mamă? Nu gestionez eu vieţii» a doi adolescenţi şi a unui bărbat în criza de vîrsfll mijlocie, în timp ce supraveghez şi rudele în vîrstţl plimb cîinele, încerc să păstrez legătura cu priet# nele, fur timp să fac mişcare, să mă ocup de grădini şi să mă uit la Homeland şi Downton Abbey ? Puteţi să mai adăugaţi şi altele la listă, este nesfîrşită,
- Am pornit o afacere foarte productivă. (Am plantil nişte flori minunate, cu ajutorul cărţii lui Saral Raven despre grădini. Am cumpărat şi o ladă

1. Finanţist american de origine evreiască, fost direcţii al bursei NASDAQ din New York

• 11»«*11să şi puturoasă de îngrăşămînt şi am învăţat ui identific buruienile. Spre surprinderea mea, am ■ Irvenit grădinăreasă.)
VtMiiicări atente ale legislaţiei britanice. (M-am luptat > ii ghearele şi cu dinţii să obţin un pachet de îngri- |!re inexistent de la autorităţile locale pentru Donald '.>■ barbara, care devin tot mai fragili.)
< «Mcetări inovatoare în Resurse Umane, cu accent pe Ir/voltarea şi motivarea personalului. (Am petrecut 11«* la rînd căutînd şi angajînd un meditator privat Imn* cotat, pentru care a trebuit să elimin cîteva mame tigroaice, pentru ca Ben să intre la singura «•coală locală unde nu s-au înregistrat niciodată împuşcături şi rezultate îngrozitoare la examene. I am promis lui Emily două bilete la Festivalul de In Keading dacă ia note bune la examene. Succes!) Am căpătat cunoştinţe solide despre transport. (Şofer personal pentru doi adolescenţi cu vieţi sociale, muzicale şi sportive intense. II duc frecvent pe llan, împreună cu setul lui de tobe, la repetiţiile orchestrei, ale grupului de jazz etc. Am condus-o P«> Emily la evenimente prin ţară, pînă cînd a Imtărît că înotul îi face umeri de Popeye. Dacă vreţi sfatul meu, nu vă lăsaţi copiii să facă înot! Voţi fi nevoiţi să plecaţi în

zori, de obicei pe ceaţă, apoi să staţi pe un scaun portocaliu de plastic în vreo clădire dezgustător de călduroasă care pute o clor şi pipi. Puteţi chiar să simţiţi bacteriile rum se înmulţesc în aerul umed. în plus, trebuie mA vă păstraţi interesul viu pe durata a patruzeci de lungimi de bazin de stil fluture. Serios, alegeţi orice alt sport!)
A, bună, Kate! Ce surpriză să te văd aici.
Mi-am ridicat privirea din laptop şi am zărit o blondă cam de vîrsta mea care îmi zîmbea de parcă niA cunoştea.
*' Aoleu! Roy, eşti pe aici? Avem o femeie de vreo H<itnizeci de ani, posibil vreo mamă de la şcoală, dar prea elegantă ca să bea un latte la Starbucks (Haini Missoni, ochelari de soare Chanel). Evident putrei de bogată, dacă e să mă iau după numărul de sacoî din mîinile ei. De unde o ştiu ?

— A, bună!

îi zîmbesc la rîndul meu şi sper că Roy apari repede cu numele ei.

— Bună! Ă, doar îmi actualizez CV-ul.

— Văd. Foarte impresionant. Ai ieşit la vînătoan de joburi?

(ROY??? Mişcă-te odată! Te rog, zi-mi cine e.) I

— Ă, da, păi, cum copiii au mai crescut un pic m-am gîndit să încerc marea cu degetul. Să văd car» mai e situaţia, ştii cum e.

Zîmbeşte din nou, lăsînd la vedere urme de pe dinţii de sus, care au fost albiţi cu un tratament scump. Prea albi, strălucesc mai tare decît vopseau» profesională.

A, uite că vine şi Roy înapoi din arhive, gîfîind un pic. Slavă Domnului! *Roy zice că mi-am lăsa! ochelarii în sertarul de lîngă aragaz.

CE? Nu am nevoie să ştiu unde-mi sunt ochelarii} Roy. Asta a fost mai devreme. Acum aş vrea să h concentrezi pe numele femeii din faţa mea.

— Apropo, zice femeia. Mă bucur mult că Emil) poate să vină la Taylor Swift.

E mama lui Lizzy Knowles, zice Roy. Ştii, /nami viţelei ăleia care a trimis la toată lumea poza cu fundul lui Emily. Cynthia Knowles.

Bravo, Roy!

Cu Cynthia m-am mai întîlnit doar de vreo don» ori. După un concert şcolar, cînd fetele noastre cîntif în cor. Apoi, la una dintre ieşirile alea matinale 1« cafea, în scop umanitar, în care o mămică frumol educată aduce fursecuri cu fulgi de ciocolată pe cari nu le mănîncă nimeni, pentru că toate ţinem regii* sau mîncăm numai proteine, iar tu trebuie să o recom pensezi cumpărînd nişte bijuterii pe care nu le vrd «i MU i nu prea ţi le permiţi, dar este nepoliticos să • * i M /1 pentru că mămica respectivă, care este măritată IM un Imrosan din lumea bună, trebuie să-şi găsească HIVmie făcut. Aşa că îi dai bănuţii unei femei extrem •Ic bogate, care apoi îi donează în scopuri caritabile,

• MH| de fapt, ar fi putut foarte bine să scrie un cec

A, şi după nouă zile, cerceii de „argint" pe care I -o cumpărat în dimineaţa aceea se înverzesc, iar I M Inimi urechii stîngi începe să-ţi curgă puroi.

() să le ducem noi la 02, bineînţeles, zice Cynthia. 1« • nnduce Christopher cu Land Roverul. Lizzy vrea /fit*•'(»/! liarbeque pe urmă. A zis că trebuie să vină «• i mily. Ţi-a spus cumva cît costă biletul?

lliţi ceva? Faţă de Cynthia, mama fetei care a Muil (i aşa de urît pe fiica mea, nu am chef să fiu hnliiicoasă. Balaurul meu interior ar prefera să sufle ItAiM i i Hpre ea şi să-i pîrjolească şuviţele alea caramel p> i Im le pînă s-ar face cenuşă. Ştie măcar de belfie-ul |i*< i uni Lizzy l-a trimis accidental-intenţionat la toată fHiidu şi toţi pedofilii din Anglia? Sau jucăm Hai-să-ne- i - ..In.ctn-că-avem-copii-perfecţi, un joc preferat al

dor ca Cynthia, pentru că altfel ar însemna să Mi nimască ce pierdere de timp a fost toată viaţa lor?

Da, nu e nici o problemă, mint eu. i al poate să coste? Mai mult de cincizeci de lire? IHI/CCI? Nici nu-i de mirare că biata Emily era aşa I* Unparată să obţină acordul nostru la micul dejun. I'i'i a acceptat invitaţia lui Lizzy.

Şi am auzit că eşti pe lista de aşteptare penii M r.« upul nostru de cărţi deştepte, Kate? continuă I vut lua. Serena a spus că te-ai arătat interesată. Ne place să credem că suntem la un nivel superior f*|n de cluburile de lectură obişnuite. De obicei alegem im * lasic. Ocazional, un roman de un autor contemplu an Lista scurtă de la Premiul Booker. Fără lite-Mliirn pentru femei. E aşa o pierdere de vreme, cu llHiii cumpărăturile şi femeile alea prostuţe.

Da, nu-i aşa?

Cine se crede Cynthia Knowles, cu genţile ei i firmă (două L. K. Bennett, o John Lewis şi o Hot Chocolat)? Anna mă-sii Karenina?

— Ce noroc că am dat peste tine. Zi-i lui Emi să-i dea lui Lizzy un cec de nouăzeci de lire pent bilet.

Nouăzeci de lire! Mă străduiesc din răsputeri nu rămîn cu gura căscată sau să scot vreun ţip de disperare.

— Cred că Lizzy vrea doar cupoane Topshop pe tru ziua ei, continuă ea. Nu cadouri în sine. Nor la vînătoarea de job!

Cynthia porneşte ţeapănă spre colţul îndepărtll al cafenelei ca să se alăture unui grup format dil cele mai apetisante mămici imaginabile, luînd cu ¡11 şi ceaşca de latte degresat, şi moralul meu. De OH mă afectează femeile ca ea? Probabil pentru că el< pot să se joace de-a zeiţele casnice cu cîrdul Platinu# Amex al soţiorului. Nu e o viaţă pe care să mi-o | dorit-o vreodată, deşi trebuie să recunosc că, recefll ideea de a fi o femeie întreţinută a căpătat o anumiţi atracţie.

Cam tîrziu pentru asta, Kate. Majoritatea tipii# care ar putea să te întreţină în stilul cu care este oblf nuită Cynthia (a) sunt la Nevasta nr. 2 sau (b) agaţl studente

apăsate de datorii pe website-urile pentrv boşorogi cu bani, ca să-şi frece corpurile vlăguite f atîrnînde de carne tînără, de cea mai bună calitat# Bueee! Pentru Nevasta nr. 1, păstrarea poziţiei esti o slujbă cu normă întreagă: sală, Botox, yoga, nutriţie nist, chiar şi vaginoplastie ca să-şi recupereze păsăriOI dinainte de naştere, pentru ca puţa bleagă a soţiorulyi să nu se piardă într-un tunel aerodinamic prin cnn au trecut capetele a trei bebeluşi. Nu, mulţumesc,

Şi totuşi, privind în partea opusă a cafenelei apr» Cynthia şi cîrdul ei de mămici, simt o împunsături de invidie. întotdeauna mi-a fost cam groază de niami astea de la poarta şcolii; adevărul este că le descof sideram pe femeile care îşi organizează toată vinţi
ii' funcţie de cafele şi întîlnirile dejoacă ale copiilor. Hui ucum, că Ben este prea mare ca să-l iau eu de I*» MI nulă, mi-e dor de compania disponibilă pe care

sigura ritualul şi de toate femeile amabile, entu-
#> . tr, îngrijorate cu care puteam să discut despre
• ••iun mei. Erau un dig împotriva singurătăţii de JI U Iute, numai că nu ştiam asta atunci. în fine, trebuie «rt Ininin CV-ul ăsta minunat. Mai am doar cîteva |itincte finale.
Am supervizat desfăşurarea unui şantier hidraulic major. (Spălat săptămînal, inclusiv spălatul de mînă al echipamentului împuţit de ciclism al lui Rich ca Mă nu „se scămoşeze".)

- Am acordat asistenţă nutriţională de durată personalului in conformitate cu standardele din domeniu. (Mereu iun avut gustări pentru copii în maşină, pe drumul iln la şcoală acasă, cu care am evitat crizele emoţionale. Cel puţin o masă gătită pe zi pentru patru persoane, ceea ce înseamnă aproximativ zece mii iln cine calde în ultimii şapte ani, pentru a căror pregătire nu am primit nici o mulţumire sau recunoaştere.)

i Am repus pe linia de plutire o firmă privată aflată în • înclin, prin programe regulate de reduceri şi optimizare .iijresivă, pentru a elimina riscul de recesiune repetată. (Am adoptat o dietă rapidă şi am început să merg Inr la sală. Sper că voi reuşi să intru din nou în Iminele mele vechi de birou.)

- M am străduit să-mi îmbunătăţesc semnificativ l răsăturile fundamentale. (Un fund puţin mai mic rn urmare a unor genuflexiuni teribil de dureroase.)

Dacă cele de mai sus vi se par cumva uşor frauduloase sau lipsite de etică, îmi pare rău, dar voi ce fovinte aţi folosi ca să descrieţi faptul că femeile au !• y\!\ de cei mici şi de cei bătrîni, an după an, iar «unica asta nu este deloc luată în calcul ca experienţă, IMtmpetenţe sau măcar activitate? Din cauză că femeile
o fac gratis, este o muncă efectiv lipsită de valoart Aşa cum a spus Kerslaw, nu avem nimic interesa« de oferit, cu excepţia a tot ceea ce facem şi ce suntenţ Nu am o fire înclinată spre

politică, dar jur că aţi mărşălui la un protest care să atragă atenţia asupri muncii imense şi nerecunoscute făcute de toate femeill din lume.
15.15: Mă lupt cu pornirea de a urca în cameră şi i dormi. Nu prea pot să trec „somnul de după-amiazî* la competenţe în cererea de angajare, deşi este sin gurul lucru la care excelez în ultima vreme. Probabil este vina lui Perry. Cu CV-ul îmbunătăţit considerabil (chiar dacă nu sunt sigură că aş îndrăzni să-l ară! colegelor din grupul Revenite la muncă), îmi fac curţ| să sun la Serviciile Sociale din Wrothly. Din păcat#, este prea devreme pentru alcool.

— Apelul dumneavoastră poate fi evaluat în scopuri de formare.

Şi începe! Ştiţi cum este cînd apeşi pe cinci pentru un departament şi apoi apeşi pe unu din „următoartll serie de opţiuni", deşi crezi că este posibil să fi auzii greşit şi că poate trebuia să apeşi pe trei? Apoi apoţj pe şapte pentru „orice alte întrebări" şi speri că, IA sfîrşit, vei interacţiona cu o altă fiinţă umană, cîn^ o voce înregistrată spune „Ne pare rău. Linia e«l# momentan ocupată. Apelul dumneavoastră este impor tant pentru noi, vă rugăm nu închideţi"? Iar telefonul sună şi sună şi sună şi tu îţi închipui un birou acoperii cu pînză de păianjen, în care un schelet stă pe scau| la o masă şi telefonul sună şi sună şi sună? Ei, ciut aşa este cînd suni la Serviciile Sociale din Wrothly

Cred că toată lumea şi-a dat seama deja că opţiunii* acestea multiple nu sunt menite să te ajute, ci donf să te intimideze, dîndu-ţi în acelaşi timp imprenl| că avansezi şi că ai de unde alege. Pînă şi „apelul dumneavoastră poate fi evaluat în scopuri de formari este, de fapt, o ameninţare, care te avertizează sft t| porţi frumos, că dacă nu... Nu trec decît douăzeci <i|
.. pînă cînd ajung să vorbesc cu cineva din
tb put lumentul corect, care apoi mă întreabă dacă

mA punâ apelul meu în aşteptare cît timp discută M. MII coleg, care ar putea sau nu să aibă acces la •Im M ui Barbarei. Aproape că sunt recunoscătoare pînă U Im nini pentru acest gest minim de curtoazie.

Alo? Cu ce pot să vă ajut?

Vocaa nu sună deloc dornică să ajute. De fapt, •MIM* <1(1 parcă tocmai a absolvit un curs la cerere 4mc|m<' cum să nu fii de ajutor, cel la care sunt trimişi |tHnir<<rii americani.

Illu! O s-o uimesc cu atitudinea mea politicoasă Şl pi IH moaşă.

Bună ziua, mulţumesc tare mult. E minunat •M VMIIIOBC CU O persoană în carne şi oase.

Nici un răspuns.

Bun. Sun din partea soacrei mele, are o arsură...

Barbara Shattock?

Da, exact. Minunat! Mulţumesc tare mult. Am •ut *>ii cu

socrul meu mai devreme şi zice că, din păcate, • IIIMI, o neînţelegere între Barbara şi Ema, îngriji- IMMMMI pe care aţi avut amabilitatea să o trimiteţi •A I njute.

Mă tem că împotriva soacrei dumneavoastră a *■«' ilopusî o plîngere în legătură cu o posibilă infrac- M»i... motivată de ură, zice vocea.

I 'e? Nu. N-are cum.

I >oamna Shattock a abuzat-o rasial pe una dintre iHfiiiiioarele noastre.

Poftim? Nu. Nu este adevărat. Nu înţelegeţi. i|i Iun II are optzeci şi cinci de ani. Este foarte confuză. NN *• io apele ei.

I >oamna Shattock a acuzat-o pe îngrijitoare că tNlfila m stare să vorbească engleza. Aici, la Wrothly, iftiit loarte în serios infracţiunile motivate de ură.

HI aţi puţin! Ce infracţiune motivată de ură? IfiMt linte lituaniană, nu-i aşa? Nu face parte din |ll-' uimA decît Barbara. Ştiţi măcar ce înseamnă îttliMiiul?

— Nu am fost pregătită să răspund la aceast| întrebare, zice vocea pe un ton sec.

— Dar faceţi o afirmaţie foarte gravă.

Urmează o tăcere de gheaţă, în care trăncăneli şi implor:

— îmi pare foarte rău dacă a fost o neînţelegeri, dar Barbara pur şi simplu nu este genul de persoanl care să supere pe cineva aşa.

Asta este o minciună sfruntată. De cînd o ştiu, de mai bine de douăzeci de ani, Barbara a fost prinţeal agresiunii pasive, împărăteasa subminării. Din punct* ei de vedere, lumea este plină de oameni Pur Şi Simplu Necorespunzători. Lista de oameni care sunt Pur Şl Simplu Necorespunzători este lungă şi se tot întind»' Include prezentatori de ştiri cu dicţie proastă, fem4 care „nu mai au grijă de ele", comercianţi cu pantof murdari care nu arată respectul cuvenit mochetelor Axminster, fetele de la meteo care apar însărcinaţi, politicienii care sunt „practic comunişti" şi prosti responsabil de greşeala de tipar din cuvintele încni cişate din The Daily Telegraph. Este de ajuns o gr* şeală în cuvintele ei încrucişate preferate pentru t1; Barbara să interpreteze scena nebuniei din Lucia dl Lammermoor, cerînd capul idiotului care a pus o gri şeală pe rîndul douăzeci şi doi orizontal.

Ca cea mai puţin însemnată dintre cele două nurol) ale ei, s-a stabilit încă de la început că eu sunt Pul Şi Simplu Necorespunzătoare. Nu eram nici pe departll fata cu care spera să se însoare fiul ei şi nu pri| s-a deranjat să-şi ascundă dezamăgirea. De fiecalll dată cînd mergeam în vizită, Barbara mă întrrlo negreşit: „De unde ai luat rochia/bluza/haina aia, Kaîfll şi nu într-un fel din care să reiasă că voia să-şi cut* pere şi ea una.

La un Crăciun, eram în cămară, căutam o consemll de castane,

cînd am auzit-o pe Barbara spunînd^ lui Cheryl, nora preferată, că „problema lui Kate eaH că nu vine din mediul potrivit".

M II ilurut nu doar snobismul, ci şi faptul că Barbara • < 'lirptate. Faţă de familia Shattock, cu un nume |i >.»/A şi un nivel de trai confortabil, familia mea »A*"ii improvizată, temporară. Eram ţărănoii din (IKI "i l\ Mills, gama ieftină de la supermarket, şi ştiu A hmliitra a simţit asta încă de cînd Rich m-a dus in "i In ei pentru prima dată. Din fericire, era aşa In iiHliAgostit, că nu a observat aluzia răutăcioasă a

Im la unghiile mele iară manichiură. (Decorasem »♦ lulnp luat de la un magazin de vechituri, iar res- II • il» iln vopsea gri-verde păreau mizerie sub unghiile MHII ' l'uteam să suport aroganţa faţă de familia remarcile răuvoitoare despre mîncarea gătită

I* şi batjocura la adresa hainelor mele, dar ili iMiml lucru pentru care nu am putut niciodată să ii ii pi llarbara a fost că întotdeauna m-a făcut să Hb «lini o mamă rea. Şi nu sunt aşa.

« o toate astea, uite că o apăr pe Barbara în faţa de la Serviciile Sociale pentru că Barbara

«'ste în stare să-i spună femeii acesteia că e Hti ',li Simplu Necorespunzătoare. Ceea ce, evident, MM* mli'vărat.

V aţi gîndit că poate fî foarte supărător dacă Iftl '< iloamnă în vîrstă şi persoana care te spală ît« mii pic cam dură şi nu înţelege ce-i spui? Avem M« nA /.icem asta? A, înţeleg, nu avem voie să zicem pn Scuze.

"HI[1] Cînd am devenit aşa o naţiune de roboţei Hmili<riţi, care nu se pot abate de la scenariul oficial Haini A răspunde cuiva care chiar este supărat şi i| nevoie de ajutor? Mi-a dispărut toată atitudinea ■IliimoiiHă, am redevenit profesionista călită care îi llgt H u/.î vocii să trimită cît mai curînd posibil altă g|tM|iionre ca să-i ajute pe Barbara şi Donald.

Altfel, doamna Shattock chiar s-ar putea răni IM» fi atunci Serviciile Sociale Wrothly vor fî obligate | (iiiiiiicnteze. La ştirile de seară.

Nu am fost pregătită să răspund la aşa ceva, i -oH!<• vocea, urmată de ton.

From: Candy Stratton
To: Kate Reddy
Subject: Umilită de recrutor

Bună, draga mea. Mersi pentru încurajare. Mi-am complet» un nou CV-ul, aşa cum ai sugerat. Aş putea să partldi cu el la Premiul Pulizer, ca ficţiune experimentală, absoli inovatoare. Nu prea e minciună dacă ştii că poţi să ffl toate lucrurile pe care nu le-ai făcut, nu-i aşa?

Mă tot duc la întîlnirile grupului ăstuia Revenite la mund Nu rîde! Femeile de acolo sunt foarte drăguţe şi mi-#| dat seama că sunt mult mai norocoasă decît cele c# au renunţat după ce

au făcut primul copil. Mă chinui« i cu disperare să slăbesc şi să-mi recapăt silueta, dar sur al naibii de obosită, de epuizată tot timpul! E greuH nu dai iama în cutia cu biscuiţi cînd eşti frîntă! Nu doft pentru că noaptea mă trec toate apele. Din bărbie In ies fire de păr cît ale unui purceluş. Sunt aşa de chioarl că nu văd caloriile de pe ambalajele unor produse i care oricum nu ar trebui să le mănînc, fiindcă trebi^j să încap în hainele mele de slăbănoagă, pentru că hain# de grăsană le-am donat ultima dată cînd am slăbit i am jurat că nu o să mai fiu niciodată grasă. în plus,# nevoie să trag un pui de somn în fiecare după-amiaU Am energia unui leneş foarte sedat.
Azi am ratat şedinţa de la sală cu Conan Barbarul pentt | că am vorbit cu tatăl lui Richard despre mama lui Richan care are clar Alzheimer, dar nimeni nu are curajul să poart-conversaţia asta, aşa că ne prefacem cu toţii că e bliv pînă cînd o să dea foc la casă. A, şi consiliul local | acuză pe Barbara de INFRACŢIUNE MOTIVATA DE UN pentru că nu i-a plăcut „îngrijitoarea" morocănoasă, cin nici nu vorbea engleză, pe care i-au trimis-o să o spiN[1] Păi, scuză-mă, are optzeci şi cinci de ani, ce dracu'! Du j nici atunci nu poţi să fii o cotoroanţă afurisită, atun* cînd?
în ultima vreme, nu mai ştiu cînd îmi vine menstrual' şi mi-e teamă că o să aibă loc un potop cînd o să N j
.ită pe undeva. La fel ca la treisprezece ani, cînd ••ti t venit în toiul unei lucrări de control la chimie. Aşa t prefer să stau în casă şi să mă uit la emisiuni despre
• renovate şi să visez că un castel din Franţa este
• •novat pentru mine de Gérard Depardieu (cum era în
• < m Card, nu cum e acum, de cînd s-a făcut mai mare <« • M un castel) cu mîinile lui mari, capabile, dar tandre, AMSOLUT GRATUIT.
MI -.Inceră! Par eu genul de persoană matură, adunată, (.»re ar vrea s-o angajeze cineva întreg la minte?
• ilrtena ta (FOARTE) veche,
KNN
4
^J~(XvdOM
Revenite la muncă. Parcă ar fi fantomele dintr-ul film de groază, nu? Iţi şi închipui trailerul, cu vocii aceea masculină, gravă, apocaliptică, de Hollywood care tună: „Revenite la muncă! S-au întors! S-au ridici din morţi şi se alătură din nou forţei de muncă! Măcfl de-ar putea să scape de Blestemul Mămicilor! MăcM de-ar putea să se bazeze pe altcineva să scoată lasagm din congelator şi să îi dea bunicii statinele!"
Nu ştiu cum e cu fantomele, dar unele dintre femeii din grupul nostru Revenite la muncă au clar o privi# bîntuită. Bîntuită de carierele la care au renunţai în unele cazuri cu aşa de mulţi ani în urmă, că acu# ar putea fi persoane complet diferite. Bîntuite de toaf acele posibilităţi neîmplinite.

Sally, care astăzi «U în dreapta mea, lucra înainte la o bancă mare spanioli pe Fenchurch Street. Măruntă, ascunsă într-un pulov# tricotat prea mare, Sally nu trebuie decît să spun! Santander sau Banco de España cu un accent spaim*i perfect ca să întrevezi femeia ageră, cochetă, cur» trebuie să fi fost în urmă cu douăzeci de ani, cAul conducea un departament întreg cu o echipă de Junii şi Julios care făceau ce le zicea ea. Nostalgia lui Snl| după zilele acelea este aşa de acută, încît uneori til| nu suport să mă uit la ochii aceia aprinşi de pil# de pe chipul ei ridat. La primele întîlniri ale grupulm Sally era timidă, aproape dureros de reticentă, înfofoli# Iti. un /leece prea călduros pentru vremea de afară, Ah'l noi, celelalte, încă purtam pantaloni de in şi •m i»11 <l<> vară. K i»yli<', lidera grupului, o californiană solidă, expan- l*<i, «II o garderobă formată exclusiv din turcoaz şi m uliu (sincer, probabil era mai potrivită în San M» in» decît în estul Angliei), s-a străduit cît a putut * II Inert pe Sally să se deschidă. în săptămîna a M'III Niilly a povestit singură că, după ce fiica şi cei pi III nu zburat din cuib (Antonia a absolvit acum INI nul Itoyal Holloway; spaniolă şi istorie), s-a gîndit • „ni li bine să se întoarcă". Sally a zis că a găsit n. |nli eu jumătate de normă, pe care îl are şi acum: ►. rt la Lloyds Bank pe strada cea mai rău famată ll». irtiguşorul drăguţ, prosper în care ne întîlnim.

Şl iţi care e, strada aia plină de magazine cari- Hlnli m localuri cu doner kebab, a zis Sally.

Nm mn încuviinţat politicos, dar nu ştiam.

< 'II I impui, managerul agenţiei a observat că Sally M neobişnuit de competentă. (în cererea de angajare pM"inr mai puţini ani ani decît lucrase de fapt în Minim, de teamă să nu pară lăudîroasă sau intimi- piilfi ,ii că nu ar angaja-o.) Managerul i-a dat mai Utilii responsabilităţi: să facă inventarul la sfîrşitul Al* • ii se ocupe de valutele străine. Au loc multe »liiinliim valutare cu lire turceşti, din cauza maga- umli o de kebab.

< 'rod că este puţin sub nivelul meu, a mărturisit 1« ti* upului, nepărînd deloc convinsă că ceva ar putea | tul. nivelul ei, în afară de pămînt, dar îmi plac yni'ii Ne simţim bine. Am ocazia să ies din casă. |t .11 IIm, că Mike a ieşit la pensie...

Ai vrea să stai mai mult pe acasă? a întrebat ¡Afin ilîşînd cel mai larg zîmbet de facilitator.

A, nu! a răspuns Katie repede. Acum, că Mike | luni In pensie, vreau să stau mai puţin pe acasă, ftlti.i nizna cînd îl văd în bucătăria mea.

Ştiu cum te simţi, a zis Andrea. Uneori am *|n • nin că îmi pierd minţile dacă nu ies din casă.

Andrea Griffin a intrat în programul de formal pentru absolvenţi al uneia dintre cele patru mii firme de contabilitate din Marea Britanie direct d| universitate. La

treizeci şi şapte de ani, era deja pş teneră. La scurt timp după aceea, soţul ei, JohnJ avut un accident: un camion a intrat în maşina 1| pe autostrada MII, pe o ceaţă deasă. Din fericirej fost disponibil un elicopter, acelaşi pe care îl pili tează acum Prinţul William, şi l-au dus direcţi unitatea de traumatisme cerebrale de la Spitalf St. George. Lui John i-a luat un an să înveţe I vorbească din nou.

— Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost cal» mai murdare înjurături pe care vi le puteţi închipui a zis Andrea.

Pieptul ei acoperit de pistrui s-a înroşit puţin | gîndul că soţul ei, un tip decent, obişnuit să exclaif „Vai!" şi „Aşa ceva n-am mai pomenit!" în momentali de mare surpriză, fusese redus la o epavă încruntat» care o băga pe soacră-sa în pizda mă-sii. Societate de asigurări plătise, în sfîrşit, în ianuarie, după | se luptaseră cu ea prin tribunale vreme de zece ani iar acum, că îşi permiteau să plătească îngrijire pn manentă pentru John, Andrea putea să mai renunţ* la cîteva dintre responsabilităţi.

— M-am gîndit c-ar fi drăguţ să-mi folosesc ii creierul, a răspuns ea cînd Kaylie ne-a rugat | spunem pe rînd ce sperăm să obţinem de la atelieru Revenite la muncă. Dacă mai am creier, a rîs Andrn» Juriul încă nu a deliberat. Să fiu sinceră, mă cu» sperie perspectiva.

Sala în care ne-am întîlnit se află într-o anoil modernă a vechii biblioteci orăşeneşti. Atmosfera sărul este compensată de strădaniile intense de a elimin cărţile pe hîrtie din ceea ce un afiş numeşte cui deprimant „experienţa lecturii". De ce este totul (► ecran aici? îmi aduc aminte cum Emily şi Ben iuboii poveştile citite înainte de culcare, apoi cum au devor» Harry Potter, ba chiar ne-au pus să stăm la cornii
Iii initil nopţii în faţa librăriei locale ca să cumpărăm « I iniu nou volum. Acum, sunt practic lipiţi de tasta-
• i Kmily mai pune mîna pe un roman din cînd
10 t 'inel şi răsfoieşte primele şaptezeci de pagini, pînă HIHI intervine ceva mai interesant. De obicei, un
• ilde machiaj pe YouTube, făcut de Zooella sau
• "M-lln sau cine ştie cine. E obsedată de machiaj. Ut*'[1] «< fereşte de orice e prea lung pentru a fi citit »•* • • iunul telefonului.

I locorul de aici este în stilul acela scandinav popular, t*Hi< i im re să fi cucerit toate spaţiile publice britanice. M (Hulon de lemn, deschisă la culoare, scîrţîitoare || nomnfortabilă, nişte scaune înclinate, sfrijite, cu 1« . miţe pe care sunt imprimeuri din frunze, şi braţe ••oi i nto din acelaşi lemn de culoare deschisă. Cafeaua !*• Io automatul de la intrare e scîrboasă, aşa că (liMii n îşi cumpără de la Caffe Nero de alături. Sally Ailni i un termos, la fel şi Elaine Reynolds (mama Im Ionii care urmăreşte belfie-u\). Ne întîlnim aici Itt (lorare miercuri după-amiază de cinci săptămîni 4* i * l-o început, eram cincisprezece, dar două femei •o hotărît repede că nu li se potriveşte, iar acum (pot

săptămîni, a renunţat şi a treia pentru că fiica ni Miro suferea de anorexie, nu a reuşit să-şi atingă nliioi I ivul săptămînal de a se îngrăşa cu jumătate •Ih kilogram şi a fost internată în spital.

Sigur, asta nu înseamnă că Sophia nu o să meargă Ih i ulbrd, a zis Sadie de parcă trebuia să ne liniş- |§«iM i\ urgent în privinţa asta.

Mophia avea deja un şirag de zece note maxime
11 • Mimene, aşa cum fuseserăm informate de mai Molin ori, şi era evident că, pentru mama ei, interii mtr-o secţie de afecţiuni digestive nu era decît
Mu -iliMtacol minor pe drumul spre gloria academică, AlUilocum un indiciu că tocmai drumul acela deter- Dtiiioio criza ei recentă.

tfi acolo poate să dea examenele, a continuat P'i« Nu e nici o problemă. Am eu grijă ca Soph să-şi ■! hnoiKică la timp materia de studiat. Comparaţie
între Izbăvire şi Mesagerul[1]. Nu-i chiar ShakespeatŞl nu-i aşa? Bineînţeles că citesc amîndouă romanelij ca s-o ajut pe biata copilă cît de mult pot.

De la siluetă, la părul ei negru, tuns bob, de II pantofii gri asortaţi cu poşeta, la accentul ei sud-africafl totul era ţeapăn la Sadie, fară urmă de risipă. Persoaîl de care îmi amintea cel mai mult era Wallis Simpsoil imaculată, fară să fie în vreun fel atrăgătoare. SA| umană. M-am trezit gîndindu-mă cum o fi să ai M mamă o fiinţă care se controlează pe sine, dar şi ţi alţii. Privind în partea opusă a cercului, am observi că şi Sally gîndea exact acelaşi lucru. Şi-a ţugull buzele şi le-a retras de parcă lăsa surplusul de m pe un şerveţel invizibil, iar în ochi i-a apărut o strl j lucire uşor de confundat cu îngrijorarea, dar, de faţ mai aproape de dispreţ.

Ca să fiu foarte sinceră, nu eram sigură dacă l| mă înscriu în grupul ăsta. Adică, nu mi-a plăcut nil odată presupunerea leneşă că femeile au preocupa şi concepţii comune, ca şi cum am fi un fel de gnu minoritar pe cale de dispariţie. Există femei bum decente şi sensibile, sigur, cu milioanele, dar exilţ şi altele ca Sadie, care ţi-ar lăsa copilul să moară |> marginea drumului dacă asta ar însemna un avani* pentru copiii ei. De ce să ne mai prefacem că nu aşa? Doar pentru că are ovare şi vagin (probabil curăţ» la aburi), nu înseamnă că Sadie este „sora" mea, p mersi.

La fel ca multe dintre evenimentele dedicate femelei la care am participat, şi Revenite la muncă este oareflŞj umil. Fără bărbaţi în sală, suntem libere să fim Al înşine, dar poate că aşa de tare ne-am pierdut antfi namentul, încît avem tendinţa să întrecem mînu» j şi ajungem să chicotim ca nişte fetiţe de nouă •> sau, inevitabil, să vorbim despre copiii pe care ch| îi avem. Femeile sunt atrase aşa de uşor în iţţ anecdotelor; romanciere instinctive, dăm sens vieţii* ;

1. Romane scrise de Ian McEwan, respectiv, L.P. Hartley. I

•«••unt,re prin poveşti şi personaje. E minunat, nu mă înţelegeţi greşit, dar din cauza asta nu suntem hotă- ♦ Ale, nu închidem uşa nimicurilor de zi cu zi ca să •ti.ţinem ce vrem. Inchipuiţi-vă un grup de bărbaţi care HI II ninge să vorbească despre operaţia pe cord deschis h Himerei. Aşa ceva nu are cum să se întîmple, nu?

Ibtuşi, astăzi va fi diferit, pentru că un bărbat, un iwiniiHcut consultant profesional numit Matthew Exley, N ««nit să ne vorbească despre cum să ne vindem H'l mai bine abilităţile. „Spuneţi-mi Matt" este vizibil Iii* antat să fie singurul berbec dintr-o turmă de oi. liiM>l>e cu rezultatele unor studii. Studiile demon- •»ii n/.rt, zice Matt, că, dacă pentru un post anunţat •N i'inimeră zece criterii şi un bărbat îndeplineşte fH|ii<< dintre ele, bărbatul ar fi dispus să încerce. în •» lunii), dacă o femeie îndeplineşte opt criterii, ea spune •Nn. n-am cum să candidez pentru că nu îndeplinesc

dintre criterii".

Ei, doamnelor, ce credeţi că înseamnă asta? |fttiilmşte Matt încurajator spre turma sa. Da, Karen?

Eu sunt Sharon, zice Sharon. Asta înseamnă M Imurile tind să se vîndă mai ieftin. Ne subapreciem.

Exact, Sharon, mulţumesc, răspunde Matt. Şi M» iiwti putem deduce? Da, doamna blondă de acolo?

('ă, în general, bărbaţii presupun că vor fi buni |fl lun uri la care nu se pricep deloc pentru că expe- ftiiiţn lor la locul de muncă dovedeşte că bărbaţii (Ntuliui ri primesc tot timpul funcţii peste capacitatea IM» in li mp ce femeile foarte capabile trebuie să fie 6» di ui A ori mai bune decît bărbaţii ca să aibă şanse li* •• funcţie superioară, pentru care sunt infinit mai MIIUI nte?

Iim pare rău să vă spun că, din cînd în cînd, la ||flivt>iiito la muncă, cîte o voce sătulă de lume şi, sincer, «parge bula de bună-dispoziţie creată de reinven- IAII H personală şi sentimentul de a fi printre surori.

f, * Ah!

Mult se uită la Kaylie, căutînd sprijin pentru a I» HUI Crunta cu cea care strică toată distracţia.

— Ei haide, Katie, zîmbeşte curajos Kaylie cu dinţii ei prea albi.

(Aţi ghicit că eu eram aia, nu?)

— Simt că te agăţi cumva de toate părţile negativi Am mai vorbit despre faptul că femeile sunt dure 01 ele însele. Ştiu cît eşti de perfecţionistă, Katie. 0| încearcă Matt să spună este că trebuie să ne dă| voie să credem că, şi dacă nu suntem cei mai bu! candidaţi pentru un job, şapte sau opt din zece poaN să fie suficient.

— Exact! răsuflă Matt evident uşurat. CV-ul voştri nu trebuie să fie perfect pentru jobul respectiv ca 4 aveţi o şansă să-l primiţi.

— Scuze, dar cred că ce încerca Kate să spunA«

Sally e cea care vorbeşte acum. Grupul se întoar# cu interes spre cea mai timidă şi mai mută membri a lui.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, dar cred că ce volij Kate să spună este că bărbaţii au multă încrederi cînd candidează la un post fiindcă şansele au fol şi, într-o oarecare măsură, încă sunt în mare măsuri de partea lor. Cred că au mai multe şanse de succf pentru că aşa şi este. Nu prea poţi să învinuieşti ■ femeie mai în vîrstă că nu are prea multă încred«! în ea cînd asta reflectă părerea lumii despre noi,

— înţeleg, Sally, răspunde Matt.

(Din experienţa mea, „înţeleg" zic numai cei citn nu aud nimic altceva în afară de sunetul propriei vo<i

— Dar situaţia este mult mai bună decît acum cu» ani, continuă el. Angajatorii sunt mult mai conştienţ de calităţile pe care femeile care revin după o pauH mai lungă le pot aduce la locul de muncă. Aţi observi toate că echilibrul dintre viaţa profesională şi personală a urcat în agenda politică şi că multe fino» încep să vadă că o abordare mai, să zicem, deschl# a angajării femeilor mai în vîrstă, care au luni pauză de la carieră, nu le face rău. Chiar dimpotnvl

— Sunt sigură că ai dreptate, spune Sally nesiguri Fiica prietenei mele şi-a luat concediu nouă luni 4

. fond de investiţii cînd a născut al doilea copil şt nimeni nu a zis nici pîs. Aşa ceva ar fi fost imposibil "H| lucram eu la bancă. Chiar şi un concediu de

• . uitate de patru luni... Ei, poate că jobul tău va to < • »1 acolo cînd te întorci, dar altcineva va avea tonn ţiu. Poate că ţie ţi se va da voie să-l asişti. Pe mine IM ni n m-a trimis în Orientul Mijlociu cînd băieţii imn mau foarte mici, probabil ca să vadă dacă o să

• Mitniţ,

(-And i-am zis şefului meu că sunt însărcinată

• i nn oară, intervine şi Sharon, a luat-o razna neno- MHIIIII A zis „Dar, Sharon, iubito, ai făcut deja un

.11-,

iVmtă lumea rîde. Rîsul secret, subversiv al ser-

• din Downton Abbey, cînd discută despre feliinl urile ciudate ale stăpînilor.

Ştiţi ceva? reia Kaylie. Eu cred că, în fond, H'ilin o mult prea pesimistă. Aşa cum spune şi Matt,

II In sunt mai deschise ca niciodată la ideea că

•flivilrtţile din afara biroului vă dezvoltă abilităţi pe ►ni• li puteţi transfera. Serios, CV-urile mamelor sunt

• um IM mare căutare în recrutare.

Mrt uit la chipurile dornice ale femeilor aşezate l.i nur. Încuviinţează din cap şi zîmbesc la Matt, MM HiiiiMcătoare pentru aceste asigurări că locurile de poicn pe care le-au părăsit ani de zile, cît şi-au Uimi ui copiii, le vor primi înapoi cu braţele deschise, »4 nlulităţile" de a îngriji şi conduce o mică ţară •■iinilA Acasă sunt transferabile. Poate că e-adevărat >» ni lipsit trei ani, maximum cinci. în sinea

mea, In*' «pun că în cea mai proastă situaţie sunt cele In»*[1] mi au mai lucrat deloc, care au renunţat la orice BMmiA de independenţă. Cînd puii zboară din cuib, U pinprezece ani, iau odată cu ei şi raţiunea de a 11> mumei lor. Iar femeile se uită atunci la bărbaţii
H. M*m au trăit în ultimi douăzeci şi patru de ani M [11] M «Iau seama că singurele lucruri pe care le mai p Kt comun sunt copiii, care tocmai au plecat de lp»'t Anii de creştere a copiilor sunt atît de ocupaţi,
atît de acaparatori, că e uşor să ignori stricarea ci niciei, fiindcă aceasta este îngropată sub piese d Lego, salopete pline de noroi şi rucsacuri cu ech* pamentul de educaţie fizică. Cînd copiii nu mai sun acolo, relaţia nu mai are unde să se ascundă. E durer®

Măcar mie proiectele pe care le-am făcut pe cc propriu mi-au asigurat un mic punct de sprijin p|* piaţă a muncii care suferă schimbări rapide. In pli* sunt printre femeile cele mai tinere din grup, <U pînă şi eu voi fi nevoită să mint în legătură cu vîrdi ca să am o şansă să revin în domeniul meu.

Mă gîndesc la cum m-am simţit în biroul lui Gerul Kerslaw, cu propriul meu „CV de mamă". Cum 1-m urmărit parcurgînd cu privirea activitatea mea (il afara biroului, din ultimii şase ani şi jumătate. A» muncit pentru şcoală, pentru comunitate, pentru bi* rică, am fost un stîlp al societăţii, i-am îngrijit pe » mici şi pe cei în vîrstă. Cu toate astea, m-am simţt minusculă. M-am simţit minimalizată, irelevanti neapreciată. Şi, cel mai grav, m-am simţit ridicol Poate că „Spuneţi-mi Matt" are dreptate şi atitudinii se schimbă, dar, în domeniul meu de activitate, femeie de patruzeci şi nouă de ani care a lipsit dl lumina reflectoarelor timp de şapte ani ar putea [1] fel de bine să se plimbe prin Square Mile sunîl din clopoţel şi strigînd „Chlamydia!".

Matt ne anunţă că am ajuns la ultima întrebai aşa că ridic mîna. Curajos, mă alege pe mine. I

— Cum discriminarea pe motive de vîrstă e# j în mod evident o problemă majoră la locul de mun® j indiferent dacă nouă ne place sau nu, ai recomand vreodată ca cele care avem patruzeci, cincizeci i şaizeci de ani să minţim în CV?

Ridică din sprîncene, nu fară a se gîndi cu adevAfi la întrebarea mea, dar cu încruntarea aceea matul pe care o adoptă bărbaţii care vor să arate că HU* ocupaţi cu chibzuitul. Dacă ar fi purtat ochelari, |A| fi împins pînă la rădăcina nasului şi ar fi privit i direcţia mea pe deasupra lor.

SA minţiţi?
MAM nervos.
Nu. Deşi nu aş pune neapărat vîrsta în prim-plan. htt Mini este obligatoriu să vă treceţi data naşterii I" i 'V SA zicem aşa: în mod sigur nu aş aduce vorba vîrstă, dacă nu este cazul. Sau despre anii •I tiudiu. Fiindcă oamenii pot să socotească, să ştiţi. I »1 IM im (un zîmbet consolator), vă doresc tuturor mult

mutul!
Ibcmai inserez cîrdul în aparat ca să plătesc parfum. cînd simt că cineva îmi pune o mînă pe braţ.

Voiam doar să te felicit pentru cum ai vorbit Hun devreme. I Sally Şoricica.

(), mulţumesc. Eşti foarte drăguţă, dar am fost Itlfre/itoare. Mult prea cinică. Kaylie încearcă să ne ' nrnjeze pe toate şi m-am trezit eu să vorbesc vehe- MH III despre sexismul instituţionalizat, ca o activistă li'HUin. Exact ce le trebuia tuturor.

Ai spus adevărul, răspunde Sally înclinîndu-şi M|>MI intr-o parte cu gestul ei tipic, inteligent, asemănau unei păsări.

Poate, dar cine vrea să audă adevărul? Din |AI«< u m observat eu, i se dă prea multă importanţă. U*mu că... Uite ce e, am fost la un interviu cu un i ii tor în Londra zilele trecute să văd dacă ar putea |A mu găsească ceva. A fost... M-a făcut să mă simt Şt« M ţnrancă bătrînă şi hidoasă, care a venit să vîndă lnli'gA de capre la Fortnum & Mason[1]. A fost cumplit! A mi ii / unt e că nici măcar nu voiam să vin în grupul Iii început. Ştii vorba aia cu „nu vreau să fac parte tllnli un club care m-ar vrea pe mine ca membru"? ||li ««> părea cam jalnic. Să fim serioase, Revenite la muncă?
Magazin din Londra, care comercializează produse de lux, de la mîncare şi băuturi la ceaiuri, cafele, coşuri •IM nuiele şi cadouri personalizate.

— Revenant, zice Sally.

— Poftim?

— In franceză, revenant înseamnă fantomă, can practic e cineva care revine. Care se întoarce. Adicl din lumea de dincolo, explică ea.

I-am spus că asta mi se pare ciudat. A rîs. A ră# puns că, în general, fantomele sunt ciudate. Am explicat

— Nu, voiam să zic că mi se pare o coincidenţi fiindcă eu chiar mă gîndeam mai devreme că „revo nite" ăsta ne face să părem întoarse din morţi. Dm nu ştiam că vine de la „fantomă" din franceză.

Sally a spus că franceza ei era cam ruginită, ce«» ce era o ruşine, fiindcă o studiase la facultate. Am liniştit-o:

— Nu-ţi face griji! Pentru mine, vorbeşti ca Christini Lagarde.

I-am zis că uneori mă simt ca o fantomă a celd care am fost odată. Că nu am cum să redevin persoan» de atunci. Că s-a terminat totul pentru mine.

— Pentru tine nu, Kate, a răspuns ea.

Şi am tot stat de vorbă şi ne-ar fi plăcut şi a| mergem la un ceai la un moment dat, dar am do» coperit că amîndouă aveam cîini la care trebuia d ne ducem şi apoi ne-am dat seama că amîndouă nt scoatem cîinii la plimbare în acelaşi parc, aşa oi ne-am dus fiecare acasă şi am luat cîinii şi i-am plimbat împreună pe traseul nostru preferat şi ne-a» aşezat pe banca noastră preferată din vîrful dealului Şi aşa a devenit Sally

Carter prietena mea dragă,
A
ruta CinCi minute
i 44:
Mami, mi-ai văzut A douăsprezecea noapte? Kinily pare palidă, iar părul ei ar avea nevoie să fi# spălat.
Cred că aseară era în camera de zi, iubito, cînd II «i făcut temele. Sau poate e în teancul ăla de pe lumi, sub jucăriile lui Lenny. Ai de gînd să-ţi faci duş?
N-am timp, ridică ea din umeri, am repetiţie !•• M>r, apoi primim orarul de revizie.
Ce, deja? Abia ai început cursul. Nu e cam »Im nane?
Mda, ştiu, dar domnul Young a zis că doi copii ♦»• ti mari cu un an au luat 9 anul trecut şi nu vrea •A ««• repete asta.
Făi, ar trebui să-ţi speli părul înainte să pleci. Ma Ir simţi mai proaspătă, draga mea. Pare cam...
Ştiu.
Km, iubito, nu încerc decît...
Ştiu, ştiu, mami. Dar am aşa de multe de făcut! i ilnd se întoarce ca să iasă din cameră, observ »■A Iiista de uniformă i s-a agăţat în chiloţi la spate, lAonnd la vedere un şir de tăieturi urîte pe coapsă.
Emily, ce ai păţit la picior?
Mnimic.
Tc-ai rănit, scumpo. Arată groaznic. Ia vino! Fi* N a întîmplat?
— Mnimic!
Trage furioasă de partea din spate a fustei.
— Cum adică „nimic"? De aici văd că sîngereazl
— Am căzut de pe bicicletă, mami, bine?
— N-ai zis că bicicleta ta e la reparat?
— Mda, am mers cu a lui tati.
— Ai luat Bradley Wiggins-ul la şcoală?
— Nu pe aia. Pe cealaltă mai veche, mai ieftini Era în garaj.
— Ai căzut de pe ea?
— Mmmm.
— Ce s-a întîmplat?
— Era pietriş pe jos. Am alunecat.
— Vai, nu! Şi te-ai lovit la picior, biata de tini Şi ţi l-ai julit şi pe celălalt. Ia ridică fusta iar ca 4 văd cum trebuie. De ce nu mi-ai zis, iubito? Trebuii să punem nişte Savlon pe răni. Arată urît.
— Te rog, încetează, mami, OK?
— Doar lasă-mă să mă uit puţin. Stai locului | clipă. Trage fusta în sus, nu văd bine.
— PLEACĂ! LASĂ-MĂ! TE ROOOOG!
Emily mă respinge cu putere, zburîndu-mi de pt nas ochelarii, care aterizează pe jos. Mă aplec sA-i ridic. Lentila stîngă a ieşit din ramă.
— Nu suport! plînge Emily. Mereu zici ce nu trebui* mami.

Mereu!

— Ce? Dar n-am zis nimic, iubita mea. Nu vroiţi* decît să mă uit la piciorul tău, draga mea. Em. Emily te rog să nu ieşi din cameră. Emily, te rog să te întoif aici. Emily, nu poţi să te duci la şcoală fără să mînînd Emily, cu tine vorbesc. EMILY?

In timp ce fiica mea iese din casă cu nori sulfunf de reproş în urma ei, lăsîndu-mă să mă întreb i crimă am mai comis de data asta, Piotr tocmai inii» Stă lîngă uşa din spate, cu geanta lui de scule. Mi* ruşine cînd mă gîndesc că ne-a auzit meciul de ţipol» şi a văzut-o pe Emily dărîmîndu-mi ochelarii. Nu-^j vine să cred că m-a lovit. Nu a vrut să lovească. A fost un accident.

Scuze. E un moment nepotrivit, Kate?

Nu, nu, e în regulă. Intră. îmi pare rău, Piotr. I»••ni că Emily a avut un accident, a căzut de pe iiii'lclotă, dar crede că mă agit degeaba.

I Viră să-l roage cineva, îmi ia ochelarii din mînă, N [1] « Hte lentila căzută jos, lîngă coşul lui Lenny, şi pe să meşterească la ei, ca s-o potrivească la loc
in i nniă.

Lmily e adolescentă. Mama zice mereu lucruri UMoiite, nu?

I)i>şi îmi vine destul de rău să plîng, izbucnesc In rîs.

Lxact. De obicei, mama e de vină, Piotr. Eu •nul tot timpul de vină în ultima vreme. Vrei nişte i » ni? Azi am nişte ceai adevărat, cred că asta o să-ţi im n plăcere.

In noua lui încarnare spirituală, Richard a cum- |ittml o gamă largă de ceaiuri calmante. Rubarbă şi tn marin, păpădie, lămîie, urzică şi miere de Manuka, •Im şi ceva într-o cutie de culoarea urinei, numit NI-11itaţei. La recomandarea lui Joely de la centrul de h'ii nIiere, în februarie mi-a prezentat Panax Ginseng, 9»iii< se spune că este bun pentru bufeuri şi transpiraţi'!' nocturne. Deşi a fost un cadou venit din grijă i'i nh u mine, dacă e să fiu cîrcotaşă, aş zice că nu •i I- >>*i. chiar ideal ca mesaj fierbinte din partea iubitului de Sf. Valentin. (După setul de tigăi Jamie Oliver
. deCrăciun,am crezut că am atins limita de
ji" din istoricul cadourilor lui Rich pentru mine, iliit evident se poate şi mai rău.) Pe Piotr, al cărui ti uiperament pare la fel de generos şi de prietenos im înfăţişarea lui, nu-1 descumpăneşti cu una, cu două, Im pînă şi el a avut un mic şoc cînd am zis că mi mai avem ceai tare şi i-am oferit în schimb ceai

păpădie.

In ţara meu, papadi înseamnă pat ud ca la ftipu, a zîmbit el dînd la iveală două şiruri de dinţi im i.uli, plini de personalitate, de genul celor care au #•«111 dispărut în rîndurile clasei de mijloc britanice.

Engleza lui Piotr este stîlcită, dar ciudat de atrăi gătoare. Nu simt nevoia să îl corectez, aşa cum fac cu Ben şi Em, pentru că (a) ar fi îngrozitor de arogant din partea mea

şi (b) ador greşelile pe care le face, pentru că sunt aşa de expresive (ceea ce, bănuiesc, este îngrozitor de arogant din partea mea). Asta s# întîmplă cu copiii, nu-i aşa? Le corectezi greşelile şi ajung să vorbească din ce în ce mai bine pînă cînd| într-o zi, nu mai spun lucrurile alea drăguţe, amuzante. Nu pot să dau timpul înapoi să-l aud pe Ben zicînd „Am mersut repede, nu, mami?" sau pe Emily la cinci ani întrebînd dacă poate să vină cu mine Iu „în Paie Stă" (Empire State Building sună aşa de plicticos prin comparaţie) sau să mănînce „pizz-ghetti* la cină. Sau să-mi spună „Nu sunt bebe, merg lingură-! Uneori mă gîndesc că am vrut să treacă mai reped# copilăria lor ca viaţa să devină mai uşoară; acum am tot restul vieţii la dispoziţie să-mi doresc să fi# iarăşi mici.

Pun apă într-o cratiţă şi ulei de măsline şi unt într-o tavă pe aragaz. Fierbătorul iar nu funcţionează, pentru că Piotr a oprit curentul. Metodic, încep HA pregătesc cepele, morcovii şi ţelina pentru sosul bolo#* nese, mîncarea reconfortantă a întregii familii, potrivită în orice situaţie. Este reţeta Marcellei Hazan şi o ştiu atît de bine, încît, în timp ce toc, în minte îmi vin cuvintele ei uşor formale. Laptele adăugat „îi <lrt o dulceaţă plăcută". Foarte adevărat, este ingredientul magic pe care nu l-ai ghici niciodată.

în cămară - un dulap micuţ, negru ca smoala, car# dă spre spălător - bîjbîi după o conservă de roşii J» întuneric, iar mîinile mele găsesc o pînză de păianjen, ca în filmele de groază. Are mărimea şi forma urmi rachete de tenis. îh! înşfac nişte prosoape de bucătării şi încep să curăţ rafturile din şipci de lemn.

întotdeauna am visat să am un aragaz Aga. Viziuni cu pîine coaptă în casă, tocane delicioase bolborosim! pe plită şi poate chiar şi un miel de lapte orfan, readu» încet la viaţă în sertarul termic. Nu mi-era clar und# «veII ?n eu să găsesc miel, în afară de raionul de came i. In Waitrose, unde ar fi trecut de mult de punctul in • nre ar mai fi putut fi readus la viaţă, dar visul Mim Anea acelaşi. Acum îmi dau seama că Aga din hmlezia mea era imaculat, ca cele din reviste, care »in echipate cu propria lor Mary Berry[1]. Al nostru este .i dihanie veche şi răuvoitoare, pe care s-au incrustat •impi de grăsime de jumătate de secol şi care are Miuniii două temperaturi: călduţ şi crematoriu. Hm, mi chiar am impresia că nu mă place. La scurt timp i"l>i> ce ne-am mutat aici, am pus o conopidă pe raftul ii* ntiH al cuptorului. După zece minute, am întredes- I*IM uşa grea a cuptorului ca să arunc o privire şi am jfl'ul o pădure pietrificată cu mici ornamente perfecte, »HI (ionizate, ca nişte stejari în miniatură.

Kichard, care era supărat, flămînd şi amator de »Minpidă gratinată, a zis că arăta ca una dintre insta- 1*1 li In acelea de artă care ar avea un titlu pretenţios, •li exemplu Imposibilitatea fizică a unei cine în mintea pn mi mort de

foame. De atunci, a devenit una dintre ..m idotele lui preferate despre Kate cea Nepricepută |i no pot să nu observ că i se pare mult mai amuzantă »Aiul o povesteşte altor persoane decît i s-a părut pAoil n-a întîmplat.

Nu că aş putea să mă plîng. încă mă străduiesc •A I conving pe Rich că am făcut o afacere grozavă »mu părînd casa asta. Am căzut de acord că, pentru a Mu muta undeva de unde să pot face naveta, ca să ţlnng la Londra şi înapoi în fiecare zi, trebuia să pHilurem cheltuielile şi să găsim o locuinţă cu costuri Mim mici. (Nici vorbă să ne permitem să cumpărăm Aii MI in capitală, nu după ce am petrecut o perioadă in nord. Am verificat pe website-ul Rightmove şi fosta MiMi ilră casă, hîrbul din Hackney, valorează 1,2 mili- iiMiic i acum.) Tocmai ni se acceptase o ofertă pentru Mu imobil nou construit, cu patru dormitoare, aflat

i Prezentatoare TV şi autoare de cărţi de bucate, cunos- mtft şi respectată în Marea Britanie

aproape de gară, cînd am urmat sfatul agentului imobiliar şi am „dat o fugă" să văd „un giuvaer dl epocă fermecător, cu potenţial considerabil, care nec* sită ajustări mărunte".

Soarta şi vremea au conspirat împotriva mea. Eri o zi din acelea orbitoare, cu un cer muşcător de senin, ca de cobalt, în care te bucuri că trăieşti şi simţi ci sufletul ţi-a părăsit trupul şi zboară spre rai. Măcar dacă ar fi plouat. Poate aş fi văzut că peticele dl iederă şi muşchi care acopereau trei ziduri exterioara, acoperişul şubred de ţiglă şi cele două şemineuri, fiecare de mărimea unui 4x4, nu sugerau, aşa cum preferam eu să cred, un castel fermecat ce aştept* să fie eliberat de vraja neglijenţei crude.

„Cît exact va costa defrişarea pentru a o eliberl pe Frumoasa din Pădurea Adormită şi cum va arăt» zidăria din cărămidă de dedesubt, odată ce ajungem la ea?" Acestea nu au fost printre întrebările pe cari le-am pus cît am stat pe terasa din spate, minţi nîndu-mă de piatra de culoarea mierii, din care fuserf construită casa în urmă cu trei secole. Vederea spn grădină era ca un tablou impresionist: peluza, o pata de un verde aprins, mărginită de pini şi fagi ca nişte urme întinse de rimei. Mai că auzeam acordurile înoltr ale Ciocîrliei in zbor a lui Vaughan Williams în tim| ce absorbeam această scenă tipic englezească. Muzici închipuită era aşa de puternică, încît a acoperit şuieratul autostrăzii MII din apropiere, care a devenit un mugit după ce copacii şi-au lepădat frunzele, iar noi am semnat contractul. Caveat emptor[1].

Eu şi Rich ne-am dus şi să vedem proprietăţii nouă. Cît de anostă şi de înghesuită părea, cu mobiln ei minusculă, făcută la comandă, ca pentru o căsuţ» de păpuşi (un truc cinic al dezvoltatorului imobil im pentru a face camerele să pară mai mari, aşa mi-a ij| un prieten designer). Agentul a spus că dezvoltatorul

1.Cumpărătorul trebuie să fie cu băgare de seamă (lai >*!<’ Kuta să ne vină în întîmpinare plătind taxa de

♦ imluu, o economie aşa de mare, că Rich a scos un
ut încet, apreciativ. Dar mie îmi rămăsese inima
IM ii uita şi vedeam numai defecte în loc de chilipiruri r liiMieficii. Eu voiam giuvaerul de epocă cu propor-
♦ "Ir lui graţioase şi scara veche, frumoasă, a cărei IMIIIMIradă de mahon abia se zărea sub straturile de *ii|inoa scorojită.

Agontul rival a zis că, din cauză că era un proiect iii renovare pe care „foarte puţini oameni au imagi- Midui de a-1 întreprinde" (cu alte cuvinte, nimeni în nliirA de voi nu este destul de nebun ca să încerce mrtntr), proprietarul era „dispus să renunţe la o sumă •’ mnilicativă din preţul cerut iniţial" (erau disperaţi in undă, casa era scoasă la vînzare de mai bine de Mu un şi era criză mare de fraieri gata să împartă ||m i ii cu mama-păianjen şi cei nouăsprezece copii ai ne Am ajuns la o înţelegere cu Richard cînd i-am |IIMN atenţia că în zona respectivă se află o şcoală •apcrbă. Succes! E- adevărat, e posibil să mă fi folosit ţi ilr sex pentru a-1 convinge, dar aveam casa mea •In \ is şi ăsta era orgasm destul.

Numai că Richard a cam urît casa asta din prima »1 li zice „Castelul groazei" şi nu cu afecţiune. Dacă M I nu funcţionează - o, şi sunt multe! - asta este •• liivndă că eu am luat o decizie nepotrivită, iar el
Î«i In mă a satisfacţie într-un mod destul de neplăcut, li prima seară pe care am petrecut-o aici, chiar a *♦'11in un DVD cu un film în care juca Tom Hanks, Un ftii <le bani, despre un cuplu care încearcă să res- limii ze o casă mult prea dărăpănată. A fost amuzant |iAnri cînd am băgat în priză un calorifer electric ca »'i încălzesc salonul ăla îngheţat şi toate luminile | nu stins, iar televizorul a scos un ffffttt.

Aş vrea să spun că i-am arătat soţului meu plin il** îndoieli că s-a înşelat. In ciuda eforturilor eroice NIM I iu Piotr şi a descinderilor aproape constante în
♦ ■I n ale unor polonezi cu scări, ciocane şi ferăstraie, lin are nouă zi pare să aducă şi mai multe valuri de umezeală şi paragină. Vestea devastatoare financiar despre o duşumea lăsată într-o baie a venit în acelaşi timp cu vestea devastatoare sentimental despre un planşeu pelvian lăsat, dată de cea care înainte er» obstetriciana mea, iar acum este doar ginecologa. I

— Kate, tigaia este arde.

— Poftim?

Tresar la auzul vocii lui Piotr. E chiar lîngă min» în cămară.

— Aragazul e foc, zice el. Grijă, te rog.

Alerg în bucătărie. Tigaia scoate un fum gros. Fir-ar, am uitat de ea! Nu ştiu unde mi-o fi fost mintea. 1

Roy, pe bune, de ce nu mi-ai adus aminte că încălzeam ulei pentru spaghetele bolognese? ROY! Nu se poate să tot uităm lucruri din astea! Săptămîna trecută, \ apa din cadă a dat pe

dinafară.

Aş înmuia tigaia în chiuvetă, dar nu mai există chiuvetă pentru că Piotr a scos-o afară la container, I Oricum, parcă nu trebuia să torni apă peste ulei fier- : binte. Sau era invers? înşfac tigaia şi fug în grădină, unde o ploaie uşoară potoleşte sfîrîitul şi stropii, înainte să mă întorc în bucătărie ca să o iau de In capăt, să încălzesc iar ulei şi unt, rămîn un minut să admir priveliştea. Frunzele sunt extraordinar d# frumoase anul ăsta, în nuanţe de caisă înflăcărată şi ciuboţica-cucului ruşinoasă din Colecţia de toamnl a naturii, care continuă să uimească. (Roy, te rog adu-mi aminte să plantez bulbii ăia de lalele şi narcise.) Da, sunt dispusă să recunosc că poate ar fi fost mai binn să iau decizia raţională şi să optez pentru casa mal mică. Nu numai că nu ne putem permite renovării# pînă cînd nu îmi găsesc de lucru, dar am şi epuizai restul de capital pe care îl mai aveam în căsnicii» într-un fel, orice relaţie este ca un cont de economii! în vremurile bune, amîndoi faceţi depuneri, iar cînd lucrurile se înrăutăţesc, aveţi acolo destul cît să vă ajungă pînă o scoateţi la liman. în momentul ăsta, eu am ditamai descoperirea de cont.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Richard. (Poate ar trebui ■ II spui lui asta, Kate. Niciodată nu ţi-a fost uşor •o (i recunoşti greşelile, nu-i aşa? Fir-ar ea să fie de Huiudrie!) Nu prea pot să explic de ce am insistat cumpărăm casa decît prin faptul că ceva în mine

* u revoltat la gîndul de a ne restrînge viaţa, de a •i micşora în loc de a o extinde. Nici nu-ţi dai seama

• Aiul trece timpul şi te trezeşti într-un bungalou cu "[1]1 H pentru scaunele cu rotile, într-un cămin de (•Al i Ani, purtînd scutece pentru incontinenţă. Deja im* Hcap puţin pe mine de fiecare dată cînd strănut. Im! pare rău, dar nu am vrut să „păşesc smerit în •uMiptea blîndă"[1]. Am vrut să-mi asum mai multe pi itvocări, fie şi numai ca să-mi dovedesc că încă trăiesc f «unt în stare să fac planuri mari.

I n bucătărie, Piotr îmi înapoiază ochelarii reparaţi, •Im nu înainte de a sufla pe lentile şi de a le şterge ni o batistă adevărată, de modă veche, pe care o 0i mi t e cu o fluturare a mîinii, ca un scamator, din Im MI nurul blugilor. Nu am mai văzut o batistă spălată, ni mita, de cînd a murit bunicul. în timp ce se apleacă •im- mine ca să-mi aşeze ochelarii pe nas, simt un uilroH puternic de ţigări şi cherestea. Sunt aşa de im u ită cînd e el aici pentru că asta înseamnă că MMimiftm cu treaba. Sigur o să am o bucătărie la IImp pentru Crăciun. Şi pentru că îmi dă - cum era, Muv ■' A, da! - o dulceaţă plăcută.

K.ite către Emily

Ilună, iubito! Sper că eşti OK. Tocmai ţi-am făcut •ipughete bolognese pentru cină. îmi pare tare rău pentru accident şi bietul tău picior. Hai să ne uităm împreună diseară la Parks and Rec.

Iu iubesc. Mami
l Citat din celebrul poem al lui Dylan Thomas, Do not t gently into that good night .

Emily către Kate

N-am păţit nimic!!! Pot să vină la noi Lizzy şi nişte prietene? Nu-ţi face griji pentru mine! Jţj

13.11: E un adevăr universal că o femeie singură, d peste treizeci şi cinci de ani, care îşi caută un partene nu trebuie să-şi divulge niciodată vîrsta în profilul de pe site-urile de întîlniri. Cel puţin asta îmi explică Debra în timpul prînzului.

Tocmai i-am mărturisit celei mai vechi prieten# că mint în legătură cu vîrsta mea ca să-mi găsesc un job. Deb îmi zice că şi ea face la fel dacă vrei să-şi găsească un bărbat.

— Pe bune? Nu dezvălui niciodată vîrsta adevărată!

— Niciodată, dar ni-cio-da-tă! confirmă Deb.

împungînd amărîtă ultima frunză de rucolă din farfurie, o apucă cu mîna şi o aruncă în gură îna inte să-şi lingă sosul de pe deget. Amîndouă am comandat salată şi apă carbogazoasă, fără pîine, pentru că reuniunea noastră de treizeci de ani de In terminarea facultăţii, care atîta vreme a părut la <> distanţă sigură de noi, se apropie cu repeziciune. Daf acum Deb, zîmbind, începe să-i facă semne disperat« chelnerului că vrea vin.

— Chiar dacă arăţi extraordinar pentru vîrsta ta? întreb eu.

Ea rîde cu amărăciune - un sunet aspru, ca un croncănit, pe care nu-mi aduc aminte să-l mai fi auzii pînă acum.

— E şi mai rău. Dacă arăţi bine pentru vîrsta ta, probabil eşti destul de vanitoasă ca să spui adevfl rul. Aşa că stabileşti o întîlnire, el te duce la re taurant, bei cîteva pahare de vin, cu lumînări, devin* romantic, iar el zice „Doamne, eşti superbă!“, şi 1 te simţi relaxată şi probabil puţin ameţită şi chim îţi place tipul ăsta şi te gîndeşti „el e sensibil, n superficial ca ceilalţi“, aşa că te laşi dusă de val zici „Nu-i rău pentru cincizeci de ani, nu?“.

Păi, e-adevărat că arăţi fabulos, zic eu.

(Sa schimbat foarte mult de cînd am văzut-o ultima l*»ia. la ziua mea. Arată aşa de roşie şi de umflată. Am laţă de beţivă, îmi dau seama acum prima dată. "i l>eb!)

Nu contează, zice Debra dînd din deget a averii mim ut. Aşa că tipul face o faţă amuzantă, ferme- Minare, ca şi cum nu i-ar veni să creadă şi fluieră

*i mtiv şi este de acord că, într-adevăr, te-ai con-

•»ovnl foarte bine pentru cineva care are cincizeci •Iu mii. Nimeni n-ar putea să-şi dea seama. Adică, ni im (lut extraordinar. Apoi vezi cum, în spatele ochilor, •i>mi< panica. Şi se gîndeşte: „O, Doamne, cum de •• mu observat aşa ceva? Ridurile din jurul gurii, gîtul

oţiv. Chiar că arată de cincizeci de ani. Iar eu am

mi patruzeci şi şase, deci e o femeie mai bătrînă.

Iu plus, a minţit în profil.“ Chelner, chelner, scuze, hm

mluceţi un pahar de vin? Sauvignon Blanc. Bei !• io cu mine, Kate? Te rog?

Nu pot. Trebuie să mă duc la Revenite la muncă HIMI tîrziu.

Atunci clar ai nevoie de alcool! Două pahare 1« vin, vă rog. Mari? Da, mersi.

Şi pe urmă ce se întîmplă?

Atunci te aruncă înapoi în mare şi se duce să m mască una mai tînără.

Ei, măcar ştii că nu e bărbatul potrivit pentru Hm*, dacă te respinge doar din cauza vîrstei.

Of, Kate, Kate, biata mea fată naivă, toţi sunt UŞII

Incă un chicotit trist. Deb se întinde peste masă fi tiin loveşte uşor, cu afecţiune, peste nas, şi mă •liim-e un pic. Este partea din os unde m-a muşcat Hi o cînd făcea primii paşi. Am îngenuncheat să-l fuind în cazul în care cădea, iar el s-a clătinat spre îiino ca un beţiv mic, a încercat să mă pupe pe gură «i mi a nimerit nasul în schimb. Acum, pe locul ăla |m o cicatrice mică, în formă de dinte.

— .Ce nu înţelegi tu, draga mea, în căsnicia ta minunată cu Ricardo, este că, atunci cînd bărbaţii ajung la vîrsta noastră, ei au toate atuurile.

(Ar fi momentul perfect să-i spun cît de prost merg lucrurile între mine şi Richard, dar nu o fac, nu încă. Abia dacă pot să recunosc faţă de mine.) 1

Deb dă pe gît vinul, plîngîndu-se de cît de mifl este paharul, apoi întinde o mînă şi toarnă aproape tot vinul meu, de care nu m-am atins, în propriul pahar,

— Un bărbat de patruzeci şi opt de ani nu est# interesat de o femeie de aceeaşi vîrstă. De ce ar fi, cînd poate să agaţe una între douăzeci şi nouă yl treizeci şi şase de ani? Un bărbat de cincizeci de ani poate încă să bifeze căsuţa „S-ar putea să vreau copil într-o bună zi". Eu ce pot să bifez? „S-ar putea sil am nevoie de o histerectomie, dacă mai sîngerez cu un porc la tăiat?" în fine, noroc, draga mea!

Ciocneşte cu amîndouă paharele, mi-1 dă pe col aproape gol şi ia cîteva guri zdravene din al ei. '

Pe Debra o ştiu din a treia săptămînă de facultafo, cînd am intrat în vorbă într-un bar şi am descoperii că aveam acelaşi iubit. Ar fî trebuit să fîm duşmanco de moarte, dar am hotărît că ne plăcem una pe alin mult mai mult decît pe băiat, care a fost părăsit dfl două ori şi de atunci înainte a rămas cunoscut drepl Ted Infidelul.

Am fost domnişoară de onoare cînd Deb s-a mărit*! cu Jim. Am fost naşa primului lor copil şi şefa boci« toarelor la divorţ, cînd Jim a părăsit-o pentru 0 brokeriţă de douăzeci şi şapte de ani din Hong Konn Felix avea şase ani atunci, iar Ruby trei. Deb se siml« vinovată pentru că Felix suferă de anxietate şi creil" că încheierea căsniciei s-a produs din vina lui. Nu reuşeşte deloc să se acomodeze la şcoală, iar Deb tl tot mută de la o şcoală la alta (de trei ori în ultimii

cinci ani), probabil din cauză că este mai uşor să cruil că şcoala are probleme, nu copilul tău. Deb aduol mereu vorba despre diagnosticul de ADHD al lui Fell» de parcă asta ar explica totul. Eu cred (deşi nu i
«pune-o niciodată) că, iară Jim, ei i-a fost greu să uiitroleze comportamentul băiatului şi a cheltuit o
• M i e pe console şi toate dispozitivele pe care vi le i"iieţi închipui ca să-i facă pe plac cît era ea la muncă. Anul trecut, de Crăciun, am fost îngrozită cînd Deb
• n făcut cadou lui Felix un televizor mult mai mare iltM’flt cel al familiei. Pentru ea nu cheltuieşte aproape •l< Ioc. Felix, în vîrstă de şaptesprezece ani acum,
Irt exact ca Jim, ceea ce nu are cum să ajute. Deb i/i iubeşte fiul, deşi bănuiesc că nu prea îl place.

Hai, zi-mi despre „Revenite la muncă“ atunci!

Aproape că aud ghilimelele ironice pe care Deb •» pune grupului meu de susţinere.

Ştiu că tu crezi că nu am nevoie de el.

Nu ai nevoie de el, Kate. Ai nevoie doar să te iui,orei pe piaţă şi să nu mai iroseşti toată ambiţia mu o ta cu renovarea unei case vechi şi dărăpănate.

Eu credeam că readuc la viaţă un giuvaer de •pneft cu potenţial considerabil, care necesită retuşuri mfti unte.

Acum vorbeşti despre tine sau despre casă, dragă?

Despre amîndouă. Nu se vede?

KAde de-adevăratelea de data asta, un sunet cald, Huni'ros, care sună distonant în palatul ăsta de oţel 91 »1 iolă, atît de la modă. îmi aduce aminte de atîtea petrecute împreună.

Cum vrei, zice ea. Nimic nu mi se pare mai
• An decît să stai într-o cameră cu o mulţime de femei Mie se plîng că le-a trecut vremea şi nu le mai anga- II M/A nimeni. Vrei cafea? Cîte calorii crezi că are o Nul White?

(Stai aşa, am citit despre asta recent. îl chem pe Mov Hoy, îmi aduci, te rog, numărul de calorii dintr-o hi/mi Fiat White? Cu lapte integral şi semidegresat. Jfnv, ido? Apropo, tu nu ai voie să pleci în pauza de Mi A iu. Postul de valet pentru memoria mea este cu •i"iină întreagă.)

Ultima dată cînd am vorbit cu Richard despre liipiul că vreau să-mi găsesc un job la o firmă bună
în Londra, mi-a zis: „O să te termine naveta de două ori pe zi. Nu mai eşti aşa de tînără ca pe vremuri. De ce nu-ţi găseşti ceva local, cum a făcut Debra?“.

Oare asta vrea el pentru mine? Debra şi-a dat demisia de la una dintre firmele de avocatură de top din Londra la vreo doi ani după ce Jim a şters-o cu puicuţa asiatică (o fată prietenoasă, plină de tact, bună cu copiii şi foarte deşteaptă, practic, un coşmar). Felix devenise obsedat ca mazărea să nu fie prea aproape de porumb sau de ketchup pe farfurie şi muşcai orice bonă care îi uita regula. S-a dovedit imposibil să găsească o îngrijitoare pentru copii care să fie fericită să fie muşcată în mod regulat. „Nu am renunţat, Kate,

ce dracu? M-am predat inevitabilului", tună Debra cînd bea prea mult, ceea ce se întîmplă destul de des în ultima vreme. La vîrsta mijlocie, toate femeilo pe care le cunosc, în afară de preotesele „Corpul meu este un templu", sunt intime cu Contele Chardonnay şi cu acolitul lui obraznic, Pinot Grigio. în fiecare zi, pe la 18.35, cînd obiceiul mă împinge să scot vinul din frigider, îmi zic „Calorii goale!" şi uneori sunt cuminte şi ascult de avertismentul ăsta de sănătate, dar alteori este mai uşor şi cumva mai blînd să-mi dau voie să mă bucur de căldura plină de anticipaţie şi de senzaţia instantanee de bine. „Doamne, urăsc cînd i se zice renunţare la muncă!", spune mereu Deb cînd ajunge la al treilea pahar.

Şi eu la fel. Aşadar, roşcata frumoasă, legendară (gîndiţi-vă la faţa lui Julianne Moore şi rotunjimii«' lui Jennifer Lopez), cu certificat Cambridge First şi perspective de a deveni parteneră la o firmă din Londm cu cîştiguri enorme, putrezeşte acum într-un birou de avocatură aflat deasupra restaurantului indian Hot Stuff de pe strada principală a unui orăşel do provincie, rezolvînd dispute legate de gardul viu pen* tru octogenari criminali şi devenind grasă şi şleampătă din cauză că îşi îneacă necazul. Toate e-mailurile recent« ale lui Deb încep cu „împuşcă-mă!".

Am nevoie de ceva mai bun de atît. Nu-i aşa? I

I)obra devine tot mai gălăgioasă şi mai certăreaţă, Iţa rrt schimb subiectul şi îi povestesc despre belfie-ul • mi Kmily. Dezastrele prin care trecem sunt mici cadouri i iik* le facem prietenilor noştri care suferă crezînd •« v irţile noastre sunt mai uşoare decît ale lor.

O, toţi fac asta! pufneşte Deb. îşi trimit mesaje jt" grafice. Un puşti din clasa lui Ruby a fost arestat. i '■ iurnis o poză cu cucul lui unei fete de paişpe ani.

undai imens la şcoală. Au zis că e vinovat de abuz tmimlriva copiilor sau ceva ridicol. A fost suspendat, •lumii! Fata nici măcar n-a depus plîngere. Pro- f» •••mă a văzut-o rîzînd şi arătîndu-le prietenelor !•'MI indecentă. Acum e mare agitaţie din cauză că Mir minoră.

IDu mă consider destul de luminată, îi zic, dar •|i |inţi închipui aşa ceva?

Foarte uşor, dragă. Dacă le dai copiilor telefoane I*HM Inc toate chestiile astea obraznice, de ce să nu i* Uloaeească? Pur şi simplu e prea tentant. Adică, fi nu am făcut-o.

Ce ai făcut? Deb. Nu. Nu se poate. Te rog, zi-mi ►A n ni făcut aşa ceva!

Numai chiloţii.

/A iubeşte şi-şi cuprinde sînii cu palmele, ridi- !• .Iu i prin bluza mulată pînă cînd arată ca două Aţa mi cotta tremurînde.

Să-ţi scoţi ţîţele e chestie de începători pentru lin uluirile pe internet, Kate dragă. Consideră-te noro- HM*"H că nu mai eşti pe piaţă şi nu trebuie să-ţi afişezi HtHiln noilor pretendenţi.

Mi-e milă de ei, zic eu, dîndu-mi seama brusc ţrti «Ir neputincioasă şi de furioasă mă simt din cauza pri/n ului. Se zice că generaţia lui Emily şi Ruby |-i« era mai liberă generaţie de fete care a existat •»«•mintă. Şi, tocmai cînd se întrezăreşte egalitatea, |ln Imlrtrăsc să-şi petreacă fiecare minut machiindu-se M |)n/.And pentru selfie-uri şi belfie-uri de parcă ar h [1] ml ozane într-un bordel fin de siecle. Ce naiba s-a •iii i» im plat?

— Habar n-am.

Deb încearcă să-şi controleze o rîgîitură puternică» dar nu reuşeşte.

— Cerem nota?

Se întoarce şi-i face semn unui chelner grăbit. J

— Ce ştiu e că Ruby iese în oraş aproape dezbrăcată, iar dacă vreun amărît fluieră după ea, gata, • hărţuire sexuală. Am încercat să-i explic că creierul bărbaţilor e programat să răspundă la anumite părţi din anatomia unei femei. Majoritatea băieţilor, ca Felin şi Ben, pot să se poarte civilizat dacă sunt educaţi frumos de femei ca tine şi ca mine, dar sunt destul băieţi care nu vor fi civilizaţi şi atunci ai încurcat-0| pentru că, ce să vezi a dracului surpriză, violatorul Rob nu a citit ghidul pentru elevi referitor la atingerii# nepotrivite.

Tăcem amîndouă preţ de cîteva clipe.

— Copiii zic că sunt din trecut, spun eu.

— Păi, suntem din trecut, slavă Domnului! tuni Deb. Sunt a dracului de bucuroasă că am crescul înainte de social media, draga mea. Cel puţin nul, cînd ne întorceam de la şcoală, eram de capul nostru sau cu familiile care ne tratau ca pe mobilă. Nu n< înghiontea nimeni din zece în zece secunde ca sA I admirăm viaţa perfectă, mama mă-sii de treabfll închipuie-ţi că orice nulitate nenorocită care te un la şcoală ar fi în dormitorul tău, prin intermediul telefonului. Eu şi aşa mă simţeam destul de nawil Nu aveam nevoie de public, mersi frumos.

— Probabil fiecare generaţie de părinţi se simt# aşa, zic eu precaut.

M-am gîndit aşa de mult la asta, dar nu am mul încercat s-o şi pun în cuvinte pînă acum.

— Doar că e aşa o... o... o prăpastie între noi || copiii noştri, între lumea lor şi cea în care am crescul noi, că... nu ştiu, Deb, totul s-a întîmplat aşa (I# repede. Toate s-au schimbat şi nu cred că am începui măcar să înţelegem ce se întîmplă. Sau care vor A efectele asupra lor. Cum să înveţe Ben ce înseanml

Mipatia cînd îşi petrece jumătate din viaţă trăgînd •i urma dintr-o maşină într-o lume virtuală? Ţi-am • IM i'A am descoperit că Emily a descărcat ceva care ignore controlul parental de pe dispozitivele lor? i ii de obicei, Deb este încîntată, nu revoltată.

Geniu! Pare o femeie plină de resurse, exact MI inAmica ei.

K momentul să plec. Debra a golit şi paharul meu I» vm şi ne-am certat pentru nota de plată. (Nu-mi ••Im aminte cine a plătit data trecută. îl întreb pe Rmv. «Iar încă este ocupat cu numărul de calorii din ►ni* a un Fiat White.)

In timp ce tipul de la uşă ne întinde jachetele, o o ii i"[1] Deb să fie sinceră cu mine.

Grezi că pot să par de patruzeci şi doi de ani? I a zîmbeşte complice.

Doamne, da, iară probleme! Eu am treizeci şi Ml"' «1« ani, dragă. Dacă îţi fac vreodată cunoştinţă »o un iubit, trebuie să ne vorbim dinainte, bine? Altfel, R M »«* întrebe „cum de astea două au fost în acelaşi •l» Iu universitate şi e o diferenţă de vîrstă de şase Riu Intre ele?". Acu, e rîndul tău să fii sinceră cu rum. Knte. Crezi că eu pot să par de treizeci şi şase?

(Nu Nu cred. Indiferent cum arată o femeie de trei- ;§►* •?* şnse de ani, Deb nu mai este acolo. Şi nici eu.)

Iii neînţeles. Niciodată n-ai arătat mai bine. îmi ft||M mm ţi-ai aranjat părul.

Dnbra s-a depărtat deja, cînd se întoarce şi strigă li III Ini»:

Kouniunea cu colegii! Nu uita, o să fiu mai

ni treisprezece kilograme.

Şi mai tînără cu cincisprezece ani! îi strig şi Rti ilm traficul îmi înghite răspunsul, iar ea dispare.

'/ Ibcmai am făcut o plimbare lungă şi plăcută I HIny ca să scap de impresiile de la întîlnirea M IIIII« la muncă. Era disperat să iasă afară cînd <n întors de la prînz. Acum doarme întins pe spate *nl de lîngă Aga, cu toate cele patru lăbuţe răsfirate şi burtica albă, pufoasă, neprotejată. E ceva aproape insuportabil de emoţionant în felul în care un animal îţi oferă încrederea lui completă. Nici urmi de Richard. Ben are antrenament la fotbal, dar sunt sigură că Em a zis că îi vin nişte prietene în vizitii, <

La etaj, găsesc trei fete pe patul lui Emily, stînd într-o linişte desăvîrşită, cu capetele plecate pesta telefoanele mobile de parcă ar încerca să desluşeascA sensul Cărţii prefacerilor. Una dintre ele e Lizzi« Knowles, fiica Cynthiei şi afurisita care a făcut belfie-\il public; cealaltă - palidă, drăguţă, roşcată - bănuiestf că este Izzy.

— Bună, fetelor! Ce-ar fi să... vorbiţi unele cu altele? Să vă priviţi în ochi? zic eu uitîndu-mă de după uşA la spectacolul ăsta straniu de muţenie.

Tonul meu este doar vag ironic. Emily îşi ridicA privirea şi îmi aruncă o căutătură furioasă de „VA rog să o scuzaţi pe mama, are o deficienţă mintalii"

— Păi vorbim\ Prin mesaje, şuieră ea.

Mă simt ca Charles Darwin cînd observa cintezoi* în Insulele Galapagos. Unde o să ducă toată conm nicarea asta fără vorbe? Stră-stră-strănepoţii mei Ml vor naşte cu degete prehensile pentru trimis mesnj# pe telefon, fără corzi vocale şi fară

capacitatea do A citi expresiile faciale umane. Mă străduiesc să v/lA toate astea ca pe o evoluţie a speciei noastre, da< A evoluţia înseamnă progres, dar cel puţin Emily im este singură. Probabil că fricţiunile pe care belfie ui le-o fi provocat în cadrul grupului s-au rezolvat. (îf puţin, asta sper. Le spun fetelor că au în bucătfln* spaghete bolognese, dacă vor. Numai Lizzy răspund#

— Mersi, Kate, o să coborîm mai tîrziu, zice e» li felul acela superior, detaşat, al lui Lady Mary Crawln cînd i se adresează doamnei Patmore, bucătărei« din Downton Abbey.

îi răspund lui Lizzy cu cel mai frumos şi plrtnH zîmbet al meu. Fericirea fiicei mele se află în mîiiilk acestei fete. » Pînă ajunge Ben acasă, eu îi pun deja batoane in morcovi şi humus pe masa din bucătărie. Piotr a •i ■ toate hiaturile vechi; parcă am locui într-un şopron, •t >• ni trebui să se termine în curînd. Ben mormăie,
li gustarea sănătoasă, scoate nişte chipsuri din IIIIII|> (cine a cumpărat aşa ceva?) şi dispare în camera iln #i După cîteva minute, de acolo se aude vocea Im i unui băiat. De unde a apărut?
If Aii;

Benjamin, hai la masă! Ben? Acum, te rog! Aţmuliotele sunt gata.

Incă cinci minute. Suntem aproape la pauză.
| * (line?
I - Noi.
dare noi?
Ku şi Eddie.
('And a venit? N-am auzit pe nimeni.

Mrt duc în camera de zi, adoptînd vocea autorităţii MtrtMrne.

.Ştii regula, Ben. Dacă vrei să chemi prieteni...

Hun e singur, cocoşat pe canapea, ţinînd în mîini IHt telefon cu cască şi mişcîndu-şi degetele mari tlAi .Ir repede, că nici nu le pot vedea. Pe televizor, iiim i m roşu execută un corner. Jucătorii se ridică MM*, mingea intră în poartă, mulţimea explodează, >*• li.MI se lasă să cadă într-o parte de parcă ar fi ■|i împuşcat, rîzînd într-o pernă. De nicăieri, i se ptrumic cu alte chicoteli. Recunosc vocea lui Eddie, pi*. /in* „E criminal!“, dar nu-mi dau seama de unde || NUdo.

K de-adevăratelea? întreb eu, fiindcă chiar nu-mi ■i «mina dacă pe ecran este un meci de fotbal cu Mu mlevăraţi, care-1 înjură pe arbitru, sau sunt pliM ine de puncte digitale.

I li* rele mai multe ori, nu ştiu nici cît de adevărată Mti îmi Poate ar trebui să pun pe cineva să îmi

o sosie digitală, care să se ocupe de gătit, să * mie gresie pentru duş şi să facă toate treburile plictisitoare pe care nu observă nimeni că le fac, în timp ce eu, adevărata Kate, m-aş putea concentra pe viaţa pe care o vreau cu adevărat, cu timp la dispo» ziţie, manichiura făcută, abdomen şi planşeu pelvin ferme şi cu mult mai puţine motive

de a înjura.

— Oarecum.

— Unde e Eddie?

— Acasă, mami, nu fi toantă.

— Te rog să nu mă faci toantă, Benjamin. Cin« ta din viaţa reală este pe masă şi se răceşte.

— OK. încă cinci minute.

— Ai mai zis cinci minute şi acum zece.

— Prelungiri. Poate nişte penaltiuri. Nu pot să-l pun pe pauză acum. O să pierdem tot meciul.

Renunţ. Emily e la etaj cu prietenele, dar nu vor besc între ele. Ben e la parter vorbind cu prietenii, dar nici ei nu sunt aici. Sunt la kilometri distanţi, în altă parte a oraşului. Copiii sunt bine, eu suni din trecut. Numai că ei sunt dintr-un fel de viitor postapocaliptic, ca în Mad Max, în care omenirea | renunţat la politeţe şi la interacţiunea fizică din toal* secolele precedente. Asta mă sperie, chiar mă speriţ dar pare inutil să încerc să-i dezvăţ de dependenţi» lor faţă de ecran. Este ca şi cum aş vrea să oproi» vîntul sau ploaia. Dacă există un rai şi copiii m«l ajung vreodată acolo, prima lor întrebare către Sfîntul Petru va fi „Care e parola?".

în cele din urmă, foamea îl convinge pe Ben || vină la masă, unde înfulecă cu un entuziasm care-fll aduce satisfacţie. Ador să-mi privesc băiatul savurAiu! mîncarea lui preferată. Probabil este o chestie atavn i între gurile de spaghete, pe care le înghite pe netî suflate în loc să le răsucească pe o furculiţă - bătAlU pentru maniere la masă a fost pierdută - îmi expllr» ce fac Emily şi prietenele ei sus: stau toate pe Facebook şi Instagram şi îşi trimit videoclipuri sau fotogrul care le plac. Se pare că, în procesul ăsta, vorbilu este strict opţional. înseamnă să-şi arate una alt*b ceva ce a zis, scris sau fotografiat altcineva, în loc Hlf
Im muleze propriile gînduri sau să vină cu poveşti miginale. Nu pot să nu mă gîndesc la mine şi la Julie, ♦•HIi* ne construiam un întreg univers în dormitor liilimind numai Lego şi o singură păpuşă Sindy.

Cunoşti nişte oameni şi IVR, zice Ben. Mai e im i mezan?

îţi aduc eu. Ce e IVR?

Maaamiii! Ştii ce e IVR.
Nu ştiu, îmi pare rău. în viaţa reală, înţeleg. în viaţa reală?

Mda, dar practic nu e IVR pentru că eşti, gen, im Ime tot timpul.

Dar şcoala? Şcoala e IVR?

La ore cică nu ai voie cu telefoanele, recunoaşte Mi'ii precaut, dar lumea tot vine cu ele. Practic, asta liimmmnă viaţa socială acum pentru generaţia mea.

iNu l-am mai auzit niciodată spunînd ceva atît ♦!♦ lilozofic sau de matur. Nici măcar nu ştiam că fim cuvîntul „generaţie". Ei uite, trebuie să încetez |A in A mai gîndesc la el de parcă ar avea şapte ani.)

< 'nnd se ridică de la masă, Ben mă întreabă dacă ll Iu III că băieţii de la şcoală i-au dat lui Emily premiul ţoiului anului, din cauză că fotografia ei a ajuns ♦ •"•In, iar ea a trebuit să se ducă la cabinetul medical ||HIII II că a vomitat la adunarea elevilor.

Nu, nu ştiam.

§1,1/ Dormitorul e întunecat, dar chipul fiicei mele »«ii iluminat de telefon. Derulează nişte poze. Sunt Ivi 11♦ * multe, un număr uriaş, ecran după ecran. De ||Moiipe, văd că mai toate sunt selfie-uri. în nici unul 111 iubeşte. Face faţa aia ciudată de raţă, cea pe ||nh' o adoptă toate fetele acum. Ceva între îmbufnare f< mui A ţuguiată îi face buzele să pară imense, dispro- jMuţlonate pe faţa ei. Şi îşi suge obrajii într-o postură lb "< x uppeal sau vino-ncoace. Emily se uită mereu ^ luloriale on-line despre machiaj. A devenit foarte |o •• • pută la asta, de fapt, mult mai bună decît mine.

Dar pare că pe faţa ei dulce, în formă de inimă, pictează o femeie mai în vîrstă, mai sofisticată.

mU

Chiar nu-mi plac deloc selfîe-urile, galeria asta de narcisism, şi nici felul atît de lacom în care Emily se holbează la ele, de parcă ar fi o dependentă, iar drogul ar fi ea însăşi. în albumul de fotografii do familie, de la mama de acasă, sunt numai trei sau patru fotografii cu mine de cînd eram de vîrsta lui Emily: una cu Julie în vacanţă în Colywn Bay; une ca domnişoară de onoare, cînd eram îmbrăcată cu o rochie fucsia, prea strîmtă, de satin (între proba d# la croitoreasă şi nuntă, îmi crescuseră sînii); una cu mine şi cu tata lîngă brazda de legume din grădini» de in, în care el este la bustul gol şi zîmbeşte către aparatul foto, la fel de al naibii de arătos ca Errol Flynn, iar eu stînd sclivisită şi stîngace lîngă el, cu o vestă tricotată peste o cămaşă din tifon, breton drept, îngrozitor, şi ochelari de vedere urîţi, primiţi gratuit de la Serviciul Naţional de Sănătate. Nici n-ai crede că suntem rude! Emily îşi face mai mul ic poze într-o săptămînă decît am adunat eu într-o viaţii Asta mă nelinişteşte profund, dar ştiu că o să-rnl sară în cap dacă zic ceva.

— Ooooo, ce drăguţă eşti! Ia uite ce fată superb/i!

Em ridică din umeri la compliment, întorcîndu-wi pe o parte şi ridicîndu-şi pătura pînă peste umili

— E totul în regulă la şcoală, draga mea? Ştii cfl l-am rugat pe fiul unei doamne drăguţe din grupul meu de susţinere să-ţi şteargă belfie-ul de pe internet Josh Reynolds. E un geniu în domeniul ăsta al calcul« toarelor. A fost la aceeaşi şcoală ca tine acum /<><* ani. Zice că le-a şters pe toate pe care le-a găsit.

— Mami, te rog, nu!

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, iubit» mea. înţeleg. Vreau numai să ştii că Josh înceoii* să blocheze belfie-ul dacă mai încearcă cineva nA I facă public iar.

— Nu i-ai zis lui tati?

— Nu, sigur că nu i-am zis.

Vrtd că umerii lui Em încep să-i tresalte pe sub |tAlur&.

Of, scumpa mea, e în regulă. Nu plînge!

Mrt urc în pat lîngă ea şi îi mîngîi chipul plin »!•• Incrimi.

Ce s-a întîmplat? E din cauza belfie-ului? Au h«i r Ai copiii cu tine?

Nu. Doar că sunt foarte stresată, mami. La ştiiiilA e aşa de greu. Nu sunt nici cea mai deşteaptă, Mi' i cea mai drăguţă, nici cea mai bună la sport. Nu •iiM| cea mai la nimic.

Of, draga mea. Dar eşti bună la multe lucruri, fi II anta. Atît de bună la muzică şi la engleză. E |hhiimI să te simţi aşa. Iar fetele au venit azi pe |i< i mi? Şi o să mergeţi toate la Taylor Swift, o să Ah Inie frumos. I-ai dat cecul lui Lizzy?

Kn încuviinţează din cap.

Nu ne permitem.

Sigur că ne permitem. Doar că suntem un pic |*i|ulii pînă cînd îşi găseşte mami de lucru, asta-i !„!

"■ întoarce spre mine şi îşi îngroapă faţa în gîtul ÎNMII

î mi pare rău că ţi-am lovit ochelarii, mami.

Nu contează, draga mea. Numai că-mi făceam f"|i cft te-ai rănit, atît. Ştiu că eram cicălitoare. Ţi-e N"n liine piciorul acum?

Mda.

Pot să mă uit?

Nuuuuu!

încordează toată şi se smuceşte iar de lîngă mine. Mine, bine. Dar să-mi zici dacă ai nevoie de cremă N |nn pe rană, da? O, ia uite cine-i aici! Oiţa Bee!

Ibvarăşa iubită de companie a lui Emily, pe care MAntL-o după ea, ţinînd-o de braţul drept, primii |f*' mii din viaţă, dă clar semne de îmbătrînire. Blana K cil a devenit de un gri murdar, deşi, din fericire, nii n a ei de alinare este neschimbată. îndes jucăria i'iN'i faţa ei. Emily o sărută, iar eu o sărut pe ea.

Of, ajutor! Toate problemele pe care le avea cînd ern mică par acum joacă de copii.

— Noapte bună! Somn uşor!

— Şapte purici pe un picior, şopteşte Emily.

23.01: Sunt zdruncinată, dar am atît de multe do făcut înainte să mă duc la culcare. Scot echipamentul de fotbal al lui Ben din maşina de spălat şi îl pun în uscător, ca să fie gata pentru dimineaţă. Măcar de data asta a reuşit să aducă acasă o pereche dl şosete, tot e ceva, deşi etichetele cu numele arată cl o şosetă este a altui băiat. Un uriaş, după cîte uf pare. Mă gîndesc că acolo, undeva, este mama Iul Joe Barnes, care spală şoseta veche a lui Ben al meu, cu aceeaşi ridicare

confuză din umeri.

îl las pe Lenny afară, în grădină, pentru un ultim pipi. Durează ceva, pentru că îi place să fie afarl noaptea. Poate că simţul mirosului i se accentueazlt Trebuie să o întreb pe Sally, ea ştie chestii de genul ăsta. (Roy, poţi, te rog, să-mi aduci aminte să plantei bulbii ăia ?) Cîinele urmăreşte una dintre pistele impur tante pe care îl duce mirosul, pe după tomberoane în curtea interioară, iar cînd ajunge dincolo, pe pelm* o ia la fugă. în curînd nici nu-1 mai zăresc. 0< In mei nu disting decît siluetele îndepărtate a trei put de pădure şi un singur mesteacăn argintiu, strălucita) care pare un fulger pe cerul ca de bronz.

— Lenny! LENNY! îl strig de mai multe ori, urmi rind peluza întunecată ca să observ orice mişcalţ Lenny, te rog, nu-mi face asta! îmi dă soră-ta destuii bătaie de cap!

(Oare chiar îl consider pe Lenny fratele mai mit » obraznic al lui Emily? Mi-e teamă că da.) Of, Doamfl| fa să se întoarcă! N-aş putea să suport dacă ar <lll părea Lenny, nu cu tot ce se întîmplă acum.

Inspir adînc aerul rece şi încerc să fluier. S-a 0 cu îndemnul „Fluieră, pur şi simplu!“ al lui Laur# Bacall. Din experienţă vă zic că nu e nimic simpl*
In fluieratul ăsta. Lenny este mult mai puţin docil • •• I lumphrey Bogart şi este fascinat de rîul din partea uiilrpărtată a pădurii din fundul grădinii. îmi încreţi nc buzele şi scot un chiţăit uşor. Chiar atunci, Lenny •«pure la picioarele mele cu o minge veche de tenis in l»ot, de care îi atîrnă ierburi şi noroi. Extrem de Mmlţumit de sine, dă din coadă de parcă s-ar aplauda «IhKur.

O, bravo, băiete! Ce băiat cuminte! O rezolvăm •mi m cu Emily, nu-i aşa? Totul o să fie bine.

Miezul nopţii: Richard doarme dus. Cică a mers cu li" « Iota aproape douăzeci de kilometri astăzi. Secţiunea •• fagot a orchestrei de sforăituri se încălzeşte uşor, h "a ce nu este tocmai o muzică de fundal ideală ca •#t adorm şi eu. îmi pun telefonul la încărcat şi tocmai Noi pregătesc să îl pun pe Silenţios, cînd un zdrăngăn if plăcut îmi anunţă primirea unui e-mail. Recunosc •minele expeditorului, o persoană pe care o cunoşteam |i* \ romea cînd lucram în centrul financiar al capitalei, fi ciudat! Mă întreb de ce îmi scrie acum?
I tom: Miranda Cullen Io Kate Reddy
'.ubject: Salutare după multă vreme 'nilut, Kate!
Nu ne-am mai văzut de mult. Am fost în New York săptămîna trecută şi am dat peste Candy Stratton la un eveniment pentru femeile de afaceri. A zis că îţi cauţi de lucru, aşa-i? Mi-a dat adresa ta de e-mail. Amuzant e
• .1 azi am luat prînzul cu cineva care mi-a zis că prietena
• l pleacă în concediu de maternitate de la Edwin Morgan foister, dacă-ţi vine să crezi! Nume nou, clădire nouă, personal nou, dar, la urma urmei, este acelaşi lucru. E voi ba de marketing, dezvoltarea afacerii, ceva sarcini

administrative. E la un nivel de începător, ceea ce ar putea fi prea puţin pentru tine, dar poate că este doar u poartă de intrare? Cred că Maggie a zis că persoana
pe care trebuie să o contactezi la Resurse Umane est* Claire Ashley. Merită să încerci.

Baftă!

Miranda

x

*0 cafea Fiat White făcută cu lapte semidegresal are 153 de calorii (varianta integrală are 214). Trebuii să mergi pe jos patruzeci de minute ca să arzi 153 </< calorii. Roy mi-a dat informaţiile astea cam la zeot ore după ce am băut cafeaua. Trebuie să fie mai rapid
ŞoQJteCi Şi WCKOpQUzQ[1]

Astăzi am a şaptea şedinţă la sală de săptămîna • in Pînă şi Dumnezeu s-a odihnit în a şaptea zi, dar i bimnezeu doar încerca să creeze lumea, nu să pregă- '• mică de luptă corpul unei femei de vîrstă mijlocie. \if vrea să văd cît i-ar lua asta!

< e să vă zic? Mă dor toate. Mă dor şi părţi pe nur nu ştiam că le am. Dar ăsta este un lucru bun. X* m|)vi 1 antrenamentului este ca, în sacul ăsta sinistru şi ritrîmb, să mă regăsesc pe mine cea de dinainte, mm /.veltă, mai delicată, mai dură, şi credeţi-mă că •ort antrenez. Cînd Conor, instructorul meu, a zis că

"A facem Tabitha, m-am gîndit „A, ce drăguţ sună! I'mite nişte întinderi ca de pisică (mi s-a părut nume ilt i unică, bănuiesc)?". Cînd colo, se pare că era Tabata, ti tortură japoneză de fîtness, în care faci o serie de MMiciţii de opt ori timp de douăzeci de secunde, cu |»mi/,ft de zece secunde.

< 'ol mai rău este la fandări, cînd trebuie să îndoi un genunchi şi să-l întinzi pe celălalt în spate, într-un Iul »Io reverenţă masochistă. Conor mă pune să mă întind pe saltea", ceea ce sună relaxant, dar acum Im! dau seama că ăsta este un cod pentru abdomene,

I In original, Of mice and menopause', titlul aminteşte do celebrul roman a lui John Steinbeck, Şoareci şi oameni (n. red.).

care mi se par şi mai cumplite decît fandările, dac A este posibil aşa ceva.

— Tragi buricu' spre coloanî, Kaiti!

(E accent de Noua Zeelandă, trebuie să-l auziţi.)

încerc, încerc. Buricul meu nu s-a mai conectat cu coloana de mulţi ani. De fapt, umflătura ca d» gravide pe care o văd prin lycra cînd îmi analizei stomacul din poziţia culcat este un indicator clar cA cele două părţi ale corpului denumite mai sus nici măcar nu mai au acelaşi cod poştal.

Cu toate astea, Conor este minunat. Un neozeelando* nu prea vorbăreţ este excelent cînd vine vorba să-ml ignore scuzele gîfîite şi ţipetele de durere. în flecar» dimineaţă îmi spune trei lucruri, în diferite combinaţii „Fantastic!", „Eşti în

zonă" şi „Stabileşte-ţi singur/» obiectivele, iar eu te ajut să le atingi". Obiectivul meu este să fiu în stare să cobor de pe scaunul şofo rului, deşi absolut flecare muşchi ţipă „Ce dracu', Îţi baţi joc de mine?". Pe de altă parte, probabil nu mul am mult şi pot să cer un loc de parcare pentru persoane cu handicap.

Toate astea fac parte din pregătirea mea pentru interviul de joi. Claire Ashley, şefa departamentului de Resurse Umane din cadrul RM Royal, cum se numeşt» acum Edwin Morgan Foster, a spus că sunt „foarlr interesaţi" să mă ia în calcul pentru un post şi mi • mulţumit mult pentru e-mail. (De cîte ori am citit şl recitit e-mailul de trei rînduri al lui Claire, analizîndu I pentru a găsi nuanţe pe care poate le omisesem' Ba îmi spun să nu mă entuziasmez prea tare (nil este un job extraordinar), ba mă entuziasmez (eil* un job!). Un post de marketing destul de jos planul care constă în atragerea de noi clienţi, cam asta ml • zis Miranda în e-mail. în plus, dintre toate flrmnl# din Londra, a trebuit să fie tocmai la fosta mea firnil de management al investiţiilor, dar măcar este o pof tiţă de intrare.

Undeva, o uşă grea de sticlă oftează în sas, im femeie care se aproape de cincizeci de ani grăboşU
ptiNiil ca să-şi strecoare degetele prin deschizătură iHUI 11 te ca uşa să se închidă.
f /•'< Înapoi de la sală. Agonie absolută. în plus, din No/ii fandărilor, acum merg cu coapsele crăcănate •i .lohn Wayne într-o luptă cu pistoalele. Pînă şi să II plec ca să mă aşez pe toaletă este înfiorător de ros. în curînd va trebui să fac pipi din picioare.
• »*• un duş, cît de fierbinte suport, ca să-mi calmez Şmiichii furioşi. Hotărăsc că nu îmi rămîne suficient
♦ iitip ca să mă duc la coafor pentru vopsit şi să strecor şi n epilare înainte de interviu. Aşa că, pentru prima •l.»la după o veşnicie, va trebui să mă rad pe picioare, •Uimind furia cosmeticienei Michelle, care consideră (Mi i MHUI este păcat de moarte şi-ţi face părul să crească

Ies. îmi găsesc aparatul de ras rătăcit de mult
••••li chiuvetă şi ţip. A fost vreun pirat în baia mea? I ••pul aparatului este plin de fire negre, dense. Poţi •A l noi o barbă întreagă din ele. Credeţi-mă, puţine piivclişti sunt mai tulburătoare decît fire străine de jiAi m aparatul tău de ras.

Kichard apare în uşa băii într-un halat nou şi mă ItiiHHlbă de ce mă agit aşa. îi zic că aparatul meu ■U* IIIH a fost abuzat de vîrcolaci.

Itich rîde uşor, apoi îmi explică simplu că vinovatul «II cute altul decît el.

Ai folosit aparatul meu? De ce nu l-ai folosit («»• nl tău? Nu pentru faţă, dragă, zice Richard arătînd
Iii |OM.

I)onmne Dumnezeule! Picioarele soţului meu arată CM nişte

pulpe de pui - pielea de o paloare cadaverică, Ipiniipe albăstrie, cu puncte întunecate unde au fost flnOc de păr.

Te-ai ras pe picioare? i > clipă, mă întreb dacă nu cumva ăsta este un Iii im semn că Richard se transformă în femeie. Sincer, In momentul ăsta, nimic nu m-ar surprinde. Beneficii marginale, zice soţul meu.

Se pare că există un studiu conform căruia picioare» epilate îmbunătăţesc aerodinamica, ceea ce, într-o cursă cu bicicleta de 40 de kilometri, parcurşi cu 37 d<’ kilometri pe oră sau aşa ceva, poate însemna o economie de cinci secunde. în plus, în cazul unei căzătun de pe bicicletă, rana este mai uşor de tratat aşa.

Din cine ştie ce motiv, Rich crede că explicat»» asta o să mă calmeze. Entuziasmul lui faţă de mersul pe bicicletă pare să treacă de stadiul de obsesie îngrl jorătoare şi să se apropie de lipsă de control. Abil cînd soţul meu cu picioare fine pleacă din baie in«' dau seama de ceva. Am fost goală pe durata întn*KH noastre conversaţii şi asta nu a avut nici un efofll vizibil asupra lui sau asupra părţii din faţă a hal» tului. Nici cel mai mic efect. Ce? Nici o urmă dl interes din partea vechiului meu prieten, care obif nuia să danseze plin de speranţă dacă mi se zăru» şi un milimetru de aureolă din halat?

From: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: Sex

Bună, draga mea. Voiam doar să ştiu dacă ai primit plai turii cu testosteron. Crede-mă, sunt cei mai buni! To»H» rahaturile astea din perimenopauză vor dispărea. Sl-ji creşti un pic potenţa înainte să revii la birou. La bărlm funcţionează, nu-i aşa?

Ca bonus, nu mai eşti nevoită să stai la coadă la do<l* alături de toate femeile de cincizeci de ani, pentru „pli rare" vaginale care să-ţi dea un plus de energie!

XXO C

P.S. Am vrut să zic pesare, dar îmi cam place păsărm Ce zici, să cer patent pentru asta?

Da, am primit plasturii cu testosteron de la Cant!» I-a trimis prin Fedex imediat ce a aflat că am U» interviu. Un gest generos şi nebunesc, tipic penB ea. Cutia galbenă nedeschisă, cu eticheta More \b|

fi o pozâ cu o tipă extatică, în genul lui Cindy Crawford, • MI o stă pe o plajă americană albă perfectă, echipată MI un pulover alb perfect şi o claviatură completă de •linti Steinway, se află în sertarul de lîngă aragazul

o vechi şi furios. De fiecare dată cînd trag cu puiore de sertar (stricat) ca să scot o lingură de lemn, " vAd pe „Cindy“ zîmbindu-mi radioasă. „Recăpătaţi-vă vigoarea!“ începe textul cu caractere mărunte. „Plas- luni mici, transparenţi, purtaţi pe piele, pot ajuta iul i o gamă diversificată de probleme, inclusiv depresie, MIH ¡etate, oboseală persistentă, libido redus, stare amorală proastă şi lipsa încrederii în sine.“

Asta-i tot? Dar ca să trezeşti băieţi adolescenţi -lin morţi, la timp ca să ajungă la scoală, să dresezi mi cîine să nu-ţi roadă canapeaua nou tapiţată, să Mu lgi pe vîrfuri pe lîngă o fiică stresată, să plăteşti nu meşter ca să-ţi descopere şi mai multe probleme

rezolvat în casa şi-aşa decrepită, a, şi să atragi ••iniţia unui soţ care are pielea mai fină decît un iMiuHHexual thailandez şi nu se mai excită cînd vede •Auii goi ai soţiei lui? Poţi să mă ajuţi cu astea, Cindy VlK ii roasa?

< ’and am deschis prima dată pachetul de la Cindy şi o m văzut toate simptomele mele enumerate acolo, •mm tresărit. Oare sunt chiar aşa un clişeu? Mamifera •!•• vîrstă mijlocie care pe vremuri avea un tigru în !•• iar acum doar un şoarece uşor ezitant.

(¡îndul că toţi hormonii ăia îmi dispar ca la reflux, lAnandu-mi corpul arid şi uscat, îh!, „stearpă“ era • ii\autul cu care bunica mea se referea la o femeie ••ir nu putea rămîne însărcinată. Ce cuvînt crud, •ii'iirpă“ - biblic în cruzimea lui. Ca un pămînt care ••" ponte fi cultivat. Ca o sămînţă care nu poate fi (•Imitată. Nu te gîndeşti la fertilitate cînd eşti fertilă,

aşa? Niciodată în ultimii treizeci şi cinci de ani MM m am trezit spunîndu-mi „Ura, sunt fertilă!“. M iintruaţia era un chin lunar prin care trebuia să !***« , o durere de cap din toate punctele de vedere, Mili iira o migrenă care îmi crăpa capul în două, la fel cum avea şi mama mea, şi un indicator de crize frecvent« de nervi. Eram un monstru înainte de menstruaţie, mă enervam şi numai dacă cineva scăpa o lingurrt pe gresie. în special, zgomotele puternice şi bruşt« mi se păreau intolerabile. Ce fericire să scap de toatrt biologia asta idioată! Şi totuşi... totuşi... stare gene rală proastă? Bifat. îngrăşare? Din păcate. Depresie? Nu, nu, sunt doar obosită, asta-i tot? Libido reduH?

Ce libido? Semnalele de acolo, de jos, sunt acum atît de intermitente, că par să vină de la una dintr# cutiile acelea negre de avion, pierdute pe fundul Oceanului Pacific. Dacă ar fi trimise nişte echipe d# bărbaţi cu sisteme radar avansate, ca să-mi caulw libidoul, nu ar mai fi văzute niciodată. De fapt, oan- eu şi Richard cînd am făcut sex ultima oară?

O, nu se poate, nu! Nu e posibil aşa ceva, sau «I Mda. De revelion. Alt clişeu. Să începi anul aşa cum vrei să continue. Numai că noi n-am facut-o, adio! nu am continuat. Rich a tot vrut, dar, în cele din urmă, n-a mai încercat nici el pentru că, de cîte ori venea spre partea mea de pat, nu prea îl întîmpinam călduros. Nu simţeam nici măcar o adiere slabă dl dorinţă. Ce s-o fi întîmplat cu conexiunea aceea magici, electrică, dintre buze şi vintre?

,Atîta vreme cît Departamentul Acela merge biim căsnicia o să supravieţuiască“, mi-a strigat într-o tl Barbara, soacra mea, cînd eram în raionul de lenjci li intimă de la M&S. îmi

aduc aminte că am rîs «i apucata, aşa de ridicolă era ideea că eu şi Rich vom avea probleme în Departamentul Acela. Nu mi-aţ (I închipuit niciodată că trupul meu tînăr şi flămliud va închide departamentul şi magazinul cu totul, j

Aşa că anul ăsta în iunie, la şase luni după ce sex ultima dată, m-am dus la doctor ca toate cotoroanţei» alea uscate de care pomenea Candy în e-mailul dl azi. Nu mai fusesem la doctoriţa aceea pînă atunH Purta o bluză din aceea bretonă, largă, cu dun|| care nu vine bine nimănui, poate doar unui peHPflf breton. S-a uitat îndelung la ecran, apoi mi s-a adroMl

Aveţi patruzeci şi nouă de ani? Menstruaţie? Da. Adică intermitent. Nu am deloc două luni, -i "i una sau două. Apoi iar nu mai am.

Cît se poate de normal la vîrsta asta. Mama lumneavoastră cînd a intrat la menopauză?

Nu sunt sigură.

Mai trăieşte?

Da, sigur că da.

Ar fi bine să o întrebaţi. Simţiţi vreun disconfort l«t iimpui actului sexual?

A, păi, n-am mai încercat în ultima vreme.

IUB stînjenit.

Dar nu cred, nu.

TU!

Doctoriţa a ţîţîit şi cred că ar fi şi dat din deget ii"»« mine, ca o profesoară al cărei elev nu şi-a făcut tomoi S-a întors spre computer şi a început să scrie.

Ştiţi ce se spune, doamnă Reddy? Dacă n-o folo-

o pierzi.

iruri, 15.15: Uneori, cînd Kaylie este în toiul unei iiinillci siropoase ca o felicitare Hallmark la şedinţele h*' «uite la muncă, mă amuz uitîndu-mă la chipurile •fMitto în cerc şi planificînd transformări spectacu- ln*««' pentru toate membrele grupului. Elaine Reynolds, il i'umnplu. Faţă drăguţă, osatură bună, dar trebuie
rm’npe de părul sur, dezordonat, care îi ajunge pînă jumătatea spatelui, şi să-şi tragă o tunsoare decentă. h*"lu că părul acela lung, pe care probabil l-a păstrat
El**« vremea studenţiei, îi dă un aer tineresc, dar, ii păcate, după un anumit punct, are efectul invers. •ty înţeleg că nu vrea să-i spună coafezei să-l taie, B|i luntem la o vîrstă cînd părul cade în cantităţi wpflimîntătoare dacă doar îţi treci mîna prin el. I«" poate numai mie mi se întîmplă aşa. Am renunţat il| illualul de periere dinainte de somn, sperînd că
C"il pe care-1 mai am va rămîne acolo dacă nu-1 (deşi nu am nici o bază ştiinţifică pentru
••IM)

îmi aduc aminte că minunata mea prieteni Jill-Cooper Clark îmi povestea că poate să suport.« cancerul şi mastectomia, dar

pierderea coamei el glorioase de păr arămiu era cu adevărat devastatoare, Jill era căsătorită cu Robin, şeful meu de pe vremea aceea, iar în primăvară se vor împlini opt ani de III moartea ei. Mă gîndesc adesea la ea, probabil chiar mai mult acum, pentru că şi ea renunţase la carieri ca să aibă grijă de Robin şi băieţi şi se gîndea hA revină la muncă cu normă întreagă cînd a descoperit umflătura. Dragul de Robin e pensionat acum, dm încă mai activează ca administrator de fonduri prin Insulele Canalului. Dacă mă gîndesc bine, Jill trebui« să fi avut patruzeci şi nouă de ani cînd a primit diagnosticul, de fapt, condamnarea la moarte. Cancerul s-a răspîndit ca un incendiu de pădure. Nimic nu f putut să-l oprească. Dacă forţa de caracter a unul om ar fi suficientă pentru ca acesta să supravieţuiau A unui cancer, atunci Jill ar fi în viaţă acum. Este unul dintre oamenii aceia pe care îi păstrezi în inimă, im timpul şi moartea nu schimbă asta. Poate cămăruw aceea din inimă doar devine mai aglomerată pe măsui fl ce îmbătrîneşti.

— Acum, poate Kate ar vrea să ne împărtăşeaH«j| speranţele şi strategiile ei pentru interviul de mîini»? Suntem toate foarte entuziasmate pentru tine, Katl»

Kaylie mă priveşte cu aceeaşi aşteptare încrezl» toare pe care o văd în ochii lui Lenny cînd ştie i<! mănînc pîine prăjită şi în curînd o să primeascl şl el un colţ crocant (pentru că stăpîna lui crede <1 dacă îi dă un colţ cîinelui, asta înseamnă că ea ulii n-a mîncat). De obicei, sunt tare alergică la naivitate şi optimismul califomiene ale liderei noastre, dar In după-amiaza asta mă simt puţin emoţionată, ba chim îmi dau lacrimile cînd Kaylie şi toate celelalte feim» din grup îmi zîmbesc şi murmură încurajări.

Pînă acum, singurele care au avut succes au li ni Janice, care, înainte ca grupul nostru să funcţion«H cu adevărat, a fost acceptată la o firmă de contabilitull
IM i mirul unui program pentru femeile care doreau p »«vină la muncă, şi Diane, care, după şaptesprezece lH**t viuri, a primit un post administrativ după ce • "'liriata aleasă iniţial l-a refuzat. Cînd Diane a >!*•< • n|M»rit cît era salariul (18.000 £ pe an), a refuzat t> "ii. insă acum nu mai e sigură că a fost înţelept •Iii. imrtea ei. „Cînd nu ai de ales, nu-ţi poţi permite ** HI pretenţios“, spune ea sec. Aşa că, de fapt, eu mul prima din gaşca noastră de obosite care are o t A reală la un job de profesionist.
Păi, strategia mea, Kaylie, întorc şi eu zîm- M"li> pline de speranţă, este ca pînă mîine la ora
C- ilimineaţa să fiu suficient de slabă încît să încap • ■Iun bleumarin de la Paule Ka, pe care am purtat-o nil tuni dată la o prezentare în 2007. Aşa că, din păcate, |m > ■•! gusta din prăjiturile delicioase pe care le-a adus ■Im«im azi. Te rog să-mi păstrezi şi mie una, Sharon! V ■ ţine minte lucrurile despre care am discutat în ul grupului: să nu-mi cer scuze pentru experienţa

Ioliilităţile pe care le-am dobîndit în afara mediului • ui ru şi să fiu încrezătoare că pauza de la carieră |M n dat o perspectivă nouă, care va fi extrem de »•lnmiiHă, mai ales faţă de colegii care nu au fost Mn uiţi niciodată să creeze un costum de Mary Poppins
ru i u Ziua Mondială a Cărţii cu zece minute înainte •viuiiment. A, şi în caz că astea nu sunt suficiente Cu tu a primi postul, o să mă dau cu şapte ani mai tt.n

lUnpunsul meu stîrneşte o explozie de rîsete, MftuiiA de aplauze şi ovaţii.

Ilravo, Katie! zîmbeşte Kaylie radioasă. Bravo!

Nu m-au crezut. Cînd le-am zis că o să mint ■ l**n Alură cu vîrsta mea. Au crezut că glumesc.

Ml au cu Sally pe banca noastră din vîrful dealului, ■funii, este singurul deal din estul Angliei, aşa că M N! mm să-l ratezi. E foarte frumos aici sus. Venim
r"M|»o în fiecare zi să plimbăm cîinii, iar priveliştea fnţa noastră se întinde ca un mozaic uriaş, cu
broderii de copaci şi case şi o turlă îndepărtată <li biserică. O admirăm în timp ce Lenny şi Coco, căţemm Border Terrier a lui Sally, se joacă. Lenny este pil« de entuziasm naiv, băieţesc; Coco este mai mofturoad şi clar face pe şefa. Se preface supărată cînd Lenm devine prea brutal, dar apoi schelălăie şi îl priveşll cu dorinţă dacă el bate în retragere. Cîinii se cunoii îşi creează o relaţie de încredere, la fel ca stăpînul* lor. încetul cu încetul, eu şi Sally colorăm în contu rurile vieţilor noastre.

Nu mi-am mai făcut o prietenă nouă de mult timp cel puţin nu una bună, şi sunt nerăbdătoare ca Siill< să afle totul despre mine, familia mea, viaţa mo* aşa că abia dacă mă opresc din vorbit. Sally e m* rezervată, o calitate pe care am observat-o de primi dată cînd am văzut-o la Revenite la muncă. Se d«# văluie cîte puţin prin observaţii acute, umor sul>0 şi sugestii fine.

— Eşti sigură, Kate? Că vrei să minţi în legăturt cu vîrsta, adică. Nu ai putea să ai probleme din cauli asta după aceea?

— Ba da, aş putea, zic eu. Dar m-am gîndit !l asta şi nu cred că am de ales. Ca să fim realiit# patruzeci şi doi de ani este vîrsta maximă pe ran pot să o trec într-o cerere de angajare în domnii» meu, după o pauză lungă, mai ales că eu mă duc I* interviu acum pentru un post mai de junior, uñé majoritatea au treizeci şi un pic de ani. Dacă zic am patruzeci şi doi de ani, mă vor vedea doar in* în vîrstă decît ei. Mă tem că aproape cincizeci «r • sinonim cu „moartă".

Sally încuviinţează.

— Tare îmi plăcea National Velvet cînd eram pi# Mai ţii minte cum Elizabeth Taylor se prefăcu* m este băiat şi cîştiga premiul naţional pentru joci»» Şi Barbra Streisand s-a travestit în băiat, nu? (în*> se numea filmul ăla?

Urmează un moment de linişte, cît eu şi Sullt rugăm pe arhivarii noştri bătrîni să ne aducă răspund

H>'\ Filmul în care Streisand se îmbracă în haine Mlfaţvifti? Alo?)

Nu-mi vine în minte nici un film în care cineva în legătură cu vîrsta lui. Ţie? întreabă Sally.

Nu, dar Dustin Hoffman a jucat rolul unui actor Mhw'i care s-a costumat în femeie la menopauză în fl■•im- pentru că avea nevoie de o slujbă, aşa că şAmlrşte-te că şi eu fac la fel, numai că invers. Nu •uni Migură că m-aş descurca în rol de bărbat. Dacă •ti' pi unesc jobul ăsta la EM Royal, s-ar putea să fiu Hm "HA să încerc, totuşi. Aş putea să-mi las firele din lutrbă să crească, în loc să le smulg. N-ar dura
li Mă-mi apară o barbă frumuşică. Ce crezi?

ItAdem aşa de tare, că Lenny şi Coco se întorc la Im iu A şi încep să latre, confundînd voioşia stăpînelor !m< • u Huferinţa.

Ai fi un tip minunat, Kate, zice Sally.

Păi, niciodată să nu spui niciodată.

HA pl Amîna trecută, am sunat la serviciul de asis- ItiiţA pentru clienţi al Institutului Analiştilor Financiari h i/.aţi ca să verific dacă certificatul meu de mana- Cnituit al investiţiilor mai este valabil. Am nevoie i l cn să pot lucra în domeniul financiar. Femeia !#•< ii răspuns la telefon m-a întrebat „în ce an v-aţi Hft., ui?". Cînd am zis 1965, a scos un sunet. Nu era n (iiiluitură, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, dar Mii prea departe nu era.

Sunt prea bătrînă pentru asta? am întrebat-o |M "porînd să-mi răspundă cu blîndeţe, să mă liniş- .
In Mchimb, ea mi-a zis:

Am avut cîteva persoane mai în vîrstă decît ■Miuuuivoastră. Pi- parcă eram una dintre femeile alea de şaizeci mu rare se duc în Spania să fie inseminate artificial. Nu era vina femeii. Ea era sinceră. După stan- n li-le lor, eu sunt practic un monument străvechi. ■ A primesc postul, cu accent pe „dacă", pot să încep filial, pentru că se pare că certificatul meu este
încă valabil, chiar dacă deţinătoarea lui este puţin ruginită. Dacă firma îmi oferă un post permanent, va trebui să-mi iau certificatul de Consiliere şi Manii gement al Investiţiilor Clienţilor Particulari, dar pen tru asta pot să învăţ serile şi în weekenduri. Nu am nevoie de el imediat, fiindcă nu o să fac munca dinaintd Dacă aş fi încă manager de fond, nu ar fi legal.

Am pornit din nou la plimbare, coborîm pe partal cealaltă a dealului, de-a lungul aleii care delimiteazl cîmpul arat. Frunzele de sub picioarele noastre suni maro-ciocolatiu, de mărimea şi forma mîinilor. Culoarul copacilor este încă minunată, pentru că am avut o toamnă aşa de secetoasă, zice Sally, dar peste cîtevl zile crengile vor fi golaşe. Mergînd înaintea mea, tn şir indian cu Coco, Sally zice că nu suportă meniuriI* acelea derulante de pe site-urile firmelor de tunam unde trebuie să derulezi în jos pînă cînd ajungi l| anul

naşterii tale.

— E de ajuns să văd primii ani, 1920, şi apoi dt trebuie să derulez că să ajung la anul meu, 1953. ţi bănuiesc că o să vină o vreme cînd propria dată ik naştere o să coboare tot mai mult în grilă, pe măsuri ce anii dinainte dispar treptat şi oamenii odată cu 4

Se întoarce şi îmi zîmbeşte.

— Doamne, ce gînd vesel! Schimbăm subiectul?

îmi dau seama că ezit să-i povestesc lui Sally despi* Perry. Ce prostie! La urma urmei, probabil şi eu i trecut prin aşa ceva. Dar tot mi se pare cumva ui subiect tabu. De ce nu putem fi sincere cînd VII» vorba despre schimbarea asta majoră prin care Im* corpurile noastre? Adică, ştiu de ce nu ai vrea lU spui unui bărbat. Ei se feresc de părţile femeieşti f cînd e bine. Dar nu am vorbit nici măcar cu o singuri prietenă despre asta, cu excepţia lui Candy, pe e-nmll Parcă ne-ar fi teamă să recunoaştem faţă de itlM femei că ne-am pierdut puterea sexuală, că am mf# din concursul în care am concurat încă din adolescenţi Aş putea să vorbesc cu Sally, nu?

M-am simţit cam rău în ultima vreme, zic eu ►. zîmbet anticipativ. Probabil e din cauză că am ||HIIN la Momentul Acela nesuferit din Viaţă, inlly se întoarce şi se uită la mine.

Of, biata de tine! Nu ai de ce să suferi în tăcere, O să-ţi dau numărul unui ginecolog la care am «mi, pe Harley Street. Mă simţeam absolut îngro- »Mf. In vîrsta ta şi el mi-a prescris terapie de înlocuire • Itunnonilor.

O, nu vreau asta! zic eu repede. Nu e aşa de llIii, «unt OK, mă descurc, serios.

O să te simţi mult mai bine, spune Sally, tră- iftml n pe Coco de lîngă un morman de bălegar uscat » ml I se zice Doctorul Libido, cred.

O, Doamne! Ar trebui să fie explorator în AiiiMictica să-mi găsească libidoul. Probabil este în IhI" ii gheţar ca nava lui Shackleton. îţi fac cinste Mt " « alea, Sal?

Nu, este rîndul meu. Nu Shackleton a zis „La Ut«"« urmei, dificultăţile nu sunt decît lucruri care Iftluiu* depăşite?". Hai la cafea şi povesteşte-mi cu 1» !•< îmbraci mîine. Eu nu am mai fost intr-un birou de mult timp, că nici nu-mi mai aduc aminte || (mlmie să faci acolo.

IU mori, cînd Sally vorbeşte despre anii în care a j*»"«i la banca spaniolă, întrezăresc o cu totul altă Ml Kvident, nu i-a fost uşor într-un mediu extrem ii muHculin, chiar şi după standardele bancare. Au a des, intenţionat, în Orientul Mijlociu cînd Will p • •«. iu erau foarte mici.

Mă întorceam în camera de hotel şi plîngeam, ui şeful meu m-a trimis acolo aşteptîndu-se să » i'M'ş, ca să poată să scape de mine după ce am

În al băieţii, dar am fost hotărîtă să reuşesc şi INI MI am întors cu mulţi clienţi noi, ceea ce i-a

M* |«»IIIH,

M<mţionează că în Egipt şi Liban a mai lucrat cu m • "l«'K spaniol de la bancă.

— Au crezut că am nevoie de un bărbat care 4 mă însoţească, dar ţările astea erau mai liberale atuncli Nu vedeai niciodată femei cu văl, cu siguranţă nu în oraşe. Beirutul era idilic, atît de sofisticat, no<i plăcut la nebunie.

îşi scoate telefonul şi îmi arată o poză cu o puf* toaică brunetă, care semăna cu Audrey Hepbum, îmbrî cată în pantaloni scurţi şi o bluză albă din broderii englezească, legată cu nod dublu în talia subţire fl bronzată. în poză, stă pe un zid în apropierea mrtrli şi priveşte spre aparatul de fotografiat cu o bucuil» neastîmpărată.

— Cred că asta era la Jiyeh, în 1985 sau poate 'HH

Bineînţeles. Femeia este Sally. Mi-a luat cîtrv» secunde să fac legătura între spiriduşul acela voifl şi persoana îmbrăcată cu fleece şi o căciulă pleoşti li care stă în faţa mea. Sal are şaizeci şi unu de nfl acum.

— Pari extrem de fericită, zic eu, iar ea încuviinţea«|

— Ador căldura.

Abia ne-am aşezat în cafenea, o clădire joasă dli lemn, ghemuită la poalele dealului, cînd telefonul lui Sally începe să sune săltăreţ. SMS-uri şi mi'»4 vocale care îi cer atenţia. Mai sus nu există semn»! aşa că intră toate odată.

— Te superi dacă le verific, Kate? Scuze, sunt sigili că sunt copiii.

Zice că unul, nu, două sunt de la Will, care o întrouM ce să facă dacă şi-a pierdut paşaportul şi unde găw'ft* chiloţi curaţi. A, şi mai e un SMS de la Oscar: suftM» de stres posttraumatic după ce a fost părăsii 4* prietena lui, cu care a fost mult timp, şi nu a uju* la muncă la timp, aşa că l-au concediat. Şi nml * unul de la Antonia. Sally mi-1 citeşte: „Mami, |K găseşti tu cizmele maro, te rog? Probabil jos în fp nier. Pup x".

îşi pune scurt palma pe frunte, de parcă şi-ni I temperatura.

— Sunt la capătul răbdărilor, îmi zice.

Will, care are treizeci şi unu de ani, încă rătăceşte, (Amlindu-se că are un viitor ca reporter de război IHII poate ca jucător profesionist de crichet. între timp, i MHioşte în casa părintească, cu Sally şi Mike, şi Io. loază la Clink and Son, o agenţie imobiliară. Oscar,
• *u« ore douăzeci şi nouă de ani, a făcut două facultăţi »1 nenumărate studii postuniversitare în Relaţii Internaţionale şi Rezolvarea Conflictelor, iar acum locuieşte Iii ir* un apartament urît din Forest Gate, fumează ••oill prea multă iarbă, ceea ce îi provoacă anxietate ••oIA (deşi el neagă asta), face livrări cu bicicleta şi h aşteaptă ca părinţii să-i completeze veniturile.
Deşi se pare că a pierdut şi jobul ăsta acum.
Antonia este cea mai studioasă dintre toţi trei.

* Imit licenţa cu nouă în spaniolă şi istorie, iar acum Au •• dl treilea (sau poate al patrulea) stagiu, în care rfm lic plăteşte o agenţie de Relaţii Publice să-i dea puii unitatea de a o exploata.

După o criză urîtă prin al doilea an de facultate, »tul ni hi 1 o serie de atacuri de panică, crede Sally, .ţftp nimeni nu este sigur, Antonia ia antidepresive Umili« utile, odată ce au început să-şi facă efectul). S unonţat recent pe Facebook că este bisexuală, ceea »| pu Sally nu o deranjează, numai că nu există nici •o. •umn că ar face sex cu careva, bărbat sau femeie, »1 uinma ei chiar îşi face griji din cauza asta la trei ftiuliiimţa, o oră la care mamele se trezesc şi se întreabă 4li« copiii lor sunt fericiţi.

Serios, Kate, uneori mă gîndesc dacă nu cumva

litcut un trio de pămpălăi, se strîmbă Sally.

(Knţa ei devine mai animată pe măsură ce ajunge ■ IIIA cunoască mai bine. Mă gîndesc la şoricelul 4i nun o asemănam la început, în grup.)

* (Ihiar ar trebui să fie deja independenţi, nu? Nu H mi I rimită mesaje în fiecare zi cu „Mami, am răcit".

Iii o gură de cafea şi împinge prăjitura de morcovi fc» mine.

Aud aşa de mulţi părinţi plîngîndu-se de acelaşi |iii (’u ce am greşit? Jumătate dintre prietenii

băieţilor încă zburătăcesc, nu se hotărăsc la nimic Nici unul nu este căsătorit. Parcă am stat cu guri pe ei tot timpul cît au crescut, aşa cum părinţii noştri nu au facut-o niciodată, fiindcă nu aveau timp, nici înclinaţie, sincer. Apoi, cînd încercăm să-i lăsăm t| pace, devin anxioşi şi nu fac faţă şi pînă la urmi ajungem să ne supărăm din cauza asta, pentru ol în sinea noastră ne gîndim „Scuză-mă, dar a venii şi timpul meu, tinere". Sunt oare foarte egoistă dnol gîndesc aşa?

îi împing prăjitura la loc, dar nu înainte di- * inspira adînc aroma glazurii parfumate.

— Bineînţeles că nu eşti egoistă. Ai făcut aşa <!♦ multe pentru ei, Sal. Doar că viaţa pare mai K[1]*' acum decît cînd eram noi tinere. Noi ştiam că o ne găsim de lucru, pînă la urmă, şi un apartamutc nu costa cît douăzeci de salarii anuale.

— Nu mă înţelege greşit, Kate, zice Sally, HUI»' nişte copii minunaţi.

îmi arată telefonul ei. Pe ecran, are o poză dl I* o nuntă recentă din familie.

— în mijloc e Will, îl ţine cu braţul pe după unu»! bineînţeles, pe Osky, în stînga, iar Antonia, uil A !• la ea, e o prichinduţă faţă de băieţi.

Cei doi fraţi, blonzi şi laţi în spate ca doi vîitlii norvegieni, sunt aşa de asemănători, că ar putu* [1] gemeni.

— O, Sal, vai! Ia uite la ei! înalţi, blonzi şi fruni"» Deci cu Mike seamănă?

Soţul ei a fost blond, ca băieţii, confirmă Huli dar acum a

încărunţit.

— Iar Antonia, ce frumuseţe! E brunetă ca llt* Sal. Ce sprîncene are! Emily petrece o grămădi * timp pictîndu-şi sprîncenele ca să şi le facă aşii I întunecate. E bucăţică ruptă din actriţa aia... cuM cheamă? (**Roy, poţi să-mi cauţi o vedetă de filnt, * rog? O actriţă suplă, brunetă[1]?) Ştii de care zic. .!«*•» des în alea, cu regizorul ăla, filmele lui. Le ador fl tu. Cum o cheamă?

— Unii oameni zic că Antonia aduce un pic cu hnira Knightley? încearcă Sally.

Nu, mai brunetă, actriţa la care mă gîndesc «> mult mai brunetă. O să-mi aduc eu aminte.

I" lit: Teme. Nu, nu temele pentru şcoală - războiul »• ni ii de gherilă dintre părinţi şi copii, care face ca »Arboiul din Irak să pară un ceai la Claridge’s. Dacă •v avea un bănuţ pentru fiecare dată cînd am păcălit 9< linguşit şi ţipat şi ameninţat copiii măcar să-şi *A«oască ghiozdanul, în care s-ar putea ascunde

• »«nin lor, nu aş mai avea nevoie de slujbă cu normă b»l roagă. Din păcate, nu există un salariu minim («•«litru Supraveghetoarea temelor. Cînd mă gîndesc IR nu loriul de mamă, văd borcanul ăla de pe pervaz, lliii rasa părintească, plin cu monede de una sau

• nft lire şi, din cînd în cînd, cîte una de zece lire,

• "i argint, licărind printre cele de aramă - mărunţişul IIMI’I vieţi trăite pentru alţii. Chiar şi cînd nu avea

• rumpe nici un ban, mama tot punea cîte ceva în ban anul milei.

Ku nu mi-am dorit niciodată viaţa aceea. Am văzut nlbct a avut asupra ei, cum a fost complet depen- t« al A de tatăl meu, care era un beţiv încăpăţînat H un catîr. Indiferent ce avea să se întîmple, mi-am că o să am banii mei, nu „banii casei“ număraţi

Cniiisa cu blat melaminat vineri seara, înainte ca |n mA plece la cîrciumă. Recunoştinţa cumplită a •••«iinai, mica ei pantomimă de cochetărie cînd se ducea *d la banii şi să-i pună în poşetă şi primea o palmă l’und de la el, Măreţul Intreţinător.

Aşa că mai mult de douăzeci de ani am muncit dl uni fost plătită bine pentru munca aceea şi am •Ut pe picioarele mele. Nu m-am gîndit niciodată «mu ar fi să simt că îmi fuge pămîntul de sub picioare. l|iiii«nii vorbesc despre renunţarea la muncă de parcă H o vacanţă sau o schimbare de scenariu, dar, din •Hr""«ʻnţa mea, vă zic că a fost mai degrabă un fel de moarte, una mai mică, dar o pierdere profundfl, oricum. Cînd nu ai un fluturaş de salariu, luna ţl se pare foarte diferită, fără contur, goală. Cînd um plecat, în sfîrşit, de la Edwin Morgan Forster şi ne-am mutat în Yorkshire pentru postul lui Richard, vicarul mi-a dat o cerere pe care s-o completez ca să devin trezorierul Consiliului Parohiei. Prima întrebare: „(’• venit personal aţi avut anul trecut?“. Am

ezitat « secunde, zile - pînă să încercuiesc „Zero".

Mi-am luat la revedere de la vicar şi am plecnl cu maşina să-i iau pe Emily şi Ben de la şcoală, dm nici nu vedeam drumul din cauza lacrimilor. Am oprii într-o parcare şi am bocit cu lacrimi mari, zgomotoan*, cum se cuvine, aşa cum nu mai plînsesem de cîni murise bunicul. Lacrimi care mi se adunau pe stern şi mi se scurgeau în sutien. Zero. Era aşa o umilind să pun asta pe hîrtie. Să o văd scrisă. Zero. Cui de ajunsesem în locul ăsta ciudat, înfricoşător, în cum venitul meu personal nu exista?

Concentrează-te, Kate! Ai teme de făcut. In seiiri asta, pe mine trebuie să mă bat la cap să recapitulo» Am interviu mîine pentru un job de nivel infern# la fondul de investiţii pe care l-am înfiinţat acu» mulţi eoni. Sigur că ăsta este un detaliu pe care n# trebuie să-l menţionez. Nici faptul că acum fondul valorează mai puţin cu 200 de milioane £ decît atun# cînd îl administram eu. Sunt o candidată umilA, <m un CV impresionant, chiar dacă este mai mult fieII» Cu puţin ajutor de la Revenite la muncă şi do I» Candy, Debra şi Sally, am reuşit să inventez o povo«|| pentru cei şase ani şi jumătate în care am luat „pan/î* In plus, am şi o vîrstă nouă, adică vîrsta pe cur# * aveam cînd am plecat din acelaşi birou, ce iroM Trebuie să-mi aduc aminte: am patruzeci şi doi 4» ani. (Roy, sper că eşti atent. Nu ne putem permiir ¥ facem greşeli, bine?)

Mai am şi o foiţă cu toate acronimele noi caro ■> apărut de cînd am plecat de la EMF. De exemplu

NANE[1]

<'o ţări: Africa de Sud, Algeria, Nigeria şi Egipt. <'o ne spune: care erau considerate cele mai pro- I»11 bile centre de creştere de pe continentul african.

Ce e sănătos? pufneşte Richard stînd în picioare i >mha masa din sufragerie şi uitîndu-se peste umărul hmmi? Locul ăla în care lucrai înainte numai sănătos •••» ora, dragă. Acolo toţi sunt nebuni cu acte. Mulţi itni 119 ei vin acum la consiliere. Zonă cu creştere mare, Hpiinlişti epuizaţi.

E musai.

/.Ambesc şi îl ating pe mînă. Pare esenţial să evit »NilII despre „Cum tu devii consilier plătit în boabe I»» uiluki şi aţă, cineva trebuie să cîştige destul cît plrttească ipoteca". Nu în seara asta.

Kmily, poţi să pui masa, te rog? Şi nu o deranja t» nmmi. Recapitulează pentru interviu.

Itichard, care poartă şorţul dungat de măcelar pe mo i l-am făcut cadou de ziua lui, a zis că se ocupă i «Io cină ca să-mi lase timp să mă pregătesc. Un ^*«1 li pic de bunătate şi atenţie din partea lui, după mm o voi avea de muncit mai mult decît dacă nu ar H făcut nimic.

Vndeţi voi, cînd găteşte Richard, el nu poate să IM> I Mia, nici măcar Nigella. El este Raymond Blanc - »»»pa l'Acută din oase cumpărate de la măcelar, sosuri »implicate cu trei faze de gătire fiecare. Pînă şi puntea congelată trebuie să fie

făcută cu ceapă şi ifeN'x <-tta. Rezultatul este de fiecare dată o masă absolut ■llclnasă, pe care o mănînci în zece minute şi după p»> cureţi trei zile. Mă străduiesc să nu fiu iritată feb muza asta, chiar mă străduiesc.
S1A Ben, în pijama, mă testează. Ar face orice numai IUI MO ducă la culcare. în afară de teme, bineînţeles.
urnim care vine de la South Africa, Algeria, Nigeria, l' uvpt, dar care, ca adjectiv, înseamnă şi sănătos la minte.

— Bine, ce înseamnă PIIGS[1], mami?

— Ă, Portugalia, Italia, Irlanda, Grecia şi Spam»

— Co-rect!

Fiul meu zîmbeşte încurajator.

— De ce sunt porci?

— Pentru că erau economiile cele mai slab« fl mai apăsate de datorii ale Zonei Euro cînd a avui loca criza financiară gravă de acum cîţiva ani. Mul# foarte greu să faci o monedă ca euro să funcţion«*« cînd este folosită de ţări puternice, precum Germani» dar şi de unele mult mai sărace, ca cele din PIKif'

— Noi suntem PIIGS? întreabă el alarmat.

— Nu, iubire, noi suntem un fel de DOGS[2]: Dat«» nici, dar Oarecum Grozavi la Strategie. Ham-hani

Ben latră şi el şi se apleacă spre mine să mă îmbrl ţişeze. O concesie rară în ultima vreme. încă îmi mb*> aminte de băieţelul care a strigat de bucurie şi uimii* cînd i-am spus că renunţ la slujba mea de la EM>

— Acum o să fii o mămică adevărată? a întreb* el.

Adică nu fusesem o mămică adevărată cît tlflj lucrasem?

îl sărut pe creştet.

— Hei, gata, în pat, domnule! Ştii că probabil n să primesc postul ăsta, nu?

— Ba o să-l primeşti, zice el întorcîndu-se cn »» nu-i văd faţa. Eşti tare deşteaptă, mami.

22.10: Am pregătit cu grijă hainele pentru diminnfl^ pe coşul de rufe din baie. Ciorapii nu sunt deşir«! Bifat. Pantofi, unul, doi, la fel. Bifat. Sacou nou, imll| de la M&S, cu care îmi stă bine. (Mi-am permis «A i* cumpăr un articol nou de îmbrăcăminte ca să-mi ■ I»! moralul.) Bifat.

1. Acronimul se scrie şi se pronunţă asemănător cu ,,I>I»* care înseamnă „porci" în engleză
2. Acronimul de aici, ca substantiv comun, înseamnă <Ji*

()glinda îmi arată că Proiectul „întoarce-te la ser- vlnu" m-a scăpat deja de ceva carne de pe aripioare vi vAd şi o talie, deşi, din păcate, nu este cea pe care iveam în 2002. Este o îmbunătăţire, asta e sigur, •Im tot am nevoie de ajutor suplimentar. Deschid iun lietul cu forfecuţa de unghii şi îmi scot noul costum •l" modelare. Arată ca un corset macabru cusut din

• ui ne de om de un criminal în serie dintr-un film cu lliiunibal Lecter. Acostat o sută de lire, un preţ absurd, •Im are o „opţiune pentru compresie pe anumite zone".

Iu «unt prea sigură ce înseamnă asta, dar vreau şi eu.

Inii strecor mai întîi capul în sacul elastic, de ulnarea loţiunii cu calamină, dar este aşa de strîmt ■« nu pot să mi-1 trag în jos peste coapse. Parcă aş Im i i ca să îndes prea multă came într-un maţ pentru
• fh nat. Nu pot să mă mişc în el. Nici să găsesc o •l'Artură pentru braţe. Intru în panică.

Nu te panica, Kate! Eşti în baia ta, în siguranţă. Am nevoie de amîndouă braţele ca să trag costumul •In modelare peste fund. Din nefericire, un braţ mi-a
• A mas blocat în lateral fiindcă nu găsesc a doua mînecă. Mml cum transpiraţia îmi curge pe sub costum şi se Hilnnă unde corsetul mi-a rămas blocat pe stomac,
ii nu deasupra cicatricei de la cezariană. Poate că "Cţi unea de compresie pe anumite zone este prea cornii montă? Hotărăsc să scot costumul şi să o iau de 1« i npăt, dar nu pot. Sunt prinsă aici. Efectiv nu pot »« niA mişc. Tocmai mă întreb dacă ar fi cazul să •li iK după ajutor, cînd aud vocea lui Emily foarte Aproape, în baie. Probabil este chiar lîngă mine.

Maamiii? Ih! Ce e aia pe tine? E gen super itiiilut. Nu-ţi văd decît părul pubian. Unde eşti? Stici.

Taatiii! Vino s-o vezi pe mami, gen s-a blocat ||i I Amaşa asta de forţă ca o nebună. E atît de amuzant. \-iii e costumul tău de Halloween? Ah, unde mi-e *» li Ionul, trebuie să-ţi fac pozâ.
După eforturile combinate de salvare ale soţului fi Hicei mele, evadez din costumul de modelare. Nu
este uşor să-i explici adolescentei tale zvelte ca o gazelă de ce ar vrea mami să se strecoare într-un corset de pedeapsă al cărui loc este într-o eră mi»! puţin emancipată. Dar, de strecurat, trebuie să ml strecor.

Reuşesc să-mi pun cum trebuie costumul de mod# lare a doua oară, iar rochia bleumarin Paule Ka şl sacoul îmi vin perfect. Numai că sunt extrem de strîmb şi respiratul este opţional. Mă gîndesc la faptul ii organele mele vitale vor suferi pe termen lung din cauza vanităţii/fricii mele. Mă întreb şi cum naibii
• să reuşesc să mă duc la toaletă?

Nimic din astea nu contează. Singurul lucru car* contează acum, în acest moment decisiv din istori* mea personală, este să arăt cum trebuie pentru rolul de mîine. Kate Reddy este iar în uniformă, pregătii» pentru operaţiuni sub acoperire.
A
înapoi în O'iitoii
Joi, 7.25: Am ajuns devreme în staţie. Interviul e •••■in la 11.30. Drumul pînă la Liverpool Street cu iu nul accelerat durează patruzeci şi opt de minute. Mi i nul pe jos de la Liverpool Street pînă la sediul I M Koyal încă vreo şase minute. Timpul prevăzut pentru a ajunge în siguranţă la birou, care ţine cont •li blocarea completă a reţelei feroviare, evenimente HU'I ('urologice grave şi neprevăzute, atacuri teroriste, |A|iiidă, fire duse la ciorapi, care necesită o

oprire de urgenţă la M&S, plus orice alte dezastre: patru *•< yi cinci minute. Ar trebui să fie de ajuns.

('And cobor din tren, mă lovesc senzaţiile îngemă- mitu de miros - elixirul acela tipic Londrei, de ambiţie »• murdărie, cu cîteva note alese, înţepătoare, de • uiimpiraţie - şi viteză - chiar dacă trenul s-a oprit, Ikpitula continuă să avanseze, insistînd să sari la li • dul ei sau, dacă nu, să fii călcat în picioare de Inunde. Sunt copleşită. Parcă am stat închisă într-o felvniţă, unde am mucegăit în vîrsta mijlocie şi m-am HI I tiuit cu întunericul, iar acum sunt brusc eliberată In umestecul ăsta de lumină, zgomot şi energie. în imvincie, înjur alţi şoferi pentru că abia se mişcă şi punt ru nehotărîrea lor tragică la intersecţii. Aici, eu tuni căruţa adormită. Preţ de o secundă paralizantă, ft"! gîndesc că aş putea face cale întoarsă să mă duc dinei acasă, dar sunt luată de valul imens de navetişti,
incapabilă să mă duc în altă parte decît înainta, spre turnichete. Ochii mi se îngustează şi devin apofj în strălucirea arzătoare a acestei lumi din afara pivniţei Adrenalina din centrul financiar al Londrei îmi curgoi prin vene cînd eram tînără şi flămîndă, dar ar puM| vreodată să redevină lichidul dătător de viaţă?

Cu peste două ore de pierdut pînă cînd trebuia să mă prezint la EM Royal, mă îndrept spre cafenea ut Michael’s de lîngă piaţa Petticoat Lane. Eu şi Cînd» obişnuiam să fugim acolo ca să ne revigorăm creierulf cu doze mici şi puternice de cafea turcească şi d| flirtăm cu cei trei fii ciprioţi ai lui Michael, care ave»| o combinaţie cîştigătoare de bicepşi şi gene lungi, feminine. Cafeneaua este suficient de departe de birou şi destul de ponosită ca să nu fie frecventată de cim-vi care ar putea să mă intervieveze. Mă tot plimb tt susul şi în jos străzii, căutînd-o. Puteam să jur oft aş fi în stare să o găsesc şi în somn, dar mi-e greu» să mă orientez. Papetăria şi aprozarul de alături t| fost înlocuite de un Starbucks şi de un magazin din acelea temporare care vînd „mîncare vegană ariI zanală“, ce-o mai fi şi asta. Probabil rădăcini de napi acoperite cu noroi organic uscat la soare.

Roy, am nimerit adresa corectă ? Sunt sigură iii Michael’s era aici. Cum e posibil să fi uitat? /'oft să-mi aduci aminte, te rog?

în sinea mea, abia aştept ca bătrînul Michael fi băieţii să mă recunoască, să-mi spună că nu m-itm schimbat, să aducă un espresso din partea casei penin. doamna frumoasă. întotdeauna ne făceau pe mine şi pe Candy să ne simţim ca nişte regine; era flatarfl obişnuită a chelnerilor, nu însemna nimic, dar nimii ui acela de balsam pentru suflet mi-ar fi prins bine In dimineaţa asta. Roy îşi tîrşîie picioarele dinspre HIIIH hărţilor şi zice că adresa cafenelei este la şase magu zine de la cîrciuma The Queen Victoria, pe colţul pieţei. Aşa credeam şi eu. Nu o iau eu razna. M* întorc cîţiva paşi şi mă trezesc în faţa unor vitrin din oţel galvanizat, unde pare că se află

un ba/HI
It titirez în miniatură, plin de antichităţi ciudate, statui lini <tli> de trecerea timpului, colivii. Pe firma de deasu-l'i.i vitrinei scrie „Pierrot le Food". Privind înăuntru, ftdh'Hc o tejghea de marmură şi un aparat de espresso. Im**diat ce intru, înţeleg ce fel de loc este: o com- 1*1 im ţie între restaurant şi muzeu atent organizat.
• ni Kichard i-ar plăcea la nebunie. Are o selecţie MM, rt de salate la modă (kale, broccoli, seminţe de
• •••li« . năut), toate făcute din ingrediente cu care pe imnuri se hrăneau numai vitele, dar care între timp mi fost ridicate la rangul de „mîncare sănătoasă", i••• 'li-rată de cei bogaţi şi nefericiţi. La micul dejun, (iuţi hîi comanzi porridge iară lactoză şi gluten, cu •••niinţe de chia (sunt sigură că nu va dura mult şi >,m inventa şi primul porridge fără porridge), iar un (• •Iun cu apă de cocos costă şase lire. Destul de mult ((•litru o gură de spermă rece.
Apa de cocos şi seminţele de chia din tinereţea mea
• * un aloe vera şi fasolea adzuki, dar asta se întîmpla •M u m multă vreme, cînd duşmanul încă era grăsimea, ••«• , iliărul. Acum, eşti încurajat să mănînci unt, dar mu ii voie pîine pe care să-l întinzi, ceea ce e ca şi fu ni ai zice că poţi să-l îmbrăţişezi pe Ryan Gosling, |)iir fără să-ţi foloseşti braţele.
< > întreb pe fata brunetă de la tejghea dacă poate
mii îndrume spre cafeneaua lui Michael.
E ciudat, ştiu că e pe aici, dar nu o găsesc.
Euta ridică din umeri şi strigă:
Goran?
Din spatele unui raft înalt cu scaune de toaletă din (•••i ţi'lnn şi cu violete africane, apare un bărbat, care vin l*<*şte cu fata într-o altă limbă. Letonă? Slovenă?
Michael's a fost aici, în locul ăsta, dar s-a închis, IMU zice el, pronunţînd „închis" ca şi cum ar fi două
• Munte separate. Aplecat poate cinci ani. Proprietar poate, nu sunt sigur.
K mai rău decît senilitatea de care mă temeam. Timpul mi-a călcat pe amintiri şi mi le-a şters. Ii mulţumesc bărbatului şi dau să o iau spre uşă,
aproape răstumînd un bust din polistiren al lui Venii» din Milo. E prea deprimant să rămîn în locul acest» exorbitant, în care s-a cheltuit atît de mult în înced carea de a fabrica un farmec pe care nu-1 pot cumpftr» banii. Cafeneaua lui Michael îl avea gratuit. Aşa esln Londra din secolul XXI: ucide toate locurile vechi cu personalitate, apoi plăteşte un designer o căruţ» de bani ca să le recreeze. Ei, eu sunt aşa de antic», încît pot să mă uit la o vitrină şi să văd toate încur nările ei de pînă acum. Ştiu ce ar arăta palimpsest ul istoriei pentru locul acesta, iar faptul că sunt prinţii puţinii rămaşi care mai ştiu lucrurile astea mă întrm teazâ enorm. Alung repede gîndul şi traversez stradii, apoi mă întorc la

Broadgate, unde sunt la două minut# distanţă de interviu.

De ce te aşteptai ca lucrurile să rămînă la /«•/. Kate? Doar ştii bine că tot centrul financiar nu cnl0 decît un mare magazin temporar: aici, oamenii |il locurile sunt înlocuite cu cruzime cînd nu se mul dovedesc utile sau nu mai produc bani. Chiar sul acest trotuar se află o vilă romană, în care fejnoi bogate, îmbrăcate în cele mai frumoase togi, avem» un plan sănătos de masă, bazat pe pîrşi copţi, piini cînd a apărut următorul moft. Bietul Michael! Pro babil a fost eliminat de creşterea catastrofală a chiriile* într-un oraş în care pînă şi cea mai rău-famată /.<>uî poate deveni dezirabilă, iar micul dejun engleze»» complet vine cu garnitură de ironie.

Slavă Domnului că Broadgate Champagne Bar o#li încă deschis şi, pe un anunţ din faţă, scrie că serve»» şi micul dejun. Asta este o noutate. Probabil ar treimi să mănînc ceva să-mi calmez stomacul agitat din cauza interviului. Sunt condusă la o masă cu vede o spre patinoar, pe care l-au construit ca să rival i/e## cu cel de la Rockefeller Center, dar şi ca să dea iluiil că cei care lucrează prin zonă ar avea voie sft •* distreze. De îndată ce mă aşez, îmi dau seama cA • fost o idee proastă. De ce nu m-am gîndit la unt» dinainte? Sau îmi lăsam subconştientul să decid A ¥

I Utima dată cînd m-am văzut cu Jack, am patinat iMijirounâ aici. Chiar ultima dată. Amintirea aceasta •Mc aşa de vie, că nu am nevoie de ajutorul lui Roy •A mi-o găsească. Dă buzna peste mine, aproape cu
• n mflarea tăiată şi rîzînd, exact ca Jack cînd a H|irtrut din senin la biroul meu cu două perechi de |miI ine, zicîndu-mi că ştie el să patineze destul pentru MmAndoi şi că nu trebuie decît să mă sprijin de el. ₆N o să cazi, Kate. Te ţin eu. Dă-ţi drumul!"

•lack. Şase ani şi nouă luni de cînd l-am văzut
• li mia oară. Dar cine mai numără? Se spune că timpul vindecă tot, nu? Bănuiesc că intenţia este nobilă, dar
"il*a asta e o minciună.

('lielnerul pune o cafetieră în faţa mea, eu îl întreb ilm u poate să-mi aducă lapte rece, nu cald, apoi mă lainrc să mă uit la gheaţă, unde doi tineri îndrăgos- »Hi fac ture plini de încîntare, exact cum făceam fi noi.

Kram hotărîtă să-l urăsc pe Jack Abelhammer li" n din start. Nu aşa încep cele mai bune poveşti il»' dragoste? Clientul ăsta american îmi fusese alocat •In itoful meu, Rod Task, ca pe un fel de premiu de ■iiiMolare. Toţi ceilalţi lideri de echipă primiseră bonu- •mi anul acela, bonusuri care proveneau din succesul •l udului meu, aş putea adăuga, în schimb, eu l-am I»» imit pe Abelhammer. Am fost furioasă. La fel ca |IAIea alte femei, întotdeauna intram la negocierile •I* nulariu absolut hotărîtă ca de data asta să fiu
• ipensată corect pentru performanţa mea şi cumva,

•[1]1 •' douăzeci de minute, ieşeam din cameră cu de I iui ori mai mult de muncă şi nici un ban în plus. In'lmie să existe un

cuvînt pentru asta, nu? Adică, Ih uliiră de „ce mama dracului?".

(Iricum, prima dată cînd am interacţionat cu Jack H IUKI aproape comic de groaznic. Mai întîi a ţipat In nune prin telefon în a doua zi de Crăciun fiindcă |)lfl« acţiuni japoneze pe care le cumpăraserăm pentru |l «căzuseră drastic. (Crăciun fericit şi ţie, yankeu luidiiran şi obsedat de muncă!)

După această primă catastrofă, l-am numii Abelhammer Abominabilul. După cîteva săptămîni, cînd acţiunile japoneze şi-au revenit, mi-a trimis un e-mail politicos, oarecum spăsit, însă, din păcate, in exact acelaşi moment mi-a trimis un e-mail şi Candy, care mă invita la o seară în oraş, ca fetele, să n« înecăm necazurile. „Nu trebuie să mă îmbăt ca nA mă port indecent", am răspuns eu. Numai că nu ani răspuns la e-mailul lui Candy, nu-i aşa? Prea tîrziu, deja dădusem clic pe Trimite. FDT. Futu-i, Dezastru Total! Pe vremea aceea, copiii erau încă mici şi III A trezeau de două-trei ori pe noapte, iar zilele de In birou erau lungi şi stresante. Practic, eram o femei* mai mult moartă decît vie. Greşelile prosteşti, cum ar fi să-i promit accidental unui client pe care mei nu-1 întîlnisem vreodată o noapte sălbatică, îmbiba IA cu alcool, erau de aşteptat în situaţia dată.

Viaţa mea mi se părea un şir de absurdităţi neno rocite. Aşa că, atunci cînd am ajuns, în sfîrşit, sfl I cunosc pe Abelhammer Abominabilul, nu am fost foai l» surprinsă să primesc un SMS de la dădacă în timpul întrevederii, prin care mă anunţa că Emily şi Bon aveau lindini. Bineînţeles că aveau lindini! Am începui să mă scarpin imediat şi nu am mai putut să mn opresc. In seara aceea am luat cina cu Jack la un restaurant cu fructe de mare din East Village şi aveam viziuni cu păduchii care îmi coborau din păr (era luna în perioada aceea) şi săreau în supa de scoici a lui Abelhammer. Chiar îmi aduc aminte ce a mîncat?

O, îmi aduc aminte tot. Chiar şi cînd o să Im bătrînă, cu părul alb, sătulă de somn şi înţepenii A într-unul dintre scaunele acelea de plastic cu spătuf înalt dintr-un cămin de bătrîni, cu televizorul dul prea tare şi o miasmă dulceagă de urină, fiecare moment în care am respirat acelaşi aer ca Jack Abelhamjnm o să mi se pară la fel de viu, păstrat în memorie »* într-o capsulă a timpului pe care trecerea vremii iui o poate coroda. Vîrsta nu va atenua ce am simţii pentru el.

în prima noapte, am vorbit despre toate şi nimic: • ■ii de bun a fost Tom Hanks în Apollo 13; o zonă ilm Provenţa pe care o iubea Jack şi care avea propriul microclimat, aşa că puteai să stai afară iarna îmbrăcat mimai în tricou; devotamentul lui constant faţă de luAnza americană, de plastic, în ciuda palatului i iu gustativ de expert culinar; vocea inegalabilă, ^•ptită, a lui Chet Baker; alura misterioasă a lui Alun Greenspan. Cu costumul lui de 2000 de dolari ţi părul sur tuns foarte scurt, Jack părea întruchiparea iiiM'foctî a

absolventului de Harvard Business School. îiil/ilnisem o groază şi toţi vorbeau acelaşi limbaj •ifttut al banilor. Discursurile lor erau ca nişte secţiuni im fabricate dintr-o cooperativă de păsări, o înşiruire li clişee din lumea afacerilor. Şi totuşi Jack era diferit. Iilnndez din partea mamei (eu sunt irlandeză din pnrtea tatălui), moştenise ereditar înclinaţia spre pălă- vi a geală şi o gîndire inegalabilă, care includea absolut mice, de la subiectele cele mai elevate la cele mai elementare. Cita din filme şi din poezii, se aştepta ■n înţeleg referinţele, lucru care mă flata şi, de cele unu multe ori, le şi înţelegeam. încercarea de a ţine i • 11 m111 cu el mă însufleţea, simţeam că părţile din mine hu o amorţiseră după terminarea facultăţii începeau «i» ne trezească la viaţă, la fel cum încep bulbii să *M loiască şi să murmure cînd razele soarelui lovesc pa mîntui îngheţat. Aproape orice devenea material iii ntru umorul lui sec şi sarcastic, fapte şi date, tragedii «i dezamăgiri personale, toate erau îngenuncheate |M<ntru hohotele de rîs pe care spera să le provoace la «liirşitul poveştii. Mama lui, mi-a povestit, era casnica

ricană clasică, dar veselă. Avea o isteţime care ■i dus mai întîi la plictiseală, apoi la bourbon - bea iiuititătţi copioase după-amiaza, aşa că adesea era iTlţft cînd ajungea Jack acasă de la şcoală. Odată, o încălzise pentru cină o plăcintă cu carne, care se iluvodise pînă la urmă a fi de mere.

Pînă şi povestea asta o transformase în comedie, tlm cu am o teorie despre bărbaţii care, ca băieţi,
au fost martori la suferinţa mamei lor şi nu au putut să o ajute. Ei se vor teme totdeauna de emoţiile femeilor, de a se apropia prea mult de ele, aşa că se vor izolii şi vor ridica toate punţile. Poate asta explica de ce nu exista o doamnă Abelhammer sau copii. Nu am între bat mai multe, pentru că savuram energia momentului, şi am ales să nu menţionez nici eu în seara aceea faptul că am copii. într-un fel, era ruşinos, dar nu mă mai simţisem aşa de vie, atît de eu însămi dupfl vreme îndelungată. La cafea, Jack a spus că gat.u, şi-a dat seama de cine îi aminteam.

— De cine?

— De Samantha din Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?

Dintre toate eroinele din lume, trebuia să o alea^A pe a mea. Ce vrăji a mai făcut nevasta mea a foni primul serial american, alături de Scooby-Doo, pe caro l-am văzut în copilărie. Samantha era casnica amen cană tipică şi, întîmplător, avea puteri supranaturali-, sănătate mintală, o casă perfectă, păr blond strălucitor, un zîmbet plin de viaţă, lipsit de griji şi optimini, precum şi abilitatea de a obţine întotdeauna ce voiu Deşi soţul ei, nefericitul Darrin, credea că e şeful, de fapt, întîmplările erau manipulate de vrăjitoarea Samantha cu o simplă mişcare a nasului. Dar numii! cînd avea nevoie de asta ca de un ultim resort, cînd

isteţimea, diplomaţia şi farmecul ei feminin dădeau greş. Privind acum în urmă, înţeleg de ce am foni captivată de o femeie care îşi folosea puterile secrete subversive, pentru a căpăta control asupra proprii i vieţi, aşa cum propria mea mamă asuprită nu făflhi niciodată. Aşa de mare şi de îndelungată a font influenţa serialului, că m-am gîndit să-mi numenO fetiţa Tabitha, la fel ca Samantha, dar Richard » « opus rapid, zicînd că este nume de pisică vagaboandii

— Dar o adoram pe Samantha! am exclamat eu, în timp ce Jack a cerut nota chelnerului.

— Cum ai putea să n-o adori pe Samantha? ft răspuns el.

Avea un zîmbet care se deschidea încet, ajungînd mm întîi la ochi înainte să angajeze complet gura, U Cel ca al lui George Clooney. Iar ochii îi străluceau

• II amuzament în timp ce vorbeam. Mă facea să mă •Hui mai distractivă şi mai frumoasă decît aveam in'ptul să mă simt. Vrăjită?

Mă tem că da.

Nu căutam pe nimeni. Glumeşti? Eram mamă, Im mm şi aveam nevoie de cel puţin douăzeci şi şapte '!■' are pe zi ca să termin toate treburile şi sarcinile, in loc de amărîtele şi inumanele douăzeci şi patru < li mite. Pe vremea aceea, eu şi Richard încă făceam •irH şi, cînd se întîmpla, era bine, dar nu suficient i' uimitor încît să nu prefer o oră în plus de somn. \ ram un job excesiv de solicitant şi doi copii pe nre-i adoram, dar pe care-i vedeam prea puţin. Cînd »•rum la muncă, mă simţeam vinovată că nu eram ■ a copiii, iar cînd eram acasă mă simţeam vinovată

• a nu eram la muncă. Timpul liber, numai pentru te, mi se părea furat, aşa că rareori mi-1 luam.

I a orice altă mamă de pe planetă, făceam puzzle-ul vieţii de familie în minte, în timp ce locuiam cu un

nţ care credea că pentru strînsul rufelor curate şi 1 1umuI copiilor în parc duminica merita Purple Heart Crucea Victoria. După cum glumea Debra, singurul lucru bun în situaţia noastră era că ne simţeam prea

• «lenuante ca să mai înşelăm. Repet, ultimul lucru ilu care aveam nevoie era să mă îndrăgostesc.

Dar scînteia aceea care s-a aprins în noaptea IH'lrecută în New York nu voia să se stingă. După

II m-am întors la Londra, Jack mi-a trimis e-mailuri aproape din oră în oră. Nu fusesem dependentă de

• •unic niciodată - aşa se întîmplă dacă ai un tată alcoolic - , însă am devenit dependentă de numele lui Miclhammer în Inbox-ul meu. Chiar aveam simptome •li aevraj şi deveneam iritabilă dacă nu primeam v* ii i de la el o jumătate de zi. (Se spune că, la primirea II nor e-mailuri aşteptate cu ardoare, în creier se elibe-

• • i/ă dopamină, la fel cum se întîmplă cînd iei heroină, ceea ce nu mă surprinde.) în mod bizar, lipsa proximităţii fizice a însemnat că am devenit mai apropiaţi decît dacă aş fi

putut să-l ating. Am ajuns să no cunoaştem după moda veche, cînd domnii faceau curlo doamnelor prin scrisori, numai că ale noastre era» electronice. Cred că am fost printre primii oameni din istorie care au construit o astfel de intimitato instantanee, deşi se aflau la mii de kilometri depărtare, iar felul în care mă făcea să-l vreau, cu doar cîteva apăsări de taste, era seducător, de fapt, Dumnezeule, era uimitor. în plus, faptul că părea să mă admire şi să mă vrea, la rîndul lui, mi-a dat o încredere m mine pe care nu o avusesem înainte, nu cu adevărat într-o dimineaţă, în casa din Hackney, m-am trezit foarte devreme şi am pornit computerul. Aveam un e-mail foarte scurt de la Jack. Subject: Noi. Scrin „Houston, avem o problemă".

Nu a fost nevoie să spună care era problema. Nn îndrăgostiserăm şi asta era al dracului de dificil. La fel de implauzibil şi de imposibil ca aducerea unol nave spaţiale defecte înapoi, în siguranţă, pe Pămînt, chiar dacă la butoane era Tom Hanks.

Eu şi Jack ne simţeam bine atîta timp cît existai» în atmosfera aceea rarefiată în care locuiesc iubiţii, iar lumea din jur dispare. Dar eu eram mamă do copii mici, responsabilă de fericirea lor, măritată cu un bărbat adorabil pe care nici nu-mi închipuiam cA aş putea să-l rănesc. Relaţia mea cu Jack avea să HO consume rapid odată ce ar fi revenit în lumea real A, eram sigură de asta. Nici măcar dragostea noastrA, aşa invincibilă cum părea, nu ar fi putut să ne apero de toată durerea şi furia pe care le-am fi declanşat dacă am fi încercat să fim împreună. Pînă la urmA, nu am fost nici suficient de egoistă, nici suficient do curajoasă pentru a-mi urma îndemnul chinuit al inimii Aşa că mi-am părăsit slujba de la Edwin Morgii» Foster, am depus eforturi imense să repar lucruri Io cu Richard, m-am mutat în nord, departe de oraşul căruia îi dedicasem tinereţea, a, şi mi-am schimb;ii M.l nisa de e-mail, pentru că ştiam că nu voi avea •i iipAnirea de sine să rezist dacă îi mai vedeam numele •Milo. Ştiţi, am salvat ultimul e-mail al lui Jack, nu •ii n lăsat inima să-l şterg. E cel pe care mi l-a trimis •lupii ce a înţeles că se terminase totul, că dispărusem •• hn¡tiv. într-un fel, mă aşteptasem să fie furios, in mi facă reproşuri, în schimb, el era încurajator, iii ur să fie! Zicea că, într-o zi, o să mă întorc trium- ||| OII re la muncă. Şi-a permis însă o singură remarcă ilnlro-amăruie: „Dragostea neîmpărtăşită, Kate, are murele merit că este singura care durează".

A avut dreptate, oarecum. Separarea pune capăt ••m i relaţii, dar nu şi iubirii neîmpărtăşite, care continua să existe chinuită în mintea supravieţuitorului, iui icbînd „Cum ar fi fost dacă?".

..N-o să cazi, Kate. Te ţin eu. Dă-ţi drumul!" Ar 0 trebuit? Aş fi putut? Aş fi facut-o? Mă simţeam •iiai de loială lui Richard, iubirii lui faţă de mine şi •le copii, familiei pe care credeam că o întemeiem împreună. Nu puteam să

las toate astea în urmă, •m i măcar pentru explozia aceea de testosteron de pi uuăvară, corespunzător denumită Abelhammer. N-am • lin! niciodată cum era ciocanul\ dar tare aş mai fi viul! în schimb, am rămas să mai clădesc nişte cărămizi in fortăreaţa numită casă.

Acum, prea des, mă surprind gîndindu-mă că am Mp uI singură pe zidarul. Pentru un bărbat care îşi Im r un titlu de glorie, arţăgos chiar, din faptul că este „piuzcnt" tot timpul, Richard a fost notabil de absent.

1 * ude se duce? Cînd este de faţă, pare distant, pe lilricleta lui invizibilă, pedalînd departe de mine. Am •ili'M varianta prudentă, din motive corecte, şi poate am pn i <lut. Cum ar fi fost dacă? Cum ar fi dacă Jack •II aluneca pe patine pînă la fereastra asta acum, ar IIMIo în geam şi mi-ar face semn să mă duc cu el...

I llammer (inclus în numele Abelhammer) - „ciocan", III engleză.

— Nota? îi zic eu chelnerului. A, scuze, puteţi să-nil aduceţi nota, vă rog?

în timp ce traversez piaţeta spre fostul şi, dA, Doamne, şi viitorul meu loc de muncă, o voce din mine îmi tot repetă: patruzeci şi doi, patruzeci şi doi, patruzeci şi doi. Trebuie să-mi aduc aminte că an» exact aceeaşi vîrstă ca acum şase ani şi nouă luni, cînd am ieşit din turnul ăsta de sticlă pentru ceoit ce credeam eu că era ultima oară. Lasă timpul, Kalr Şterge-l cu buretele. Fii cine erai atunci.

Mai uşor de zis decît de făcut. Chiar în timp cu mă străduiesc să dau ceasul înapoi, o altă voce, ascun.srt şi neaşteptată, îmi vine în ajutor. O recunosc imedinl, ca o şoaptă caldă în urechea mea. Jack. „Hai, Katharini- Cît de greu poate fi?"

8

Q/ecli şi nou

''<) •//; Cum a mers interviul? A mers bine, mulţumesc. I>< (apt, mai bine decît aş fi sperat, deşi am avut «mu de multe emoţii, că îmi venea să vomit pe unul •IIntre copacii bonsai pe care îi au peste tot în ghivece 1re de granit. De obicei, nu sunt genul de persoană in»> să vomite (am reuşit să trec prin două sarcini aproape fără greţuri de dimineaţă), dar miza era atît •I" mare. Dacă mă gîndesc bine, senzaţia de greaţă puica să fie de la costumul de modelare care îmi «liungea stomacul pînă la dimensiunea unei alune, n n poate de la plasturele cu testosteron de la Candy, i ii explozia lui de vigoare bărbătească. Mi-am lipit unul în noaptea dinainte, să am noroc.

M-au intervievat patru persoane: trei bărbaţi şi n lomeie. îmi puneau o întrebare, apoi toţi cei trei Iun baţi îşi coborau privirile şi îşi luau notiţe elaborate Iii lnnp ce eu răspundeam. Asta a însemnat că am Aluns să vorbesc cu trei chelii şi cu Claire, directoarea b Kesurse Umane, care părea interesată, ba chiar l'liindă.

De ce crezi că eşti potrivită pentru postul ăsta, Kate?

(I'entru că sunt aşa de disperată să-mi găsesc un |uli III domeniul meu, orice job, încît o să fiu sclava "uiitră jalnic de recunoscătoare şi o să muncesc mai mult decît trei tipi tineri la un loc?)

— Poţi să ne povesteşti despre experienţa ta?

(Păi, pînă la un punct, pot. Vă rog să-mi citiţi CV-ul atît de plin de imaginaţie.)

— Spune-ne ce puncte slabe ai.

(Oo! Intrebare-capcană. Alege cu grijă un „punct slab" care să fie unul forte în ochii lor: „puţin per fecţionistă", „tendinţa de a lucra prea mult", „nu plec niciodată pînă nu-mi termin treaba", „nu accept un refuz" etc.)

— Te simţi confortabil cînd ai de atins un obiectiv?

(Glumeşti? Daţi-mi un obiectiv şi mă transform în mătuşa psihopată a lui Jason Bourne.)

— Eşti în discuţii şi cu alte firme?

(Nu, sunt toată numai a voastră. E adevărat, nu din motivele care li s-ar părea lor liniştitoare.)

— Ce părere ai despre cum se prezintă pieţele iii dimineaţa asta?

— Mă interesează în mod deosebit petrolul. In i» doua jumătate a anului, preţul petrolului a scăzu! cu aproape cincizeci la sută, cînd ţiţeiul de şist dm SUA a tulburat piaţa mondială. Iar scăderea aceasta de preţ s-a produs după cîţiva ani de calm relativ pe pieţele de ţiţei din toată lumea, cînd creştere« producţiei din America a fost contrabalansată de creşterea cererii de petrol pe tot globul. întrebare« esenţială pe care trebuie să ne-o punem noi acum este: Cum se tranzacţionează acum petrolul? Şi cu impact va avea declinul său asupra capitalului global? (Asta ar trebuie să le închidă gura. Nici măcar nu am respirat. Vă rog să remarcaţi folosirea şireatft « lui „noi", de parcă aş face deja parte din echipă, metaforele sportive iau puncte albe, de obicei.)

— Kate, cum ar arăta o zi tipică pentru tine?

— Ă, cred că aş ajunge la birou cel tîrziu la opt, dacă nu am o întîlnire la micul dejun. Aş căuta agresiv clienţi noi, aş ţine legătura cu persoanele de contact din firmele de avocatură şi de contabilitate. Aş purlu conversaţii telefonice cu clienţii existenţi ca să-i asigur că averea lor este cel mai în siguranţă la noi.

(Nu adaug: în ciuda performanţei inexplicabil de i<ioiiste a fondului.)

— Aş lua prînzul la birou sau cu clienţii. După-amiaza • pentru alte prezentări pentru atragerea de clienţi. \poi cină şi o seară la operă/teatru/evenimente carita-

consolidînd relaţii, încurajînd investiţiile, facîndu-i P»> clienţi să se simtă iubiţi. Aş ajunge acasă tîrziu, •Iniir ca să descopăr că nimeni nu a plimbat cîinele, MU a pus vasele în

maşina de spălat, nu a cumpărat lupte, nu a curăţat răhăţeii lui Lenny de lîngă uşa Im spate şi nici măcar nu a băgat de seamă că mami mo serviciu acum.

(bineînţeles, am omis şi ultima parte.)

I)upă o vreme, m-am plictisit ca cele trei feţe mas-• ti11ne să dispară de fiecare dată cînd vorbeam. Cînd imul dintre bărbaţi m-a întrebat „Cunoşti implicaţiile • olor mai recente rapoarte NFP[1] din SUA?", le-am VA/ut iarăşi capetele coborînd, cu pixurile pregătite, Nftrptîndu-mi răspunsul, aşa că am zis:

— Habar nu am ce-s astea.

Toate cele trei capete s-au ridicat instantaneu, ca in Jocul ăla în care trebuie să nimereşti şobolanul cu liAla, iar pe chipurile lor s-au văzut îngrijorarea şi •m prinderea. („Candidata a răspuns cumva că habar II ure?")

Nu la fel de încrezătoare de data asta, am zis „Am glumit doar", adăugînd ceea ce speram eu că era un lAmbet atrăgător, şi am înşirat supusă informaţiile M'lovante despre rapoartele NFP. Aşa cum se face.

- Spune-ne, Kate, cum crezi că vor evolua PIIGS MI piaţa europeană a obligaţiunilor guvernamentale iliipft criza datoriilor din Grecia?

I ntrebarea mi-a fost adresată de bărbatul din mijloc, • «'I rare avea privirea goală. Ura, Ben m-a testat la ililiiectul ăsta aseară.

I Non-farm payrolls - raport lunar al Biroului de Statistică al Statelor Unite privind numărul de angajări din SUA, care este un indicator pentru traderi al extinderii Mau contractării economiei americane

— Probabil va exista un oarecare grad de contagiune, care va determina creşterea randamentului obligaţiunilor europene şi scăderea monedei euro. în mod ironic, un euro mai slab va fi benefic pentru capitalul european pe termen lung, cu excepţia secto* rului bancar european.

Ce bine că mi-am făcut temele.

— Mie mi-ar plăcea să ştiu, Kate, a zis Clairo adresîndu-mi-se direct pentru prima dată, ce preocu pări ai în afara muncii. Este foarte important să poţi sta de vorbă cu clienţii, să-i faci să vrea să petreacă timp cu tine.

— Bineînţeles. Păi, bineînţeles, am o gamă largA de, ă, preocupări.

încerc cu disperare să trag de timp ca să mă gîn dese la ceva care să nu aibă legătură cu copiii, cu cîinele, cu constructorul polonez sau cu echipamentul de ciclism care respiră.

Exact în momentul acela, din motive încă necu noscute, Roy vine la timp cu răspunsul pe o tavă (li* argint:

— Da, mă pasionează teatrul, în special Shakespearo Chiar aseară am recitit A douăsprezecea noapte (rl, am văzut-o pe patul lui Emily), pentru că ştiu c| The Globe pune în scenă o producţie nouă şi avem abonamente acolo. Este extrem de

important să susţl nem arta, nu-i aşa? Am îndrumat cîţiva clienţi apr* sponsorizări reuşite în trecut. îmi mai place arhi tectura, îndeosebi restaurarea clădirilor istorice ni materiale autentice. îmi place să fiu la curent ni tendinţele din domeniul jocurilor pe calculator, a cărui natură interactivă este fascinantă. Şi sunt o cititom »> înfocată: Hilary Mantei, Julian Barnes şi cîştigătorul Premiului Booker de anul acesta.

(Ei, mai lăsaţi-mă în pace. E pe noptiera mu*, da?)

— în ultima vreme, chiar, ăăă, mi-am încercat şl eu mîna la ficţiune.

trom: Debra Richards To: Kate Reddy Subject: Job nou?
I i? Ai reintrat în cursa nebunilor?Trebuie să sufăr singură? Te rog, trimite veşti cît mai curînd.
D xx
I rom: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: Interviu
Nu mă ţine în suspans, dragă. Pun pariu că le-ai atras atenţia sau că le-ai tras-o, oricum. Mai e OK să faci glume \exuale dacă eşti ultima femeie din New York care „se identifică drept heterosexuală"? Sunt derutată.
I >acă nu primeşti jobul ăsta, o să-l primeşti pe URMĂTORUL. I’e cuvîntul meu, aşa să-mi ajute dieta.
XXOC
s.illy către Kate
M am gîndit la tine toată ziua. Sper din suflet « A ai veşti bune şi că plasturele cu testosteron (!) di» la prietena ta a funcţionat. Lui Coco îi e dor de Umny. Ce zici de sîmbătă după-amiază?
Hx
Hlchard către Kate
l.ii ce oră te întorci? Piotr mi-a mutat chestiile •Ir bicicletă ca să ajungă la panoul de siguranţe • nu găsesc încuietoarea Kryptonite. Emily a zis • •'va de dosarul ei de artă? Sper că a fost bine la Interviu.
It x

6.28: Am evaluare la sală şi chiar nu am chef it# uşii ceva, dar Conor vrea să vadă ce progrese am ŞmiI iYebuie să mă întorc la timp să-l duc pe Ben, fit io! cu setul de tobe, la şcoală, pentru repetiţia |Htit"rtulm de Crăciun. (Vine deja Crăciunul? Nici | mim început măcar să mă gîndesc la asta.) în timp
ce mă ridic anevoios din pat, simt scîndurile de stej.u vechi de trei sute de ani înclinîndu-mi-se sub picioaro. Piotr zice că poate să niveleze podeaua dacă scoatem scîndurile, înlocuim grinzile şi apoi le aşezăm la loc, dar preţul a fost vertiginos, ameţitor. Nu ni-1 permitem, nu atîta timp cît Richard face cursuri de respecializan-, iar eu nu ştiu cînd sau dacă o să am un serviciu bin# plătit. (încă n-am primit nici o veste de la EM Royal.) Drumul de la pat la baie în fiecare noapte se sini Io ca şi cum aş fi la bordul HMS Victory pe furtună.

Richard zice că o podea modernă ar fi mult nmi ieftină, corpurile de mobilă din dormitor nu s-ar nml clătina ca nişte beţivi, iar patul nostru nu ar mai li cocoţat pe o pantă abruptă, cu picioarele proptite în perete cu cărămizi, ca să putem dormi pe o suprafaţa relativ platã. Dar eu ador scîndurile. Simt nevoi* să le protejez, cu lăţimea lor generoasă, bogăţia Im de noduri, cu rănile pe care timpul le-a lăsat asupm lor, cu viaţa care s-a scurs pe ele, cu poveştile }>u care le-ar putea spune. Bine, sunt străvechi şi defoi mate şi cumplit de greu de întreţinut, dar aşa enlo şi planşeul meu pelvian. Şi pe mine nu mă vedeţi înlocuindu-1 cu unul ieftin şi modern.

6.43: Mă duc cu maşina la sală cînd afară e inert întuneric, îmbrăcată în colanţi trei-sferturi nou achi/i ţionaţi, care păreau sportivi şi tinereşti în magazin Mînată de optimismul transformării, am cumpănii mărimea mai mică, prin urmare colanţii elastici îmi sunt prea mici şi îmi ajung numai pînă la genunc ln Arăt ridicol: ca Big Bird[1], mai puţin nepăsarea. Ca ud compensez, mi-am pus cel mai lung tricou şi fleece ui cu care ies să-mi plimb cîinele. Conor mă aşteaptă In sala cardio puternic luminată. La televizorul mare ti* pe perete, se vede Ariana Grande (mărimea zero şl picioare ca nişte scobitori) pe bicicletă de antrenament

— Nu-ţi face griji, zice Conor.

1. Personaj din serialul pentru copii Strada Sesam.

Scopul evaluării este doar să-mi determine nivelul i< determinare şi de angajament în ceea ce priveşte MII! renamentul şi regimul. O să folosească nişte şublere hi să-mi măsoare grăsimea. Nici o grijă. Şublerele liiircă sunt nişte cleşti de crab care mă pişcă de mijloc, Im nu simt deloc durere, fiindcă grăsimea subcutanată •trlionează ca un strat protector. („Sunt o morsă. 11 n o-o![1]) Conor mă întreabă ce greutate am. Mă gîn- [ilene la varianta cea mai rea şi mai scad un kilogram. M|n păcate, estimarea nici nu se apropie de realitate. Npri» disperarea mea, Conor ajustează cîntarul gradaţie •i gradaţie, tot mai departe de iluziile mele că aş •»•mîna cu Grande. Observîndu-mi dezamăgirea, mă Iul roabă blînd dacă vreau să mai dau jos din haine, nindcă asta ar putea ajuta. Refuz, trăgînd fleece-ul jtlln de păr de-al lui Lenny strîns şi protector în im ul meu. Ruşinea mea să fie acoperită.

Chiar nu vreau să-l fac pe uriaşul ăsta simpatic •rt MO simtă prost, dar îmi vine să plîng de frustrare. Ani la rînd, îi zic lui Conor, greutatea mea a fost •nit cincizeci şi şapte de kilograme. Apoi au urmat , »Iul copii şi multe resturi din mîncarea copiilor (bine, nu doar resturi). Am pus cîteva kilograme pe mine,

I o asta încă era bine cît mă chinuiam cu zilele de muncă de paisprezece ore. După ce am renunţat la | iwrviciu, nu am mai fost nevoită să încap în hainele jilii birou, aşa că nu am mai fost atentă la ce mîneam. [||ii' cînd cu perimenopauza, adică

în ultimul an sau |>mn aşa ceva, se pare că mă balonez din orice. Acum, il'i|iA săptămîni întregi de abţineri şi de antrenament Mdnu, fară să fi simţit pe buze măcar o fărîmă de •idiAr, tot cîntăresc mai mult decît în cel mai negru ♦ itomar al meu.

< 'onor zice că, la vîrsta mea, corpul reacţionează In« i greu. Nu este realist să mă compar cu mine de !H (mizeri de ani.

I Aluzie la piesa „I Am a Walrus" al trupei Beatles, lansat In 1967.

— Corpul ţi se schimbă, Kate, nu-i nici o îndoială, numai că încă nu se vede pe cîntar. Muşchii cîntăresc mai mult decît grăsimea, ţine minte. Ai răbdare!

Mă conduce la bicicleta statică şi îi dau drumul, captivată de Ariana Grande, care pedalează machiată complet şi cu extensiile de păr în vînt. Un avantaj al faptului că mă apropii de cincizeci de ani (noitl pentru Roy: te rog să-mi aduci aminte că vîrsta Ir/r cincizeci de ani are şi un avantaj) este că ştiu că, pentru mine, un aspect ca al ei este de neatins. Şi nu-nil pasă. Ce fericire, în sfîrşit, să nu-mi pese. Nu mă pot abţine să mă întreb dacă fetele ca Emily se simt obligate să atingă perfecţiunea fabricată a unei siluete extrem de slabe şi cum le face asta să se simtă. Em se duce s-o vadă pe Taylor Swift în weekend, împreună cu Lizzy şi celelalte fete. Credeam că o să fie fericii a, dar ea s-a tot închis în cameră şi a ţipat la mi)»» cînd am încercat să intru. Aseară, cînd m-am du» să-i spun noapte bună, pe uşă avea un afiş cu PRIVAT

7.56: Cînd mă întorc acasă, îl găsesc pe Ben trînti ml diverse prin bucătărie, plîngîndu-se că nu avem deU cereale. Dar avem cereale. Numai că nu avem din cele umplute cu ciocolată, Addict sau cum se nume«0| pe care le-am interzis strict după ce am văzut un documentar recent despre obezitatea la copii. Ben » moştenit fizicul suplu al tatălui său, dar se parc »i un anumit tip letal de grăsime se poate acumula In jurul organelor vitale. Grăsime viscerală. Ha! Nm măcar n-am avut nevoie de Roy pentru asta. PAnl şi numele pare o săgeată otrăvitoare. Probabil îmi» am şi eu.

— Nu mănînc porcăriile alea cu granola\ uri A «I ca un bizon turbat.

— Ben, te rog...

1. Amestec de fulgi de ovăz, zahăr brun sau miere, fnirl# uscate şi nuci

— Cum să găsesc ceva în harababura asta?

— O să fie frumos pînă la Crăciun. Piotr cel isteţ

0 să termine bucătăria cea nouă, nu-i aşa, Piotr?

Ridic vocea ca să ajungă la silueta întinsă a construc-i«irului nostru. Din el nu se văd decît picioarele în Mugi, care ies de sub chiuvetă sau de sub locul unde «I ii fost chiuveta, dacă am fi avut una. Nasturele M ugilor este desfăcut, iar tricoul negru i s-a ridicat

• IrnHupra abdomenului, lăsînd la vedere o bandă de piole albă şi de păr negru, creţ, sub care...

Nu, Kate, opreşte-te acum. La ce Dumnezeu te iii deşti?

Piotr îşi iţeşte capul de sub dulap şi ne face vesel 1 II mîna.

— Ai încredere în mama, Ben. Mama face mereu CtAriun perfect.

[1] 10: îl duc pe Ben la şcoală şi îmi fac exerciţiile de • • «piraţie. Număr pînă la zece şi expir. Am fi ajuns •li>vreme, numai că Ringo Starr şi-a uitat beţele de U lobe acasă, aşa că a trebuit să ne întoarcem după • I" şi traficul este îngrozitor, prin urmare acum suntem In întîrziere. Stă lîngă mine, pe scaunul din dreapta, tiiA/.g&lind într-un carneţel cu hîrtie dictando deschis |M’ genunchi.

Te rog să-ţi pui centura, scumpule. îţi faci temele? Gnnn.

Trebuie să te pui cu burta pe carte de-acum, |A ştii. Nu mai merge să-ţi laşi mereu temele pînă in ultima clipă.

Hon oftează cu plictiseala infinită a unui adolescent •li paisprezece ani la prostia imensă, de neînţeles, a mltilţilor.

Pe bune, mami, nimeni nu se omoară cu învăţ-o ui la vîrsta mea. Numai puştii asiatici.

IVesar.

Ce fel de atitudine e asta? Dacă puştii asiatici ftul NA înveţe, tu de ce nu poţi?

îmi închipui un viitor în care indienii şi chinezii conduc toate multinaţionalele, iar Regatul Unit est«' un call center imens în care lucrează băieţi albi, leneşi, ca al meu, cu o engleză foarte proastă şi şosete desperecheate. Din păcate, un scenariu prea plauzibil.

— Nimeni nu se apucă să înveţe pînă în ultimul an de liceu, mami.

— Păi eu la vîrsta ta învăţam din greu. Erau» nevoită. Nu-mi dădea nimeni mură-n gură. Aveam teste la verbele din franceză în fiecare miercuri dinu neaţă şi ferească sfîntu’ dacă nu ştiai...

Arunc o privire spre Ben şi îl văd cîntînd la o vioară invizibilă, coloana sonoră zgomotoasă a poveşl u despre copilăria săracă şi plină de greutăţi a lui mînu, pe care copiilor mei le place s-o ironizeze.

— Poţi să încetezi? Vorbesc serios.

— Nu te descărca pe mine pentru că eşti stresal A din cauză că n-ai primit jobul, OK? Nu e corect.

— Nu ştim dacă am primit sau nu jobul, protest«'* eu, dar băiatul meu a sărit deja din maşină, şi-a sc«m tobele din portbagaj şi le trage după el spre auditorium

Nu se întoarce să-mi facă cu mîna.

Nici n-am cuvinte să spun cît de tare urăsc •£ mă despart de el aşa. Tare de tot.

To: Candy Stratton From: Kate Reddy Subject: Interviu

Tot n-am primit veşti de la EM Royal. Să fiu sinceră, mh

chinuie tare chestia asta. Mîine renunţ oficial la ori«« speranţă, ard manualul grupului Revenite la muncă »1 mă arunc pe rugul carierelor moarte, în altă ordine de idei, de cînd port plasturii tăi cu testo» teron, am simţit primul frison de dorinţă sexuală în m*(mult de un an. Faţă de constructorul meu polonez. [1] Aş scăpa de el, dar am nevoie de bucătărie pînă la Crăciun Ce să FAC?

Kxx

Irom: Candy Stratton

To: Kate Reddy

Subject: Uraaa!

Simplu! Dansezi la bară pentru polonez. Ştiam eu că era .iscuns adînc în tine.

NU îţi pierde speranţa! N-au trecut decît trei zile lucrătoare.

XXOC

Acum urmează o perioadă îngrijorătoare de incertitudine în care aştept să fiu anunţată dacă am primit MIMII. Sunt nerăbdătoare să găsesc o scuză ca să-mi In. poftele noi şi derutante departe de tentaţia pe nu c o reprezintă Piotr, care stă întins pe spate şi-şi Iun» de lucru cu instalaţia mea. Aş vrea eu!

I lotărăsc că acum ar fi un moment bun să-i vizitez i- Iturbara şi Donald, să văd cum se descurcă şi, în .'Inşi timp, s-o plachez pe nesuferita de cumnată-mea. Miu mi-a umblat la telefon şi, dacă sună mătuşa Cheryl, le nude muzica de la scena cu duşul din Psycho. (Băiat ifln, dar, cumva, foarte bun.) Richard zice că tot nu

le să plece. Ceva legat de un refugiu pentru medi- Idţio. (Nu există o contradicţie între termeni dacă ♦li l „refugiu de meditaţie urgent“?) Mă enervează că Mirii consultantul stagiar este atît de preocupat de ».MIA nenorocita de lume, dar îşi abandonează liniştit pi oprii părinţi. îmi vine să-i zic că nu mă interesează •« o/ele lui, dar pe măsură ce Donald se scuză tot M...I mult în mesajele telefonice, mă tem de ce este Mini rău. Pot să combin o vizită la Wrothly cu una la Hînmn, care locuieşte la optzeci de kilometri distanţă.

Donald a recunoscut că pătura electrică pe care 1» >m cumpărat-o acum cîţiva ani a cedat, aşa că »*11« o fugă la magazinul din oraş să le iau una nouă. (1m«ii socrilor mei este aşa de rece, încît o pătură lli'Alzită este o necesitate, nu un lux.

Doriţi unul dintre cîrdurile noastre noi de cum- [li» Aluri? mă întreabă casierul.

Nigur că vreau. Alte femei de vîrstă mijlocie recurg I# nlrool, băieţi pe post de jucărie sau cărţi de colorat. Drogul ales de mine: John Lewis. Se spune că heroina alungă toate grijile din lume. Asta mi se întîmplA mie în departamentul de decoraţi uni interioare de 1« John Lewis. Completez formularul şi sunt uimită yl stînjenită cîteva

minute mai tîrziu cînd bărbatul se întoarce şi îmi spune că cererea mea a fost respinurt Zice că nu are voie să-mi spună motivul, dar cîini insist să discut cu managerul, mormăie că are legrt tură cu ratingul de credit[1].

Mă conectez la internet, îmi verific ratingul <l» credit şi descopăr că este cît se poate de scăzut fîm să fiu moartă. De fapt, şi un mort ar avea un ratiiig de credit mai bun.

Roy, ştii de vreo factură neplătită? Scuze, ai zi$ Ben? Ce legătură are Ben cu asta?

14.00: Staţia Leeds. Cînd mă apropii de porţi, îl zăivwt pe Donald, care stă chiar în spatele barierei, aştep tîndu-mă. Nu ai cum să-l ratezi. Pentru un bărlml de aproape nouăzeci de ani, se ţine drept, cu postum aceea pe care oamenii o numeau „de armată". (Noi ce avem în schimb, cocoaşă de computer?) Nu mm este la fel de înalt ca atunci cînd l-am cunoscut, dnf îţi dai seama ce bărbat bine a fost odată. Poartă sacou de tweed, cel cu guler maro de velur, din care ntf prea mai vezi în ziua de azi. Donald insistă să-mi duri valiza şi urmează un moment, unul dintre momentnll acelea delicate care ţi se întîmplă cu persoanele nou în vîrstă, cînd eziţi pentru că nu eşti sigur dacă ai trebui să insişti să-ţi duci singur bagajul, fiindcă omIi evident că eşti mai în putere decît ele. Numai ii astfel i-aş răpi lui Donald rolul lui natural, acela a fi un gentleman. Şi nu vreau să fac asta, aşa îi mulţumesc şi cedez valiza mîinii lui tremurîral*

1. Expresie a solvabilităţii unui client, ratingul de croijM este folosit de bănci şi de companiile emitenta «I» cîrduri de credit pentru a evalua posibilele rin» ta de neplată.

Pe drumul sinuos către Wrothly, amintirile dau navală la flecare colţ. De exemplu, prima dată cînd Kichard m-a dus acasă să-i cunosc părinţii. Pe vremea a* nea, făceam sex de vreo trei ori pe zi. Ne dădeam |nn din pat numai ca să mîncăm şi să ne ducem la muncă. Barbara ştia foarte bine că locuiam împreună, ini i -un apartament minuscul deasupra unei spălătorii publice în Hackney, dar m-a condus într-un dormitor mic în care se afla un pat cast, de o persoană, cu o lAhlie severă de lemn maro. (Era camera în care ajun- m uu toate ornamentele urîte şi veiozele proaste, pentru i* nu se îndura nimeni să le arunce.) Rich s-a strecurat |H» hol cînd a crezut că toată lumea doarme şi tare un nin mai amuzat încercînd să ne-o tragem fară să lMc««m patul să scîrţîie, fiindcă arcurile acelea scîrţîitoare erau informatorii neplătiţi ai Barbarei. Poate iun înşel, dar cred că am rîs atît de mult, încît pînă Iu urmă am renunţat şi doar am stat de vorbă.

Apoi, a fost luna aceea de decembrie cînd am adus-o I-l'îmily aici. Ştiu exact ce an era: 1997, pentru că Em n «n împlinească în curînd şaptesprezece ani. Dealurile ♦n nu acoperite de zăpadă şi mi se părea magic să aduc 1*1 uoana aceasta nouă să-şi cunoască bunicii. La prima Vuilure a bobocului acela perfect, cu căciuliţa roz şi |m huţa asortată, Barbarei i-au dat lacrimile. Ea avea numai fii, ceea ce

bănuiesc că era dificil pentru o u mc iu enorm de feminină. Deşi în privinţa mea nu s-a înmuiat niciodată, a rămas fana lui Emily încă de nimici şi întotdeauna o apără pînă în pînzele albe.

Aproape am ajuns. Nu e nevoie să te ţii de apiiun, Kate, zice Donald.

lini relaxez mîna şi încerc să nu mă alarmez că Imul meu conduce nu cu o mînă, ci cu un deget pe <Milmi Bănuiesc că ştie drumul ăsta de dinainte să)l(A nasc eu.

i 'And descuie uşa din spate a casei şi intrăm în Im. Al Arie, am un şoc. Regatul Barbarei, din care şi-a

lua familia ca un despot benign, arată ca o cameră t|p i Amin studenţesc. Fiecare suprafaţă este acoperită de vase de lut, oale, ustensile, conserve de mîncare Nările îmi tresar la mirosul înţepător de pipi. MA uit spre coşul cîinelui, ca să identific vinovatul. Coşul încă este acolo, lîngă plită, dar îmi amintesc brun» că au fost nevoiţi să-l eutanasieze pe Jem în priniA vară. Collie-ul îşi pierduse picioarele din spate.

— Uite pe cine am adus să te vadă, iubire. Kat» a venit la noi, nu-i minunat?

Barbara stă într-un fotoliu cu spătar înalt, în carou rl, pe care înainte îl ţineau în salon. Recunosc şi aii* mobile din restul casei, aduse aici. Parcă ar fi un magazin de vechituri.

— Are o zi bună. Nu-i aşa, Barbara?

Donald vorbeşte tare, pe de o parte, pentru min<\ pe de alta, pentru el, şi bănuiesc că şi pentru a scoale un răspuns de la bătrîna doamnă. Barbara este <1* nerecunoscut faţă de astă-vară, cînd am petrecut cu toţii o săptămînă în Cornwall. Viteza cu care i h n deteriorat starea este îngrozitoare. Părul ei, întul deauna buclat impecabil după vizita săptămînală III coafor, îi stă lipit de scalp.

— Salută şi tu, Barbara. Biata Kate o să cremlA că nu o recunoşti. A bătut atîta drum să ne vadă

Neştiind ce altceva să fac, mă aşez pe scăunelul de lîngă genunchii ei şi o iau de mînă. Ii stă îndoim ca o gheară. Mă fixează cu o privire curioasă, ca 1!« copil, iar ochii ei seamănă cu biluţele acelea înceţoşai»' pe care atîta mi le doream cînd eram la şcoală.

— Ce-ar fi să pun eu de ceai? Barbara, i-am zii lui Kate că o Să Pun De Ceai? Sau preferi caf«>n Kate? Ştiu că Richard obişnuia să bea cafea înaini» să treacă la toate ceaiurile alea ciudate, odată cu ideile lui noi. De muşeţel, da?

— Ar fi minunat un ceai, Donald. Unul normnl mulţumesc. Lui Richard îi pare tare rău că n-a pulul să vină, dar este la un curs.

Mă bucur mult că nu a venit. Mă crispez gîndindu- mfl cum s-ar fi simţit Richard să-şi vadă părinţii printr» ruinele vieţii lor.

— Văd că te uiţi la coşul lui Jem, Kate. Ar trebui «ft-l duc de aici, dar... Ă, Barbara crede uneori că Irin încă e cu noi,

nu-i aşa, iubire? Şaisprezece ani I IIm avut. Cel mai bun tovarăş pe care ţi-1 puteai •lori. Tare mi-e dor de plimbările noastre. Un cîine Io scoate din casă, asta aşa e. Dar nu ar fi corect să luăm alt animal. Nu la vîrsta noastră, zice el.

imi iau cana de ceai de la Donald şi caut un loc H'»l unde să o aşez, dar nu există nici unul. Altă amin- lne: Barbara cu o cîrpă de vase, neîndurătoare ca mi ştergător de parbriz, curăţînd mereu blatul de bucătărie, şi Doamne fereşte să aşezi vreodată pe iiinsă o farfurie sau un pahar iară suport. Nu îi plăcea «A fie nimic pe blat. De asta era atît de greu să '"iiim cu copiii cînd erau mici. Trebuia să facem ■ urîţenie imediat, fiindcă şi cea mai mică picătură n Hupăra pe bunica.

Donald observă că mă uit după un loc unde să Ins cana.

— Kate, cum Barbara nu mai ştie mereu în ce ilulap să caute, ne-am gîndit că ar fi mai util să înmem totul la vedere. Dacă are nevoie de o oală jM’ntru supă, nu trebuie să se gîndească în ce dulap n li. pentru că o are la îndemînă.

— A, ce idee bună! zic eu. Ce idee bună, Barbara, "ii puneţi lucrurile la vedere, ca să ştiţi unde sunt.
A ila te ajută să găseşti ce-ţi trebuie, Barbara? Ca "A (iu sinceră, şi mie mi-ar prinde bine asta acasă.

— Margaret, noua îngrijitoare, trebuie să apară 9! ea, spune Donald. Am zis că trebuie să vină Margaret, Hiirbara. îţi place Margaret, nu-i aşa?

Bătrîna zîmbeşte.

Donald mă ia deoparte. Nu sunt sigură de ce, penii 11 că Barbara nu ne aude şi, chiar dacă ne-ar auzi, probabil nu ar înţelege. Margaret, zice el, este o femeie li iurte de treabă. Mai bună decît Edna, străina, cu oi re Barbara nu se înţelegea deloc.

— Erna?

- Da, ea. Foarte aspră, aşa era. Şi fumătoare.

Barbara pare s-o placă pe Margaret, atît cît iţi mai poate da seama cineva ce-i place ei acum, şi îmi amintesc de discuţia aprinsă pe care am purtat-o cu femeia de la Serviciile Sociale din Wrothly despn> trimiterea unei noi îngrijitoare. Măcar i-am ajutnl puţin în situaţia lor, care acum îmi dau seama <A este cumplită, mult mai rea decît a lăsat Donald HA se înţeleagă la telefon.

Mă simt uşurată cînd soseşte Margaret şi, cu veselie, o duce pe Barbara la duş şi îl trimite pe Donald In farmacie cu o reţetă. Aş vrea să-l sun pe Richanl să-i povestesc ce am găsit aici, dar nu am semnul pentru mobil. Nici nu găsesc telefonul fix. In schimb, iau aspiratorul şi un mop, umplu o găleată cu apA caldă şi detergent şi încep să curăţ, cu încrîncenare, aşa cum ar face şi Barbara dacă ar fi aici.

— Nu mai pot s-o ducă mult timp aşa, zice Margaret în timp ce se îmbracă şi se pregăteşte să plece. Donald este minunat cu ea, dar nu este corect faţă de el Dacă vînd casa asta, o să aibă destui bani să sten într-un loc decent, unde vor fi îngrijiţi amîndoi. Trebui« să o scoateţi la vînzare, dar mai

întîi e nevoie ele curăţenie. O să vorbiţi cu soţul dumneavoastră?
A doua zi dimineaţă, Donald insistă să mă condu« A la gară, deşi nu vreau să o lase singură pe Barbarii, nici măcar zece minute. îmi ridică valiza peste bariei n şi mă sărută umed şi mustăcios pe obraz.

— Bătrîneţea nu e cine ştie ce, spune el pe un ton normal, acum că nu mai trebuie să strige ca HA audă şi Barbara. Profită din plin cît eşti tînără, Knl«« dragă.

— Nu sunt tînără, protestez eu, dar bătrînul gentleman s-a întors deja cu spatele şi merge spn> parcare, cu gulerul sacoului său de tweed ridicat pen tru a-1 apăra de vîntul aspru.

în tren spre mama, cu dealurile perindîndu-M# înceţoşate prin geam, mă gîndesc că nu mi-aş fi încln puit vreodată că o să-mi fie dor de comentariile aroga ni«'
yi de reproşurile Barbarei. Dar îmi este dor de ea. \ uzînd-o aşa, dispărută, deşi se presupune că trăieşte im ă, instalată ferm în centrul domeniului ei, este ca fi cum aş întrezări Fantoma Crăciunului Viitor şi asta oi A înspăimîntă. Mă hotărăsc să profit din plin de
• impui petrecut cu mama, chiar dacă mă exasperează
• II şovăielile ei legate de covoare.

Aşa-s părinţii, nu? Te înnebunesc ani la rînd cu miocdotele lor ca din Ziua cîrtiţei despre Joy de la poştă al cărei cîine, Dookie, năpîrleşte. Şi ţi-am povestit n nostim e Michael Fish, de la meteo? Da, de vreo ynpte sute de ori, de fapt.

Şi te gîndeşti că n-ai văzut-o în viaţa ta pe Joy Ir la poştă şi că poate cîinele ăla chel ne-a încîntat -ulicient şi acum ar putea să se ducă la joacă în inilîc. Apoi, într-o zi, se întîmplă ceva, ceva care m liimbă tot. O căzătură, un cheag mic în creier care
0 luat-o razna şi, brusc, te trezeşti că te gîndeşti cu uimtalgie la toate anecdotele alea plicticoase şi ener- '
nnte; la anii cînd lucrurile mergeau la fel ca întot- ilrnuna; la anii dinainte să ştii ce urmează.

Unul dintre privilegiile tinereţii este ignoranţa, '.ii aşa ar şi trebui să fie, după părerea mea, pentru
• n o atît de al naibii de trist.

De cînd Donald m-a luat de la gară ieri, n-am mai putut să-mi verific e-mailurile. Semnalul e mai Imn acum. Arunc o privire la mesajele primite. Unul ■ 1« la Candy. Două de la Debra (subiect: împuşcă-mă!).
1 'nul de la Emily în care mă întreabă unde i-am pus i i/.mele negre de piele întoarsă. (Sunt cizmele mele, nicoană!) Unul de la Ben în care mă întreabă dacă pul să-l iau cu maşina de la antrenamentul de fotbal. [1] \ observat măcar că am plecat?) Unul de la Richard ni care mă anunţă că el şi colega lui nesuferită orga- o i/oază un refugiu de meditaţie în Anglesey în decem-
I*i io. (Ce? O să îngheţe naibii acolo.) Unul de la un im

nizor de mîncare hipoalergenică pentru cîini: „Ne •' dur de tine!". Unul despre ratingul meu amărît de lit. Unul de la compania de telefonie despre „niveluri neobişnuite ale cheltuielilor". Ce cheltuieli neobif« nuite? (Roy, nu te-am rugat să te ocupi de asta ?) AII e-mail îmi promite să mă ajute să-mi înving „teamj de a-ţi arăta braţele dezgolite în sezonul festiv . Menii frumos. A, şi în fine, unul de la Claire Ashley. Cil pe care îl aşteptam, de fapt. Haide, Kate, deschide*1 şi află odată.

From: Claire Ashley 1
To: Kate Reddy
Subject: Post disponibil la EM Royal ^
Dragă Kate, îmi face deosebită plăcere să te informe/
I

Ea are deosebita plăcere? închipuiţi-vă cum ml simt eu. O, mulţumesc, mulţumesc. Parcurg repedl restul mesajului: banii sunt buni, mai mulţi decAI credeam. Postul este numai pe durata concediului dlfl maternitate al predecesoarei mele, şase luni într*0 primă fază, cu posibilitatea de a rămîne şi după aceo* dacă performanţa mea se dovedeşte satisfacătoaTiii Data de începere: imediat, dacă îmi convine.

Da, o, da, sigur că-mi convine.

From: Kate Reddy ■
To: Candy Stratton
Cc: Debra Richards, Sally Carter'I
Subject: Şocul unei femei mai în vîrstă la primirea unul job nou
Uuuuuurrrrrraaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! v

*Yentl. Roy este destul de sigur că ăsta este în care Barbra Streisand se deghizează în băiat. I **Roy crede că actriţa de care îmi aminteşte /bîfll lui Sally este Penelope Cruz. x
Q
UR jjQfe HeditabiE

Luni, 7.44: Ca un călător în timp, ies din lift în fostul num loc de muncă. Mi se pare aşa de ciudat, în acelaşi limp familiar şi derutant. O urmez pe Claire Ashley l»i' lîngă şirurile de birouri, sigură că toată lumea
• I«' pe etaj se holbează la mine, citindu-mi gîndurile imx¡oase care îmi năvălesc în creier, măsurîndu-mă •li' sus pînă jos şi zicîndu-şi „Uau, ce s-a schimbat! Ni nu în bine. Au trecut cîţiva ani grei, nu?".

Din fericire, ştiu că nu-i adevărat. Nu sunt feţe i inioscute pe aici. S-au mutat cu toţii. După ce şi-a •« liimbat proprietarul de două ori de cînd am plecat,
I dwin Morgan Forster practic nu mai există — patroni îmi, marcă nouă, nume nou, dar fondul pe care l-am înfiinţat eu este în continuare acelaşi. Ca o ironie,
• liiar pentru fostul meu fond voi lucra, deşi noul meu
• ' I şi echipa lui habar nu au de această legătură şi uşa şi intenţionez să rămînă lucrurile. Am obţinut liibul ăsta cu prefăcătorie, fiindcă firma crede că am vîrsta pe care o aveam

cînd am plecat de aici, acum aproape şapte ani (cine spune că nu poţi opri timpul?).
I si stă riscul, unul foarte mic, să apară brusc cineva rnre să mă recunoască. Ce naiba, o să-mi păstrez
• ulmul şi o să continui pînă cînd mă vor prinde.

Claire îmi arată prin zidul imens de sticlă scuarul n Hat la şapte etaje mai jos. S-au schimbat multe, ilar văd patinoarul, barul de şampanie şi arcadele
neobişnuite ale cheltuielilor". Ce cheltuieli neobig nuite? (Roy, nu te-am rugat să te ocupi de asta?) All e-mail îmi promite să mă ajute să-mi înving „teama de a-ţi arăta braţele dezgolite în sezonul festiv". Merii frumos. A, şi în fine, unul de la Claire Ashley. (VI pe care îl aşteptam, de fapt. Haide, Kate, deschide I şi află odată.
From: Claire Ashley To: Kate Reddy

Subject: Post disponibil la EM Royal

Dragă Kate, îmi face deosebită plăcere să te informa/

că...

Ea are deosebita plăcere? Inchipuiţi-vă cum m# simt eu. O, mulţumesc, mulţumesc. Parcurg reped«« restul mesajului: banii sunt buni, mai mulţi decrtl credeam. Postul este numai pe durata concediului (1« maternitate al predecesoarei mele, şase luni într o primă fază, cu posibilitatea de a rămîne şi după aceea dacă performanţa mea se dovedeşte satisfăcători r«« Data de începere: imediat, dacă îmi convine.

Da, o, da, sigur că-mi convine.

From: Kate Reddy

To: Candy Stratton

Cc: Debra Richards, Sally Carter

Subject: Şocul unei femei mai în vîrstă la primirea unill job nou

Uuuuuurrrrrraaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

*Yentl. Roy este destul de sigur că ăsta este filmul în care Barbra Streisand se deghizează în băiat.

**Roy crede că actriţa de care îmi aminteşte fatU lui Sally este Penelope Cruz.
IV fjdds (Mitabid,
l uni, 7.44: Ca un călător în timp, ies din lift în fostul meu loc de muncă. Mi se pare aşa de ciudat, în acelaşi llmp familiar şi derutant. O urmez pe Claire Ashley i" lîngă şirurile de birouri, sigură că toată lumea I* pe etaj se holbează la mine, citindu-mi gîndurile snxioase care îmi năvălesc în creier, măsurîndu-mă 'I' sus pînă jos şi zicîndu-şi „Uau, ce s-a schimbat!

nu în bine. Au trecut cîţiva ani grei, nu?".

Din fericire, ştiu că nu-i adevărat. Nu sunt feţe 'imoscute pe aici. S-au mutat cu toţii. După ce şi-a •i liimbat proprietarul de două ori de cînd am plecat, I «Iwin Morgan Forster practic nu mai există - patroni inn, marcă nouă, nume nou, dar fondul pe care l-am înfiinţat eu este în continuare acelaşi. Ca o ironie, i li iar pentru fostul meu fond voi

lucra, deşi noul meu < f şi echipa lui habar nu au de această legătură şi H i şi intenţionez să rămînă lucrurile. Am obţinut (uliul ăsta cu prefăcătorie, fiindcă firma crede că am vin sta pe care o aveam cînd am plecat de aici, acum aproape şapte ani (cine spune că nu poţi opri timpul?).
I x istă riscul, unul foarte mic, să apară brusc cineva ni re să mă recunoască. Ce naiba, o să-mi păstrez mimul şi o să continui pînă cînd mă vor prinde.

Claire îmi arată prin zidul imens de sticlă scuarul uliul la şapte etaje mai jos. S-au schimbat multe, 'Ini văd patinoarul, barul de şampanie şi arcadele
victoriene zimţate ale gării Liverpool Street, un<l" trenul meu a oprit acum mai mult de o oră. Am pierdut ceva timp într-una dintre cele treizeci de cafenele care au apărut în ultimii ani, cu fluturi în stomac, ca o şcolăriţa în prima zi de şcoală, asigurîndu-nut că am stiloul, penarul, rujul în poşeta Mulberry <l" culoarea prunei, o imitaţie adusă de Debra din Turci n vara trecută. A făcut o poză cu anunţul plin de mîndri»’ din faţa magazinului de poşete: „Falsuri autentic«'" Nici n-ai bănui că poşeta aia nu-i originală. Sper cfl nici pe mine n-o să mă bănuiască nimeni.

Toţi cei de aici par mult mai tineri decît îmi amin team. Poate e din cauză că eu nu mai sunt la fel <ln tînără şi nu-mi dau seama. După criza financiam din 2008, au scăpat de majoritatea bărbaţilor mai iii vîrstă, iar restul, citind singuri printre rînduri, nu sărit înainte să fie împinşi. Unii dintre ei s-au mut ul la firme mai mici, la o distanţă confortabilă de duhoarea persistentă a împrumuturilor riscante sau şi-au folonil banii de disponibilizare să-şi finanţeze firme noi in St James’s, asigurîndu-se că au un birou la care «A se ducă. Doar nu puteau să stea acasă (cine ştie « a se întîmpla acasă?).

Am senzaţia că locul ăsta a trecut printr-un răzlmi de amploare, un dezastru vast făcut de mîna omului, în urma căruia a fost eliminată o întreagă generaţi" (şi, odată cu ea, milioane de milioane de dolari). Feţei" pe care le văd sunt prea proaspete ca să-mi aminteufl vreuna. Şi asta îmi convine de minune. Oarecm" amuzant, la rîndul meu mă simt ca un veteran »1»’ război care se întoarce pe cîmpul de luptă, priviinl prin ceaţa timpului la fantomele colegilor de altădalft

Claire s-a oprit lîngă nişte birouri aranjate suli formă de potcoavă şi începe să facă prezentării" O blondă extraordinar de frumoasă, cu păr lung, ca »1» prinţesă, de pînă în treizeci de ani, Alice Nu-ştiu-cum, devine prietenoasă pe loc şi îmi urează bun venii Sunt îndrumată către locul de lîngă ea. Vreo doi tipi Troy? Jamie? - care studiază un ecran dau din cup
• i" «' mine, apoi îşi mută privirea înapoi. O altă noutate
• •n e a apărut de cînd n-am mai fost eu aici este părul Urmi. N-aş fi prevăzut niciodată Marea Revenire a limbii, nici într-un milion de ani. Toţi tipii tineri au

i turbă sau favoriţi lungi, sculptaţi. Clare strigă un ' cli vid solid, cu ochelari şi o coamă de păr roşcat şi • ruţ, care trece în grabă pe lîngă noi. Mi-1 prezintă (••• Gareth, directorul galez al Departamentului de [1] crcetare, care are constituţia scundă şi îndesată a inimoşilor lui mineri.

O să lucrezi îndeaproape cu Gareth, bineînţeles. A uite-1 şi pe Jay-B. Abia aştepta să te cunoască, Knte.

Noul meu şef este opusul fizic al galezului Gareth. I crtţiv şi subţirel, cu un ciuf în frunte, ca Tintin, «•c părul negru şi strălucitor, la fel ca barbişonul *!•' conchistador şi ca pantofii Prada foarte ascuţiţi. Il< ninosc imediat genul: hipster nonconformist, metro- •onual, cheltuie o avere pe produse de îngrijire şi pe it.ilament împotriva cearcănelor de la Tom Ford. hohabil are un penthouse în Clerkenwell, nu, parcă 'Imreditch e la modă zilele astea, nu?, cu un vivariu "iirgrat, în care creşte reptile mici, delicate, ca el.

• Inul că Claire mi-a pomenit că Jay-B are treizeci de •ou. ceea ce înseamnă că s-a născut în anul în care nu începeam universitatea. Asta nu pare corect. Adică, mi e normal, nu?

lini dau seama că lui Jay-B i s-a vorbit despre MII ne ca despre o blondă bună de gură, care, în ciuda »«iMtei de patruzeci şi doi de ani (Roy, nu uita că miim patruzeci şi doi de ani!), încă se ţine bine şi hi putea fi utilă la marketing şi dezvoltarea afacerii I*I m vînzările către persoane înstărite şi afaceri fami- ii II le. Un segment cunoscut ca fiind dificil pentru M uzări. De lanţurile de agenţi de bursă se vor ocupa lut iuţii deştepţi, care vor face şi bani buni din asta. I n o să le fac curte bătrînilor demodaţi, trusturilor hnmliale şi cîtorva nou îmbogăţiţi, parveniţii încă ţi iviţi cu suspiciune. Chiar şi aşa, dacă mă descurc bine, o să cîştig bani decenţi şi acum de bani avoifl nevoie. Familia noastră trece prin propria criză li» lichidităţi. Mă gîndesc la faţa lui Emily cînd a zm că Lizzy se duce cu Bea şi Izzy la concertul lui Taylor Swit. După ce am scris cecul ăla de nouăzeci de Hm către Cynthia Knowles ca să plătesc biletul lui Km Emily a zis că „toată lumea" îi dă sărbătoritei vouchcr# de treizeci de lire la Topshop.

— Serios? Treizeci de lire fiecare? în plus faţă tli biletul la concert?

— La Topshop nu prea ai ce să cumperi cu mul puţin de atît, a zis Emily cu privirea plecată, evitînd să se uite la mine, ştiind că e prea mult, dar şi pro vocîndu-mă să contest preţul de intrare în clubul lui Lizzy.

îmi aduc aminte cum era cînd aveam vîrsta oii agonia excluderii, nevoia de a aparţine, la fel de strin gentă ca nevoia de a urina. Eu şi Julie nu am avui niciodată hainele potrivite sau jucăriile potrivite cînd eram mici. Odată, am fost invitată să joc tenis cu trai fete care locuiau în partea

mai frumoasă a oraşului şi eu nu aveam decît o rachetă cumpărată de mînui cu cupoane promoţionale. Practic, era un băţ cu a plasă mică de plastic. Rachetele celorlalte fete scotetl un poc mulţumitor cînd loveau mingea; a mea, un zbîrnîit jalnic, ca o chitară stricată de muzică counli \ veche. Nu vreau ca fiica mea să simtă vreodată rA nu este la fel de bună ca ceilalţi.

— Bun, Kate, ia loc.

Jay-B mă invită în biroul lui de pe colţul clădim care are ferestre din duşumea pînă în tavan pe ambele părţi. îmi închipui eu? Nu. Ăsta a fost pe vremuri bîrlogul puternicului Rod Task. Fostul meu şef. im A îi aud strigătele stridente, cu accent australian: „Du le şi dă-le la gioale, Katie!". Era un coşmar: sexist, ramul şi orice „ist" rău la care vă puteţi gîndi. Ăsta mu bătrînul Rod. Ultima dată am auzit de la Candy eA Rod se întorsese în Sydney şi fusese implicat într uit atac al rechinilor la Marea Barieră de Corali. PierdiIN» ••mit sînge şi fusese muşcat rău, dar bietul rechin Miluit avea să se recupereze.

.Juy-B observă că mă uit afară.

Priveliştea face toţi banii. Shard e a patra cea Mini înaltă clădire din Europa acum. Toată zona aia (Iu lîngă London Bridge e de nerecunoscut. Vreo două IM mo mari de contabilitate s-au mutat acolo. Lîngă M.uough Market. Foarte bun loc de mîncat.

îmi aduc aminte deodată că în vîrful clădirii i*l făcuse vizuină o vulpe, în timpul construcţiei. Im Iiipu.iţi~vă groaza ei cînd şi-a văzut casa din ce |n c(* mai sus. Sper că nu avea pui. Noul meu şef •«•iiMultă nişte hîrtii, care bănuiesc că sunt notiţele M lor care mi-au luat interviu.

Bun, văd că ai construit relaţii puternice cu • io nţii în trecut. Pentru asta te-am luat la noi, Kate. Unii dintre membrii echipei sunt oameni de vînzări lumte buni, dar nu au întotdeauna experienţa de viaţă îmi imară ca să trateze cu, ă, cu investitorii noştri mm maturi. De exemplu, avem vreo două văduve vesele |M care trebuie să le ţinem de mînă.

— A, mă descurc extraordinar cu doamnele în vîrstă, •ii OU gîndindu-mă la Barbara, aşezată în scaunul ei 0u spătar înalt, strîngîndu-mi degetele, şi la mama, hi in încă nu s-a hotărît între covorul verde şi cel bej.

— Minunat! Minunat! Şi scrie aici că ai doi copii.

Jay-B a ridicat o sprînceană pensată impecabil, iii parcă să ai copii ar fi un fel de perversiune exotică.

Cîţi ani au?

— A, au şais...

NU! Unde ţi-e capul? Adu-ţi aminte că ai patruzeci *i iloi de ani, ce Dumnezeu? Emily n-are cum să meargă im şaptesprezece ani. Asta ar însemna că ai făcut-o la •l oirtzeci şi cinci. Pe aici, asta înseamnă să fii aproape "iul la rîndul tău.

Trebuia să mă gîndesc la asta înainte. încerc să Im rapid

calculele în minte, dar parcă am o varză iu loc de creier. (Roy; te rog, ajută-mă. Cîţi ani au <»l>iii mei?)

— Aşa. Emily. Emily este fiica mea şi are unsprn zece ani. Da, unsprezece. Şi Benjamin, fiul meu, ti să împlinească, el o să împlinească opt ani.

îi spun lui Jay-B vîrstele lor afişînd, sper eu, un zîmbet de mamă mîndră şi nu unul de panică oarbA

— E momentul să mă apuc de treabă. Abia aştcpl să încep!

Pfiuuu! Minciuna îmi vine mai uşor decît îmi înclu puiam, aproape la fel de uşor ca acum mulţi ani, cînd lucram în biroul ăsta ca mamă proaspătă, înc««r cînd să mă port de parcă nu aş fi avut copii deloc

Păi, ştiţi ce a spus doctorul. Dacă n-o foloseşti, n pierzi. 14.30: Prima şedinţă cu toată echipa. Ocazia de n l impresiona. Unsprezece tipi în jurul mesei, toţi sări ml cu idei, şi două femei (eu şi Alice). Cu ciuful lui din frunte şi cu capul înclinat într-o parte, Jay-B parn » combinaţie între Tobey Maguire şi un papagal vorbit m

— Mda, mersi, Troy. Kate, voiai să contribui ni ceva? în caz că n-a aflat încă toată lumea, Kate Reddv este noua noastră angajată. Kate o s-o înlocuiam'* pe Arabella pe durata concediului de maternitate Scuze, Kate, te ascultăm.

Adevărul este că am intrat la şedinţă cu o ido* foarte bună care credeam că o să-l convingă pe Jay I' numai că, în momentul în care m-am aşezat, minim» mi-a comutat ca un buton la Frecvenţa Şcolii şi mi-an» amintit că nu am trimis nenorocitul ăla de formulm pentru colegul german al lui Ben din programul de schimb. Friedrich? (Roy, poţi, te rog, să găseşti nunn U elevului german care vine să stea la noi în martie?) Im cînd a revenit la Frecvenţa Muncii, după trei secund»' ideea nu mai era. Puf! Pur şi simplu dispăruse.

Aşa că iată-mă cu douăsprezece perechi de ori" aţintite asupra mea, în timp ce eu îl implor în t&c«i» pe Roy.

Te rog, Roy, asta e prima noastă zi înapoi la muriri după aproape şapte ani. Te rog eu, du-te şi adu ml if/i'ca aia strălucită cu care voiam să-l impresionez ii liăiat. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva. Lasî-l i" b'riedrich.

Of, Doamne, pauza asta de memorie din cauza '•ii Perry chiar mă termină. Trebuie să pornesc toate Hiutoarele. ROY?

tfi stau aşa ca un peşte pe uscat, cu gura destin /andu-mi-se şi închizîndu-mi-se. Mă gîndesc la limbară, care crede că Jem, cîinele lor, încă mai
cşte. Mă gîndesc la colegul german al lui Ben, '!• care uitasem. (Cedric? Da, Cedric, sunt destul de •mură.) Mă gîndesc la Conor, care îmi spune că orga- tii unul meu reacţionează întîrziat pentru că este mai liAtrîn. „Nu-ţi face griji.“

— Verde!

('uvîntul apare de nicăieri, dintr-un haos creat din • • ni al lui Joely pentru menopauză şi covoarele mamei.

Poftim? zice Jay-B deşi a auzit foarte bine ce Hin Hpus. Ce legătură are verdele cu ce discutam noi?

Kespir adînc, să alung panica. Atunci, Roy, pupa-l-ar muma, se întoarce cu gîndul dispărut şi eu pot să Mirt desfăşor din nou la capacitate maximă.

Păi, ştiţi voi, Warren Buffet. N-o mai fi el verde, ilnr a avut o idee foarte bună. Faceţi o listă cu primele ilmiîzeci şi cinci de obiective şi apoi, din acestea, im rrcuiţi-le pe primele cinci şi ocupaţi-vă numai de
• Ir Acelea vor fi investiţiile în care credeţi cu adevărat.

îmi place, Kate, zice Băiatul tastînd pe telefon. I*i imele cinci. Joe, notezi asta? Super tip, Warren MiifTett!
IU 05: Vrea cineva s-o întrebe pe mami cum a fost inima ei zi la serviciu?

Nu, bine. înţeleg că lumea are lucruri mai bune
iii Irtcut decît să-i aducă omagii celei care pune pîinea r masă în casa asta. Richîrd doar m-a salutat din mană, grăbindu-se prin bucătărie spre duş, după ce a •t imcat o bluză împuţită de lycra pe podeaua spălătoriei. I mily a ţipat la mine cînd mi-am băgat capul pe
uşa camerei ei. Se pare că i-am întrerupt tutorialu! de machiaj şi şi-a făcut o dungă neagră pe obrn» Ben este în camera de zi, unde joacă un joc vidli nou îngrozitor, pe care nu-1 recunosc şi sunt siguri că nu l-am plătit eu. (l-am cumpărat noi jocul Ah, Roy?) Singurul bucuros să mă vadă este Lenny, cur»« practic mi-a sărit în braţe cînd am intrat pe uşă fl a rămas lipit de mine de atunci. Sally îi zice Cîincl# Scai. Sunt recunoscătoare că inspir aşa o adoraţi» fară margini măcar unuia dintre membrii familiei Mai tîrziu, trebuie să lucrez puţin, să mă uit pe proll lurile clienţilor ca să am totul sub control dacă Băiatul îmi pune vreo întrebare mîine. Dar mai întîi trebui«' să pregătesc cina şi apoi vine momentul pentru analp«’ zicul meu, la alegere.
20.39: Mama sună exact în momentul în care mA aşez să mă uit la Downton Abbey, pe care l-am înr*« gistrat special ca să-l văd după muncă. Ştiţi, uneori mă întreb dacă există vreun fel de conspiraţie univm sală care să nu mă lase niciodată să am şi eu o clipA numai pentru mine. Poate părinţii, socrii şi copiii mei au toţi căşti ascunse în urechi, ca în Homelaml „Hei, se pare că tocmai şi-a pus un pahar cu vin fl se întinde pe canapea, într-o poziţie de uitat la tel««' vizor. Oo! O întrerupi tu sau eu? Over\u.

— Kate, nu pot să mă hotărăsc cu perdelele astoi» Crezi că ar trebui să iau de culoarea biscuiţilor sun a salviei?

Iar cu astea?!

— Nu ştiu, mami. Tu ce preferi?

— Păi, amîndouă sunt frumoase, dar culoare»» biscuiţilor e un pic ştearsă. Totuşi ar merge cu orie nu-i aşa?

— Da, dar verdele este foarte proaspăt şi drăguţ.,,

— O, nu-mi place VERDELE! ţipă brusc manm de parcă a speriat-o vreun hoţ care i-a intrat în CHMA

— Bine, dar ai zis că salvia este una dintre opţiuni, de asta.

— Aşa am zis? Nu, nu-mi place verdele. Foarte n«"ţos. Julia şi-a luat culoarea ovăzului în camera •lin faţă.

A, ce drăguţ!

Oribil! Parcă şi-a făcut perdelele din cereale. IWi ce părere ai despre biscuit atunci?

Ă... minunat. Foarte, ă, biscuitos.

0 gură de vin. Deşi mă abţin de la alcool înainte !•» reuniunea cu foştii colegi, în seara asta îmi dau «nie să beau un pahar ca să sărbătoresc prima zi linipoi la serviciu. îmi închid pleoapele ca obiectivul Mmii aparat foto. Cînd le deschid din nou, o văd pe i "iil«'sa văduvă Grantham făcînd faţa aceea a ei ilînmnte să lanseze cîte o replică plină de duh, în nilul lui Oscar Wilde. Gura lui Maggie Smith pare «• poşetă strînsă cu şnur. Oare asta înseamnă buze •Irftnse? Rolul lui Lady Grantham din Downton este »•«'In de hoaşcă bătrînă şi snoabă. Mie îmi place mult mai mult decît Lady Mary, o fiinţă de o „maliţiozitate nejustificată". Cine a spus asta? (*Roy? Roy? Am nevoie să verifici un citat. „Maliţiozitate nejusti- f\i"tă? Poate Macbeth.)

1 Inde rămăsesem? A, da, o iubesc pe Lady Grantham. MA Cuce să cred că bătrîneţea ar putea fi o adevărată l«l Acere, nu doar decrepitudine şi pierdere şi mai înspăimîntătoare a memoriei. Ca biata Barbara, cu toate Im i urile din bucătărie puse la vedere. în plus, spre «Immebire de mama mea, Lady G. nu mă pedepseşte o monologuri lungi despre perdele şi covoare.

brusc, se aude un scîrţîit din telefon.

Nu vreau să-mi ia Gordon Brown banii, zice muma.

Gordon Brown nu mai este prim-ministru, mamă.

Nu mai e?

Nu. Gordon Brown a plecat acum mult timp.

|i ni luat pastilele azi?

Sigur că le-am luat. încă nu-s senilă, să ştii.

Ştiu că nu eşti.

în timp ce spun asta, simt cum mi se strîn«n inima gîndindu-mă la Barbara, care chiar este seni IA şi nu există pastile care să repare asta.

— Te descurci minunat. Nici nu-mi vine să croi ce bine ţi-ai revenit după by-pass. Ştii că am un ser viciu nou, mami. Ţi-am zis de el. E un pic înfricoşător să revin în şa după atîţia ani. Sincer, mă simt bătrînA şi obosită.

— Kath, nu exagera cu munca, zice mama.

Ăsta este reflexul ei, întotdeauna a fost. Nu croi că a auzit, de fapt, ce i-am zis. Nu sunt sigură « A mai poate să se preocupe de problemele mele. N ny vrea nici măcar să-mi închipui ce s-ar întîmpla dmi ar afla de belfie-u\ lui Emily. I-ar exploda capul. I.n naiba, şi mie îmi explodează capul!

— Aşa ai fost mereu, faci prea multe, zice mama Crezi că ar trebui să fac şi pereţii de culoarea salvioi, ca să meargă mai bine cu covorul nou?

Ţin telefonul uşor îndepărtat de ureche, suficiml de aproape ca s-o aud pe mama vorbindu-mi de.s|n. diferitele nuanţe de verde din catalogul de vopsulo Verde-gazon. Verde-pădure. Verde-măslină. Verde-rrtu de-mare. De ce să mă mai agit? Ştiu că pînă la urmrt o să aleagă magnolia, culoarea standard din imaginaţi* englezească.

Mai iau o gură de vin şi mă întorc la Downtt«\ Ce mi-ar trebui mie ar fi o doamnă Hughes care »* aibă grijă de casă, şi o Anna, menajera aceea miim nată. La fel, un Carson, care să bată gongul şi wA I cheme pe copiii recalcitranţi la cină, ar fi fabul<<« Minunata şi capabila doamnă Hughes ar pute» *• supravegheze conacul nebun şi nu s-ar supăra d» U că Piotr a mutat chiuveta din bucătărie şi trebuii să luăm apă de la chiuveta minusculă din vestim unde fierbătorul nu încape sub robinet, aşa că trebui» să-l umpli cu un pahar. între timp, Anna mi-ar actuali#* garderoba de serviciu, mi-ar coase nasturii lipsă, nu face tivuri etc.

— Doriţi rochia albastră, Milady, care vă face să m A taţi ca şi cum chiar aţi avea patruzeci şi doi de mu, chiar dacă jumătatea secolului se apropie ca un trmi rapid? Sau preferaţi sacoul Joseph vechi de nouă •ui, pe care nu îl mai puteţi încheia peste bustul mintă atît de fabulos, iar acum, sincer, lăsat?

— O, Anna, fii drăguţă şi mai strînge-mi puţin "HHetul.

— Da, Milady.

if I 17: Intră Richard cu încă o fiertură de plante menită ■ii ridice moralul. în loc să se aşeze lîngă mine pe |«napea, rămîne în picioare cu ochii la televizor şi " expresie de durere profundă.

Nu ştiu de ce te uiţi la prostia asta, Kate, zice »i 1'iSte o parodie ridicolă a societăţii din anii douăzeci.

[1] liiar crezi că un conte şi-ar pierde timpul dînd sfaturi Iau Atăresei despre un monument în cinstea nepotului *<! dezertor?

Nu vreau un documentar despre Das Kapital, Mu• i HÎ, Richard. Vreau să mă relaxez. Poţi să-mi mai "luci un pahar, te rog?

la paharul gol de vin cu un dispreţ evident şi îmi ii ' m schimb o cană pe care scrie „Sunt feministă".

Joely zice că alcoolul poate intensifica simpto- HI' Ic menopauzei.

Cum ar fi?

Păi, schimbările de dispoziţie.

O, te rog! Scuteşte-mă de discursul despre traiul ■mintos.

îmi închipui că, pentru Joely, stresant înseamnă •rt II leagă ce gust să aibă mîncarea pentru cele nouă Uluiri ale ei.

Pur şi simplu încerc să mă relaxez după prima • i înapoi la birou, de care nimeni nu pare nici măcar VNM interesat.

Ma-miii?

Da, dragă, ce e?

Emily vine şi se aşază lîngă mine, se apropie şl începe să se joace cu părul meu, înfîşurînd o şuviţa în jurul

arătătorului, cum facea cînd era bebeluş şl bea lapte cu biberonul.

— Mami, Lizzy poate să-mi facă rost de acte da identitate false de la sora ei, Victoria, care are părul la fel ca mine, chiar semănăm mult, ca să pot să i«a şi eu cu ele vineri seara. Te rooooog, mami!

Hai că începe! Runda a douăsprezecea din bătăiIH „De ce nu pot să folosesc acte false?". Em este diup«' rată să intre în grupul de fete populare de la şcoah dar nu o s-o las să folosească acte false, aşa că nu v» fi primită niciodată în cluburi sau în grupul popuIm Prin urmare, eu sunt vrăjitoarea cea rea.

— Draga mea, de cîte ori ţi-am zis? Nu ai voie, biim'

Se trage de lîngă mine, luîndu-mi şi şuviţa <1* păr cu ea. Auuuu!

— De ceeee ?

— Pentru că nu este adecvat, de aia.

— Pentru tine, nimic nu-i adecvat.

— Dar de ilegal ce zici? intervine Richard împft ciuitor. Mami are dreptate, draga mea. Mă tem o| este ilegal să bei alcool cînd eşti minor.

Richard îşi asumă acum rolul tradiţional de împft ciuitor între mamă şi fiică, la graniţa dintre Iran fi Irak. E un tablou de toată frumuseţea: fiica mea ml înfruntă, soţul meu mă susţine şi, cel mai importa ni amîndoi stau în faţa afurisitului de televizor.

— Vă daţi amîndoi la o parte ca să-l văd pe domnul Carson? Tot ce-mi doresc pe lumea asta este să petrm o oră uitîndu-mă la o casă funcţională din 1924.

22.33: Mă duc în camera lui Emily să-mi cer semn« că mi-am respectat principiile şi nu am lăsat-o «A folosească acte false pentru a intra într-un club. Pont« credeţi că ar trebui să se întîmple invers, că Emil» ar trebui să-şi ceară scuze de la mine, dar vă înşelaţi

Ăsta e norocul meu, să fiu mamă într-o vreme cAml adolescenţii le pot vorbi părinţilor într-un fel pe cm* «lin o altă generaţie din istorie nu l-a permis. Mi-aduc iminte că tata m-a acuzat că sunt un drac de copil m.k«cunoscător, şi probabil aşa şi eram. Dar copiii mei ♦II mult mai multe motive să fie recunoscători decît • ni avut noi. Eu şi Rich le-am observat şi cultivat •»moţiile necoapte, ne-am străduit să-i cunoaştem ca huli vizi, ne-am asigurat că au un regim echilibrat, nm depăşit adesea bugetul pentru a le aduce majori- înloa cadourilor pe care şi le-au dorit de la Moş « i ficiun. Nu i-am lovit niciodată (bine, doar o dată, m Aeroportul Luton, cînd Emily s-a urcat pe banda •I«’ bagaje). Le-am citit milioane de cuvinte din cărţi •»lene cu grijă şi i-au dus la Suffolk, la Roma şi la llmneyland în Paris, nu i-am lăsat pe bancheta din •»pate a maşinii cu o pungă de chipsuri cu aromă de Im con afumat, aşa cum ni s-a întîmplat mie şi lui Iulie cînd părinţii noştri erau la

cîrciumă. (Plafonul
• I» plastic crem al maşinii se făcuse galben ca şofranul «1« la ţigările fumate în lanţ de tata.) Şi ştiţi ceva? Im şi Ben au devenit adolescenţi, la fel cum am făcut
» noi, numai că mult mai obraznici şi mult mai puţin
»»'»unoscători. Păi, e corect aşa?

Kmily stă întinsă pe pat şi-şi derulează selfie-urile.

■ In vrea să se uite la mine.

— Draga mea, îmi pare rău pentru chestia cu actele, In nu te putem lăsa să încîlci legea, nu ai fi în •ipuranţă.

— NU E VORBA DE ACTE, izbucneşte ea în plîns. A n de multă muncă. Am buşit-o la franceză. Nu fac
Irtţă.

— Uită-te la mine, Em. Uită-te la mine. Abia ai început un curs nou şi chestia asta e stresantă pentru
in ine, bine? Mami tocmai a început un job nou şi lini fac griji că nu o să mă descurc.

— Ba nu.

Km s-a oprit din plîns şi îmi dau seama că ascultă.

— Ba da. Sigur că da, iubita mea. Trebuie să dove- IIi HC că sunt capabilă în faţa atîtor oameni noi şi " n ni mai făcut o muncă aşa grea ca asta de mult
timp, de cînd tu şi Ben eraţi mici. Ştii că eu sun! cea mai bătrînă din birou?

— Nu eşti bătrînă, obiectează Emily ridicîndu-i# puţin şi punîndu-şi o mînă pe braţul meu. Eşti foarl«» tînără pentru o femeie de vîrstă mijlocie, mami.

— Mersi, scumpo, sper că sunt. Ai rămas în urmA cu lecţiile, iubito?

Emily încuviinţează. Aşa mă gîndeam şi eu. Uşu dintre noi care a fost închisă cu putere s-a întredeschm acum pentru puţin timp şi trebuie să mă grăbesc *A intru înainte ca Em să o închidă la loc.

— Păi putem repara asta.

— Nu putem, mami.

— Ba da, putem. E vorba de un eseu?

— A douăsprezecea noapte. Domnul Young mi n prelungit termenul, dar nu pot să-l fac. Trebuie h| i-1 dau pînă miercuri, altfel primesc pedeapsă. K, gen aşa de mult. Nu pot. Nu pooooot.

— Bun, ce-ar fi să-mi trimiţi ce ai scris pînă acum şi mami o să se uite pe el şi o să-l mai ajusteze, du Pun pariu că e foarte bun. Şi o să poţi să prednl tema şi o să-ţi reintri în ritm. O să te simţi mai bin«> după ce recuperezi, pe cuvînt. Hai, iubito, pune toi»* fonul deoparte acum, da? Nu te lasă să dormi, drum« mea, nu-ţi face bine la creier. Pot să-l duc afară din cameră? Nu. Ok, ţi-1 las aici, jos. Poţi să-l vezi. I chiar aici. Se încarcă. Nu, nu ţi-1 iau. Dormi acum Dormi, îngeraşul meu.

Miezul nopţii: Citesc nişte dosare ale clienţilor încm cînd să mă pun la curent. Brian, baronul berăriilm, pare interesant.

Conform notiţelor Arabellei, Briim e „cam greu de gestionat". Ăsta este limbajul codifioî din domeniu pentru „ahtiat după sex". Mi-e fotul«» somn, dar înainte să adorm trebuie să arunc o privii«« pe A douăsprezecea noapte. Am studiat piesa la şcouU aşa că sper să mi-o amintesc. (Roy, poţi să-mi scoji gîndurile despre comediile lui Shakespeare, te rotff)
Niciodată nu am vrut să fiu una dintre mamele
0 (>lea nebune, ambiţioase, ca Sadie, care le fac temele
• npiilor cînd aceştia sunt internaţi cu anorexie.

Uită-te la tine, Katie!
Richard zice mereu că părinţii noştri habar n-aveau
• •' studiam noi la şcoală. Aşa-i. Acum, parcă dăm noi examenele în locul copiilor. De asta o fi toată lumea UŞII a dracului de stresată? Părinţii îi stresează pe npii pentru că pot lua note perfecte dacă se poartă
• n nişte cobai de laborator, ajung la capătul labirintului şl deschid cutiile corecte. Copiii îi stresează pe părinţi
1 n ntru că se poartă corespunzător, ca nişte cobai de Iul »orator care deschid cutiile corecte, apoi înnebunesc
i o toţii şi încep să-şi roadă propriile picioare. Nimeni HI îndrăzneşte să întrebe dacă experimentul merită •«fortul. Ştiu că nu ar trebui să fac asta în locul ei, dar I Imily pare atît de îngrijorată. Dacă termin eseul ăsta,
II urt-şi reintre în ritm. Numai de data asta, nu-i aşa?
12.25:

- Deci, Superwoman a finanţelor, nu mi-ai mai |In pînă la urmă cum a fost prima zi la serviciu?

Richard a venit în pat într-o pereche de pantaloni •Ir casă gri şi largi. Bănuiesc că sunt pantalonii de voga. Strecor exemplarul lui Em din A douăsprezecea noapte sub pătură. Richard este de părere că cei mici Imbuie „să înveţe să nu se dea bătuţi". Nu cred că ui lî de acord să scriu eu eseul în locul ei. în plus, nu vreau să-i dau ocazia pentru încă o ceartă. Nu i'oiirtă nimic în partea de sus, lăsînd la vedere un trunchi musculos, aproape fară păr. Părul de pe cap i «li* sur şi subţire. Aşa arată un bărbat foarte în Im mă, care a mers pe bicicletă cîteva mii de kilometri vl evită toţi carbohidraţii rafinaţi: ca un emu după n experienţă urîtă de chimioterapie. Bineînţeles, îngrop M A udul acesta răutăcios de îndată ce îmi vine în minte, »ture Richard se uită la mine şi se întreabă „Ce s-a
întîmplat cu blonda aia bună cu care m-am însuratV Nu l-aş învinui, dacă ar fi aşa.)

Ii spun că la birou a fost surprinzător de bino,

— Majoritatea tipilor de la serviciu mă ignoră pflnd cînd le dovedesc că nu sunt doar în trecere pe acolo ceea ce îmi convine. E o fată de treabă, pe caro o cheamă Alice. Şeful meu direct este un hipster nm şi înfumurat. Jay-B. Cam de aceeaşi vîrstă cu Hon şi cu aproximativ aceleaşi aptitudini sociale, nunim că, spre deosebire de Ben, probabil are propria podi chiuristă. Nu am nevoie de ajutor cu clienţii, dar | parte din

tehnologia nouă mă depăşeşte complet. < '* e ăla „dongle"?

— Nu apărea în The Banana Splits[1]? întrenliA Richard.

Rîdem amîndoi. încurajată de reacţia lui şi gîn dindu-mă că, pentru a profita la maximum de plastm n cu testosteron de la Candy, ar trebui măcar să lin un efort, mă apropii puţin de partea lui Richard »1« pat. Dar cu o singură mişcare, el s-a întors cu spate 1« şi a închis veioza. îmi pun mîna pe umărul lui. At.AI de rece.

— 'pte bună!

— Noapte bună!

După ce mă conving că a adormit, scot A dom) sprezecea noapte şi încep să citesc.

Pe întreaga durată a vieţii noastre împreună, hiii putut întotdeauna să ajung la Richard, să restabilim apropierea aceea despre care îmi spuneam că enti*

1. The Banana Splits este numele unei formaţii rock li» ţionale, formate din patru personaje reprezentînd animnl. haioase, care apărea într-o emisiune televizată peni iu copii. Numele membrilor formaţiei erau: Fleegle, Binu" Drooper şi Snorky. Dongle, la care se face referire înainti« sună ca unul dintre numele acestora. în realitate, ent» un dispozitiv informatic care, asociat cu hardware, asigm A funcţionarea unui software.

•in rea noastră obişnuită. Indiferent de cît de mare •'i ii supărarea, cît de aprinsă era cearta, nu era nevoie ilni at de o privire, o aluzie la vreo poveste devenită mm strălucitoare prin repovestire. Faza cu Richard, mnd a comandat paste cu sepie la prima noastră mialnire şi i-a rămas cerneală neagră pe dinţi, de •II ala ca un vagabond, ne-a făcut mereu să rîdem. In
• tutp, lipsa absolută de romantism a întîlnirii devenim; romantică în sine, parte din mitologia noastră •li cuplu. Proviziile acestea de amintiri, sex, viaţă, Imiiilie, pe care le adunaserăm împreună, puteau fi invocate oricînd în momentele mai dificile ale relaţiei miastre. Cel mai scurt sărut pe ceafa lui, mîna lui npiită pe talia mea şi redeveneam noi, Richard şi Knte, Kate şi Richard. Tot ce construiserăm împreună ui peste douăzeci de ani era acolo să ne servească, ••n lie invocat ca dovadă că eram meniţi să rezistăm.

Nu mi-am dat seama cît de mult mă bazam pe iincul ăsta decît atunci cînd nu a mai funcţionat. 'IlAteam unul lîngă altul în pat, la fel ca întotdeauna, numai că între noi se căscase o prăpastie imensă, l i cază, fară somn pe întuneric, cu ochii larg deschişi I şl adesea leoarcă din cauza transpiraţiilor nocturne,
i II Kichard sforăind lîngă mine, am început să mă (ţundesc la noi din ce în ce mai mult nu ca la un
• uplu, ci ca la două singurătăţi. împreună, şi totuşi
• lrnpărţiţi. Puteam la fel de bine să stăm în morminte illferite. Singurătatea era mult mai acută decît o
I mmţisem vreodată cînd fusesem singură. Era uşor, lut ce

trebuia să fac era să întind o mînă şi să-l
II ling pe spate, dar nu puteam să trec peste abisul iicola de douăzeci de centimetri. Voinţă aveam, măcar uneori, dar braţul nu voia să asculte de comenzi. Nu unii eram sigură pe cine aş atinge. Da, asta era. Nu unii făcuserăm sex de la Revelion, după petrecerea •IM la familia Campbell. Şi atunci fusese îngrozitor,
• IM fapt, parcă lucraserăm tîmplărie. Cînd, în sfîrşit, pimisul lui moale s-a întărit cît a putut, Richard l-a îndesat în mine cu mîna, iar eu am ţipat, pentru că
eram uscată acolo şi m-a durut. El era beat şi im aşteptase să mă umezesc şi eu, dar de ce să aştept «* cînd înainte nu avuseserăm nevoie de lubrifiant? Nul măcar nu mă sărutase. Sărutul ar fi ajutat la excita^ Dar sărutările se opresc la un moment dat într o căsnicie, chiar dacă sexul poate să continue mult timp după aceea.

La fiecare împingere, simţeam cum mi se ini a pereţii vaginului, din cauza frecării pe uscat, iar mini o# îmi fugea la dulăpiorul cu medicamente din baie şl la ce cremă puteam să folosesc dimineaţă ca să îmi mă mai doară. Aveam un săculeţ vechi cu Cymalmi, de pe vremea cînd făceam sex des şi fugeam mereu direct la toaletă, să fac pipi ca să elimin bacteriile In timp ce soţul meu se mişca deasupra, îmi imaginii III săculeţul acela încreţit, îndesat într-un buzunar latei ni al trusei mele Cath Kidston. Aş fi putut să-i spun să se oprească, aş fi putut să-l împing de pe mim* să protestez din cauză că lipsea preludiul, dar a foni mai uşor să mă prefac că ţipătul meu de durere cm de fapt, de plăcere şi apoi să mai ţip un pic ca nA termine repede şi să se termine totul.

*Roy zice că „maliţiozitate nejustificată"[1] este, de faţil o descriere a lui lago din Othello, nu a lui Macbi th care era motivat de soţie. Lady Macbeth era evident la menopauză, prin urmare, nu era responsabilă </< schimbările violente de dispoziţie, de chinuirea soţului asasinarea copiilor etc.

1. Expresia îi aparţine lui Samuel Taylor Caleridge, într n ediţie adnotată de acesta a operei lui Shakespearc

10 iOenaşteiea unei agente de nînzăiii

Primele cîteva zile înapoi la serviciu au fost surprinzător de liniştite. Jay-B mi-a dat să fac o mulţime •Ir rapoarte despre clienţi şi am fost recunoscătoare pentru monotonia şi oportunitatea pe care mi-o dădea «iircina aceasta simplă de a-mi observa noii colegi, tir a-mi da seama cine ar putea să-mi fie aliat şi în privinţa cui să fiu precaută. Ca freelancer, eram obişnuită să lucrez singură şi uitasem ce ecosistem complex şi efervescent poate fi un birou. Ultima dată stătusem nici ca şefă şi trecuseră mulţi ani de cînd nu mai fusesem aşa de jos în lanţul trofic. Cariera mea evolua ui Benjamin Button: şi vîrsta, şi statutul mergeau invers. Aveam neapărat nevoie să mă adaptez.

în cîteva ore, am înţeles că Jay-B, care domneşte peste muşte ca un dictator dintr-o republică banali u»ră, a fost

promovat peste limita lui de competenţă. Probabil a urcat mai repede pe scara alunecoasă a ierarhiei cînd au fost daţi afară tipii mai în vîrstă, *lupă criza financiară. Era bun, dar nici pe departe uşa de bun pe cît se credea, ceea ce aproape că este mai periculos decît dacă ar fi fost prost. Intr-o criză, lot ce ar salva Jay-B ar fi propria piele şi produsele lui de îngrijire a părului. Ciuful ăla nu se întreţine . uşa uşor.

Troy era neoficial numărul doi în echipă. Jay-ll ar fi trebuit să numească pe cineva mai în vîrstă, cu să echilibreze lipsa lui de experienţă şi de prestanţn, dar cred că s-a bazat pe neruşinarea şi slugărnicii« de căţeluş ale lui Troy ca să dea el bine. Greşea In clasică de boboc. Sincer, cînd am văzut ce a făcui puştiul ăla cu Fondul Meu, mi-a venit să mă dau cu capul de birou. Dat? Dau? în fine, m-a enervat, dai nu eram acolo să preiau controlul sau să le arăt co greşeli făcuseră, ci doar să-mi încasez salariul. Am hotărît să adopt strategia de a-i cere ajutorul lui Troy cînd nu aveam nevoie de el pentru că Troy era genul de măgar căruia îi plăcea să le vorbească do sus femeilor, iar pe mine nu mă costa nimic să-i dau satisfacţia asta simplă. Sincer, Troy nici că putea mi fie mai încîntat de noua lui discipolă neştiutoare.

Altfel, îmi convenea să vorbesc foarte puţin. Alico, de la biroul de alături, trăncănea întruna, dar eu li dădeam doar replici precaute. Voiam să divulg doai minimul necesar de informaţii personale, pînă cînii mă obişnuiam cu ideea că am patruzeci şi doi de am şi nu am mai lucrat acolo niciodată. Durează un pic să-ţi intri în rol, întrebaţi-1 pe Dustin Hoffman. Duprt cîteva zile super uşoare, m-am întrebat, e-adevărui dacă fusese absolut necesar să mint în legătură cu vîrsta mea, dar apoi am auzit-o fără să vreau po Claire Ashley vorbind cu Troy despre Phil, un tip do la Trezorerie, pe care se gîndeau să-l mute dincolo

— O, Doamne, dar e cam trecut, a mormăit Troy N-o să aibă destulă energie şi apetit, nu?

— Hei, Phil e cu doi ani mai tînăr decît mino' a zis Claire bătîndu-1 în joacă pe umăr pe Troy.

Alice mi-a spus că Alice are patruzeci şi unu do ani, deci Phil putea fi descris ca „trecut“ la treizeci şi nouă. Aşa cum i-am spus lui Sally înainte de interviu patruzeci şi doi de ani înseamnă, practic, să mergi cu cadru, iar cincizeci să ai un anunţ cu „Nu resuscitaţi" lipit de frunte.

Marţi, 13.01: Noul meu post mă solicită aşa de puţin, incflt îmi este uşor să trec de la un raport despre ilirnţi pe un ecran la eseul lui Emily despre A douăsprezecea noapte, pe care îl corectez şi îl dezvolt, pe I cnlălalt. A fost un singur moment riscant, cînd Troy f it apărut lîngă umărul meu şi a întrebat tare:

— Cine naiba e Sir Toby Belch?

— A, mersi, Troy, am zis eu cu un zîmbet recunoşti or de minion, întins pînă la urechi. Ai găsit o iirt'şeală de literă. De fapt, e Toby Welch, un tip impor- '

lanţ de la Feste Capital. Firmă nouă. Mă gîndeam • a ar trebui să încercăm să-l atragem, dacă putem.

Kînjetul lui Troy a lăsat la vedere nişte incisivi mici, ascuţiţi, ca de şobolan, disproporţionaţi faţă de Kiira lui mare, aproape feminină. A fost încîntat că I a dat o lecţie fetei noi. Cînd s-a îndepărtat suficient, nai revenit la argumentul meu cum că A douăspre- tecea noapte arată că uneori înşelăciunea este singura i ale. Eseul lui Emily se contura frumos, dacă pot să •pun aşa.

Ştiţi legea aceea a lui Sod că dacă ceva poate să meargă rău va merge? Ei bine, chiar atunci Jay-B mi-a tini de făcut prima prezentare, chiar în după-amiaza mita. Cu alte cuvinte: Troy a primit prezentarea de In .Jay-B şi mi-a transferat-o mie sub pretextul că-mi lnee o mare favoare personală, dar eu bănuiesc că I cate vorba despre un joc toxic de leapşă. De ce-mi vin în minte cuvintele „otravă" şi „pocal"? E şi foarte din scurt, dar nu prea pot să refuz. Este o şansă să ilovedesc că nu sunt doar un şoarece birocrat de vîrstă mijlocie, ci o persoană pe care Jay-B o poate trimite m se lupte cu focul, dacă este nevoie.

Din puţinele informaţii pe care mi le-a dat Troy, înţeleg că trebuie să fac o prezentare pentru analiştii portofoliului unei familii ruse din Mayfair, împreună ■ cu Gareth de la Cercetare şi cu Alice, colega mea de III Marketing, fiindcă nu este disponibil nici un Manager (III investiţii. Nu mi-e clar dacă va fi prezent vreun membru al familiei ruse sau cine sunt concurenţii,

cine va mai susţine prezentări pentru acest privilegiu dubios? Am fost invitaţi să participăm la această paradi a frumuseţilor în ultimul moment, din motive pe nu» nimeni nu le poate explica. Poate s-a retras ci nev» din cauză că avea un presentiment neplăcut?

Cuvintele exacte ale lui Troy au fost:

— Avem un rus, nu e ideal, dar avocatul nostru zice că are peste patruzeci de milioane de investii Lucrează cu el de patru ani şi cică pare OK.

In fine, să nu insistăm asupra aspectelor negativ« E o şansă ca veterana asta să revină de la pensie şl să le arate copiilor cum se face. Avem la dispoziţia o jumătate de oră, în care sunt incluse cincisprezoc* minute pentru întrebări. Nu am timp să mă dom mentez temeinic despre client, cu atît mai puţin «A plătesc o altă firmă să facă verificările preliminan şi să scotocească după eventuale probleme. O rog |m Alice să-i caute pe Google pe Vladimir Velikovski şl pe familia lui, în timp ce eu îl sun pe avocatul cam ne-a dat pontul despre această „oportunitate". A ieşi! la prînz. Ridic telefonul să sun la Conformitate, dai atunci îmi dau seama: sunt nouă aici. întotdeauna e mai bine să mergi la oameni personal, asta îi fa»-« să se simtă mai apreciaţi şi, în plus, încă nu nul cunosc şi nu au încredere în mine. Alice zice că Depui tamentul de Conformitate e la etajul cincisprezece

Lifturile sunt ocupate cu oamenii care ies la prîn/ aşa că o iau pe scări. Două trepte odată. (Conor ai fi mîndru de mine!) Ajunsă acolo, mă prezint Laurul, Directoarea de Conformitate, şi îmi iau faţa cea mal prietenoasă şi demnă de încredere. Apoi descriu situaţia cu ruşii. Laura îşi încreţeşte nasul, de parcă tocmai a deschis un sertar şi a descoperit acolo sandviciul cu ton de ieri. Zice că, din moment ce clientul este dint r «• jurisdicţie cu risc ridicat (traducere: probabil un escro« de mare clasă), Conformitatea ar vrea să facă veri ficări preliminare mai aprofundate în cazul lui.

— Cît timp avem? întreabă ea. E OK la începutul lunii viitoare?

— Avem cam douăzeci de minute, pînă cînd soseşte inxiul.

Laura este şocată. Zice că, în situaţia dată, ar «pune că „nu prea este mulţumită" să particip la această întîlnire.

Bun, dar „nu prea mulţumită" nu înseamnă un rrfuz categoric, nu-i aşa?

Prezentările au fost dintotdeauna punctul meu forte, t rebuie să conving clientul ăsta fie şi numai ca să-i dovedesc lui Jay-B că nu sunt vreo ratată angajată temporar să-i ţină biroul cald Arabellei pentru cînd « o întoarce din concediul de maternitate. Ii spun optimistă Laurei că am dubii mari că vom cîştiga. Şi chiar nu vreau să-l dezamăgesc pe avocatul care
a dat pontul. Avocatul a spus că domnul Velikovski i'Mte „OK", ceea ce este mai bine decît „nu prea mulţumită", bănuiesc. Deşi definiţia legală a lui „OK", ui aceste circumstanţe, s-ar putea să însemne „despre nire nu s-a dovedit pînă în prezent că şi-a aruncat iiHociaţii de afaceri într-un acvariu cu rechini".

I I.03: în taxi, pe drum spre Berkeley Square, Alice m* spune mie şi lui Gareth ce informaţii a găsit pe • ¡oogle. Vladimir Velikovski are o avere estimată de rol puţin 350 milioane £, pe care a făcut-o cumpărînd «uz la preţ preferenţial de la nişte aliaţi ai lui Vladimir Puţin şi vînzîndu-1 mai departe la preţ mai mare. In domeniul public există doar două fotografii cu el. Intr-una pozează în zăpadă, cu un Kalaşnikov agăţat do un umăr, în spatele unui urs imens, negru, mort mi cu o expresie cam supărată. Tot ce văd din el, din vînător, nu din pradă, este o pereche de ochelari de m'hi şi o geacă matlasată voluminoasă. în a doua, npare lîngă doamna Velikovski, Kristina, o fostă Miss Belarus, care arată ca şi cum, la rîndul ei, ar fi prins ditamai prada. Are nişte pometi aşa de ascuţiţi că in putea să te tai în ei.

— Mă întreb ce a văzut la el? întreabă Alice. Este incredibil de frumoasă.

— Ei, na, chicoteşte Gareth, ia ghici!

— Sunt sigură că domnul Velikovski este încîn tător, zic eu. Au copii, Alice?

— Doi băieţi şi o fată, din cîte am găsit eu, rău punde Alice. Cred că cel mai mare are vreo unsprezeeo ani. A, şi îi

plac pizza şi votca.

— Fiului sau tatălui?

— Aproape cu siguranţă amîndurora.

Deci un domn cu gusturi fine, domnul V. Nu am cine ştie ce informaţii, dar va trebui să mă descuii cu ele. în timp ce coborîm din taxi şi Gareth plăteşte şoferul, simt o crampă în stomac. Doar emoţii, pro babil. Hai, nu fi fraieră, o să-ţi reintri imediat în rol

Alice are Nurofen la îndemînă şi iau două paşti Ir chiar cînd uşa de la intrare ne este deschisă de agenţi de securitate cu geci negre de piele şi ochelari <li soare. Tom Cruise ar fi intrat prin acoperiş.

14.30: întîlnirea are loc într-o sală de festivităţi (lila etajul unu al uneia dintre casele acelea în stil georgian, cu şapte etaje, din Londra. Toate caracterin ticile iniţiale au fost înlăturate cu greu şi înlocuiţi- cu scări industriale din aluminiu, care seamănă cu scările de incendiu din New York, şi cu şemineun din acelea deschise, cu margini din pietriş, alimentati- cu gaz, care au fost la modă cam cinci săptămîni, iar acum par şi ridicole, şi răcoroase, adică exact opusul a ceea ce vrei de la un foc. Casa trebuie sA fie încadrată la clădiri istorice de gradul 2, dacă nu chiar de gradul 1. Cei de la patrimoniu ar face o criză dacă ar vedea ce i-au făcut casei, dar proprietarii nu se sinchisesc de mărunţişuri, cum ar fi autorizaţii! de construire. Cu o avere de mărimea asta, lume« îţi cere ţie permisiune, nu invers.

E aşa de linişte aici! Maşinile din piaţeta de mm jos par că se mişcă într-un film mut. Este genul do calm pe care numai cîteva miliarde îl pot cumpăr«, dacă nu eşti la mănăstire sau în mormînt. în salA, este o masă de jocuri de societate făcută din marmurn
nilul de Carrara, iar în spatele mesei stă un trio de ilienţi potenţiali: nu vorbesc, nu zîmbesc şi, dacă e «II mă iau după expresiile lor, nici nu sunt vii.

'IVioul este format după cum urmează: mare, mic, (ui Cel din stînga e o matahală care pare că-şi petrece •urile şi weekendurile provocînd vînătăi. Dacă ruşii ■II juca rugby, ar fi bine, dar întreabă-1 pe tipul ăsta I im poziţie preferă şi ţi-o iei. Stă cocoşat, cu sprîncenele •tufoase formînd o singură linie neagră. La mijloc, Hr află un tip dichisit, suplu, micuţ, care pare scos direct din cutie. Manşete tari, guler apretat, ochii ca minte mărgeluţe strălucind din spatele ochelarilor cu nune subţiri. Probabil tipul cu cifrele. Şi ajungem la lur: ţinută nobilă, barbă tunsă atent, arată ca şi cum o trebui să poarte Ordinul Săbiei de Argint, Clasa întîi, pe o fundă, la gît. Un costum Savile Row care i'oMtă mai mult decît maşina mea. Ar putea fi o rudă îndepărtată a familiei regale britanice. Dacă e să fiu tinceră, ar putea fi Prinţul Michael de Kent.

Deci care dintre ei este temutul Velikovski, stăpînul concurentelor de la concursurile de frumuseţe şi ucigă- Inrul

de urşi? Eu pariez pe Prinţul Michael, deşi banii mei au cam la fel de multă greutate în camera asta cu diploma mea în istorie. Nici unul dintre cei trei nu se ridică la apropierea noastră, nici nu fac vreun iiemn de salut. Nici unul nu s-a prezentat încă şi, din cîte se pare, nici nu simte vreunul nevoia s-o fiică. Poate sunt trei în unu, ca Dumnezeu. Una peste illa, este Ziua Naţională a întovărăşirii.

Respir adînc. Chiar cînd mă pregătesc să vorbesc, lini atrage atenţia ceva. Tabloul de pe peretele din i| mtele lor, care reprezintă o cadînă întinsă, cu şalvari ni ochii migdalaţi, cea mai frumoasă leneşă din lume, aproape ar putea fi un Matisse. Culorile sunt destul do orbitoare. Apoi îmi aduc aminte unde sunt. Nu fi toantă, Kate! Bineînţeles că e un Matisse.

— Bună ziua, domnilor! Suntem foarte bucuroşi m ne aflăm aici şi vă mulţumim pentru oportunitatea de a vă spune cîteva cuvinte despre EM Royal.

Pentru început, daţi-mi voie să schiţez contextul. I " EMR, avem o echipă excepţională de cercetare. Gard l< Bowen, directorul Departamentului nostru de Cerc* tare, este astăzi aici pentru a vă vorbi despre modul nostru de operare. Colega mea, Alice Myers, vă vm vorbi despre strategia de investiţii. Suntem extrem de mîndri de performanţele noastre. Gestionăm activ«- în valoare de 250 milioane £. Comisioanele noasli« sunt foarte competitive şi, credeţi-mă, serviciile noasl t • sunt fără egal.

în scurt timp mă relaxez şi încep să mă simt bim- îmi aduc aminte cum se face asta. Eşti bună la a?«i ceva, Kate, foarte bună! Faţă de prezentările temerim- pe care le făceam acum zece ani (una, în speciul, cocoţată pe un birou la etajul 105 al World Trude Center, săracul), acum este floare la ureche. Muşchiul memoriei preia comanda.

— Domnilor, continui eu, vă rog să priviţi fondul nostru ca pe un fotbalist cu performanţe bune, car* aleargă alături de investiţiile dumneavoastră mul convenţionale. Gîndiţi-vă la noi ca la un Cristian«’ Ronaldo.

O simt pe Alice îngheţînd lîngă mine. Trioul din faţă zîmbeşte nesigur, întrebîndu-se unde vreau MA ajung cu comparaţia asta.

— Bine, Ronaldo fără crizele de nervi şi pantalonii scurţi roz aprins.

Cei trei încă rîd cînd simt că se întîmplă ceva O, Doamne! Nu doar durerea ascuţită de menstruaţie, nu doar scurgerea mică ce anunţă începutul ei. Mm degrabă, un gheţar care se topeşte într-unul din filmcl« alea redate pe repede-înainte, care arată istoria Pămiln tului în cinci secunde. E ca şi cum o porţiune imeniu» de pămînt mi s-a fărîmiţat în pîntec şi s-a destrănmi cu totul. Acolo jos se întîmplă ceva catastrofal. Trebwn- să ajung imediat la toaletă.

Din fericire, tocmai am ajuns într-un punct »1 discursului în care pot să-i predau ştafeta lui Gard li aşa că nu mă simt

chiar ca o impostoare cînd anunţ

— Scuzaţi-mă o clipă. Vă las în mîinile capabile wli- lui Gareth, cercetătorul nostru suprem legendar. iWeth şi Alice vă vor răspunde la orice întrebări.

• litreth, ai legătura.

(îareth şi Alice arată de parcă tocmai le-am dat •in mic dispozitiv nuclear, dar nu am timp să-mi fac i MII pentru asta acum. Mă ridic şi fac un fel de mers (irtbit lateral prin sala imensă, încercînd să-mi ţin PAitpsele apropiate ca să nu picure nimic pe podeaua i* lemn danez de culoare deschisă. Mulţumesc lui Hiimnezeu că am purtat ciorapi negri maţi, crezînd

• fl o doar o zi obişnuită de muncă, şi nu dresurile iiiuisparente cu portjartiere pe care le port, de obicei, In prezentări, ca să arăt pe măsura evenimentului.

Intru poticnindu-mă prin uşa grea în toaleta doamnelor. Este cea mai frumoasă în care am intrat vre- "lută. Pereţii sunt tapetaţi cu hîrtie argintie cu motive lunezeşti, pictate manual, reprezentînd magnolii de •I mai deschis roz şi colibri în zbor atît de veridici, ini rtt am senzaţia că în orice clipă o pasăre ar putea *<• mi se aşeze pe mînă. Chiuveta este un şlep ceramic ••proape mai mare decît toată baia noastră de acasă, im pe pervaz înfloreşte un cîmp dens de orhidee albe. Pi nctic mă prăbuşesc pe toaletă. Aşezată în siguranţă v cu chiloţii şi ciorapii în jurul gleznelor, am ocazia ■n evaluez pagubele. Sunt de nedescris. Cine ar fi l'finuit că dintr-o persoană poate să curgă atîta sînge? Mi nici măcar nu e numai sînge: sunt nişte cheaguri ••' .<mănătoare cu ficatul. Mi se face rău numai cînd ••IA uit la ele. Preţ de o clipă, mă întreb dacă nu

cumva am un avort. Apoi, îmi aduc aminte că n-am ••mi făcut sex de la Revelion. Nu am cum să fiu însăr

cinată. Uşurare de moment. Nu durează mult. O, Hmimne, te rog, ajută-mă, să mă ajute cineva. Mi-e • ••1(1 şi rău, dar nu pot să rămîn aici, aşa, nu pot. Hemoragia asta nu face parte din materialul nostru •le prezentare, asta-i sigur. Hai, Kate, hai odată! E "•«»mentul să arunc monstrul din Loch Ness în toaletă vl mA mă usuc.

îmi dau jos cu grijă ciorapii şi apoi chiloţii, tml apa peste cît de mult pot din dezastrul ăla de abatof şi-mi pun un mănunchi mare de hîrtie între coapw Ridicîndu-mă cu grijă de pe toaletă, îmi pun chilot ii şi ciorapii în chiuvetă, dau drumul la robinetul di* apă fierbinte să curgă tare şi torn cît de mult săpun pot din dozatorul argintiu. Le învîrt bine şi le In a să se usuce. Las hîrtia igienică să absoarbă sîngele dintre coapse cîteva secunde, apoi o arunc în ţoalei ¡1 Repet procesul. Trag apa din nou. Repet procesul du cinci ori pînă cînd termin hîrtia igienică. Mă uit in jur după alt sul. Nu găsesc nici unul şi încă si ml cum curg chestii din mine.

Mă uit în poşetă, chiar dacă ştiu sigur că nu am nici un

tampon acolo. Fir-ar să fie, menstruaţia mea a fost aşa de puţin abundentă şi de rară în ultimele luni, că nici nu m-am mai sinchisit. Nu că un tîmpei 1 ar face faţă la valul stacojiu. în disperare de cauzA, iau un prosop de mîini din in, frumos, cu monograme W într-un colţ, brodat de mînă pentru oligarhii vînA tori de urşi, şi îl împăturesc sub formă de absorbant de urgenţă. Mi-1 pun între picioare ca un fel de hamm Acum îmi trebuie ceva de plastic, ca strat protector, ca să împiedic scurgerile: cască de duş, pungă pentru produsele sanitare, ceva de genul ăsta? Caut pesto tot, pe lîngă toaletă, sub chiuvetă. Nu. Tot ce găsmu' este săpun lichid şi vreo treizeci de orhidee uriaş« Ei, în cazuri disperate, se impun măsuri disperat« îmi recuperez ciorapii şi chiloţii din chiuvetă, In« apa murdară să se scurgă şi îi clătesc din nou. No aş spune că sunt curaţi, dar va trebui să mă descim cu ei aşa. îi storc cît de bine pot, apoi îmi pun repoil« chiloţii umezi. Pe urmă, iau cea mai mare frunză <1« orhidee pe care o găsesc - suprafaţa ei verde, lucioasă, este impermeabilă şi, cînd o întorci pe partea cealaltă, formează o canoe scobită perfectă - şi mi-o strecor între picioare ca să fixez confortabil prosopul de mîini al domnului Velikovski. După aceea îmi trag ciorapii care, surprinzător, arată bine. Acum îngenunchez şi
şterg orice pete de sînge de pe podea cu peria de toaletă cu mîner auriu şi monogramă. Mă simt ca o i r iminală la locul propriei crime.

Cît timp am fost aici? Mie mi se pare că au tre- • ut ore, dar probabil doar cîteva minute. Hai, Kate, rvvino-ţi! Poate mai ai timp să salvezi prezentarea! Mă observ în oglinda veneţiană punctată de vreme, i ure atîrnă deasupra chiuvetei. Obrajii foarte roşii, lini aplic repede nişte pudră. îmi retuşez rujul. Simt prosopul umflat între picioare, de parcă aş purta un mutec plin, dar nu cred că se vede prin fustă. Mă rog să fie aşa. Plec de la toaletă şi mă întorc în sala •Ir şedinţă. Aud tonul cald, galez, al lui Gareth şi mft liniştesc. Merge bine. îmi cer scuze rapid tuturor
i u o voce veselă şi nonşalantă, menţionez ceva despre li netele de mare de la prînz, apoi reiau prezentarea •le unde o lăsasem, mulţumindu-le lui Alice şi lui Oareth pentru contribuţii. în ochii lui Alice văd surpriză, dar zîmbetul glorios rămîne la locul lui. Ce Iută bună! Observ că ruşii se relaxează. Sub fustă, n in chiloţii umezi şi reci, care îmi dau o senzaţie neplăcută, iar sub chiloţi, frunza de orhidee lucioasă şi ţeapănă, ca o jucărie sexuală biodegradabilă. Nu contează, atîta timp cît tsunamiul sîngeros este con- Irolat şi nu se scurge nimic.

— Doamnă Reddy?

Matahala vorbeşte. Parcă aş asculta o betonieră.

— Domnul Velikovski, el ar vrea să vă întrebe ceva.

— Da, sigur. Vă rog, ascult.

— Domnul Velikovski, el ar vrea să ştie dacă puteţi »A-l

ajutaţi ca fiul său să fie acceptat la Colegiul l'îton. Lui Serghei îi place matematica.

— A, domnule Velikovski, zic eu uitîndu-mă fix Iu Matisse, pentru că încă nu ştiu căruia dintre ei
ii r trebui să mă adresez, putem oferi asistenţă clienţilor noştri în numeroase feluri. Mă tem însă că nu se mai poate obţine un loc la Eton, pur şi simplu. Există un proces riguros de admitere, care sigur că este un Ici but adus calităţii şcolii.

(Nu stricä un pic de reclamă. Toţi Velikovskii <lm lume, care acum cumpără zone întregi din Londm sunt ahtiaţi după astfel de lucruri britanice tradi ţionale. Singura problemă este că nu toate pot fi cum părate, nici măcar cu bani lichizi. Asta îi enervea/A şi îi stîrneşte şi mai tare.)

— Fiul dumneavoastră ar putea da testul, dar reţi neţi că există multe alte şcoli excelente care suni sigură că vor fi foarte interesate să primească un copil al domnului Velikovski.

(Practic, poţi să alegi orice şcoală veche cu internul care a rămas fără bani şi are nevoie de un corp nou pentru ştiinţe, şi Vlad devine membru al familiei.)

— Bineînţeles că ar fi plăcerea mea să-i sfătuiesc pe domnul şi doamna Velikovski cu privire la servicii personalizate de pregătire pentru Serghei. Unele suni disponibile cu numai 500 £ pe oră.

Afişez un zîmbet scurt, care îmi este întors do ţar. El e. Trebuie să fie. E clar că înţelege glumn (Oferă-le oamenilor ca el sau partenerilor lor cevn care să pară un adevărat chilipir şi se vor da înapoi îngroziţi. De ce s-ar gîndi tocmai ei să economiseascA bani? Zi-le în schimb un preţ absolut ridicol şi imedint devin atenţi. Vor numai ce-i mai bun, indiferent cA este vorba despre un iaht, despre nevastă sau despre absolventa de Oxford cu maniere impecabile, caro să-l înveţe cu multă răbdare pe Serghei viitorul perfect al verbului avoir. Viitorul poate fi întotdeauna perfect, dacă ai banii necesari.)

Urmează o pauză. După aceea, bărbatul din mijloc se ridică, urmat în grabă de ceilalţi doi. Ocoleşte manii şi se apropie de mine, măsurîndu-mă din cap pînA în picioare, mutîndu-şi privirea de la cercei pînă In bombeurile pantofilor cu un fel de candoare lipsitA de jenă, de parcă ar urma să mă cumpere sau să mA scoată la vînzare. Ţarul şi bruta rămîn în spatelo lui, radiind respect. Dacă Napoleon ar fi abandonul cucerirea Europei şi şi-ar fi ales cariera de contabil autorizat, ar fi fost Vladimir Velikovski.

P — Doamnă Reddy.

Aproape nici un accent. Vocea internaţională, dis- l*i (puitoare de graniţe, adînc înrădăcinată în salonul •" « laşa întîi de la Heathrow şi nicăieri în altă parte.

- Cred că ne înţelegem reciproc. Ai dedus corect A «unt un fel de anglofil. Iar cînd admiri ceva...

Işi lasă fraza neterminată, întinde mîinile în lateral fi zîmbeşte. Calotele glaciare s-or topi ele la Polul Nard, dar zîmbetul lui Velikovski rămîne o banchiză • «re ca piatra.

Mai face un pas spre mine. Ciudat şi contrar legilor perspectivei, cu cît se apropie mai mult, cu atît pare nun mic. Creştetul capului său este undeva la nivelul •l/lrcurilor mele, aş estima eu, ceea ce probabil îi "iivine de minune. Bărbatul cu sute de milioane este «proape un pitic. Doar o clipă, zidurile conacului dispar. Nu mai particip la o întîlnire de afaceri în Mayfair, l«i naiba, sunt în Urzeala tronurilor.

— Cred că am putea să facem afaceri împreună,

• •'iu prichindelul. Doamnă Reddy, poate că dvs. şi - "nincă o privire spre Gareth şi Alice, de parcă s-ar •Irîdui să nu pronunţe cuvîntul „slugi", apoi revine «pre mine - colegii dumneavoastră sunteţi aşa dră- K'iţi să mai treceţi o dată în revistă detaliile propunerilor de investiţii. Poate chiar de două ori. Vă rog "A mi iertaţi prudenţa. De-a lungul anilor, am descoperit că sunt utile - face o pauză scurtă - chinurile.

I-o fi spus asta şi ursului? Ceva îmi zice că tipul Aula nu doar s-a chinuit, ci pun pariu că i-a chinuit 'lestul şi pe alţii.

După douăzeci de minute ieşim în Berkeley Square.

Ar putea să bată tobele, pentru că avem un anga- punent ferm din partea ruşilor că vor investi. Le cer muze colegilor că i-am lăsat brusc singuri.

— Kate, ai fost nemaipomenită! zice Alice.

— Ce înseamnă servicii personalizate de pregătire Iacă vin acasă? întreabă Gareth chicotind.

— Ce ştiu eu? Să le ajute copiii la teme şi să-i Iaxeze o avere pentru asta. De fapt, nu e o idee proastă. I'axi! TAXI!

în timp ce urc pe bancheta din spate a unui turn un val de căldură îmi trece de la piept la faţă. Duel e un bufeu sau roşeală de ruşine, nu-mi dau seanm

16.38: Prezentarea a avut succes. Asta este venim bună. Vestea proastă este că, atunci cînd ne întoarcem în birou, Troy, care evident că mi-a întins o căpcăun în care spera să cad, nu se sinchiseşte să ascumln cît îl deranjează asta. Fata nouă, ucenica toantrt N lui Troy, a încheiat înţelegerea cînd orice prost şll* că nu avea nici o şansă, motiv pentru care i-au ţi pasat-o ei. Ca să greşească ea în locul lui.

— Velikovski e vreun lord al drogurilor? A lichidul pe careva? întreabă el. Chiar vrem să fim asocia p cu el? Ai cerut acordul de la Conformitate, Kate?

Şi tot aşa, ca o viespe pisăloagă la un picnic.

Jay-B iese din biroul lui şi, spre furia mea mutA, pare să-i ia partea lui Troy, zicînd că, dacă Velikovski se dovedeşte a fi gangsterul pe care îl bănuieşte toni n lumea, firma noastră ar putea să se expună unui rin« „de imagine". Se ştie că banii ruseşti sunt neconven ţionali etc. Chiar dacă Velikovski investeşte patruzeci de milioane, ar putea să renunţe după un

an. (Catastrofa pentru bilanţ, cică, vezi să nu. Sunt doar Masculii Alfa care fac front comun împotriva Femelei Beta.»

Alice îşi dă ochii peste cap în direcţia mea şi soarlu dintr-o doză de Cola dietetică. Gareth anunţă că iem- să cumpere un sandvici şi întreabă dacă mai vrea cineva ceva. îi mulţumesc lui Troy că a ridicat aceslc semne de întrebare foarte consistente şi valabile. Poala ar fi fost mai util să le exprime înainte să mă du» la prezentare, dar na.

Troy se holbează la mine. Ca Vlad, fară muşchi Sau fără putere. Este slab şi rănit, aşa că trebuii' să procedez cu grijă.

— OK, îi zîmbesc lui Troy, poate ai dreptate. Hai să aşteptăm raportul amănunţit despre Velikovski de la Conformitate şi vedem pe urmă ce zice şeful de la Risc. Bine?

Deodată simt crampe la stomac, de parcă aş avea o atracţii în travaliu, şi trebuie să înşfac spătarul ... nunului ca să nu ţip. Doar nu se întîmplă iar? Aştept .ui ininut şi durerea se mai calmează. Ii zic lui Alice . n t rag o fugă la M&S să iau sushi. Traversez în fugă piaţa. Odată intrată în magazin, urc cu liftul în depar- imnentul de lenjerie intimă, cumpăr un set de trei
i.< rechi de chiloţi de mărime mare, confortabilă, şi nişte ciorapi negri maţi şi îmi aduc aminte de sushi abia cînd alerg spre ieşire. Pe drumul de întoarcere, Inc o oprire la Boots şi analizez oferta de absorbante, înainte nu aveam nevoie de nimic altceva în afară iln tampoane, mai puţin cînd i-am adus pe copii acasă li> la maternitate. Cumpăr un pachet de absorbante |H«ntru „îngrijirea postnatală“ şi mă grăbesc înapoi.

Fac puţin spectacol cînd pun sushiul pe birou şi ii ofer tare şi lui Alice, ca să dovedesc că nu am ilispărut în misiune, apoi mă duc direct la toaletă. In cabină, îmi dau jos ciorapii şi chiloţii umezi şi îi i»un în punga de la M&S. Uimitor, frunza de orhidee .11-a făcut treaba. Hotărăsc să păstrez prosopul de mîini cu monogramă al lui Velikovski, pe care l-am folosit ca absorbant de urgenţă, şi îl rulez pînă îl Inc mic, apoi îl pun în punga de plastic de la Boots şi după aceea în poşetă, ca pe un trofeu. Cu hîrtia igienică, usuc orice parte de acolo care încă mi se pare umedă. Odată terminată partea de curăţare, Hcot o pereche de chiloţi noi, încăpători, curaţi - o, ce fericire! - îmi îndes absorbantul butucănos în partea din faţă şi îmi trag repede ciorapii negri. Aud uşa deschizîndu-se şi o voce care strigă:

— Kate, te simţi bine?

E Alice.

— Da, foarte bine. Ies imediat. Vrei să te apuci să cauţi pe Google mărci scumpe de votcă?

Rîset.

— Bine.

Trebuie să mă întorc la birou şi să îl împac pe 'Froy. Nu-mi permit să dau semne de slăbiciune, nu

în stadiul ăsta. Tocmai descui uşa cabinei cînd si ml un miros urît: duhoarea ruginită de sînge uscm Fir-ar să fie! Scotocesc în poşetă după un parfum şl dau cîteva fîsuri generoase de Mitsouko între picioare, să fie, şi încă vreo două în poşetă, pentru siguranţA Troy simte deja miros de sînge. Nu este nevoie sA i mai dau şi eu muniţie.

Kate, asta e nebunie curată, ce ai de gînd să faci t Mă aşez din nou şi îmi iau un răgaz, cocoţată]>■> scaunul de toaletă. Inima îmi bate cu putere. Ce nailm mi s-a întîmplat? Acolo, în palatul oligarhului cu vulcanul vaginal. Simt... ce simt? O combinaţie de ruşine şi teamă. Că organismul meu m-a abandonai, sacrificîndu-mă pe altarul vîrstei mijlocii. Că brusc am fost dusă înapoi într-o lume primitivă de neputinţA animală, pe care toată viaţa de adulţi ne străduim să o lăsăm în urmă. Corpul meu, odată atît de loial, de încredere. Fricăşi umilinţă. Te rog, nu mă aban dona. Nu acum. Am nevoie de tine ca să pot să lucra Trebuie să-mi mai fac o programare la ginecologul ăla şi, de data asta, chiar să mă duc. (Roy, poţi, te rog, să-mi aduci aminte de ginecologul ăla pe care l-a pomenit Sally? Urgent!)

Verific telefonul. Donald a lăsat un mesaj vocal (trebuie să fie grav, Donald nu mă sună niciodată p«[1] mobil), Debra a trimis un e-mail (împuşcă-mă!) şi am un SMS de la Ben, căruia îi răspund repede d«> pe scaunul de toaletă.

Ben către Kate Mă iei

Kate către Ben

Nu uita că sunt la serviciu, iubitule. Dacă vrei să vin să te iau mai tîrziu de la Sam, poţi măcar să mă rogi frumos? „Mă iei" nici măcar nu este o propoziţie întreagă, cu atît mai puţin un fel de a-ţi convinge mama să se urce în maşină şi sA vină să te ia! xx

Ben către Kate K

Kate către Ben

Ce înseamnă K? Ăsta nici măcar nu e un cuvînt.

Ben către Kate OK

Kate către Ben

Mami a avut deja o zi grea şi

Şterg asta. Masculul adolescent preocupat numai •In propria persoană nu vrea să ştie despre problemele ••minei lui. Vrea ca ea să fie stabilă, puternică, zîmbitoare, să-i gătească paste, să-i dea iluzia că nu se •luce la serviciu şi să existe numai ca să-i facă lui viaţa Inimoasă. Nu trebuie tulburat niciodată de imaginea iln/.astrului din palatul oligarhului. Gîndindu-mă la llnn, la chinurile prin care trec ca să le asigur lui şi Iul Emily o viaţă frumoasă şi la ce varză fac din imite astea, barajul se rupe, în sfîrşit.

Nu. Scuze. Usucă-ţi lacrimile. Ajung atîtea lichide • nrporale pentru o singură zi.

Kate către Ben

Te iau de acasă de la Sam. Distracţie plăcută! Te iubesc, xxx

înainte să plec de la toaletă, arunc la coş punga

• ii murdăria, asigurîndu-mă că împing frunza de •i li idee cît mai adînc. Mă spăl bine pe mîini, mă uOez atent şi mă întorc la birou.
Hun, unde rămăsesem?
Ce zi am avut!
Mai întîi, m-am oferit nonşalant să scriu eseul
• limpre A douăsprezecea noapte în locul lui Emily pînă mîine. Asta era cînd credeam că nu o să am aproape nimic de făcut. Apoi a urmat baia aia de sînge <le la palatul rusesc. Cînd m-am întors în siguranţă In birou, am avut o conversaţie în şoaptă cu Donald care a zis că Barbara a început să facă curăţeii» obsesiv, ca pe vremea cînd era sănătoasă, numai el mult mai rău.

— Doctorul zice că pacienţii cu demenţă manifest A des caracteristici exagerate ale fostei lor personalităţi Barbara încearcă să pună totul la locul lui. Mi » ascuns dinţii şi nu o conving să-mi spună unde suni Ce crezi, Kate, draga mea?

— Nu ştiu, Donald. Poate să cauţi în buzunarul halatului ei sau în haină?

— Ce zici? Nu te aud. Poţi să vorbeşti mai tan dragă?

(Nu, nu pot să vorbesc mai tare pentru că suni la muncă şi se presupune că vorbesc cu un clienl, nu cu un domn în vîrstă din Yorkshire, căruia i » furat soţia proteza.)

După ce am scăpat de Donald promiţîndu-1 că tl sun cînd ajung acasă, am ascultat un mesaj vocal tăios de la Julie. Zicea că mama are nevoie de mal mult ajutor prin casă şi că va trebui să plătim n<»i şi ce am de gînd să fac? Ultima dată cînd am văzul » pe mama, acum doar cîteva săptămîni, părea bin» Parcă sora mea exagerează intenţionat ca să niA pedepsească pentru că am plecat de acolo şi-mi mei>;" bine. De fapt, chiar asta face, dar eu mă simt atAi de vinovată că m-am mutat încît nu protestez şi nm măcar nu încerc să-i spun că nu-mi merge chiar AŞN de bine. Am renunţat la atitudinea moralizatoare cînd am venit înapoi în sud, iar Julie ştie asta.

Una peste alta totuşi, nu a fost o zi aşa de îngro zitoare - de exemplu, ruşii au muşcat momeala, < i doar una epuizantă. Resursele mele au secat, zidul de apărare a căzut, rezistenţa mi s-a redus. Şi să im uităm nici umbra aceea lungă a unei anumite zili» de naştere. Ştiţi că este un lucru dovedit ştiinţil»
i n fiinţele umane se poartă cel mai rău şi mai nesăbuit
• itnd vîrsta li se termină cu nouă? Douăzeci şi nouă, itoizeci şi nouă, patruzeci şi nouă, toţi sunt ani peri-
• iiloşi. Poate ne gîndim că e „acum sau niciodată“,
ii. bineînţeles, ce alt moment mai potrivit decît acesta |H-ntru ce s-a întîmplat pe urmă?
IIK'21: încă la birou. Mă pregătesc să plec de la muncă. IVebuie să-l iau pe Ben de la Sam de acasă. Trimit l»rin e-mail ce am reuşit să lucrez la eseul lui Em Im adresa de acasă. Verific mesajele primite pe adresa serviciu o ultimă

dată, ca să văd ce cursă cu obsta- role mi-a mai pregătit Jay-B pentru a doua zi. Şi iul.ă-1! Un nume pe care nu credeam că o să-l mai ' rtd vreodată. Pe care nu voiam să-l mai văd vreodată.

I ><• îndată ce am văzut numele, mi-am dat seama « A asta era o minciună.)

From: Jack Abelhammer To: Kate Reddy Subject: Bună din nou

O, Doamne! El e. Chiar el. Cine bănuia că un nume poate declanşa atîtea emoţii? Ce cumplit şi ce minunat! Bună, Jack, dragostea mea!

11 J\ douQSp/ieze.C,eQ noapte (sau (j-ateţi c,e uu Wieţi)

Nu voiam să mă gîndesc la el. Nu puteam să mA gîndesc la nimic altceva. Am ajuns acasă, m-am dun să-l iau pe Ben de la Sam de acasă şi, în timp n- Hannah, mama drăguţă a lui Sam, pălăvrăgea cu mine în prag, eu adoptam mimica potrivită. Cel puţin aşa sper, pentru că nu am auzit nici un cuvînt din ce mi-a zis. Numele lui răsuna în mine precum codul Morse. Jack. Jack. Jack.

Parcă îl invocasem, ca pe un duh, doar gîndindu-niA la el cînd cu micul dejun de la patinoar. Capitolul aceln din viaţa mea fusese închis de multă vreme şi, de îndal A ce am deschis cartea, Jack mi-a scris. Poţi să-ţi dm seama cînd cineva tînjeşte după tine? Poţi să simţi dacă cineva care te-a respins regretă amarnic acum'' Bineînţeles că nu, dar viaţa are propria ei logicA ciudată şi coincidenţele par ceva sortit să se întîmple în fine, trebuia să mi-1 scot pe Abelhammer din minte şi să termin eseul lui Emily pînă dimineaţa Richard era plecat (la vreun atelier, din nou), cecn ce era o mare uşurare. Totuşi, mai întîi aveam cevi» de spălat. Am pus apă la fiert într-un ceainic şi l-am dus în spălător. Am păşit anevoios peste cursa cu obstacole reprezentate de accesoriile de bicicletă şi am ajuns la chiuvetă, pe care am umplut-o cu apa

ni rbinte, peste care am adăugat apă de la robinet. \ ni scufundat în ea prosopul de mîini al lui Velikovski ţi am urmărit cum în apă a înflorit un ghem de sînge IUŞU aprins. Acesta s-a tot mărit ca un nor atomic pAnî cînd chiuveta a devenit efectiv o baie de sînge. Am spălat prosopul iar şi iar, apoi l-am atîrnat la um at. Monograma W dintr-un colţ era atît de elaborat vl axcesiv brodată, că părea muşchi la atingere.

IVecusem cu bine prin chinul de la palatul oligar- liului, Dumnezeu ştie cum, dar reuşisem. Acum nu-mi mai rămînea decît să termin eseul lui Emily. îl începuse deja, aşa că mie îmi revenea sarcina de a ample spaţiile libere şi de a dezvolta unde era necesar. Amuzant este că subiectul s-a dovedit să fie de mare actualitate.

From: Emily To: Kate Reddy Subject: Ajutor!!

Bună, mami. Uite ce am scris pînă acum. Nu ştiu dacă e bine, dar e gen cam ce aş vrea să zic şi îmi pare rău că n-am avut mai mult timp. Sunt un pic stresată. Te rog să corectezi tu

sau să adaugi ceva mai bun.

Te iubesc. Em xxxxx

„Personajele cele mai receptive din A douăsprezecea noapte sunt şi cele mai pricepute la înşelarea celorlalţi." In ce măsură sunteţi de acord cu această afirmaţie?

Majoritatea personajelor principale din piesă fie mşală oamenii, fie sunt înşelate. La sfîrşitul Actului unu, avem de-a face cu un triunghi amoros. Ducele Orsino este îndrăgostit de Olivia; Viola (deghizată in Cesario) este îndrăgostită de Orsino; iar Olivia rute îndrăgostită de Cesario (care, de fapt, este Viola).

Bravo, Em. Niciodată nu ţin mine cine pe cine place. De obicei, ajung să fac o schemă cu săgeţi.

Dacă acest lucru înseamnă că personajele suni recebtive...

EMILY! AI GRIJĂ LA ORTOGRAFIE! IAR DA('A E MUSAI SĂ SCRII GREŞIT UN CUVÎNT, ÎNCEARl A SĂ NU ALEGI UNUL CARE ESTE SCRIS CORECT ÎN TITLUL ESEULUI. Serios! Cînd mă gîndesc <<1 un copil al meu, din carnea şi sîngele meu, nu pout■ să înveţe să scrie corect sau, mai rău, nu se sinchiseai* să scrie... Probabil ea ar spune că eu nu ştiu să trinm SMS-uri cum trebuie. Că scriu eseuri în loc să trinni maximum cinci cuvinte, dintre care trei abrevieri fl un emoji. Şi ar avea dreptate.

...sunt receptive, asta rămîne de discutat. Chim şi Olivia, care nu este dechizată...

EMILY!

...nu este deghizată, îşi face griji că se amăgeşl«- şi îşi lasă sentimentele să decidă pentru ea:

„Habar nu am ce fac şi zău mi-e teamă Că astăzi nu mai ştiu nici cum mă cheamă."

în ceea ce o priveşte pe Viola, chiar dacă est«' expertă la prefăcătorie, se critică pe sine şi genul <»i Fir-ar să fie de gen! Cînd au încetat oamenii sfi i mai zică „sex"?

...pentru slăbiciune şi vulnerabilitate la bătaia de jo<

„Ah, deghizare, eşti o răutate în care adversarul, cel cu... sarcini,

Şi plin de zel, pe sine se întrece.

Frumoşilor, de-s falşi, le e uşor

Să-şi pună-amprenta-n inima de ceară-a

Femeii!"

După părerea mea, aceasta este o viziune sexistă, lbndcă se afirmă că femeile sunt victime, cînd, de fapt, Inneile şi bărbaţii sunt luaţi în egală măsură în balon...

Ăsta este un eseu de liceu, dragă, nu un episod • lin Holby City.

...sunt înşelaţi în egală măsură. De fapt, în piesă luirbaţii sunt traşi pe sfoară mai uşor. Orsino are o poziţie socială mult mai bună decît Malvolio, dar iimîndoi sunt la fel de păcăliţi.

Probabil cea mai isteaţă din A douăsprezecea noapte « Mie Maria, servitoarea Oliviei. Aceasta nu vine cu liloea de a face caterincă de...

Of, Doamne. Te rog!

...de a-1 ridiculiza pe Malvolio doar de amuzament, ■ i (a) pentru că el i-a stricat distracţia cu Sir Toby llolch şi Sir Andrew Aguecheek şi (b) pentru că ştie ax act cum să se răzbune pe Malvolio. Este deşteaptă i îi analizează personalitatea şi zice că el „se crede Imricul pămîntului" şi convins „că-i destul să-l zărească i meva ca să moară de dragul lui şi de-aici o să i se ir agă, pe infatuarea lui o să-mi clădesc răzbunarea". Ibcmai pentru că ştie ce fel de om este Malvolio îl Ince să cadă de fraier.

Nu e grozav, dar treacă de la mine. Nu pot să ntau toată noaptea. Am şi eu munca mea plătită, care mă aşteaptă dimineaţă.

Ideea este susţinută şi de ceilalţi oameni deştepţi «lin piesă. Viola recunoaşte că ea şi Bufonul sunt foarte imemănători pentru că amîndoi şi-au folosit mintea ui să rîdă pe socoteala celorlalţi. Talentul acesta, la lai ca inteligenţa, nu depinde de poziţia socială. Feste ••«te numit Bufon, dar nu este chiar un găgăuţă...

GĂGĂUŢĂ? Te rog! Nu folosi niciodată cuvîntul ăsta!

...Feste este numit Bufon, dar, de fapt, este foario isteţ, iar un personaj din clasa de sus (Viola) poarn» un fel de camurflaj...

Mai încearcă.

...un fel de camuflaj care păcăleşte alte două persoane din clasa socială înaltă (Orsino şi Olivia). Du fapt, deşi sunt o mulţime de personaje în piesă, Violn este probabil eroina pentru că, încă de la începui, de îndată ce aterizează în Ilirria...

Ai fost pe aproape, llliria? Iliria? (*Roy, mă ajuţi f)

...într-un ţinut necunoscut, îşi dă seama că dom devenind altcineva va reuşi în viaţă:

„Păstrează taina celei care sunt,
Să-mi fii complice, căci mă deghizez
Şi, astfel, poate, obţin ce îmi propun."

Şi aici eseul se opreşte brusc. Bravo, Em! Nu / rău deloc, iubito. Ai avut destule comentarii profunde, care compensează greşelile de scriere. Chiar ar trebui să aibă mai multă încredere în ea, dar fetele ca Emils îşi stabilesc standarde imposibil de înalte, aşa nl niciodată nu se simt suficient de bune. Cum mi-a zis i „Nu sunt nici cea mai deşteaptă, nici cea mai drăguţii nici cea mai la nimic." Asta e boala prezentului. Aş vrea să pot mişca din nas, ca Samantha din Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?, ca s-o fac să vadă că ceh mai multe dintre lucrurile care o îngrijorează pe eu acum vor fi atît de neînsemnate peste cîţiva ani. Dm păcate, singurul dar pe care nu-l poţi da copilului tău este perspectiva.

Recitesc ultimul paragraf al lui Emily. Oare fiica mea ştie sau măcar simte că, deja nu mai scrie deloc despre Shakespeare? Că, de fapt, scrie despre propriile **i încercări, disperate de a se integra ? Că toţi adoles- wnţii

trebuie să „facă pe bufonii[u] ca să fie acceptaţi <lc puştii şmecheri ? Că tutorialul zilnic despre machiaj • /< pe Instagram o învaţă pe Emily cum să-şi creeze o mască cu ochi de pisică, să se deghizeze şi să-şi ascundă frica de a nu fi perfectă ? Şi o face să creadă ii greşită este imperfecţiunea, nu condiţia umană. Inr istoricii din viitor ce vor înţelege din faptul că, Iii începutul secolului XXI, cînd feminismul a părut ni cîştige disputa, fetele ca Emily s-au străduit din "isputeri să arate precum curtezanele dintr-o epocă precedentă, cînd femeile nu aveau aproape nici o putere in afară de propria frumuseţe şi de abilitatea de a atrage un bărbat cu stare? De fapt, ce dracu mai înseamnă şi asta?

Nici nu mai menţionez că mama ei, ajunsă la menopauză, pentru un job pe un teritoriu nou şi ostil, trebuie să-şi deghizeze vîrsta ca pe sex, în încercarea <lc a deveni dacă nu bărbat, măcar unul dintre băieţi, a încă unul de patruzeci şi doi de ani. Vai de mine!

Eseul are nevoie de o încheiere. Daţi-mi voie să md „camurflez" în draga mea copilă, iar Dumnezeu isau domnul Young, profesorul) să mă ierte, dar o să mlaug ceva ce Emily probabil încă nu ştie.

Toate acestea trebuie văzute în contextul unor vremuri în care femeile nici măcar nu aveau voie să npară pe scenă. Prin urmare, toate rolurile lor erau picate de băieţi. Asta înseamnă că Cesario privit de Mpectatorii din 1602 era, de fapt, un băiat care se prefăcea că este o femeie care se prefăcea că este bărbat. Iar Olivia, care s-a îndrăgostit de el, era un nctor care se îndrăgostea de un bărbat jucat de o femeie jucată de alt bărbat. Poate că încă rezonăm cu A douăsprezecea noapte şi după patru sute de ani de cînd a fost scrisă pentru că, în multe feluri, încA nu ne-am lămurit ce au voie fetele să fie sau cum au voie să arate sau dacă singurul mod în care pot fi luai«- în serios este să se poarte ca bărbaţii. Dacă toate astru par derutante, poate motivul este că sunt, într-adevAr, derutante, iar noi, la începutul secolului XXI, încA suntem derutaţi. Dacă William Shakespeare ar trAi azi, nu cred că ar fi şocat că atîţia tineri se identifirA drept „bisexuali" pe pagina lor de Facebook. în concluzie, iată de ce, aşa cum a afirmat Ben Johnson, Shakespearo aparţine „nu unei epoci, ci tuturor timpurilor".

1:12: Am terminat. E incredibil de tîrziu, dar măcm Emily va avea ce să predea mîine. Azi, de fapt. Nu a vrut să vorbească cu mine cînd m-am întors de In birou, nici o schimbare în privinţa asta, dar poale faptul că i-am îmbunătăţit eseul o să ajute. Dacă nu pot să-i dau încrederea care îi lipseşte, atunci măcm pot s-o scap de pedeapsă la şcoală.

Drama cu menstruaţia pare să se fi terminat, slavA Domnului! Acum mai am doar cîteva picături, dai chiar trebuie să mă duc la un doctor. (Roy, ce s <i mai întîmplat cu ginecologul ăla? L-am sunat? îmi aduci aminte, te rog?)

Las apa să curgă în cadă cît de fierbinte suport apoi, din dulapul de sub chiuvetă, scot uleiul de baie cu busuioc şi mandarină de la Jo Malone, din cate abia dacă a mai rămas de doi centimetri pe fundul sticlei. L-am tot păstrat pentru o ocazie special A Mirosul lui minunat îmi aminteşte de zile mai bum-, în care eram mai puternică, de zile în care luam atîta (lucruri de bune, cum ar fi un pîntec funcţional hI bani să-mi cumpăr uleiul de baie preferat. Cînd intru în cadă, apa este aşa de fierbinte încît corpul mm o confundă, pentru o fracţiune de secundă, cu apu rece. Mă întind şi încep să mă săpunesc. Părul pubimi mi s-a lipit formînd cocoloaşe de sînge uscat. Desf'iu fiecare cocoloş ca să scap de resturile ruginii, separînd fiecare fir în parte, cînd un deget îmi aterizează |>o
. Iltoris. Fac o mişcare circulară experimentală, apoi
• tare, doar ca să văd dacă se întîmplă ceva. E nreva acasă? Niciodată nu mi-a fost greu să-mi provoc •mgură orgasmul, mai ales dacă mă gîndeam la un .numit american bine făcut. Era o piesă pe care mi I n pus Jack la jukebox, la Sinatra Inn, acum mulţi ■mi. „The Very Thought of You"[1]. Ce adevărat era ■intecul ăla! Era de ajuns doar să mă gîndesc la el yi mi se întăreau sfîrcurile şi aveam convulsii. Cum ••«te posibil ca cineva să aibă efectul ăsta asupra ta
• iind nici măcar nu se află pe acelaşi continent? Mă Kiindesc la e-mailul de la Jack, care aşteaptă cuminte in căsuţa mea poştală. Nu pot să-l deschid. Nu trebuie

I deschid. Chiar dacă el crede că vrea să mă vadă, fiuneia aceea la care ţinea este o fantomă. Data ei iln in vizibilitate se apropie cu repeziciune. Vreau să-şi ■miintească de mine aşa cum eram atunci.

„Frumoşilor, de-s falşi, le e uşor să-şi pună-amprenta-n ui una de ceară-a femeii!" Dragostea este o himeră, Kate, uită de ea!

* Iliria, îmi aduce Roy cu întîrziere grafia corectă.
I Numai gîndindu-mă la tine
12 Catci-32
6.09: Black Friday. Sună ca aniversarea unui a Im terorist, dar nu, se presupune că este veselă, veseli» veselă! „Ziua în care începe, de fapt, Crăciunul", conform unei femei dezgustător de binedispuse de la radio. M*nm trezit devreme ca să fac nişte cumpărături on-liim pentru că, din păcate, nu mai cred în Moş Crăciun Nu există Moş Crăciun. Nici echipa formată din rin specialişti în împachetarea cadourilor şi din opt rmi zburători, care nu fac caca. Nu suntem decît eu, n Babă Crăciun decepţionată şi un MasterCard epuizai (Roy, ai detectat ce s-a întîmplat cu ratingul meu </• credit? Urgent!) Faza e că, de fiecare dată, Crăciunul pare extrem de departe, pînă într-o dimineaţă cînd te trezeşti şi vine în viteză spre tine ca un Nismin Sunny deturnat într-o urmărire poliţienească.

Asta este Black Friday: o chemare la arme a Bnl>m Crăciun.

Şi chiar dacă am copii mai mari acum, emu nu mai ţin socoteala zilelor rămase pînă la Ziua cu» mare, Crăciunul îmi aminteşte întotdeauna de fi u « aceea că aş putea să-mi dezamăgesc puii. Luaţi chill piruri chiar acum, doamnă, zice fiecare reclamă <!•> pe Pămînt, sau veţi fi condamnată să vă zbateţi in purgatoriul preţurilor întregi, iară cadouri şi să v» dezamăgiţi toţi copiii, care încă vor să creadă în Moţ Crăciun, chiar dacă singura contribuţie a tatălui Im «Hte să întrebe, pe 24 decembrie, la 20.27: „Ce i-am luat lui Emily?".

Slavă Domnului că am comandat deja Playstation I pentru Ben. Se pare că e aşa de populară, încît pute imposibil să mai găseşti una acum. Stoc epuizat iH-ste tot. M-am mobilizat şi eu o dată devreme, ca " mamă organizată. Ben mi-a zis că este singurul lat iu pe care şi-l doreşte pentru că oferă un controler wireless DualShock. Exact, nici eu.

Da, sunt conştientă că nu ar trebui să încurajez l'nsiunea fiului meu pentru electronice, dar tocmai "in primit primul fluturaş de salariu din ultimii şapte «ni - Aleluia! - şi senzaţia asta nouă de putere m-a Irtrut să vreau să le cumpăr ceva special lui Ben şi I’ in ca să sărbătorim. Cînd erau mici, iar eu făceam multe călătorii în interes de serviciu, le aduceam întot- (Imiuna un cadou din vină. Emily a ajuns să aibă păpuşi Bărbie în costumele populare din treisprezece pui diferite, în principal pentru că nu aveam timp să merg la cumpărături şi obişnuiam să iau repede una •Im aeroport în timp ce fugeam spre Plecări. Acum "u mult timp, cînd ne pregăteam să ne mutăm, am •limat toată colecţia Bărbie unui magazin caritabil ' km a zis că păpuşile o făceau să se simtă ciudat, piobabil din cauză că ştia că fiecare Bărbie însemna [1] i mami era absentă. I-am mărturisit că şi eu simţeam I" fel. Păpuşile erau un simbol al vinei de care nu puteam să scap cînd încercam să trăiesc două vieţi "uiultan. Privind acum în urmă, nu ştiu cum am "■uşit: trecerea bruscă de la zboruri internaţionale «i «'vitarea mîinilor lipicioase de humus pe costumele '"•pie, de afaceri, la copii mici, care aveau nevoie de mine. Femeia care se descurca cu toate astea pare ".ui de departe de mine acum, ca o actriţă dintr-un li Im. Mi-e şi dor de ea, dar mă simt şi uşurată că "ii scăpat cu bine.

„Regatul Unit se pregăteşte pentru şapte zile •li' oferte incendiare!", strigă femeia dezgustător de binedispusă. Opresc radioul, îl bat uşor cu palma |»•> Lenny, care este nerăbdător să-şi primească micul dejun (Ai răbdare, băiatu!), deschid o conservă şi pun o oală cu apă să fiarbă pe Aga, cînd aud urlete furioam» de la etaj. Ce mai e acum? 7.12:

— N-o s-o găsim mai repede dacă strigi aşa In mine, tinere! POFTIM? Cum mi-ai zis?

Virusul Zika face ravagii în toată America, o hA fim omorîţi fie de o molimă transmisă prin aer, fin de jihadişti bărboşi nebuni, dar ce contează, ceea cn contează cu adevărat este că

Ben nu-şi găseşte gheaf a stîngă de fotbal. Şi asta e vina mea. Pentru că, in rolul meu primit de Mamă de Adolescenţi pe Cai " i-aş Omorî cu Plăcere, totul este din vina mea, chim şi lucrurile pe care nu le-am văzut sau de care nu am auzit niciodată sau pe care pur şi simplu le-am uitat (ceea ce, ca să fiu sinceră, se întîmplă tot mal des în ultimul timp). (Roy, ai văzut gheata de fotbal a lui Ben?)

— Am pus-o aici, zice Ben arătînd furios spi" podea sau spre locul în care ar trebui să fie podeaua, dacă nu ar fi acoperită cu tot felul de chestii.

Se pare că fiul meu se ia la întrecere cu soră-aa ca să vadă al cui dormitor poate să aibă o zonă c/U mai puţin vizibilă din mochetă.

— Ben, am făcut ordine aici şi am dat cu aspira torul duminică.

— D'oh! Păi de aia nu mai găsesc nimic, proton tează el ridicînd din umeri şi, în acelaşi timp, rid• cîndu-şi braţele întinse spre tavan, ca Chandler, eroul lui din Prietenii mei.

(Copiii mei se încăpăţînează să nu înveţe nici u limbă străină, dar vorbesc fluent limba serialelor <l<- comedie americane, atît de sarcastică şi obraznica, încît simpla raţiune este neputincioasă în faţa ei.)

— Te rog să nu mă iei pe mine cu „d'oh", Benjamin încerc să te ajut. Dacă ai ţine minte unde îţi pui

Predica mea domestică este întreruptă de ţipete yl mai furioase, de data asta de la parter.

117:

— CĂCAT! De ce imprimanta asta de tot rahatul MU merge niciodată?

— Emily, te rog să nu înjuri.

— Nu înjur. Trebuie să-mi imprim tîmpenia aia Ir temă la istorie. FUTU-I!

— M-ai auzit? Am zis să nu înjuri.

Emily mijeşte ochii amenințător.

— Eşti aşa o ipocrită, mami. Tu înjuri. Tati înjură.

— Ba nu înjură.

Fiica mea scoate una dintre cele mai dispreţuitoare pufnituri cabaline ale ei. Dacă ar avea copite, ar lovi • II ele în pămînt.

— De fiecare dată cînd tati se loveşte cu capul •le bîrna de la uşa din spate, adică practic de şapte uri pe zi, zice „S-o ia dracu' de casă nenorocită!".

— EMILY!

— Emily a zis „dracu"! Emily a zis „dracu"! cîntă I Irn, care a coborît din camera lui să savureze dizgraţia nurorii lui.

— Benjamin, ce joci acolo?

— Mortal Kombat, mormăie el.

— Ce ai zis?

— Nu-i violent, mami, adaugă el repede.

— Mortal Kombat nu-i violent ? Crezi că sunt proastă •«au

ceva? închide chestia aia imediat. Dă-o încoace! Am zis să mi-o dai\ Bun, tinere, nu mai ai voie să umbli cu nici un dispozitiv timp de o săptămînă.

— Iar a citit cartea aia, Emily zîmbeşte superior rfttre fratele ei.

— Mda. Cum să-ţi educi copiii adolescenţi în epoca • huitală, zice Ben cu o exactitate pe care nu o apreciez iu clipa asta.

Copiii mei certăreţi şi nesuferiţi au un moment iar de armistiţiu, uniţi în voioşia lor de duşmanul • mnun. Eu.

— Am ratat ceva amuzant?

Richard a apărut în pragul uşii cu un coş de răchil* în care pare să aibă urzici. Uite unde era doanmn Arici Scrobelici[1]!

— Mama a luat-o razna, zice Emily.

— Mda, are nevoie de ajutor, adaugă Ben.

— Păi, mami are foarte multe de făcut la jolml ei nou, zice Richard împăciuitor, pupînd-o pe obriii pe fiica noastră îngrozitoare şi spurcată la gură ?l ciufulind părul lui Ben. Vă duc pe amîndoi la şconlA şi o lăsăm pe mami să prindă trenul, da?

Şi o luăm de la capăt. Tati este iar poliţistul < «<1 bun. De cele mai multe ori, accept aranjamentul, dnt în dimineaţa asta îmi vine să arunc cu cafetiera)n Richard pentru că nu m-a susţinut.

Furioasă acum şi copleşită de nedreptatea de n 11 văzută ca duşmanul copiilor, cînd de fapt eu am foni cea care s-a trezit în zori ca să le cumpere cadom l de Crăciun, mă întorc împotriva lor.

— Hei, am veşti pentru voi. A sunat Coperim Cică nu sunteţi voi centrul universului.

Ben se uită la soră-sa.

— Cine e Coper Nic?

Emily o ia la fugă, traversează holul şi bucătărm, trîntind uşa în urma ei. Aud clanţa de alamă de* prinsă căzînd cu un zăngănit. Din nou.

— EMILY? Emily, întoarce-te, te rog. Ai lăsa! 0 pagină în imprimantă.

7.43: După ce îi dau de mîncare lui Lenny şi îmi aduc aminte să-i umplu bolul cu apă, observ mesaje I* vocale de la mama. Trei într-un interval de treisprezn »• minute. Of, o luăm de la capăt. Mama a început dojw să se agite din cauza aranjamentelor de Crăciun. Jn timp ce ascult primul mesaj, mi se rupe sufletul.

1. Aluzie la un personaj din cartea omonimă pentru copii semnată de Alice Potter.

Să fac rezervare la adăpost pentru Dickie, Kath? II vreau să-l aduc şi să deranjeze, tftiu că vrea să-şi aducă potaia aia mică, aşa că in ubsolut flecare conversaţie, timp de cîteva săptă- "Ani, o asigur că poate să-l aducă pe Dickie, că o să I1i> plăcerea mea să-l găzduiesc pe Dachshundul ăla

Incontinent la festivităţile noastre de Crăciun. („O, ni cred, draga mea. Nu vreau să-ţi strice covoarele.“ i' i ios, e în regulă, mamă, nu prea avem covoare |w care să le strice.“)

Apelurile vor continua aşa la nesfîrşit, mîncîndu-mi Hiup pe care pur şi simplu nu îl am. Mama adoră să •niilizeze flecare modificare posibilă a aranjamentelor,
• « după aceea să se răzgîndească; iar răzgîndirea ••l («Hte definitivă. Cînd îmbătrîneşti, aşa cum este mirul cu mama, lumea ţi se micşorează, prin urmare ui eveniment care va avea loc peste cîteva săptă- niAni, cum ar fi să stai la fiica ta şi familia ei de i lAciun, îţi umple fiecare gînd. Pentru mine, este i< uir încă un obstacol din calendar; pentru mama, Mo ca şi cum ar urca pe un masiv din Himalaya. On menii în vîrstă au nevoie de aceeaşi răbdare pe

le-o arăţi copiilor mici: încurajare cu blîndeţe,
" potare, asigurări nesfîrşite, numai că ce ţi se pare •li Atfuţ la cei mici poate fi tare enervant la cei bătrîni, i ’m ă trebuie să te ocupi şi de unii, şi de alţii în acelaşi
• »mp, ajungi ca şunca presată dintr-un sandvici, prins U mijloc. Cred că de asta l-am şi ţinut pe Roy aşa I" ocupat în ultima vreme, trimiţîndu-1 la vînătoare •In cuvinte pe care nu mi le mai amintesc. Intre luptele intense cu copiii care înjură şi conversaţiile

notone, repetitive, cu cei în vîrstă, mă chinuiesc
•A mi duc la bun sfîrşit un singur gînd care-i dqar ••I meu. Hotărăsc să o sun pe mama mai tîrziu. Piotr
• i nbuie să ajungă în curînd. Zilele astea începe treaba limite devreme şi termină tîrziu şi îl şi plimbă pe l • nny în locul meu pînă cînd găsesc pe cineva. Omul Mu este un sfînt. Abia aştept să-l văd pentru că
asta înseamnă că vom avea totuşi o bucătărie fum ţională de Crăciun, aşa cum i-am promis lui Richanl

Apropo. Trebuie să comand un curcan de la o măn» lărie organică şi scumpă, recomandată călduros <!«' Sally. (Roy, îmi aduci aminte să comand un KellyBron/»•, te rog?)

Mă aşez la laptop doar ca să găsesc Inbox-ul inv/i dat de mementouri despre Black Friday. „Oferte \» care nu vrei să le ratezi!“, „4 zile magice de oferte*, „Black Friday cu reduceri de pînă la 50% şi livrai<■ gratuită“, „Pentru un Crăciun ieşit din comun, comaml A acum decoraţiunile şi lumînările!“. Lumînări neparld mate. Lumînări care durează zece ore. LumînAn strălucitoare cu protecţie. Lumînări Visul unei nopţi de iarnă. Cum naiba s-a descurcat omenirea înaintii să apară lumînările care să ne lumineze vieţile şl, ca bonus, să ne ardă casele?

încă o plăcere neaşteptată de Black Friday enUi că fiecare comerciant de la care am cumpărat ceva vreodată a hotărît să-mi scrie în acelaşi timp cu toţi ceilalţi. Este un rozariu al fantomelor, o listă ni păcatele mele mortale de cheltuieli. Deodată, zăroMI un e-mail de la furnizorul jocului lui Ben. încep NA citesc:

Bună dimineaţa, Kate,
Ai făcut o comandă la noi pe 1 noiembrie pentru o Playstation 4. Din păcate, nu am reuşit să-ţi procesam plata din cauza unei parole schimbate.
Ţip la ecran, chiar dacă nu este nimeni acolo «A mă audă:
— NUUUUUU! Dar voi mi-aţi zis să-mi resct»'# parola.
Nu se permite folosirea unei parolă deja utilizate.
— Ce? Asta nici nu ştie să scrie corect. „Um-i parolă"? Aţi zis că sistemul nu îmi recunoaşte paroli»
iluci cum adică nu am voie s-o folosesc? Despre ce lot vorbiţi?
Comanda a fost anulată. Dacă ai întrebări, te rugăm să contactezi Serviciul clienţi.
— Glumiţi, nu-i aşa? Vă rog eu, nu-mi faceţi asta! Am nevoie de cadoul lui Ben.
— Scuze, Kate, deranjez?
Tresar şi, cînd mă întorc, îl văd pe Piotr la doar • Aţiva centimetri de mine. Sunt îngrozită la gîndul i A m-a auzit certîndu-mă de una singură cu vaca ulii invizibilă de pe internet.
— Nu, nu. Intră. Scuze, Piotr. Doar că i-am cum- pArat lui Ben un cadou şi acum e un dezastru, pentru • A îmi spun că mi-au anulat comanda din cauză că •ni folosit o parolă pe care o mai folosisem şi înainte, Iar ei mi-au zis atunci că nu recunosc parola, deci in am gîndit că ar fi OK s-o folosesc iar, fiindcă, dacă laloseam o parolă nouă, ştiam că o s-o uit.
Toate astea nu au nici o logică, nici măcar pentru mine, dar Piotr încuviinţează şi zîmbeşte.
— Da, Kate. Internet nu ca atunci cînd cumpărat ■ i<' la persoană reală. încerci iar poate? Să te ajut.
I 'rea mult deschis pe laptop. Vezi, închidem aici şi nici, şi aici. Acum putem să începem nou.
De aproape, ochii lui sunt verzi ca ochiurile de ııpă rămase în urma refluxului.
'lYebuie să mă îmbrac pentru muncă.
— Mulţumesc, Piotr.
From: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: Tu
Hei, ce-i cu liniştea asta? îmi fac griji cînd nu mai primesc veşti de la tine, draga mea. Trebuie să mă ţii la curent: cum e să munceşti pentru Băiatul ăla care gestionează fondul TĂU, pe care l-ai înfiinţat cînd el încă era în scutece? Ce s-a mai întîmplat cu poza aia cu fundul lui Emily?
Ştiri de ultimă oră: cred că am găsit un mascul combinabll în New York, care nu se identifică drept pansexual, nu îmi repugnă şi nu face parte din Programul de protecţie a martorilor. Ura!
XXO C
8.27: O să întîrzii la serviciu. Oribil de mult. Am chemat un taxi şi l-am pus să ocolească pe la şcoaln lui Emily, unde i-am lăsat la recepţie ultima paginii din tema la istorie. Am

sărit înapoi în taxi şi am luat-o spre gară, dar traficul deja se aglomerase rău Absolut fiecare semafor s-a făcut roşu cînd ne-am apropiat. Absolut fiecare nenorocit de semafor. Baft 11 mea, era o zi cu lumini roşii.

Acum sunt în tren, în sfîrşit. Reuşesc să dau din coate pînă la locul meu preferat de la fereastră şi scot Cum să-ţi educi copiii adolescenţi în epoca digitalii, de dr. Rita Orland. Cartea pe care copiii o considera aşa de amuzantă. Dr. Orland zice că nu trebuie hA vezi faza asta ca pe una în care copilul tău iubii devine un monstru imprevizibil. „Copilul tău nu esle bun numai cînd nu face lucruri rele."

închizînd ochii şi lipindu-mi capul de spătar, n rog pe Zeiţa maternităţii să mă ierte. îmi tot pierd răbdarea cu copiii, chiar şi cînd nu vreau. Ben a zi» că am nevoie de ajutor, nu-i aşa? Poate are dreptul • Perry mă transformă într-o hoaşcă bătrînă. Pare A de la distanţă, observ că am început să plîng. Cel doi pasageri din faţa mea se uită la mine, apoi îşi mută repede privirea. îi înţeleg. Cineva care plîn^" în public pare aşa de gol, nu? Tot plînsul ăsta ciudni din orice, o fi din cauza mea sau a lui Perry? Sun acum suntem o singură fiinţă? Trebuie să încete/ Devine un obicei.

Mă gîndesc la Emily care se chinuia să-şi printe/« tema la istorie. Aşa de agitată şi de stresată. Aie dreptate, imprimanta este de rahat. Toate imprimim tele sunt de rahat, concepute să afişeze simbol im misterioase care arată că nu mai au tuş sau bloc/iml
liArtia fără nici un motiv. Gîndindu-mă la ce o aşteaptă i'<' Em la şcoală, regret cearta aia stupidă de dimineaţă, mai ales contribuţia mea la ea. Uneori mă l'nrt, şi ştiu asta, de parcă dragostea mea pentru ea • nt.e condiţionată de curăţenie, de faptul că se poartă Inimos sau nu, de notele mai bune, dar nu-i aşa. [1] ii icît de mult m-ar supăra sau înfuria, o, şi Emily ihiar ştie cum să apese butonul ăla, frustrarea mea logată de ea are întotdeauna legătură cu dragostea.

Kate către Emily

Bună, iubito. Sper că ai ajuns OK la şcoală. Ai lăsat o pagină din temă acasă. I-am dat-o lui Nick de la recepţie. Ştie că o să te duci s-o iei. Sper să ai o zi bună. Te rog să-mi zici dacă vrei ceva special de Crăciun. Te iubesc, xxxx

From: Kate Reddy To: Sally Carter Subject: Secret vinovat

Bună, Sally, îmi pare tare rău că a trebuit să anulez iar plimbarea noastră. Ca să fiu sinceră, mă simt un pic copleşită de jobul nou. Uitasem cît de obositor poate să fie. Sunt zdruncinată şi înconjurată numai de puşti care au jumătate din vîrsta mea, iar cînd ajung acasă trebuie să mă ocup de propriii copii!

Am nevoie de un sfat de la cineva cu mai multă experienţă ca mamă. Ai fi îngrozită dacă ţi-aş spune că am ajutat-o pe Emily să-şi scrie eseul la engleză? Ştiu că asta înseamnă trişat şi că nu ar trebui să fac aşa ceva, dar Em nu a mai fost în apele ei de cînd cu povestea aia cumplită cu belfie-ul de care ţi-am

zis. Sunt îngrijorată că nu face faţă la şcoală şi la toată presiunea de pe reţelele de socializare. Pentru prima dată de cînd era bebeluş, simt că nu ştiu ce fac ca mamă.
Apropo, de ce i se zice Sweet Sixteen? în cea mai mare i timpului, Em este îmbufnată şi răutăcioasă. în plus, marea reuniune cu colegii de facultate se apropie ameninţător şi îmi propusesem să arăt absolut fabulos şi să
xxo
k
8.27: O ^
cherrx^t mtîrzii
lui EZxnily taxi şi j «sj
din t0*g «*«* i-aS ^ "
luat-o la istorje lă§(H/l
Abacrlyt ^ Sară, <J ' ^
anrnl)i»i ^®Cîrp o. tr*. *
%
0>
ADSoiut 6«ra, ^
apropiat i.eiCare se>, trfc/î mea, e*. ’ Absolut /¡ N f ^xcu. o 2i cu . <ec^ H li|c co^i;e ** Suntînmih.e^n(> »otC« la en Nii. "' de dr. >Î? ^-(iedu^Ul %, 5ftrşj.
aş*» de ltа 0rSrte'%/f>refe g
VeZ1 fa, ™UZa% 0rf°4v, a agta „ • Q/?8« Pe fckxan ^ Pn mn~. a r\
1 OrJQ_ . care
zic
l't U |,
1 bl o
(,Ja,
5lit
•cit
- «oca „ '•«Dfi
fc>t*n w pp nîoas<.a &p ' °danrt f^^Pîai î ^ 21
i-i3g Qbizînd o ^ n, yi'evi-H.0*! x'ăbtf e %eiţa . chi* ,N ju bii. * i* J*rea cukpinH^Crurii}
Î>e*>*!î nev°ie*PiiK^Î%i JU'mi
<3e Piî tm e ^ ■’ c^ar 0 ;
do* a diatam!^Vion p,^cî h
d! *0* ÎPtr ’ *?*? P f*X w , rePecfft !Nv c> r'° h0li i>ubJic
„s Pri /«(a ® amf a?Ci
O orice >0<-ea f?6« se 6"P o fl.caP>;'nuh
f Aiî 03^ °bi 0 «iiwU*a nj. J >»a la*Nea> fi" *»
^ptate V
®,e sun(ln,ft»'e 4?a ,,yca»-fJ ^«‘enoa de Nm de a, 31 s® y, raiiaf d es‘e ?ta 22« V(’ concl ri
^tî c4 Î>utr * bun
Na
** * rt nrii^ *\du-măla ce 0 aşteaptă
tihneli aiasWP^ădedimi-
I» finit d* mea I» ea• Uneori mă 4U • ‘Ht[> n -■'ragoste* mea pentru ea U noUtb ^*e, defcPtul că se poartă mt iMipn r - mai

bune, dar nu-i aşa. »# uium l,*. *+a sauiubiria, o, şi EmiJy butonul *Ia> frustrarea mea 'luna legătură cu dragostea.
V
hfH'ţ
un'In, t că ai aJans OK la şcoală. Ai „ ' u » *Vemă acasă. I-am dat-o lui Nick „,„,A - de că o ^ te duci s-o iei. Sper
|MMw —. K
Un. Te jaoesc. xxxx
le rog
’»|
UMII'I ,O»I
*V
V ^ vinovat
« *»l pare f*re răa că a trebuit să anulez iar
>lti lastră. să fiu sinceră, mă simt un pic IUw s lobul n°ui Uitasem cît de obositor poate , ,,/ zdruncină Şi înconjurată numai de puşti 4^*nătafe dm vîrsta mea, iar cînd ajung acasă _ i mă ocup de propriii copii!
* I I ICI W- ... .
>ie de un sîat de la cineva cu mai multă expe- tm n mamă- Al fl îngrozită dacă ţi-aş spune că am T) pe EruHy să-şi scrie eseul la engleză? Ştiu că % ,v.amnî triSat Şl că nu ar trebui să fac aşa ceva, m nu a mai fost în apele ei de cînd cu povestea umplită cU belfie-ul de care ţi-am zis. Sunt îngrijorată \u face faţă la şcoală şi la toată presiunea de pe reţe- ,j(, 50Cializare. Pentru prima dată de cînd era bebeluş, mi că nu Ştiu ce fac ca mamă. propo,de ce ' se zl’ce Sweet Sixteen? în cea mai mare ((|mpului, Em este îmbufnată şi răutăcioasă. în plus, ni lfea reuniune cu colegii de facultate se apropie ame-lonţitofŞi *mi propusesem să arăt absolut fabulos şi să debordez de succes, ceea ce acum pare improb.iM pentru că:
(a) probabil o să-mi pierd noul job, fiindcă nu ştiu < un. să folosesc chestia aia „dongle" pe care mi-a d.*t »• tipul de la IT, chiar dacă mi-a şi scris cum se faci»,
(b) se pare că îmi cresc favoriţi î la Robinson Crusor, li» timp ce din creştetul capului îmi cade părul cu <i»a mada. Serios, ce fel de Dumnezeu milostiv ar f«< •• femeile de vîrstă mijlocie bărboase Şl chele?

îţi scriu astea de pe telefon, într-un tren ff aglomemi Sper să aibă logică. Te rog, putem să amînăm plimb.im.» cu cîinii pe mîine sau duminică după-amiază? Leriny nu o să mă ierte niciodată!
Kate x
From: Sally Carter To: Kate Reddy Subject: Secret vinovat
Dragă Kate, te rog să nu-ţi faci reproşuri. îmi dau seanu cît de obositor trebuie să fie să te obişnuieşti cu noua rutină. Toată lumea de la Revenite la muncă aşteapt» cu nerăbdare să afle cum îţi merge. îţi dai seama că i*>H vedeta femeilor de vîrstă mijlocie care îşi caută de lucmi Pot să te îndemn din nou să-ţi faci programare la gin» cologul din Harley Street, cel de care ţi-am zis? Să >IM că salvează vieţi. Eu aveam

hipotiroidism nediagnostl« ai şi mă simţeam epuizată şi muream de frig de trei ani >i îmi cădea părul. Acum iau tiroxină în fiecare dimineaţă dar tot trebuie să port multe straturi de haine, dup.t cum poate ai observat.
Cît despre eseul lui Emily, te rog să nu te simţi vinovan Faptul că părinţii fac temele copiilor este micul secu i vinovat al clasei de mijloc. Ba chiar a fost nobil din part«[1].» ta că ai muncit singură. Oscar a zis că mama prietenului lui, Dominic, a plătit o absolventă de engleză de la Ut l o mică avere ca să-i facă temele lui Dominic, fiindcă « I e prost făcut grămadă, nu ca Emily. Se pare că pu>m ruşi de la St Bede's nici nu se gîndesc să-şi facă singuii temele. Au cîte un meditator pentru fiecare materie. I ste o afacere în toată regula.
Antonia a început să se poarte oribil cu mine cam pe la paisprezece ani şi nu s-a oprit pînă la douăzeci şi doi. Şi acum mai are momente! Emily o să se întoarcă la tine, ai răbdare. Crede-mă, nu ai de ce să-ţi faci griji pentru reuniunea cu colegii. Ai realizat mult mai multe decît majoritatea dintre noi. Din experienţa mea, ocaziile astea provoacă întotdeauna panică şi o părere proastă despre sine, dar pe urmă te duci acolo şi chiar te simţi bine. Kate, eu cred că ar trebui să faci ceva de ziua ta. Ştiu că vrei să te prefaci că nici nu există, dar dacă nu o serbezi, s-ar putea să te simţi tristă şi să regreţi. Te rog să-mi zici dacă pot să organizez ceva, oricît de mic. Am mult mai mult timp liber acum şi chiar mi-ar face plăcere. Eram bună la petreceri într-o altă viaţă.
In lume există atîtea lucruri sumbre şi cred că ar trebui să ne bucurăm de cele bune şi vesele oricînd putem. Coco zice ham!
Sally xx
11.01: Mulţumesc cerului pentru Alice! I-am trimis un SMS să o anunţ că întîrzii, iar ea m-a acoperit In şedinţa de dimineaţă zicînd că am o întîlnire la micul dejun cu o persoană de contact foarte promi- ţAtoare. Ba chiar mi-a trimis mesaj cu detaliile peruanei imaginare cu care nu m-am întîlnit. Fata asta • h iar are potenţial.

Lăsînd de-o parte întîrzierea, totul merge conform I>1 anului în Proiectul „Femeie de aproape cincizeci de ani, sub acoperire". Cu excepţia bufeului pe care lacmai l-am avut în biroul lui Jay-B. M-am prefăcut rA era o reacţie alergică la beţişoarele parfumate cu M romă de lămîiţă de pe masă. Acum m-am refugiat la toaletă şi îmi apăs o sticlă de apă rece pe obraji pînă cînd dispare fierbinţeala.

Cînd ies din cabină, dau cu ochii de Alice, care MC machiază. O îmbrăţişez strîns ca mulţumire că m-a acoperit.

— Nici o problemă, Kate. De obicei, eu sunt cm care întîrzie, zice ea.

Alice poartă aceeaşi rochie vişinie şi acelaşi sacou gri pe care le-a purtat şi ieri, aşa că trag concluzii evidentă că

şi-a petrecut noaptea la prietenul ei. Ar* o relaţie cu Max cu care cînd e împreună cînd im mai e, de cînd erau la şcoală, sau aşa mi-a zis m Incredibil de arătos, dintr-o familie bogată, a foni model la un moment dat, încă nu s-a hotirît la un job anume, îşi petrece vacanţele în Maldive şi Vnl d'Isère cu părinţii. Cînd mi-a arătat poza lui Mm pe telefon, mi-am dat seama că era o invitaţie să mrt plec în faţa perfecţiunii lui de zeu, aşa cum este clar că face Alice. Ce am văzut eu era un băiat inutil «Iw frumos, răsfăţat, trecut prin şcoli private, care n-aude gînd să se angajeze la nimic, cu atît mai puţin faţă de o fată care l-a idolatrizat de cînd avea cinci sprezece ani.

Cîţi ani o fi avînd Alice? Douăzeci şi opt? Treizeci? Cu părul ei lung, blond, şi cu ochii albaştri candi/1, cercetători, seamănă ca o picătură de apă cu tiza <-l din Ţara Minunilor. Unul dintre cele mai grele lucrun de cînd m-am întors la serviciu este să văd toni«- femeile astea mai tinere la care încă mă gîndesc cw la mine. Dar cînd o zăresc pe Alice în oglindă, mu dau seama cu durere că eu nu mai sunt ca ea. Chipul ei trandafiriu este neatins de nopţi nedormite sau de certuri aprinse cu adolescenţi; silueta ei este suplrt ca o trestie, aşa cum era şi a mea odată, şi asta fîn» eforturi, fără nevoia de a face sesiuni dure la sal A de două ori pe săptămînă cu Conor şi fără budim A sau brînză. Niciodată.

Ce vede Alice cînd se uită la mine? O femeie mul în vîrstă (nu ştie cît de în vîrstă), dar care se ţin«- destul de bine, bănuiesc. Deşi habar nu are care ohIo costul; şi de ce ar trebui să ştie? Cînd aveam o faţA şi un corp ca ale ei şi presupuneam că tinereţea VII dura veşnic, nici eu nu m-am gîndit vreo clipă In asta. Vă rog eu, nu mă lăsaţi să devin una dintra
Miloroanţele alea invidioase, ca Celia Harmsworth, ■ lirectoarea de Resurse Umane, care mi-a făcut zile lupte cînd eram de vîrsta lui Alice. Vreau să-mi "iinţin surorile! Sunt unele lucruri pe care nu le invidiez, totuşi. Cum ar fi relaţia ei care azi e, mîine nu mai e cu Narcis şi oglinda lui.

— Am rămas la Max aseară, recunoaşte Alice cu un zîmbet melancolic, de parcă mi-a citit gîndurile.

— Am bănuit, zic eu nonşalant, scoţîndu-mi rujul, In rîndul meu. Nu-ţi ţii nişte haine de schimb la el?

Ridică din umeri.

— Max e cam ciudat cînd vine vorba să-mi las lucruri acolo.

— Serios?

(Oo! Nu-mi place cum sună asta.)

— Mda. De obicei, stă el la mine, dar azi-dimineaţă nvca tenis.

— V-aţi gîndit să vă mutaţi împreună? Adică, Nunteţi împreună de mult, nu?

Alice îşi dă ochii peste cap.

— O, Max este iremediabil. Zice că mă iubeşte, nu poate să

trăiască fără mine, bla-bla-bla, dar nu cMte gata să-şi ia angajamentul.

— Ştii ce zice Beyoncî? Dacă-i place, ar trebui *A-ţi dea un inel.

— Of, Kate! face Alice o grimasă. Parcă ai fi mama. în ziua de azi, bărbaţii nu mai sunt aşa. Nu au nevoie «A se aşeze la casa lor.

— Dar tu? Trebuie să te gîndeşti la tine, Alice.

Asta este problema cu fetele din generaţia lui Alice. VAd un anunţ la metrou despre îngheţarea ovulelor 91 cred că biologia a fost învinsă, iar sarcina, amînată In nesfîrşit. Este o păcăleală, iar clinicile de fertilitate unt pline de victimele ei, care plătesc mii de lire ca *A recreeze ceea ce Mama Natură le-a oferit gratis.

Să-i ţin discursul lui Alice? Ei, ce naiba! îi spun litierei mele colege că am văzut prea des tiparul Anta ca să iasă bine. Fata iese cu acelaşi tip pînă aproape de vîrsta de treizeci de ani, îl aşteaptă pe
el să ducă relaţia la nivelul următor. Tipul nu un oboseşte, fiindcă primeşte sex cu regularitate şi mîn care gratis, iar bărbaţii nu iniţiază nimic dacă nu vor sex sau mîncare sau dacă nu insistă femeia. Pi» urmă, la treizeci şi unu de ani, el se îndrăgosteşti' de una mai tînără, mai proaspătă şi mult mai imprr sionată de el. în cîteva luni, sunt căsătoriţi şi aşteaptrt gemeni - întotdeauna gemeni - şi el îi trimite un e-mail fostei iubite să-i spună cît este de recunoscătm că l-a ajutat să se maturizeze şi să-şi dea seama <•« vrea cu adevărat de la o relaţie. (Păi, mersi. N-m pentru ce!) Acum fata trebuie să-şi găsească alt tip cu care să facă un copil.

— Dar asta nu o să se întîmple peste noapte iţi ea chiar trebuie să încerce în următorii doi ani, în caz că are probleme să rămînă însărcinată. Pacoste«« este că bărbaţii fug mîncînd pămîntul de femeii«' care emit semnale de „hai să facem copii", îi zic Iul Alice. Deci, practic, e vorba de Catch 32.

îşi scapă aplicatorul de mascara în chiuvetă, cu gura înţepenită în forma aceea de „O" pe care o fiu fetele cînd se concentrează la machiaj.

— Parcă se numea Catch 221 zice ea.

— La bărbaţi, poate. La femei, e catch 32, vîrsl«« pînă la care chiar ar trebui să-l fi găsit pe tatAl potenţial al copiilor tăi. Altfel, şansele să ai copil încep să scadă de la o lună la alta.

— Uau! încerci să mă sperii, tuşă Kate?

în ochii aceia albaştri zăresc ironie, dar şi o scîntei« de frică.

— Nu să te sperii, Alice. Doar îţi dau informaţiil«> de care ai nevoie ca să alegi bine, draga mea. Mm ţii minte cînd ţi-am zis că trebuie să verifici mermi înainte ca să ştii dacă cineva prezintă încredere?

— Am crezut că te referi la clienţi, la nu iubiţi

— Principiul e acelaşi. înainte de a investi în bA« baţi şi în clienţi, ar trebui să-i evaluezi din punct <l" vedere al decenţei, probităţii şi viabilităţii pe terni« «• lung. Gata, aici se încheie lecţia. Scuze, Alice, doar • A am văzut prea multe fete lăsate cu ochii în soare •Io nenoro... Prefă-te că n-am zis nimic. Sunt sigură că Max nu este aşa. Mergem să pregătim prezentarea aia pentru Brian, baronul fabricii de bere din Bolsover?

Alice nu mă aude. Are mîinile băgate în noul uscător I lyson, care este atît de puternic, încît îi face pielea «A se mişte ca apa. Arunc o privire la propriile mîini: lipna de elasticitate este un semn de îmbătrînire pe urc nu poţi să-l ascunzi. Ah, mîinile şi gîtul, declinul I ulsului autentic.

în timp ce Alice îşi ia poşeta, zice că Jay-B a menţionat mai devreme la şedinţă că vrea să mă duc să-l v ■ rtjesc pe Grant Hatch, nu ştiu ce consilier financiar luirosan. Dacă l-am atrage, ne-ar aduce venituri imense.

— Se zice că Hatch este un coşmar. Probabil Jay-B limr are încredere în tine, spune Alice zîmbind cu •uihînţeles.

Pentru prima dată, îmi dau voie să gîndesc: poate n să reuşesc. Poate că totul o să fie bine.

From: Kate Reddy To: Candy Stratton Subject: Tu

Bună, draga mea. La muncă e bine. Cred că, încet-încet, il cuceresc pe Băiat. M-au lăsat să fac o prezentare pentru un oligarh rus. O piticanie acră. Exact genul tău. Pe la Jumătatea prezentării, toată lumea mi s-a întors cu fundu-n sus, sau mai bine zis, o lume întreagă s-a scurs din partea din faţă a fundului meu (apropo, aşa zic britanicii la vagin). Am crezut că mor sau măcar că fac un avort. înspăimîntător. Chiar trebuie să-mi fac programare la ginecolog. Cică i se zice Dr. Libido! Poate că mă face el umană din nou. Sper şi eu.

Superveştile despre prietenul combinabil, care nu este criminal în serie. N-ai mai avut un soţ de cîteva minute. Mai ştii rochia aia verde de satin, pe care am purtat-o la ultima ta nuntă? Păi, voiam s-o port la reuniunea cu colegii. Mult prea strîmtă. Trăiesc cu iaurt degresat <n cireşe şi Cola dietetică.

Durează aşa de mult să scap de afurisitele astea <U kilograme. Menopauza asta e nasoală rău. Ai vreo sugeMir care să nu implice un bisturiu?

K xxx

P.S. Am primit un e-mail de la Jack A.

From: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!

Futu-i, Katie, pe bune? Măreţul zeu al iubirii, ABELHAMMIH care putea să-ţi provoace un orgasm vorbind despre pi* ţurile mărfurilor din Cleveland? Cum de nu mi-ai ZIS? Ce a scris? Ca să încapi în rochia de reuniune, ai nevoie de o liposuc ţin Vaser, care să te scape de pungile de grăsime. Nu-i mau» brînză. Ţi-o faci în timpul prînzului, îmi pare rău pentru ce

s-a întîmplat cu hemoragia <l«< la palatul oligarhului. îh! Se întîmplă. Cînd i-am zis Iul Larry că am ajuns la menopauză, a spus:„Slavă Domnului! Gata cu menstruaţiile alea care semănau cu locul un*l crime".
Bineînţeles că am divorţat de nesimţitul ăla.
Scrie-mi ACUM. Trebuie să ştiu ce a zis Jack.
XXO C
P.S. Partea din faţă a fundului? Ce dracu'?
From: Kate Reddy To: Candy Stratton Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!
Nu am deschis e-mailul de la Jack. Prea periculos.
From: Candy Stratton To: Kate Reddy Subject: JACK S-A ÎNTORS!!!
Deschide cutia, Pandora! Care-i cel mai rău lucru c/u»' se poate întîmpla?
From: Kate Reddy
To: Candy Stratton
Subject: Un anumit american
Păi, aş putea stîrni sentimentele pentru un anumit american, pe care le-am reprimat cu succes timp de şapte ani. Şi nu vreau să simt asta din nou pentru că atunci mi-aş da seama cît de puţine simt în ultima vreme, ceea ce ar fi incredibil de trist. Am aproape cincizeci de ani şi m-am resemnat că nu o să mă mai placă nimeni niciodată sau n-o să mă mai sărute pe buze şi că n-o să mai fac sex niciodată, cu excepţia Revelionului şi a zilelor de naştere, ceea ce e OK, de fapt. Nu sunt nefericită.
K xx
Am trimis e-mailul. Ştiu, la asta îi zice Emily TMI", adică Prea Multe Informaţii. Dar am apăsat oricum pe Trimite. Prietenii vechi sunt printre puţinele lucruri bune pe care le aduce îmbătrînirea. Nu poţi oi ai prieteni vechi cînd eşti tînăr, nu? Toţi prietenii • ore merită au rămas aproape şi poţi să le spui cam orice. Candy mă ştie aproape la fel de bine cum mă l iu eu. Dar a greşit în privinţa mea şi a lui Jack. Uşa a fost închisă pentru totdeauna. S-o deschid acum or fi o nebunie. Ca nevasta lui Lot, nu aş mai putea privi înapoi.
From: Candy Stratton
To: Kate Reddy
Subject: Un anumit american
Obiectez, onorată instanţă! „Nu sunt nefericită" nu este acelaşi lucru cu „Sunt fericită". Deschide e-mailul. Şi programează-ţi liposucţia.
XXO C
Nici nu mă gîndesc. Trebuie să fiu puternică. Uorulez mesajele primite pînă cînd îl găsesc pe cel ni'deschis de la Jack. Mă uit la el o vreme, pierdută pr gînduri, cu cursorul plasat deasupra butonului «Ir ştergere.
20.09: Am supravieţuit o zi întreagă la serviciu nunmi cu trei pachete de gumă Juicy Fruit şi un măr. Suni o divă cînd mi-e

foame. Nu mă ajută nici că Richanl a hotărît să gătească ditamai oala de paste din făinft integrală la cină.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi pun şi ţie, Kat<>' Trebuie să-ţi păstrezi forţele, dragă.

De ce nu înţeleg bărbaţii dietele? Parcă Rich mim submina dinadins hotărîrea de a încăpea în rochiu verde.

— Am budincă cu melasă şi şarlotă, adaugă trfl dătorul.

— Mmm! exclamă Ben. Mami de ce nu mănînc A nimic?

— Mami ţine dietă pentru reuniunea cu colonii de facultate, zice Emily întinzîndu-se după salatA Trebuie să arate sexy pentru că o să se întîlneam A cu toţi tipii care o plăceau cînd avea nouăsprezece ani

— Mami, sexy? Mami, sexy? repetă Ben, testAml acest concept străin.

— Mama voastră chiar a fost sexy, zice Richanl Este sexy, adaugă el repede. Eşti sigură că nu vin o chiflă de secară la salată, Kate?

— De cîte ori să-ţi zic? Nu mănînc carbohidraţi

(Roy, te rog să-mi aduci aminte. Trebuie să /<«< programare pentru liposucţie într-o zi la prînz, ni să încap în rochia verde. Să preiau controlul asupn • corpului, minţii şi sentimentelor mele. Şi asu/nn Inbox-ului.)

Aş putea doar să trag cu ochiul la e-mailul dr In Jack. Ce ar putea să se întîmple? NU, ţi-e nunu l»« femeie, slăbiciune[1]! NU deschide e-mailul de la Jm h

1. în original, fraitly thy name is woman, W. Shakespom •> Hamlet, Actul I, scena 2, în Opere complete voi A, trad. Leon D. Levitchi şi Dan Duţescu, p. 335, Edil im« Univers, Bucureşti, 1986 (n. red.).

il0,38: îmi caut laptopul să mai fac cîteva cumpărături ptntru Crăciun cînd aud o voce familiară dinspre Mimera de zi. N-are cum. Mama?

Emily şi Ben stau pe canapea, cu Lenny înghesuit Intre ei, şi vorbesc cu mama pe Skype de pe compu- Iwrul meu.

Emily zîmbeşte şi-mi face semn să mă apropii.

— Mami, hai să o saluţi pe buni. Noul prieten al mrttuşii Julie tocmai i-a arătat cum să folosească Skype.

— A, bună, mami.

— Bună, Kath, draga mea. MĂ AUZI?

— Da, mamă, te auzim bine. Nu-i nevoie să strigi. Eşti bine?

— Foarte bine, dragă. Ţi-am lăsat nişte mesaje |MI telefon în legătură cu Crăciunul. Cred că îi fac i i'/ervare lui Dickie la adăpost. Uite ce chestie, pot
ii te văd de parcă ai fi la televizor.
— Hei, buni, care-i treaba în cartier? Ce meu învîrţi? Ăsta e Ben, bineînţeles, care este mai mult ironic
•încît respectuos cu bunica lui iubitoare, lucru pe care •MI nici nu l-aş fi conceput cînd eram copil. Ce mă inervează este că scapă basma curată cu asta. Iar ■ m mă enervează şi mai tare este că mamei chiar îi place să fie tachinată.

— Cartierul meu este minunat, Ben, mulţumesc. Am plivit şi

am plantat mult în grădină şi...

— Ai plantat iarbă, buni? Poţi să iei doi ani pentru mil a. Dar, dacă eşti la prima abatere, ai şanse să scapi.

Ben şi Emily mimează o persoană în vîrstă, politi- niiiHă, care fumează un cui: sprîncenele ridicate, !>wzele ţuguiate, degetul mare şi arătătorul descriind un O delicat.

Emily chicoteşte ca un bebeluş de doi ani. Profitînd I« moment, îi strigă:

— Cum e intemetul, buni?

îi arunc o privire furioasă, dar degeaba.

— O, e nemaipomenit. Dacă nu sunt atentă, îmi inAnftncă toată ziua.

— Mortal! zice Ben.

— Ce-i mortal? Iar eşti bolnavă, Emily? Ştii, cilml nu te simţeai bine, ţi-am zis să te duci la doct ui draga mea...

— Suntem bine, buni, toţi suntem sănătoşi, ni» punde Emily tăindu-i elanul mamei mele înainte «A se lanseze în subiectul ei preferat de îngrijorare, alun. i cînd nu-i face concurenţă Dickie. La ce fel de luci un te uiţi on-line?

— Am găsit o sumedenie de site-uri despre pinii i şi vedetele cu care seamănă. Astea au fost foait* bune. Dar cum vorbesc acum cu amîndoi nepoţii yi amîndoi sunteţi experţi în computere, ia spuneţi mi cum ajung pe Bookface?

La asta, copiii mei nu se mai stăpînesc. Se ţiu unul de altul într-o veselie incontrolabilă şi cad <1* pe canapea. Lenny începe să latre.

— A, mami, de fapt se numeşte Facebook, hotănim eu să ajut.

— Aşa, da. Mavis, adică nepotul ei, Howard, zic» că e minunat şi acum e şi ea acolo.

Nu am cunoscut-o niciodată pe Mavis, dar în ultimii doi ani, din cine ştie ce motiv, a devenit un ornrul al cărui cuvînt devine literă de lege pentru mu mu Dacă Mavis i-ar recomanda întîmplător mamei cftlA toria în spaţiu cînd s-ar întîlni în Tesco, mama ni trimite imediat un plic recomandat la NASA, prin care ar cere mai multe informaţii şi datele de plecau

— Eu nu sunt aşa de sigură, mami.

— Ba e foarte folositor, draga mea. îţi aminteai» zilele de naştere şi, la vîrsta mea, eu am nevoie NA mi se amintească. Dar ce nu ştiu eu este dacă trebui« să-ţi pui faţa pe computer.

— Poţi să-ţi pui orice parte a corpului, buni, zic« Ben răutăcios.

încerc să-i dau una, dar se fereşte. Emily şuieri şi, cînd se repede spre el cu mîinile ca nişte ghem » mînecile bluzei i se ridică descoperindu-i braţele. <'», acum are zgîrieturi şi pe braţe? Or fi de la accidentul de bicicletă?

Ben ne priveşte cu un aer triumfător, după ce a rnişit să ofenseze pe toată lumea.

Apoi, ca de obicei, forţează limitele şi adaugă:

— Pînă şi fundul...

— Mami, nu e vorba de asta, îl întrerup eu pe Mon. Doar că,

odată ce intri pe el, s-ar putea, ştii...

— S-ar putea să ce, dragă?

— S-ar putea să vezi sau să afli lucruri nu tocmai plăcute despre oameni.

încerc să-i zîmbesc timid lui Emily. Ea se uită în pămînt.

— O, sunt mai dură decît par, draga mea.

Asta este foarte adevărat. Aş vrea să pot spune m elaşi lucru şi despre mine.

— Apropo, continuă mama, căutam simptome medi- nile, sunt aşa de multe locuri unde vezi...

— Nu face asta, mamă! Este de-ajuns să începi MI poţi să te sperii foarte uşor.

— O, ştiu. Verişoara lui Mavis, Val, avea o iritaţie MI a căutat on-line şi acolo zicea că poate a făcut cancer.

— Exact despre asta vorbeam şi eu.

— Cred că nu s-a simţit ca-n cer, zice Ben tare.

— Ben! Te avertizez!

— Ce-ai zis, obraznicule? rîde mama.

— Ziceam numai că sper că nu eşti bolnavă, buni, răspunde el mimînd o cuminţenie respectuoasă.

Emily îşi bagă două degete pe gît chiar în faţa lui.

— Ai păţit ceva, Emily, scumpo? Arăţi cam lividă. Nu ţi se pare palidă, Kath? Sper că nu exagerezi cu venala, draga mea.

— Sunt bine, buni, nu-ţi face griji, răspunde Em repede.

— E bine, mami. Lumina de aici nu este foarte puternică. încă nu am rezolvat cu partea electrică.

— Tot polonezul ăla Peter se ocupă?

— Da, Piotr, exact. O să termine pînă ajungi tu, ilr Crăciun.

— Minunat. Nu ştiu dacă să-l aduc pe Dickie, Kath. lini fac griji că o să-ţi strice covoarele.

Respiră adînc, Kate.

— Nu o să le strice, mamă. Serios, nu-ţi face griji din cauza asta. Vino şi simte-te bine, atît.

— Trebuie să plec acum. Am o prăjitură cu nuci III cuptor. E pentru strîngerea de fonduri de mîine-dinu neaţă. La ultima s-au adunat şaizeci şi patru de lin Pentru Ajutaţi-i pe cei în vîrstă.

Zice ea, care are aproape şaptezeci şi şase de am

— Sună minunat, mami. Ai grijă de tine!

— Şi tu la fel, draga mea. Mă bucur mult că v-am văzut pe toţi. Emily, Ben. Nu-i aşa că tehnologia asi n este extraordinară? Noapte bună şi Doamne ajută!

O clipă, cît chipul bunicii lor dispare de pe ecran, Emily şi Ben stau de o parte şi de alta, cîte unul lîngă fiecare sîn, la fel ca atunci cînd erau mici Sunt grei acum, prea grei, dar nu le zic să se mut«- Rămînem aşa puţin, în semiîntuneric, ţinîndu-im strîns în braţe.

— Buni se simte mult mai bine, zice Ben, spărgîm! tăcerea.

— E tare puternică, nu-i aşa, mami? întreabă Emilv

— Da, sigur că e, răspund eu rugîndu-mă să am dreptate.

Bunica voastră este incredibilă.

Ce mult o iubesc copiii! Cum şi ea îi iubeşte |><> ei. Cea mai dulce şi simplă dragoste dintre toate. Nu l nu vreau să mă gîndesc că era s-o pierdem acum patru ani, cînd a avut atacul de cord, sau cum va fi pentru noi toţi cînd ea nu va mai fi.

21.36: După o luptă on-line de o oră, am reuşit hA comand cadoul lui Ben. Şi e în stoc! Există un Dumnezeu dacă nu chiar un Moş Crăciun. Moş Crăciun al nosti 11 e plecat la un seminar de vizualizare cu domnişoan» Ţăcănita Plafar.

22.20: Mă holbez la mine în oglinda din baie. Dup» şase sau şapte săptămîni de aplicat plasturi cu teston teron, printre efectele secundare se numără:

(a) porţiuni aspre, rugoase, pe faţă;

(h) creştere şi îngroşare alarmantă a firelor de păr existente de-a lungul bărbiei şi al gîtului. Fire subţiri şi negre de păr apărute recent în jurul - o, ce îngrozitor - sînilor!

(c) iritabilitate şi reacţii furioase la orice bagatelă;

(d) înjurături ca de birjar;

(e) chef de a face sex cu aproape orice: mobilă, uneltele de prin casă, meşterul polonez.

Oare bărbaţii aşa se simt tot timpul? Dacă da, II lunci de ce îi lăsăm pe ei să conducă lumea?

Miezul nopţii: Cînd închid lumina, primesc un e-mail «Ic la furnizorul cadoului lui Ben.

Bună seara, Kate,

Scuze pentru întîrzierea livrării. Ni s-a epuizat stocul, dar aşteptăm să primim altul pe 29 decembrie. Atunci îţi vom trimite comanda cît mai curînd posibil. Crăciun fericit!

Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Emily către Kate

Mami, scz k am fost naşpa azi. Mersi k mi-ai adus foaia la şcoală. Pot să chem 70 la petrecerea de Crăciun în loc de 50? Te iubesc xx

CE PETRECERE DE CRĂCIUN? (Roy, am fost i/r acord cu vreo petrecere de Crăciun ?)

Zonele ac.eH.eQ încăpăţînate

NOIEMBRIE

Nici iadul nu-i atît de înspăimîntător ca o femei«'[1] care are cinci kilograme în plus cu mai puţin d<- •• săptămînă înainte de reuniunea cu colegii de facul tate. Pur şi simplu, nu eram pregătită să dau ochii cu iubiţii din tinereţe arătînd ca o şleampătă de vîrulA mijlocie. Intr-o lumină avantajoasă, pe vremuri puteam să trec drept Nicole Kidman. Acum arăt mai degrnU ca doamna Doubtfire. Nu îmi promisesem eu c-o nA abordez momentul acesta definitoriu ca un om matm care îşi acceptă corpul şi vîrsta de patruzeci şi nourt, aproape cincizeci de ani? în floarea vîrstei, o mîndi a supravieţuitoare, marcată de curgerea şi turbulenţi I" timpului, sigur, şi care nu trebuie confundată cu ful« aceea cu chipul proaspăt, care priveşte aşa de îngrijorai rt din poza de boboc. Avea dreptate să fie îngrijorata încă avea

tunsoarea aceea îngrozitoare de paj, pe cam i-o făcuse Denis de la frizeria din cartier, bazată Im linii mari pe tunsoarea lui Lady Diana. în linii foario mari. îmi dădea un aer de menestrel medieval. NA

1. în original, „Hell hath no fury like a woman". Aluzii- In un vers din tragedia lui William Congreve, The Mourn mu Bride. Versul complet: „Hell hath no fury like a wontna scorned" (nici iadul nu-i atît de înspăimîntător ca n femeie batjocorită) (n. red.).

IUI aveţi niciodată încredere într-un stilist nordic pe nume Denis, care îşi pronunţă numele D'knee. Ca în i Antecul lui Blondie.

Deci credeam că sunt pregătită pentru reuniune. IVegătită să văd oameni pe care nu îi mai văzusem «li* un sfert de secol - Doamne, mai mulţi ani decît nveam cînd ne-am cunoscut. Mă conservasem bine, mm e expresia aceea oribilă. (Conservată ca ce? Ca murăturile? Ca peştele? Oare tinereţea, la fel ca li netele, poate să se coacă şi să nu fie lăsată să putre- ■•ască?) Aveam un job nou, o casă veche plină de potenţial", doi copii adolescenţi care nu faceau puş- i Arie şi o căsnicie fericită. (Ei, o căsnicie. Adică, cine «re o căsnicie fericită?) Aveam o situaţie bună. Pînă mu probat rochia.

Ştiţi cum te bazezi pe o anumită rochie sau ţinută ni să faci faţă unei ocazii de care îţi este foarte frică? <!And am început să lucrez în centrul financiar al l.ondrei, mi-am cheltuit fiecare bănuţ pe un costum do firmă la Fenwick's. A meritat toţi banii. Armura inea Armîni. Mă îmbrăcam cu costumul acela dimineaţa ca un cavaler care se pregătea pentru turnir. Materialul bleumarin, jerseu, cred, era moale, dar ••roit perfect, strîns în talie, însă asigurîndu-mi din plin protecţia şi în faţă, şi în spate. Mă simţeam invincibilă în costumul acela, ceea ce mi-a prins bine, nvînd în vedere la ce focuri m-au supus colegii în primele zile. Niciodată nu mă înduram să dau cos- lumul acela. Apoi, o organizaţie de binefacere, Dress lor Success, a rugat femeile care aveau funcţii de • onducere în firmă să doneze haine unor femei care încercau să revină în cîmpul muncii. Eu am donat costumul meu bleumarin. M-am gîndit că va ajuta m mod miraculos o altă fată speriată care trebuia MA pară curajoasă.

Pe vremea aceea, nici nu mi-a trecut prin cap că, intr-o zi, şi eu o să devin o femeie anxioasă care încearcă să revină în cîmpul muncii. Cercul vieţii, nu?

Hainele au puterea asta, motiv pentru care îmj alesesem ţinuta pentru reuniune cu atîta grijă. O rochi* verde smarald pe care dădusem o grămadă de ba tu pentru cea mai recentă nuntă a lui Candy, în Hampton* Richard a refuzat ferm să meargă. „O să merg In următoarea", a zis el. (Lui Richard nu îi place filozolm lui Candy de „cu cît mai mult, cu atît mai bine" tu ceea ce priveşte bărbaţii şi viaţa, în general.)

La vîrsta mea, ai nevoie de ajutor ca să ridici şl să separi, ca să nu mai zic de întins. Rochia venii smarald era

apogeul ingeniozităţii în materie de rochii, un miracol al ingineriei structurale. îmi punea sînii şi abdomenul la locul lor de acum douăzeci şi cinci de ani.

Cel puţin doi foşti iubiţi care aveau să fie la reuniuni' mă văzuseră goală între 1983 şi 1986. Voiam ca sînii mei să se afle măcar vag în zona în care îi văzusem ei ultima dată.

Dusesem rochia verde smarald special la curăţA toria Five Star din Islington, care oferă şi servicii de călcare la abur şi finisare manuală. Arunca reflexii în nuanţa Jad gelos" în crisalida ei de polietilenA, atîrnată pe uşa şifonierului. Eram pregătită penlm reuniune, o da, eram! Şi pe urmă am probat rochm

Fermoarul a scrîşnit din dinţi şi a urcat vreo trei centimetri, dar a refuzat să se mişte peste colacul de sub talie. Cu punga aceea marsupială rămăsesem de la a doua sarcină. Nu avea să dispară nici dacA trăgeam de material, nici dacă mă rugam. Costumul de modelare nu-mi era de nici un ajutor.

— Ai o mulţime de alte rochii, dragă, a zis Richnnl de parcă numărul lor putea să mă aline cumva.

— Eu pe asta vreau s-o port! am ripostat eu trîntind uşa băii şi dînd drumul unui torent de lacrimi fierbinţi pline de umilinţă, în faţa oglinzii.

Gata cu acceptarea matură a corpului meu de patru zeci şi nouă de ani şi jumătate. Aveam să încap in rochia aceea pînă sîmbătă chiar cu preţul vieţii.

Aproape l-am plătit.

Luni, 11.03: Fir-ar, ce ghinion! Jay-B mă cheamă în i-iroul lui chiar cînd intenţionez să mă strecor afară neobservată, să sar într-un taxi şi să trag o fugă m partea opusă a oraşului pentru „procedura" mea planificată cu grijă. îmi zice că întîlnirea mea din ilupă-amiaza asta cu Grant Hatch este crucială.

— Ştiu că eşti conştientă că Hatch are una dintre ■ ale mai mari firme de consiliere financiară, Kate. A devenit multimilionar prin propriile forţe, este un i lient dificil, dar a lucrat aici ca trader acum cîţiva uni. Dacă reuşim să-l convingem să ia fondul nostru |M< platforma lui, ştii tu, să ne recomande clienţilor lui, atunci ne-am aranjat pe viitor.

— înţeleg, zic eu. Ar fi super să-l atragem de partea noastră. Dar mă întrebam de ce mă trimiţi pe mine? Adică, sunt flatată, numai că eu sunt nouă aici şi «unt alţii mai experimentaţi.

(Te rog, te rog, fa ca Jay-B să trimită pe altcineva III întîlnirea asta, fiindcă eu încă o să fiu în recuperare ilupă liposucţia de la prînz!)

Lui Jay-B îi tresare un obraz. N-o să mă lase să scap.

— Păi, se pare că l-ai fermecat pe Velikovski, Kate, iur Grant e cam crai.

O, Doamne! Unul dintre cele mai ameninţătoare ■ uvinte pe care le poţi auzi despre un client.

— Hai să zicem aşa: cred că tu ai ce trebuie ca «rt-1 faci fericit pe Grant. N-o să te mint totuşi. Este un diamant neşlefuit.

încă două cuvinte ameninţătoare, pe lîngă primul. Ibt ce mai lipseşte acum este un criminal în serie.

Mulţumindu-i călduros lui Jay-B pentru această oportunitate fantastică cu craiul diamant neşlefuit, mă retrag în viteză cu spatele din biroul lui, practic tnclinîndu-mă ca una dintre cele treizeci şi nouă de neveste ale regelui Siamului. Apoi, înainte să aibă ocazia de a mă chema înapoi, o iau la fugă afară din i Irtdire şi spre staţia de taxiuri.

11.33: Pe drum spre Knightsbridge, primesc un e-irull de la Debra. (Subiect: Impuşcă-mă!) Zice că erii ««■ copiii în vacanţă în Marrakesh cînd i-a trimis umil neurolog foarte promiţător pe care îl cunoscuse p* un site de întîlniri un SMS cu „Tocmai am mînmi cel mai minunat tajine".

Din nefericire, şi iară ca Deb să-şi dea seama corectorul automat i-a schimbat „tajine" cu „vagin" Zice că a fost surprinsă cînd neurologul a devenii brusc foarte dornic şi i-a răspuns cu cîteva mewd» fierbinţi despre cum ar vrea el să-i guste tajine ul Acum nu ştie ce să facă.

Kate, chiar îmi place tipul ăsta. Ar putea fi Alesul. I m* combinabil, sănătos la minte, singur, mă rog, divorţ.n de două ori, fără copii. Ştii că e imposibil să cunoşti |>n cineva fără bagaj. Vreau să-i spun lui Stephen că am mîncat un tajine, nu un vagin, dar acum crede că suni <> bisexuală mişto şi brusc e interesat de mine. Ce să fa< i

Eu de unde naiba să ştiu? Simt un val de irita»«» din cauza lui Deb şi a numeroaselor ei dezastre. Nn pare că am devenit confidenta de serviciu de cînd n început „să aibă întîlniri" - un import american exim perant care a ajuns la modă după ce m-am căsătorii aşa că am fost scutită de asta. Brusc, parcă toni«' femeile de vîrsta mea au din nou cincisprezece mu şi poartă pantaloni sport şi îşi dau cu spray de acop«' rire a firelor albe pe coafurile franjurate, în stil Farml. Fawcett. „Să-i trimit SMS?" „Care este intervalul pol 11 vit după care poţi să răspunzi?" De parcă dragostei ar fi un algoritm.

„O să mă urască dacă nu ne-o tragem la prinm întîlnire?" Acum treizeci de ani, întrebarea era: „O MA mă creadă curvă dacă fac sex cu el prea curînd"" Sincer, nu prea văd unde este evoluţia.

Căutarea dragostei este epuizantă şi în mare pari« ridicolă. Debra s-a făcut de rîs şi de data asta. Intri' timp, e-mailul necitit de la Jack zace în Inbox-ul. Nn

Îl mu şters, aşa cum intenţionam. Dar nu mă uit la nl, mi-am impus asta. Chiar dacă mă cheamă cînd mlorm şi cînd mă trezesc. Şi în majoritatea minutelor luitre cele două momente. Nu ştiu cît o să mai rezist.

Il.fi9: Poate că am renunţat la orice principii femi- nmte rămase şi m-am dus şi am făcut ceva ce am |urat că nu o să fac niciodată, dar măcar acum înţeleg

• I un îşi „revin în formă" toate modelele şi actriţele •lea după naştere. Nu este vorba despre o voinţă ■upraomenească, nici despre alăptat non-stop, shake-uri 'Io spanac sau Pilates, nici măcar despre gene bune <nu despre retuşarea pozelor. Nu, este vorba despre
0 procedură. M-am panicat şi mi-am făcut programare pnntru aşa ceva la o clinică mică şi elegantă dintr-o
1 lAdire înconjurată cu verdeaţă, unde pe vremuri erau «mjduri, chiar lîngă Hyde Park. Candy mi-a scris
• A „liposucţia de la prînz" e floare la ureche. Şi asta ut ut şi eu: o talie subţire ca o floare, ca să mă strecor iu rochia verde smarald pentru reuniune.

Broşura clinicii, aşa de lucioasă că o poţi folosi ui oglindă să-ţi finisezi rujul, promite să netezească Inră durere ceea ce, cu un tact splendid, numeşte ./onele acelea încăpăţînate". în timp ce urc scara ilcschisă vertiginoasă, făcută din bomboane uriaşe <lo gumă mentolată, ştiu că nu ar trebui să fiu aici.

Ce faci, Kate? Frica ta de a arăta şleampătî la iruniune este aşa de mare, iar respectul tău de sine i nte aşa de fragil, încît ai plăti preţul unei maşini ■ Ir gătit John Lewis pentru ca un aspirator care se nhiftuieşte cu grăsime să-ţi sugă colacul de sub talie? Din păcate, se pare că da.

Cele două femei de la recepţia clinicii par însoţi (oare de zbor dintr-o altă epocă, pe vremea cînd /I torurile cu avionul te făceau să te simţi ca un turist «ure călătoreşte în jurul lumii în condiţii de lux, nu ca un sclav la galere, care primeşte o cutie de Pringles In Huprapreţ şi nu are loc să respire. Machiaj imaculat
fixat cu pudră cu sclipici, valuri îmbătătoare de parfum Nu le mai lipsesc decît pălăriuţele acelea stilate, ni insignă, ceea ce e păcat. Mă roagă să iau loc şi îmi oferă o paletă ameţitoare de băuturi. Pentru că iun emoţii, o aleg pe cea pe care o vreau cel mai puţin Ceai de lemn dulce. Ăsta chiar e ceai? Mă gîndem' să-mi schimb comanda şi să cer un cappuccino, corn ce m-ar alina, dar nu, am venit aici să mi se redoli nească zonele încăpăţînate. Probabil că din cau/n cafelei cu spumă au ajuns aşa de încăpăţînate, oricum în sala de aşteptare mai sunt trei persoane şi toate avem grijă să ne evităm privirile. în ciuda dorn rului liniştitor, zen, şi a muzicii ambientale, prezenţi* aici aduce cu ea o ruşine persistentă. Toată lumnt vrea să rămînă tînără, dar nimeni nu vrea să Im prins cînd încearcă să rămînă tînăr cu ajutorul unm artificii. Acesta trebuie să fie secretul nostru vinovnl, la fel de „nedetectabil" ca procedurile făcute la clinicrt Cînd una dintre recepţioniste vine să-l invite In cabinet pe bărbatul care se ascunde în spatele unul ziar în faţa mea, îmi ridic privirea din articolul despra scurtarea degetului mare de la picior (o chestie foarlo la modă, deşi nu înţeleg de ce) şi îmi dau seama cA e un actor celebru. Mă rog, celebru în anii ’80, acum mai puţin. Părul nisipiu a fost pieptănat

viguros apr» spate, poate pentru a ascunde cît de puţin a mai rămîi* Pe vremuri arătos şi impunător, actorul pare acum vulnerabil. Ochii lui albaştri sunt apoşi. Vede că l-am recunoscut - îmi pare rău pentru asta - şi dă uşor şl trist din cap înainte de a se îndrepta grăbit spre o snlA laterală. Pentru ce fel de proceduri optează un bărbat de aproape şaptezeci de ani, nevoit să-şi păstra/«* aspectul? Trebuie să o întreb pe Candy; ea ştie rum multe despre umplerea ridurilor decît Mary Berry
17.43: Se pare că „liposucţia de prînz", care trebuia să fie o procedură simplă şi nedureroasă, nu a foMt nici simplă, nici nu a durat strict cît un prînz. C/ll despre lipsa durerii, închipuiţi-vă o perniţă de aer

Am ieşit de acolo ameţită, înfăşurată în bandaje fl echipată cu un corset de compresie post-chirurgicală, liractic un costum de modelare mai sofisticat.

în faţă la Harvey Nichols, încerc să opresc un i»»xi abia ţinîndu-mă pe picioare, cînd îmi sună telefonul şi răspund.

Fără vreun preambul şi reluînd de unde rămăsese, muma îmi zice:

— Kath, iubita, chestia este că dacă îl aduc pe Dickie de Crăciun, va trebui să vină în maşina lui IVter şi Cheryl şi ştii cum e Cheryl în privinţa asta. Ducă Dickie are un accident? Nu, nu cred că o să risc, iubita. Mai bine stau acasă anul ăsta. O să fie lilne, pot să mă duc la Julie...

Mă prefac că nu prea am semnal şi închid, în taxi, mă gîndesc să iau analgezicele puternice primite de la clinică, dar nu îndrăznesc, în caz că oi nr face să adorm în timpul prezentării. Cum se ou mea instrumentul acela vechi de tortură, cu ace pe dinăuntru? Fecioara de fier? Ei bine, aşa mă simt >f\ eu după liposucţia de la prînz.

Traficul e un coşmar. Prin urmare, întîrzii la întîlnirea de la Hotelul Brown cu Grant Hatch, cunoscut contactelor lui din sectorul de retail drept Brands. l'vident. Mai rău, firma mea a fost cea care a solicitat întîlnirea, aşa că, întîrziind, încep cu stîngul. Nu pot nici să alerg înăuntru împroşcînd cu scuze, pentru rrt Grant este mascul - şi vreau să zic „mascul" în ndevăratul sens al cuvîntului. în plus, după operaţie, i liiar risc să împroşc. Am viziuni cu ceaiul Earl Gray ţilşnindu-mi din găurile liposucţiei ca Fîntîna Trevi. Crunt nu ar fi prea încîntat să afle asta.

Cînd intru în bar, se uită furios la ceas, care are iiiftrimea unui glob cu zăpadă şi mai multe ecrane, « ii cel puţin patru rotiţe în lateral. Probabil ar putea «rt lanseze un atac nuclear asupra Pyongyangului, «lor oare poate să indice ora exactă?

Grant se ridică, flexîndu-şi umerii de parcă s-ar pregăti pentru o bătaie. Este îmbrăcat cu un tricou
Jl
negru, polo, care-1 cuprinde cu greu, şi jeanşi negri, călcaţi excesiv. O huidumă fară nici un fir de păr, ca un Budha care a

schimbat contemplaţia cu capitalism»! şi nu a mai privit în urmă. Disting cu greu partea de sus a unui tatuaj în spatele medalionului de aui de la gît. Vorbeşte cu un accent sud-londonez aşa «Ic puternic, încît te frapează de la primul cuvînt.

— Kate! In sfîrşit! mă salută el cu o voce care-im zgîrie timpanele.

— Grant, zic eu, te rog să mă ierţi. O mică criză la muncă. Chiar cînd voiam să plec. Pieţele au luat-o raz

— Hei, mă întrerupe el zîmbind ca cineva can- tocmai îşi scoate cuţitul, pun pariu că eşti genul »Ir fată care se ocupă cu multe.

A, un libidinos. înţeleg. Jay-B m-a avertizat că Hal» I» este un crai. De obicei, durează mai mult de zece secund«' să-mi dau seama cu cine am de-a face, dar de daln asta alarma de nesimţiţi a sunat chiar înainte ni» mă aşez. Pentru bărbatul ăsta, eu sunt o fată, şi nu o fată oarecare, ci una căreia îi place să-şi umpli- mereu timpul - şi cam tot ce mai are. Preferabil cu libidinoşi ca el. Bun! Unul din ăia. Descurcă-te cu ell

— Da, zic eu. Am programul încărcat.

(Nici n-ai tu habar, prietene! Cînd ai stat tren/ ultima oară facîndu-ţi griji că soacra ta îşi pierd«- minţile, că fiica ta este anxioasă şi că tu ai stomac»d plin de găuri de drenaj după liposucţie? Aş zice crt niciodată.)

— Deci, Kate, continuă el. Ce dracu pot eu să fii« pentru tine?

Mijeşte ochii puţin:

— Sau tu pentru mine?

Ochii lui, nişte mărgeluţe negre, cred că au foni împrumutaţi de la un rechin.

Dă aprobator din cap în timp ce vorbeşte, nu pont«- să stea liniştit. Aproape că mă aştept să o ia la fugn Unul dintre bărbaţii aceia pe care nu te poţi abţin«- să ţi-i închipui ca băieţei care intrau mereu în belele, sau pe mama lui, epuizată la sfîrşitul fiecărei zii«-,
loborîtă de devotamentul ei, îmbătrînită înainte de vreme.

Ne aşezăm - fiecare într-un fotoliu, Slavă Domnului - faţă în faţă, cu o măsuţă la mijloc, şi nu unul lîngă altul.

— Băutură! zice el mai degrabă dînd instrucţiuni ■ încît întrebîndu-mă.

Ezit.

— Ceai, te rog?

— Ne! Ia-ţi o băutură adevărată.

— Tu ce bei?

— Whisky. Făcut de nişte labagii fiţoşi tocmai la ili acu' în Scoţia. Aur lichid, numai că e mai scump. Vrei la fel?

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Probabil nu e prea înţelept, dar am nevoie de o lArie să-mi amorţesc abdomenul găurit.

— Bună treabă, zice Grant. Tu!

— Eu?

— Nu, tu de colo!

Pocneşte din degete, de parcă ar începe un tangou. Doamne! Orice s-ar întîmpla, Kate, să nu dansezi • II bărbatul ăsta! O chelneriţă din spatele meu răspunde în fugă la chemarea lui.

— Da, vă rog, cu ce pot să vă ajut?

Zîmbitoare, anxioasă, politicoasă, posibil dintr-o piră baltică.

— Da, mai adu chestie d'asta. Por dos. Io şi ea. < 'omprendo?

— Da, domnule.

Grant o priveşte îndepărtîndu-se.

— Asta tre' să mai renunţe la covrigi.

Grant a fost consultant financiar. Acum conduce un grup de consilieri financiari - sau, cum îi văd eu, o echipă de ucigaşi plătiţi - ceea ce îi dă acces la o pumă largă de clienţi de la cei oarecum bogaţi la cei iitftt de bogaţi, încît cîinii lor au propriii bucătari. KM Royal intenţionează să fie unul dintre fondurile cAtre care se orientează aceşti clienţi. Mie îmi revine
sarcina deloc de invidiat de a-i spune asta. Cum infoi mezi un astfel de om că vrei să te asociezi cu el şl că ar avea mult de cîştigat din asocierea asta, dm subliniind foarte clar că asta este tot ce vrei? I>* mult nu am mai întîlnit pe cineva care gîndeşte aş« de evident cu ce are în pantaloni.

— Grant, sunt aici să-ţi spun că EM Royal esl«' foarte bun...

— Normal că sunteţi ai dracului de buni!

Scoate un sunet între lătrat şi rîs.

— N-aş fi aici dacă n-aţi fi aşa de ai dracului <ln buni, nu-i aşa, iubita?

Zîmbesc de parcă i-aş savura replica spiritual A, apoi continui.

— Da, sigur că ne dăm seama că ai nişte fonduri de investiţii puternice pe platforma ta. Dar fondul nostru are o diversificare frumoasă în funcţie de clasei«' de active, o bună acoperire geografică, expunere mau la alte valute, o combinaţie reuşită de titluri de capitul stabile şi societăţi în faza de dezvoltare, performanţă consecventă.

Unde am învăţat să vorbesc limba asta financiarii ciudată, care sună ca o limbă normală, dar nu est« chiar acelaşi lucru? Jack o numea Desperanto, ceon ce, de fapt, mi se pare perfect. Jack întotdeauna le zicw mai bine ca oricine altcineva. Sunt impresionată <l«' mine, dar şi puţin alarmată că revin aşa de lin In jargon, după o absenţă de atîţia ani. Mă simt ca cinevit care se mută înapoi în Franţa şi imediat, fară să exor seze vreun pic, începe să stea la taclale cu localnicii

— Şi? întreabă el, mulţumit că este lăudat pentru atuurile lui, dar dornic să treacă mai departe.

Se uită din nou la ceas. Poate că trimite comenzi către un

aragaz din Weybridge să-i încălzească cinn sau ceva.

— Şi am dori foarte mult ca EM Royal să fie acceptul pe platforma ta. Credem că ar fi intrarea perfectă.

Fir-ar! Hai, Kate, nu-i da tipului ăsta ocazia s<) găsească înţelesuri duble.

— Cred şi eu. îmi place să intru perfect. Adînc fi bine.

Prea tîrziu.

— De ce?

— Pentru că avem o echipă de cercetare foarte Imnă şi pentru că, sincer, credem că suntem singurul fond de care vor avea nevoie clienţii tăi.

— Nu mai spune!

— Nu suntem la fel de ieftini ca un fond de urmărire şi aşa intenţionăm să rămînem şi pe viitor, răşini nd eu simţind cum mi se strînge inima. Gîndeşte-te « A suntem liniştitor de scumpi.

— Mda, bine, Katie, mi se adresează el pe diminutivul numelui meu.

Ca să fiu corectă, probabil aşa procedează cu toată lumea. Dacă Grant s-ar întîlni întîmplător cu Cezar, i ar spune Iuli.

— ‘nţeles. Şi, ca să fiu sincer cu tine, m-am intere- «nt deja despre voi. Aşa-s io.

Mă lasă cîteva secunde să contemplu frumuseţea i«cestui gînd, apoi continuă:

— Şi cre’că am fi interesaţi să te punem...

— Adică EM Royal.

— Corect. Să vă punem în meniu.

— Fantastic! Pot să te asigur...

— Dar...

Se apleacă în spaţiul dintre noi, aşa că pot să văd «lirect sub tricoul lui şi să observ că tatuajul reprezintă u sirenă foarte pieptoasă.

— Cred că trebuie să avem o întîlnire privată ca MA trecem detaliile în revistă, să analizăm scrisul ăla mic cum s-ar zice.

— Sigur, Grant. Colegii mei vor fi încîntaţi să...

— Cînd zic „să avem“, mă refer la mine şi la tine, Katie. La noi doi. Noi doi trebuie să ne întîlnim. Undeva în linişte, să fim singuri.

Ochii aceia de rechin. Mă cercetează de sus în |os. Simt pansamentele de la liposucţie înfăşurate strîns în jurul abdomenului. Cînd Richard Dreyfuss
a coborît în apă să se întîlnească cu Fălci, avea o cuşcă şi un harpon pentru protecţie. Eu nu am decîl o masă. Şi, din fericire, două pahare de whisky, po care chelneriţa le aşază în momentul ăsta, creînd astfel încă o barieră. Să-i dea Dumnezeu sănătate!

— Asta e tot? Vă mai pot ajuta cu ceva? întreabă eu

Grant îi face semn din mînă să plece. Ea se retrage
Din nou, o urmăreşte cu privirea.

— Dacă ar merge puţin la sală, ar fi bună. SA mai dea jos

din fund. Să se urce pe o bicicletă. Noroc! Tu mergi la sală, Kate?

încuviinţez.

— încerc, măcar de două ori pe săptămînă.

— Mda, aşa mă gîndeam şi eu.

îşi ciocneşte paharul de al meu. Iau cu grijă o înghiţitură, căutînd o cale de ieşire. Hai, Kate, nu te panica! Adoptă un ton lejer.

— Deci tu mergi cu bicicleta, Grant?

— Dacă merg cu bicicleta? E Gandalf homo? Normal că merg, ce dracu! O sută cincizeci de kilometri în fiecare săptămînă. îs pînă în gît în lycra. Parc-aş fi un pachet de gumă.

— Ar trebui să-l cunoşti pe soţul meu. Să faceţi schimb de experienţă.

Grant se încruntă. Nu este vorba despre faptul că bărbaţii ca el se simt intimidaţi de alţi bărbaţi, doar că nu le place ideea că mai există şi alţii. Cu taurii, vor să fie singuri în arenă.

— Ce are el?

(Şi tu nu ai, adică?)

— Poftim?

— Ce bicicletă?

— A, nu ştiu. Dar a fost extrem de scumpă, cinci mii şi...

Grant rîde aşa de tare că îi dă whisky-ul pe naH Ia un şerveţel şi se şterge pe cămaşă, încă rîzînd.

— Cinci mii nu-s nica. A mea a fost zece mii înainte de roţi. Cîntăreşte cît un măr, să fiu al naibii. Poţi s-o ridici cu degetul mic.

Dă restul de băutură pe gît şi rămîne aşa, cu capul pe spate, cîteva secunde. (Ar trebui să aplaud?) Apoi lasă paharul jos şi se uită la mine.

— Deci, Katie, ce zici? Noi doi. Săptămîna viitoare, ce treabă ai? Marţi după-amiază ar fi o posibilitate.
Ih duc la Dorchester, Claridge’s, tu alegi. Tre’ să stăm de vorbă pe îndelete, să ne cunoaştem mai bine, înainte să trecem la faza următoare, nu-i aşa, scumpo?

îmi termin şi eu băutura, mă ridic şi întind mîna.

— De fapt, Grant, trebuie să fug acum. Mi-a făcut plăcere. Şi sunt foarte încîntată că iei în calcul oferta noastră. Sigur, îţi voi trimite cu plăcere un pachet complet de informaţii despre performanţa noastră nnuală, despre protocoalele şi strategiile noastre de investiţii. Cît despre marţi, mă tem că eu nu voi fi liberă, dar sunt sigură că Troy Taylor, colegul meu, va fi bucuros să mă înlocuiască şi să ducă discuţia la nivelul următor.

Grant analizează situaţia, ostilitatea răzbătîndu-i prin fiecare por. Este arătos şi bine îmbrăcat şi foarte, toarte bogat, dar în momentul acela pare urîciunea întruchipată. Respingerea acreşte un bărbat. Apoi vorbeşte foarte rar, întîrziind asupra cuvintelor:

— Mda, mda, îl cunosc pe Troy. El mi-a povestit ilespre

tine. A zis că eşti nou-venită, numai că eşti bătrînă. Totuşi, a naibii de bună în meseria asta. Anta a zis Troy. Bănuiesc că ai mai multă experienţă •încît noi, ăştialalţi. Ani întregi. El a crezut, ştii tu, « A poate ne înţelegem.

Ah! Libidinosul cu nemernicul din spatele lui. Intriga м»> ramifică.

— Şi ne-am înţeles, Grant! îmi pare foarte bine că ne-am cunoscut. Ne vedem curînd. La revedere!

Mă întorc şi plec. în spatele meu, îl aud pocnind il m degete. Ultimul tangou pentru Grant, dar, din păcate, nici pe departe ultima oară cînd aud de el.

.'0.39: Cina din seara asta constă în supă, cottage /ne cu piure de cartofi dulci, cu garnitură de fasole verde, cumpărate de la M&S din staţie. Richard * zis că găteşte el, dar în ultima clipă a avut o întîlni ir cu femeia aia enervantă cu pisici despre nu ştiu w tabără de sănătate, cred. în timp ce servesc supn, stă aplecat peste iPad la masă.

— Ia fii atentă ce chestie! Responsabila guver namentală de angajaţii mai în vîrstă a sugerat va cei care am dat treapta a doua să ne prefacem ert am dat direct bacalaureatul, pentru ca angajatorii să nu-şi dea seama că suntem, de fapt, nişte persoane antice, rablagite, de peste patruzeci şi trei de ani.

Rich întoarce laptopul spre mine ca să văd articolul cu ochii mei. Responsabila zice că cei care deţin cern ce ea numeşte „calificări în stil vechi" - parcă ar li ceva scris cu sînge de taur pe un papirus, nu? - iu putea fi discriminaţi din cauza vîrstei. Deşi spum că nu încurajează minciuna, zice şi că „dacă vă con fruntaţi cu genul acesta de nedreptate, atunci poale că trebuie să intraţi în joc".

— Să intrăm în joc? strigă Richard lăsîndu-tii lingura să zdrăngăne în castronul cu supă. De ce nu zice femeia asta, pur şi simplu, că, spre deosebire de generaţiile de acum, noi, bătrîneii, măcar dădeam un examen serios şi treapta a doua garantează cA ştim să citim, să scriem şi să facem socoteli în minte, fără ajutorul mai multor dispozitive electronice.

Ah, fir-ar! Brusc îmi dau seama că, în CV-ul pentru noul meu job, am trecut rezultatele de la treapta a doua, deşi am afirmat că am patruzeci şi doi de ani Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că noua mea vîrst A falsă înseamnă că sunt prea tînără să fi dat treapta a doua şi, în loc de asta, ar fi trebuit să trec doar notele de la bac. Ce teren minat! Măcar nu pare să se fi prinw nimeni de la EM Royal şi nici nu mi-au cerut vreo diplomă. Orice ar spune responsabila asta, toată din tracţia cu falsificarea vîrstei e o treabă grea. Chiar iii nevoie de memoria cuiva mult mai tînăr ca să reuşeşti

Deodată, se aude vaietul lui Emily, care stă cocoşai A pe scaunul ei, cu genunchii la bărbie, îmbrăcată toatn in negru şi înfofolită cu o eşarfa făcută din ceva ce ni'iimănă a plasă de pescar. Arată ca o capcană de homari care se duce la o înmormîntare.

— Da' nu-i corect, tati! strigă ea. Şi eu merg la şcoală i e

gen super greu, OK? Tu şi mami mereu ziceţi
t A era mai bine cînd eraţi voi la şcoală. Nu e corect. Voi credeţi că sunt, gen, proastă grămadă, da' e super »tresant din cauza temelor şi aşa, şi am luat numai oiştrei de puncte din o sută la eseul de la engleză.

— Păi eşti proastă grămadă, zice Ben fără să-şi ridice privirea din telefon.

— Termină, Ben. Lasă aparatul ăla, te rog. Richard, pune şi tu iPadul deoparte. Putem să stăm şi noi o dată la masă fără să fie toată familia on-line? Cum udică ai luat numai şaizeci şi trei de puncte din o mită la engleză, draga mea?

Acum e rîndul meu să par îngrijoratã.

— Te-am ajutat la eseul despre A douăsprezecea noapte. Cum de ai luat şaizeci şi trei de puncte?

Capul i se retrage în gluga din plasă, ca la ţestoase.

— Domnul Young a zis că a fost foarte bine scris MI foarte isteţ şi aşa, dar nu a avut destule cuvinte-cheie, mami. Trebuie să pui cuvinte-cheie ca să iei note mai mari.

— Ce cuvinte-cheie?

— Stai aşa, intervine Richard, de ce ai scris tu «seul în locul lui Emily?

— Nu l-a scris mami, ea doar l-a verificat, zice Ktnily repede ca să mă acopere. Nu-i vina ei că n-am luat nota maximă.

Richard se uită la ea, apoi din nou la mine, după « are comentează caustic:

— Nu-i spune mamei tale că nu a luat nota maximă la ceva, Emily. Asta nu s-a mai întîmplat din 1977.

Faţa lui Ben se luminează de un zîmbet atotcunos- n'itor şi încîntat. Este aceeaşi expresie pe care a avut-o ui ziua aceea la şcoală, pe cînd avea opt ani şi a hotărît să elibereze gerbilii de care avea grijă clasa lui, „pentru că voiau să fie afară".

— Examenele nu au cum să fie aşa de uşoare dacA mami nu poate să ia nota cea mai mare la eseul lui Emily, subliniază logicianul din casa noastră.

— Nu am spus că examenele simt uşoare, Benjamin Ci doar că sunt grele într-un fel, nu ştiu, inutil, lipmi de creativitate, te obligă doar să bifezi nişte casei»« După părerea mea, asta nu înseamnă educaţie. Acum du-te şi apucă-te de teme, te rog. Emily, draga mea?

Prea tîrziu. Fiica mea a luat-o la fugă spre cameni ei. Ce mai are acum? Nu am cum să mă duc la şcoalA şi să mă plîng domnului Young. Ce să-i zic? „Emily ar fi trebuit să ia o notă mai mare la eseu pentru că eu am scris jumătate din el? Tare bine o să suna asta! Ştiţi, aş vrea ca măcar într-o zonă a vieţii mei»« să nu fiu impostoare.

— Mami?

— Ce e, Ben?

— Poţi să-mi faci mie tema la istorie. Mie nu-ml pasă ce notă iau.

21.43: Intenţionam să-i povestesc lui Richard despic liposucţie. Sincer, chiar voiam, dar apoi am fost detur nată de cearta despre A douăsprezecea noapte. Şi. după întîlnirea cu Grant, nu mai pot să fac faţă un»«i alte neplăceri. Tipul ăla mi-a dat fiori, dar refuzul meu de a deveni eu însămi unul dintre stimulentel»« interesante oferite EM Royal ar putea costa companii» cîteva milioane de lire. Cînd ieşeam din hotel, m-am gîndit că sunt prea bătrînă pentru rahaturi din astea Foarte adevărat! Dar sunt şi prea bătrînă să-mi găsem alt job şi, ca să-l păstrez pe ăsta pe care îl am, s-ai putea ca o oarecare toleranţă la rahaturi, oricît <!»« respingătoare ar fi ele, să fie esenţială.

De fapt, dacă mă gîndesc la asta, costul liposucţi» » de la prînz este un chilipir faţă de numărul de sesiuni de antrenament personal de care ar fi nevoie ca HA scap de zonele alea încăpăţînate, care acum stau depozitate într-un sac de aspirator în apropiere <!»« Hyde Park. în plus, nici nu e nevoie să-mi cumpAi
o rochie nouă pentru reuniunea cu colegii. Privind lucrurile din perspectiva asta, am făcut o economie majoră. Şi apoi, acum am propriul venit, cu care întreţin loută casa şi abia de cheltuiesc vreodată pentru mine, uşa că nu ar trebui să mă justific în faţa soţului meu.

Pe lîngă toate astea, sunt încrezătoare că aş putea nft-1 fac pe Richard să vadă liposucţia nu ca pe un exemplu de criză exagerată de vîrsta a doua, cum nr putea bănui el, ci ca pe întreţinerea prudentă şi esenţială a unui activ în declin. Adică eu. (Apropo de active în declin, am plătit prin cec ca să evit problema aceea misterioasă cu creditul. Roy, ai reuşit să-ţi dai cama de ce ratingul meu de credit este aşa de prost?)

Din păcate, după cină, cînd amîndoi copiii au dispărut în camerele lor, Rich s-a lansat într-un discurs interminabil despre deşertul vast şi fară formă al contului nostru curent. Zice că „lucrările tale de construcţii" la „casa ta" sunt de vină, deşi el este omul care a hotărît să renunţe la capitalism şi să se formeze ca specialist în empatie plătit cu trei lire pe oră. Kste aşa de blindat în justeţea noii lui chemări că nu pare să observe efectele ei asupra mea şi a copiilor. < ’î nici măcar nu o să înceapă să cîştige vreun ban tacă doi ani de acum. Doi ani! Pînă atunci, eu o să am nevoie de ajutor psihiatric.

în timp ce încarc maşina de spălat cît pot eu de /drăngănitor şi de pasiv-agresiv, Rich continuă să Iacă sugestii utile de a reduce cheltuielile.

— în primul rînd, facturile de electricitate sunt imense. Kate, ştiu că îţi place să faci baie în cadă, ilar chiar trebuie să porneşti apa caldă la şase dimineaţa? Ce-ar fi să-i dăm drumul numai cînd ştim că avem nevoie de ea?

Rearanjez cuţitele, încercînd să nu mă uit la soţul meu, în caz că a fost înlocuit - aşa cum sugerează această ultimă idee

- de proprietara unui internat ilin Bexhill din 1971. în curînd, o să pună mici anunţuri cu ce membri ai casei pot să facă baie şi cînd. îmi dau seama că eu devin doar puţin mai mult decît
un alt locatar în ochii lui, ba chiar unul nu prea de încredere. Dar povestea nu se termină aici.

— Maşina. Ştiu ce o să spui, Kate (ba nu, nu ştii), dar şi la nivel macro, şi la nivel micro, este mai mu li un lux decît o necesitate în vremurile astea. Şi nici măcar un lux uşor de susţinut.

Proprietara s-a transformat într-un purtător de cuvînt pentru Greenpeace. Doamne, fă să nu zică şi cuvîntul „planetă".

— Ştiu că tu mă crezi dogmatic, dragă (aici ai nimerit-o, prietene), dar avem şi alte responsabilităţi decît cele faţă de familia imediată. Sigur că trebuie să ne deplasăm, dar am făcut o defalcare. (Iar mie îmi vine să-ţi mut falca.) Şi dacă te uiţi cu atenţie la momentele cînd avem într-adevăr nevoie de maşină, faţă de cele cînd o folosim din inerţie, doar pentru că e la îndemînă...

Din inerţie? Ca atunci cînd m-am dus la mamii la spital săptămîni la rînd după ce a avut infarctul? Sau cînd a trebuit să-l duc pe Ben la cursul ăla de jazz în Norfolk? Cum naiba aş ajunge cu Lenny în parc în fiecare zi dacă n-aş avea maşina? Richard continuă să bîzîie.

— ... deci, ce vreau să spun e că, dacă, dacă, dacă ai putea să începi să mergi cu bicicleta şi să combini cu transportul în comun...

Acum se uită fix pe deasupra capului meu, de parcă de tavan ar fi lipit un ideal măreţ.

— Ştii, pe mine m-a ajutat enorm cu încrederea în mine şi sunt convins că ar putea să fie la fel şi în cazul tău. Ca să nu mai zic de beneficiile pentru sănătate Şi, ştii, gîndeşte-te şi la exemplul pe care îl dăm copiilor

— Ce exemplu? Amîndoi loviţi de camionete albe în aceeaşi zi, lăsînd o casă plină de orfani?

— Nu fi aşa dramatică, dragă! Dacă ai cît de cît orientare pe stradă şi o cască, eşti în siguranţă. Nu, eu doar cred că ar fi nemaipomenit dacă Ben şi Emily ar începe să conştientizeze că au obligaţii nu numai faţă de noi, ci şi faţă de planetă...

— Gata!

Trîntesc uşa maşinii de spălat vase ca pe un pod basculant şi ies din bucătărie.

Oare mereu a fost aşa de enervant? Parcă m-am măritat cu Jeff Bridges şi am ajuns cumva să fiu cu cineva care este o combinaţie între Al Gore şi un plicticos care îmbrăţişează copaci. Cred că eu am fost cea nevoită să se întoarcă la fostul birou într-o ipostază umilă, să fie tratată cu aroganţă şi scoasă la produs de nişte fetuşi masculini, în timp ce domnul Planetă îmi zice mie cum pot să fac economie.

— Ai slăbit, mami, zice Emily inspectîndu-mă cînd intru în camera de zi.

Mă cuprinde cu braţul pe după talie.

Auuuu! Anestezicul ăla nu mai are nici un efect.

— Ah, aşa crezi, draga mea? am scîncit eu.

Nici un elixir nu-i mai dulce decît aprobarea celui mai aspru critic, propria fiică adolescentă.

— Mda, regimul ăla a funcţionat aşa de repede, zice ea. E incredibil!

Chiar este!

01.01: Nu pot să dorm. Prin fereastra dormitorului, luna plină se leagănă în fotoliul ei pe un cer întunecat şi luminos în acelaşi timp. Pe măsură ce efectul anesteziculuiscade, mijlocul mă doare tot mai mult, dar nu durerea îmi alungă somnul. Ştiu exact ce. Sau cine.

Stînd în picioare în faţa oglinzii, îmi dau jos cămaşa de noapte şi mă pregătesc psihic să înfrunt dezastrul, îl aud pe Richard, cu simfonia lui porcească, prin perete, de parcă ar fi sunetul unor împuşcături îndepărtate. Faptul că soţul meu nu se mai uită la mine are şi o parte bună: nu va observa că mi-am făcut liposucţie.

în lumina rece a nopţii, corpul meu gol nu arată prea rău, nu pentru unul de aproape jumătate de secol. Bietul corp! Abdomenul este pătat cu vînătăi de la liposucţie, dar vestea bună este că mi-am recăpătat talia. Sau aşa cred. E greu să-mi dau seama
un alt locatar în ochii lui, ba chiar unul nu prea <!«< încredere. Dar povestea nu se termină aici.

— Maşina. Ştiu ce o să spui, Kate (ba nu, nu ştii >, dar şi la nivel macro, şi la nivel micro, este mai mul! un lux decît o necesitate în vremurile astea. Şi m< i măcar un lux uşor de susţinut.

Proprietara s-a transformat într-un purtător <l«' cuvînt pentru Greenpeace. Doamne, fă să nu zică şl cuvîntul „planetă".

— Ştiu că tu mă crezi dogmatic, dragă (aici iu nimerit-o, prietene), dar avem şi alte responsabilităţi decît cele faţă de familia imediată. Sigur că trebui«' să ne deplasăm, dar am făcut o defalcare. (Iar mi«' îmi vine să-ţi mut falca.) Şi dacă te uiţi cu atenţi« la momentele cînd avem într-adevăr nevoie de maşină, faţă de cele cînd o folosim din inerţie, doar pentru că e la îndemînă...

Din inerţie? Ca atunci cînd m-am dus la mamn la spital săptămîni la rînd după ce a avut infarctul ’ Sau cînd a trebuit să-l duc pe Ben la cursul ăla de jazz în Norfolk? Cum naiba aş ajunge cu Lenny in parc în fiecare zi dacă n-aş avea maşina? Richanl continuă să bîzîie.

— ... deci, ce vreau să spun e că, dacă, dacă, dacă ai putea să începi să mergi cu bicicleta şi să combini cu transportul în comun...

Acum se uită fix pe deasupra capului meu, de parcă de tavan

ar fi lipit un ideal măreţ.

— Ştii, pe mine m-a ajutat enorm cu încrederea în mine şi sunt convins că ar putea să fie la fel şi în cazul tău. Ca să nu mai zic de beneficiile pentru sănătate Şi, ştii, gîndeşte-te şi la exemplul pe care îl dăm copiilor

— Ce exemplu? Amîndoi loviţi de camionete albe în aceeaşi zi, lăsînd o casă plină de orfani?

— Nu fi aşa dramatică, dragă! Dacă ai cît de cî(orientare pe stradă şi o cască, eşti în siguranţă. Nu, eu doar cred că ar fi nemaipomenit dacă Ben şi Emily ar începe să conştientizeze că au obligaţii nu numai faţă de noi, ci şi faţă de planetă...

— Gata!

Trîntesc uşa maşinii de spălat vase ca pe un pod basculant şi ies din bucătărie.

Oare mereu a fost aşa de enervant? Parcă m-am măritat cu Jeff Bridges şi am ajuns cumva să fiu cu cineva care este o combinaţie între Al Gore şi un plicticos care îmbrăţişează copaci. Cred că eu am fost cea nevoită să se întoarcă la fostul birou într-o ipostază umilă, să fie tratată cu aroganţă şi scoasă la produs de nişte fetuşi masculini, în timp ce domnul Planetă uni zice mie cum pot să fac economie.

— Ai slăbit, mami, zice Emily inspectîndu-mă cînd intru în camera de zi.

Mă cuprinde cu braţul pe după talie.

Auuuu! Anestezicul ăla nu mai are nici un efect.

— Ah, aşa crezi, draga mea? am scîncit eu.

Nici un elixir nu-i mai dulce decît aprobarea celui mai aspru critic, propria fiică adolescentă.

— Mda, regimul ăla a funcţionat aşa de repede, /.¡ce ea. E incredibil!

Chiar este!

01.01: Nu pot să dorm. Prin fereastra dormitorului, luna plină se leagănă în fotoliul ei pe un cer întunecat şi luminos în acelaşi timp. Pe măsură ce efectul anesteziculuiscade, mijlocul mă doare tot mai mult, dar nu durerea îmi alungă somnul. Ştiu exact ce. Sau cine.

Stînd în picioare în faţa oglinzii, îmi dau jos cămaşa de noapte şi mă pregătesc psihic să înfrunt dezastrul, îl aud pe Richard, cu simfonia lui porcească, prin perete, de parcă ar fi sunetul unor împuşcături îndepărtate. Faptul că soţul meu nu se mai uită la mine ure şi o parte bună: nu va observa că mi-am făcut liposucţie.

în lumina rece a nopţii, corpul meu gol nu arată prea rău, nu pentru unul de aproape jumătate de secol. Bietul corp! Abdomenul este pătat cu vînătăi de la liposucţie, dar vestea bună este că mi-am recăpătat talia. Sau aşa cred. E greu să-mi dau seama
din cauza umflăturii de după anestezia locală. Şi M brîului de pansament care acoperă inciziile. îh! Pract n sunt o sită umană. îmi pun corsetul de compresio, apoi iau în mînă rochia,

atîrnată de uşa duşului, şi o ţin în faţă. Peste încă vreo două zile, o să-mi vinrt perfect. Fermoarul ăla nenorocit o să se încheie uşoi de data asta.

Ce mama naibii, hotărăsc să o încerc acum.

în clipa în care mă văd îmbrăcată cu rochia, ştiu pentru cine am făcut asta. Clinica, secretul, maşinii care îmi sugea zonele încăpăţînate. Nu pentru prietenii vechi pe care nu i-am mai văzut de treizeci de ani. asta e sigur. Pentru un alt prieten vechi vreau eu să arăt bine.

Un nume pe care nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Pe care nici nu mai voiam să-l văd vreodată Cel puţin, asta mi-am spus eu, dar de îndată ce l-a III văzut în căsuţa poştală, am ştiut că asta fusese o minciună. Cine ar crede că un nume poate să pro voace atîtea emoţii? Mi-a fost dor de Jack în absolut fiecare zi de cînd l-am văzut ultima oară; e mereu acolo, îl văd cu coada ochiului tachinîndu-mă, pro- vocîndu-mă să dau tot ce am mai bun, făcîndu-rru'i să vreau să fiu cea mai bună versiune a mea, numai pentru el. Cînd Grant Hatch s-a dat la mine azi după-amiază, am simţit o nevoie copleşitoare ca Jack să fie acolo, să apară brusc lîngă mine, susţinătorul şi protectorul meu.

Ai promis că nu o să deschizi e-mailul, Kate, oi promis!

La parter, în bucătărie, cu Lenny întins ca un covor peste picioarele mele goale, deschid laptopul. Trec cursorul peste mesajele primite, dar îl găsesc repede, ştiu exact unde e. M-am uitat atît de des In el, dar niciodată nu am îndrăznit să-l deschid. Pe do altă parte, nici nu am apăsat pe Delete. Sunt nerăbdătoare să-l deschid acum, ca un copil care, în sfîrşit, a primit voie să deschidă un cadou.

From: Jack Abelhammer To: Kate Reddy Subject: Bună din nou

Katharine, îmi aduc aminte cumva că aveam o înţelegere să nu ne contactăm unul pe celălalt, dar am dat peste fostul soţ al lui Candy Stratton şi el auzise că ai revenit la EM Royal şi că lucrezi în marketing. Sunt curios. Nu te ştiam „omul din umbră". Pare un rol cam limitat pentru

Kate Reddy pe care o ştiam eu.

Am de gînd să ajung în Londra în următoarele săptămîni şi mă întrebam dacă aş putea să-ţi cer părerea despre ceva. Poate ieşim la o cafea, în funcţie de programul tău?

Jack

S-au dus naibii furnicăturile de nerăbdare. S-au dus naibii liposucţia de la prînz şi rochia verde smarald. S-a dus naibii „noaptea minunată pentru un dans la lumina lunii". S-a dus naibii dragostea mea de mult pierdută. El vrea să-mi ceară părerea despre ceva. Ar vrea poate să ieşim la o cafea. Poate. Poate? Cînd ni avut sentimente atît de puternice pentru un bărbat şi el dispare din viaţa ta, începi să te gîndeşti: numai eu am simţit asta? A fost numai o iluzie prostească din partea mea, iar el nu m-a iubit niciodată? Evident, ol nu a simţit la fel. Tu te-ai fărîmat într-un milion

• Io cioburi, iar celălalt a plecat nevătămat.

Doamne, ce proastă sunt! Jack Abelhammer este un fost contact de afaceri, nu iubitul tău. Ai aproape cincizeci de ani, femeie! încep să plîng. Dezamăgirea oste insuportabilă. Plîng aşa de tare, că aproape ratez PS.-ul. Este chiar acolo, jos, ceea ce explică de ce nu
I am văzut de prima dată.
P.S. Mi-a luat numai cinci ore să compun mesajul ăsta scurt. Nu-i rău, nu? Şi n-am scris nici un cuvînt din cele pe care vreau să ţi le spun. Nici măcar unul. Jx
(Reuniunea tu coiegii de jjdtufctate
19.12: Cum te simţi înaintea unei reuniuni cu coloj: 11 de facultate? Adică, poţi să-ţi faci şuviţe, ca să ascun/i firele albe, şi să aplici cu grijă corector pe zona <!• sub ochi, unde se adună precum creta în ridurile fine Poţi să scotoceşti în cutia de bijuterii şi să găseai i un colier care să facă senzaţie. (Şi cu care să scapi de gîndul că nu-ţi place gîtul ăsta şi îl vrei înapoi pe cel dinainte.)

Dacă eşti disperată să încapi într-o anumită rociiio, poţi să ţii o dietă de slăbire rapidă sau să intri III panică şi să cheltuieşti o sumă ridicol de mare po aspirarea „zonelor încăpăţînate" în timpul pauzei <i< prînz. Poţi să fii epilată şi pensată şi să-ţi cumpoi i spontan dresuri plasă cu portjartier, dar cînd soseşlo ziua, te vei privi în oglindă, cea cu lumina fluorescent n aspră, pe care ai evitat-o în ultima vreme, şi vei înţo lege un lucru inevitabil: femeia care merge în semn asta la reuniunea cu colegii de facultate este mai in vîrstă cu peste un sfert de secol decît cea care a absolvit facultatea.

Cum s-a întîmplat asta? Timpul schimbă totul, mai puţin ceva din noi care este întotdeauna surprim. de schimbare. Am uitat cine a spus asta, dar mm. dreptate a avut, nu-i aşa? Cînd eram adolescentă şl le auzeam pe prietenele mamei zicînd „Mă simt do douăzeci şi unu de ani pe dinăuntru", mă simţeam nedumerită şi puţin jenată în locul lor. Privind epavele acelea antice din salonul nostru, mă gîndeam: cum HA simtă şi ele ce simţeam eu? Doar mintea şi emoţiile ne schimbă odată cu vîrsta. Să fii mai în vîrstă însemna să fii adult, iar adulţii erau maturi. Numai că acum nu mi se mai pare adevărat. Ne aruncăm ainele mai tînăr ca pe o crisalidă sau acesta continuă MA trăiască în noi, pus deoparte, aşteptînd mereu să revină vremea lui?

Plouă mărunt şi un vînt siberian îndoaie copacii cînd garez în parcarea temporară de vizavi de facultate. 1'rotejîndu-mi coafura cu o mînă, păşesc cu atenţie prin iarba nămoloasă, facîndu-mi griji pentru dresurile mele de plasă cu portjartier, din care unul încearcă deja să o ia la fugă. îmi aduc vag aminte că am citit intr-o revistă un avertisment să nu-ţi pui niciodată portjartier direct după ce faci baie cu spumă. De ce nu puteam şi eu să mă îmbrac cu nişte ciorapi cuminţi, maţi, potriviţi pentru vîrsta mea?

Chestia amuzantă este că nu ştiu care Kate se duce la

recepţia din cancelarie. Să fie Kate studenta ilin 1985, implicată într-un triunghi amoros agonizant şi desfătîndu-se cu „Greatest Love of AII" a lui Whitney pe walkmanul Sonny, în timp ce se îmbăta în secret cu puterea sexuală pe care o exercita asupra pretendenţilor? Sau Kate de astăzi, mamă de adolescenţi, lAră libido, presupusă moartă, care va împlini cincizeci de ani peste trei luni?

Dar cine mai numără?

19.27: Am stabilit să mă întîlnesc cu Debra lîngă cabina portarului, ca să intrăm împreună. Am fost colege de cameră în anul trei (şi am avut acelaşi iubit în primul an, pe Ted Infidelul) şi m-am gîndit că, dacă m-am schimbat atît de mult încît să fiu de nerecunoscut, măcar dacă mă vede lumea lîngă Debra Kichards, fata cu părul de foc, atunci o să ştie că lAngă ea probabil este Kate Reddy. Nu mi-e teamă să îmbătrînesc, dar ştiu acum că mi-e teamă de reacţia oamenilor la îmbătrînirea mea.

— Doamne, Kate, uită-te la copiii ăştia! strica Debra arătînd spre trei tipi bine făcuţi, membri ni clubului de canotaj, care coboară treptele de la bm Cîţi ani au? Nouăsprezece? îţi închipui că noi chim am făcut sex cu puşti ca ăştia?

— Da, dar şi noi aveam nouăsprezece ani, mai ştir

Abia o aud, aşa de tare bate vîntul. Cu răsuflăm» lui înspăimîntătoare, ne împinge prin curte cătn« uşile imense, cu ochiuri de sticlă, ale sălii de meu»', atît de familiare că aş putea să le desenez şi în somn

— Dar sunt bebeluşii

Deb rîde şi încă arată spre băieţi.

Da, chiar sunt, dar cît de mature ne credeam noi cînd eram de vîrsta lor. Băieţii ne aruncă o priviri', două femei de vîrstă mijlocie în haine bune, apoi m întorc cu spatele. Acum, noi suntem cele cataloga! »> drept Mama cuiva.

19.41: Băuturile dinainte de cină. Mulţimea s-a împărţii în bisericuţe. Se stă în grupuri de cîte cinci sau ş»hi> Bisericuţele gălăgioase sunt formate din cei care an păstrat legătura de-a lungul timpului. Pentru ei, asin este doar o altă adunare, numai că una cu rochii mm elegante, cravate mai negre şi băutură mai bum» Bisericuţele mai tăcute şi mai stînjenite sunt formali din bărbaţi fragili şi femei jenate care se holbea/n unii la alţii şi abia dacă fac conversaţie, în timp n* încearcă să-şi dea seama cine sunt ceilalţi acum, ciin» au fost odată şi de ce cele două versiuni par să nu se suprapună.

Bisericuţa mea are numai patru ocupanţi: IVI« eu, Fiona Jaggard şi un bărbat pe care nu-1 cunon Ur nimeni. E slab, aproape cît un copil de înalt, dm îngrijit şi foarte corect îmbrăcat, cu ochelari ovali ijl zîmbet neclintit în timp ce se întoarce să ne asculţi' politicos cînd vorbeşte fiecare dintre noi. Sincer, cm! că ar putea să fie un robot creat în laboratorul di

ştiinţă experimentală din apropiere şi scos în lume la primul eveniment public.

Fiona, pe de altă parte, este exuberanţa întruchipată. Mereu a fost aşa. îmi amintesc că odată a rîs aşa de tare, în toiul unei cine formale, că i-a ieşit vinul pe nas. Oamenii s-au uitat pe masă şi au crezut că fusese implicată într-o bătaie. „Fata asta e ca un hăiat", mi-a zis odată un iubit şi nu mi-am dat seama «Iacă era impresionat sau speriat. Fiona crescuse cu patru fraţi - doi mai mari, doi mai mici decît ea - şi îşi petrecuse vacanţele jucînd crichet şi construind căsuţe de lemn în copaci. Cînd locuiam toate împreună la cămin, s-a stricat boilerul. Noi am stat nespălate şi urît mirositoare timp de patru zile, dar Fi se trezea la ora şapte, îşi facea duş veselă cu apă rece şi cînta operă într-un alto senzual.

Acum stă lîngă noi neîmpuţinată de trecerea anilor, cu zîmbetul la fel de radios, îmbrăcată cu o rochie de catifea roşu închis. Poate speră să strănute iar vin.

— Unde locuieşti, Fi?

— Piddletrenthide.

— Nu, pe bune, unde locuieşti?

— Piddletrenthide. Locul ăsta chiar există. O nenorocire de casă, dar dacă ai ocazia să locuieşti într-o localitate numită Piddle[1], trebuie să profiţi de ea, nu? zice ea rîzînd la Omul-Robot.

Mi s-a părut mie sau chiar s-a înclinat înspre ea, ca semn că a înţeles gluma? Oare absolvenţii care I -au construit au pornit comutatorul „Recepţie umor" chiar înainte de a-1 trimite la eveniment?

— Fir-ar să fie de rochie! zice Fi foindu-se necon-fortabil. E prea mică. Cred că a trecut o căruţă de ani de cînd nu m-am mai îmbrăcat cu ceva elegant. Am găsit-o în Dorchester, la mîna a doua.

îşi trece un deget de-a lungul decolteului înalt.

— E prea strîmtă. Mă simt ca un labrador.

I Piddle, „a face pişu" (en.).

— Mai ţii minte chestia aia albastră pe care ui purtat-o la bal? o întreabă Deb. Aia în care...

— O, DOAMNE! exclamă Fi lovind cotul unu* bărbat care trecea cu o sticlă de vin, ca să reumplu paharele.

Acesta varsă puţin pe o blondă cu aspect caşului din grupul de alături, care tresare aşa de tare, înc/H ai crede că a turnat apă fiartă pe ea.

— Efectiv am rămas iară ea pe ringul de da hm Săracul Gareth Cum-îi-zice a primit una peste cap Ca să fiu sinceră, atunci a ajuns şi el mai aproap« de mine. Dar acum nu prea mai e cazul. Un sîn nu s-a dus, acum trei luni. De asta şi port decolteu înalt

Şi eu, şi Deb întindem cîte o mînă şi o atingem pe braţe, ca pentru a opri căderea (a ei sau a noastrA i

— Fi, îmi pare aşa de rău, nu am...

— A, e în regulă, l-au detectat devreme şi aşii mai departe.

Am avut noroc. Medicul de familie I a descoperit rapid. Am simţit o umflătură de mărimea unei alune la duş, iar după şase săptămîni îmi puneau implant. O mică îmbunătăţire faţă de sînul vechi, eu să fiu sinceră. Johnny a fost stînca mea. „Mîine-poimîim te urci iar în şa", a zis el.

— Eh, bărbaţii! a zis Deb, apoi şi-a dat seama şl şi-a cerut scuze de la Omul-Robot, care şi-a înclinai capul într-un unghi de exact treizeci de grade, pentru a le accepta.

— Nu, a fost la ţanc, continuă Fi. N-are rost să ţi plîngi de milă. Şi oricum, cineva trebuie să ia frîirl» în mînă. Caii ăia nu se descurcă singuri.

— Caii?

— Călărit pentru persoanele cu dizabilităţi. Ditamai afacerea. înainte erau doar cei din Piddle, apoi cineva m-a băgat la comitat şi acum, Doamne ajută, suni „Doamna cu caii" pentru oamenii cu dizabilităţi din toată afurisita asta de naţie. Copii de peste tot. Unu dintre ei n-au văzut un cal de cînd sunt, bieţii di ei. Abia dacă au fost pe un cîmp verde, darămilr într-un padoc.

îşi termină băutura dîndu-şi capul pe spate ca un lu'irbat care goleşte halbă după halbă contra cronometru.

— Ciudat e că, pînă la urmă, lor le place cel mai mult. Ca raţele în apă.

— Deci diploma ta în teologie chiar ţi-a prins bine.

— Absolut! Am un halo straşnic! zice ea întin- /.Andu-se şi înhăţînd o sticlă de la chelner, care rămîne ncolo prădat şi cu gura căscată.

Toate paharele noastre sunt umplute pînă în buză, mai puţin al micului Om-Robot. Fiind cu vreo cinci- «prezece centimetri mai înaltă decît el, Fi încearcă *A-i toarne de la mare înălţime şi ajunge să-i verse vin spumos pe încheietura subţire şi, îmi pare bine « And văd, pe ceasul cu curea metalică şi aspect scump.

— Aoleo! exclamă ea.

Aştept ca el să fumege şi să explodeze într-un milion de scîntei.

— Mă mir că m-au rugat pe mine să conduc şandramaua, sincer. A fost o vreme cînd nu eram în «tare nici să mă conduc pe mine.

— Nu-i adevărat! o contrazic eu, spre surprinderea mea.

Probabil că, fiind aşa o ocazie, Roy se culcă mai t îrziu în seara asta şi face ore suplimentare ca să-mi aducă amintiri pe care uitasem că le înmagazinasem ncolo, undeva.

— Te-ai dus în Nepal să ajuţi la construcţia şcolii Aleia, mai ştii, şi a trebuit să facem toţi semimaratonul Ala prin oraş ca să strîngem fonduri. Ne-am adunat cîteva sute într-o duminică dimineaţă. Tu ai organizat toată chestia.

Deb îşi acoperă gura cu mîna. Şi ea uitase.

— Doamne, maratonul ăla!

— Semi.

— Semi, pe naiba! A fost un coşmar. M-a luat ameţeala

înainte să încep măcar. A trebuit să mă opresc de două ori ca să beau cafea de la oamenii Aia cu ambulanţa de la St. John. Am vomitat în faţă Iu Caius. Aproape mi-am dat duhul atunci, Fi.

— Bravo ţie, Deb! Să ajungi aproape de momi« înseamnă să ajungi undeva. Eu vorbesc! zice ea. Fir iir, cînd au ăştia de gînd să bată gongul sau ceva? Moi de foame. Ne-au chemat într-un loc de catralioim«' de lire şi nu ne dau măcar un bol cu alune.

— Doamnelor şi domnilor, cina este servită! strica cineva în apropiere, chiar în spatele Omului-Robol, de fapt, care scapă batista cu care încă încearcă HA se usuce pe mînă.

Nu sunt prea sigură de cît de bine merge semn asta pentru el. Şansele ca cineva să-şi verse supa in poala lui sunt, în prezent, de vrei trei la unu, cr»><l

— Cine era ăla? îi şoptesc lui Deb în timp ce m alăturăm mulţimii care se îndreaptă politicos înspi« sala de mese.

— Cine?

— Ăla mititel.

— A! în prezent, are o avere mititică de o sutn şaizeci de milioane, dacă e să ne luăm după Financial Times. Oricum, cu atît a vîndut compania şi a foni toată a lui de la început. Nu e rău, avînd în vedere.

— Avînd în vedere ce?

— Avînd în vedere cum era el înainte.

— Dar cine e?

— Hobbitul. Tim Hobson. Nu-1 ţii minte? Tim cel Puţin, tipul ăla pricăjit de la scara de alături?

— El e Hobbitul? Dar era păros tot. Adică, rău de tot. De cele mai multe ori, nici nu-ţi dădeai seanm care e faţa. Niciodată nu ştiam spre care parte HA vorbesc. Nu era matematician?

— Şi nu numai. A rămas pe aici, şi-a făcut doct o rîtul, care ar fi trebuit să intereseze vreo trei persoane Numai că s-a dovedit perfect pentru, cum îi zice, cripto grafie. Care a devenit specializarea lui pe urmă. Amu că a făcut rost de fonduri pentru cercetare, şi-a înfiinţai propria companie de software şi s-a transformat m mititelul pe care l-ai văzut azi. încă locuieşte pe aici

în faţa noastră, Hobbitul îşi scutură ceasul şi >1 ţine la ureche. Tot nu-mi vine să cred că el e Tim
'li- altădată. Parcă m-aş uita la un grafic cu evoluţia omului. Ştiam vag că era deştept pe atunci şi un marxist pasionat, dar credeam că era genul de idealist deştept care o să locuiască la nefamilişti, o să bea • afea artizanală, o să participe la marşuri şi o să stea la spălătoria publică făcînd calcule pe spatele biletelor de pariuri. Acum, tocilarii au moştenit Pămîntul. Tim probabil are propriul lui avion.

— Cum ţi s-a părut Fi? întreabă Deb. La fel ca întotdeauna?

— La fel ca întotdeauna şi la fel de tînără. E Fi.

— E uimitor cum pare să meargă tot înainte, indiferent de

obstacole.

— Ştiu.

— S-ar putea să fie singurul om cu adevărat bun pe care îl cunosc.

— Şi singurul fericit.

Tăcem amîndouă o clipă, în ciuda zarvei din jur. Şt iu că şi eu, şi Deb ne întrebăm acelaşi lucru: cineva ni Fi poate să facă bine pentru că este fericit? Sau II devenit fericit făcînd bine?

E genul de întrebare despre care probabil obişnuia nA scrie eseuri Roger Graham, tipul înalt şi slab de acolo, cu mustaţă î la Omar Sharif. Roger era student Io filozofie şi o dată m-a invitat într-un pub ca „să-mi nnalizeze teoria eticii". Am presupus că, pur şi simplu, voia să se culce cu mine. Cu siguranţă aşa mi s-a pArut atunci şi am fost foarte tentată să accept. Numai că, atunci cînd am ajuns în pub, el a adus două pahare cu cidru şi un exemplar din Aristotel şi chiar a vorbit despre etică. Timp de o oră şi trei sferturi. Am mîncat trei pachete de chipsuri doar ca-mi păstrez forţele, npoi am plecat. Mă întreb dacă el îşi mai aduce aminte noaptea aia.

Suntem mînaţi acum şi toată lumea se înghesuie In jurul planului cu repartizarea la mese, sperînd HA nu se trezească lîngă persoana de care s-au despărţit în urmă cu aproape trei decenii. îmi văd numele IAngă un Marcus. Marcus? Am cunoscut vreun Marcus?
O fi tipul de la care am şutit un LP? Outlandi d'Amour, cred, chiar cînd The Police deveneau celebr i Dacă îl vrea înapoi? Dacă pierderea aceea a declanşai altele mai profunde de-a lungul vieţii? Dacă nu suportă să piardă...

— Kate Reddy! Mă gîndeam eu că tu eşti!

Mă răsucesc rapid, ca cineva care urmează sA
fie jefuit. Rosamund Pilger. Roy nu ezită deloc cu numele ei. Roz, ca de obicei. Chiar şi în memoriu mea, s-a băgat în faţa cozii. Roz, contesa sfaturiloi de carieră şi regina metaforelor complicate, atunci, la fel ca acum.

— Roz! Ce bine-mi pare! Ce mai faci?

— Minunat. După cum vezi. Tu? Am auzit că a trebuit să renunţi la slujba aia a ta.

— Da, asta a fost acum ceva timp. A fost...

— Ei, între noi fie vorba, nu ai pierdut prea mult, nu?

Roz zice mereu lucruri de genul „fie vorba între noi" sau „să nu mai spui nimănui" cu vocea unui antrenor de hochei care îşi ceartă atacanţii de la marginea terenului.

— De fapt, m-am întors la birou acum...

— E, mult succes! Părerea mea e că îţi ieşi din mînă dacă nu mai pui osul la treabă.

— Eu am ceva experienţă...

— Multă apă a curs pe gîrlă de atunci!

Ştiu că Roz a făcut o avere din vînzare de mărfuri Pe de altă parte, acum seamănă cu o canapea din păr de cal explodată, aşa că există dreptate pe lumea asta.

— Unde te-au aşezat? Pe mine, lîngă capelan Reverend Jocelyn Nu-ştiu-cum. Bărbat sau femeie? Dumnezeu ştie. Probabil homosexual, oricum ar fi Toţi sunt.

Şi lăsîndu-mă cu acest gînd creştinesc, Rosamund Pilger pleacă croindu-şi drum către locul ei. Zic în gînd o rugăciune pentru capelan, oricine ar fi el sau ea.

20.19: Ieşită mai mult sau mai puţin şifonată din întîlnirea cu Pilger, stau acum în faţa unei femei drăguţe la cină. Este evident că ea mă ştie, dar eu mă chinuiesc să asociez un nume chipului ei.

Memoria fabuloasă cu ajutorul căreia am intrat la universitatea aceasta nu mai există. închid ochii şi mă rog cu ardoare, în tăcere. (Te rog, Roy, poţi nă-mi aduci numele femeii din faţa mea ? Cred că n studiat Ştiinţe ale naturii. Păr şaten, creţ. Ochi prietenoşi. Un pic prea mult machiaj.)

— Nu mă recunoşti, nu-i aşa, Kate? întreabă femeia.

— Ba sigur că da! răspund eu mai încrezătoare decît sunt. (Mai repede, Roy!) Făceai canotaj.

— Cîrmaci, zîmbeşte ea. Am cîrmit barca întîi.

— Nu, zic eu, Frances a cîrmit barca întîi.

Roy, te roooog, găseşte-mi numele ei. Nu te mai rog niciodată nimic.

— Da, aprobă ea, iar eu am cîrmit barca băieţilor.

— Nu, nu se poate. Colin a cîrmit barca băieţilor.

— Eu sunt Colin, zice ea. Sau am fost, pînă acum cinci ani, cînd am făcut tranziţia. Sunt Carole acum.

Dumnezeule! (Roy, poţi să nu mai cauţi.)

— Uau! Asta e minunat, Colin. Adică, Carole. Bravo ţie! Eu am acelaşi sex, dar e cam singurul lucru care MU s-a schimbat la mine.

— Da, Kate, am trecut prin atît ea cu toţii, nu-i aşa?

Mie-mi spui!

22.35: Ei, am trecut cu bine şi peste cină. Sau mai degrabă, cina a trecut prin mine. M-am abţinut de la mîncare înainte, ca să încap în rochia verde, dar nu m-am gîndit la consecinţe. Aşa că cele două pahare de şampanie au aterizat în stomacul meu, care nu mai văzuse carbohidraţi de două luni. A mai fost şi vinul, care continua să apară dintr-o sursă inepuizabilă, ca într-un basm. Ar fi trebuit să mă abţin, dar eram ciudat de emoţionată şi am tot luat gură după gură din pahar, ca un copil mic din sticluţa lui.

Apoi am aflat că femeia care stătea în faţa mea In masă, cea al cărei nume nu mi-1 aminteam, îşi facuHr operaţie de schimbare de sex.

Păi, e corect aşa? Carole părea absolut minunatn şi era clar o îmbunătăţire faţă de sarcasticul Colin, de pe vremea cînd îl văzusem eu ultima dată. Sau o văzusem. în fine. Dar după treizeci de ani, era destul de greu să-i identific şi pe cei care rămăseseră do acelaşi sex. Toţi bărbaţii aceia tineri fie se umflaserA în nişte moşieri burtoşi, ca în tablourile lui Hogarth, fie arătau aproape dureros de neschimbaţi, cu feţei«'

uşor supte şi cu privirile aruncate peste ochelari, ca adjudecătorii. Am avut impresia neaşteptată cA bărbaţii suportă mai greu pierderea tinereţii decît femeile. Nu mă întrebaţi de ce. Băieţii se aruncă asuprii vieţii ca săgeţile dintr-un arc, dar cad pe jos la fel de brusc, după ce şi-au cheltuit toată forţa motoare Unul a venit la mine în mare viteză de îndată ce s-a încheiat cina, dîndu-mi damfuri de Porto în faţă. Un bărbat ca un butoi, care ar fi fost chel dacă nu şi-ur fi răsucit atent ultimele şuviţe sub formă de arai\jameni din zahăr ars, ca într-un desert cu stele Michelin, deasupra domului roz, transpirat, al scalpului.

— Kate, ce bine îmi pare să te văd! Super rochia! Ce mai faci?

îmi ia cîteva secunde ca să-mi dau seama că esto Adrian Casey. Scad douăzeci şi cinci de kilograme şi îi pun părul la loc, un păr mai degrabă frumos, bogat, de culoare închisă, care i se ondula sub urechi şi H«< asorta cu ochii lui căprui de căţel şi, gata, îl recunosc

— O, Adrian, ce mult timp a trecut! zic eu pupîndu-l pe obraz.

Adrian a scotocit în portofel după cîteva poze cu copiii, în timp ce mi-a povestit despre viaţa lui. încA însurat cu Cathy. Rîs tare, agitat. Locuieşte în Kent Face naveta la Londra în fiecare zi. Trei copii. Fetei«' foarte deştepte, au ieşit fluierînd din examen«' Băiatul are uşoare dificultăţi de învăţare, iar Cathy organizează un batalion de meditatori. Speră să-l bag«'
la X sau poate la Y. Păcat că fosta şcoală a lui Adrian a devenit aşa de înspăimîntător de competitivă.

— Nu-mi vine să cred, Kate, pe vremuri erau băieţi cuminţi şi tăntălăi de fermieri.

Adrian practic striga ca să se facă auzit peste larma din sala înţesată de oameni.

— Dacă erai fost student, puteai să-ţi bagi copilul la aceeaşi şcoală iară probleme. Acum sunt numai i»'suferiţii ăştia de ruşi şi de chinezi, nu-i aşa?

— Da?

Mă gîndesc la Vladimir Velikovski, care speră să-i găsească fiului său, Serghei, un loc la Eton.

— Da, din cauza banilor, ştii? Toţi sunt traficanţi <lc arme. Cînd îi vede venind, directorul se şi închipuie Mtînd pe o casă de marcat. Bing! Sau mai degrabă ling, cum s-ar zice acum.

— Poftim?

— Ştii tu, chinezii? Ha-ha! Va trebui să învăţăm toţi nenorocita aia de mandarină de acum. Siropoşenie?

— Poftim?

— Vin la desert? Prea dulce pentru mine şi arată M pipi, dar asta beau puicuţele în loc de Porto, nu-i
uşa?

Puicuţe? Care a fost ultimul bărbat britanic care N-a

referit la femei cu termenul „puicuţe"? Probabil vreun DJ care stă la răcoare şapte ani, fară dreptul Iu eliberare condiţionată, pentru că a pipăit puştoaice riituziaste pe vremea guvernului Wilson.

Am hotărît că trebuie să ies la aer curat. M-am iicuzat şi am plecat. Unul dintre dresurile cu portjartier ne lăsase treptat pe picior şi fusesem nevoită să-l tot ridic şi să lipesc chestiile alea lipicioase, care nu se lipeau, de coapsă. Ce Femeie Misterioasă şi Fără Vîrstă? Eram mai degrabă Nora Batty[1].

I Personaj fictiv din serialul de comedie Last of the Summer Wine, difuzat de BBC, Nora Batty era o casnică faimoasă pentru şorţ, bigudiuri şi limba ascuţită.

Afară, ploaia încetase, iar zidurile facultăţii mim seau a timp şi a cimbru[1]. Venisem aici să scap <l«' toate astea, să-mi amintesc de epoca dinainte ca oru < conversaţie să fie despre şcoli, note şi cîte punct«' pentru admiterea la facultate a primit puştiul tău pentru că a luat locul şapte la concursul de tubă. 1)< o epocă în care aveam toată viaţa înainte, o mulţimi' de posibilităţi infinite. Ultima dată cînd am stat exncl în locul ăsta, aveam douăzeci şi unu de ani. Un gîml ameţitor. Ce ar crede Kate de atunci despre Kate dr acum, dacă ar putea să mă vadă? Preţ de o clipă, dom una, aş vrea să mă întorc în timp şi să încerc din nou

Miezul nopţii sau cam pe acolo: Un grup de femei s-nu adunat în barul de la subsolul facultăţii, pe scaunel< moi de piele pe care stăteam cu mulţi eoni în urm A. şi analizează băieţii care joacă foosball şi biliard. Iu colţul acela, îmi aduc aminte că era un aparat cu Space Invaders şi orice conversaţie purtată aici ern presărată cu bipuituri şi şuierături agresive.

— Mai ţii minte aparatul ăla cu Space Invadern[7] întreabă Deb citindu-mi gîndurile sau ce a mai rămaH din ele în seara asta.

— Ni se părea aşa de tare, rîde Anna. Inchipuiţi-vA cum ar fi să-l arătăm copiilor din ziua de azi. Li s-m părea de-a dreptul ridicol.

— Probabil obiect de colecţie, zice Rachel.

— Nu suntem toate obiecte de colecţie? zice Deb clătinînd o sticlă de vin roşu spre paharul meu gol

— Poate că suntem, dar de foarte bună calitate, zic, descoperind, spre surprinderea mea, că eu chiar cred asta.

Mă gîndesc la Emily şi la faptul că fetelor de azi. care cresc cu reţelele sociale, le este mult mai greu

1. Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintrr time şi thyme (n. red.).

(ireşelile lor sunt amplificate, iar singurătatea este «irigată în gura mare către toată lumea. Viaţa neobservată de ceilalţi avea o mulţime de avantaje.

Ştiţi care este cel mai bun lucru la reuniunea asta? M-a ajutat să văd în perspectivă alegerile pe care le-am făcut. Sunt măcar alegeri? La masa aceea din har stau femei care au

pornit la drum cu calificări Himilare şi au ajuns în locuri extrem de diferite.

Rachel era probabil cea mai ambiţioasă dintre noi. (!înd a ajuns la facultate, devorase deja bibliografia pentru Drept şi era însetată să ştie cît mai mult. în timp ce noi citeam romane, Rachel căra după ea un volum mic, ros, intitulat Cum să atingi succesul cu ((jutorul regulilor. După ce a obţinut a doua cea mai hună medie din an, s-a angajat la o firmă internaţională de consultanţă, dar nu înainte de a se căsători cu Simon, o relaţie şi romantică (el semăna cu Robert Redford), şi tipic de eficientă (a fost vecinul ei în unul trei). Totul a mers conform planului, pînă Rachel a fîcut două fete, una după alta. Eleanor, a doua, aproape că le-a pus beţe în roate, fiindcă s-a născut prematur, cu şapte săptămîni mai devreme, dar Rachel nu a pierdut controlul, ci a angajat o dădacă excelentă şi s-a mutat mai aproape de birou ca să poată să sară într-un taxi şi să-şi hrănească bebeluşul la prînz, într-o dimineaţă, a uitat nişte acte şi s-a întors acasă, unde a găsit două fetiţe înlăcrimate, cu feţele lipite de fereastră şi cu mînuţele bătînd în geam. S-a dus la bucătărie, unde dădaca vorbea la telefon. Baricadase copiii în camera din faţă. După aceea, Rachel n-a mai avut încredere în nimeni. „Nu puteam să am o carieră strălucită şi nu puteam nici să fiu o mamă bună. Eşuam la amîndouă."

Rachel şi-a dat demisia şi s-a mutat cu familia în Sussex, unde a mai făcut doi copii. Toţi cei patru copii au douăzeci şi trei de activităţi pe săptămînă. Eleanor are dificultăţi de învăţare, din cauză că s-a născut prematur, aşa că Rachel o duce şi o aduce de
la o şcoală specială, aflată la vreo şaizeci de kilometri distanţă. E greu, dar nu imposibil, „cu condiţia să-ţi aliniezi frumos toate răţuştele". Programul familiei este codat cu culori şi funcţionează ceas. Fata care a ales Cum să atingi succesul cu ajutorul regulilor ca premiu şcolar are grijă de asta. Undeva, pe parcurs, Simon s-a abătut de la plan şi a fugit cu o instructoare de yoga, pe care Rachel o numeşte Flexi Wendy. „Dar, sincer, Simon oricum nu era bun la nimic. Ne e mai bine iară el." Pe scurt, prietena mea Rachel, care ar fi trebuit să fie măcar judecător la înalta Curte sau Prim Ministru, a devenit una dintre mamele acelea tigrese care mă fac să mă simt o incompetentă absoluta la poarta şcolii. A fost asta o alegere?

Anna cea frumoasă, pe jumătate rusoaică, a cărei faţă mi-a apărut automat în minte cînd am citit Anna Karenina, este corespondentă în străinătate într-o lume a bărbaţilor. Ture de noapte, ieşit la băut cu băieţii, alergat după reportajul următor. Niciodatii nu ducea lipsă de iubiţi fantastici. Dacă scăpa de unul, ceilalţi stăteau la coadă. Pe la treizeci şi cinci de ani, o ecografie de rutină a arătat ceva pe cervixul ei. A urmat o combinaţie de radioterapie şi chimiote rapie. Pînă la urmă, i-au scos uterul. Bărbaţii s-au deteriorat după

aceea. Acum trăieşte cu un „restauratei pe nume Gianni“ (un chelner violent care profită de pe urma ei, zice Deb). Ar vrea tare mult să adopte, dar e dificil din cauză că este alcoolică funcţionalii, zice ea. Dar nu este imposibil, poate într-o zi. Faţn ei, minunată pe vremuri, a devenit umflată şi pufoasft, iar Anna se înfăşoară într-una dintre eşarfele acelea cuprinzătoare, colorate, pe care le poartă femeile volu minoase ca să-şi apere trupurile de privirile şi gîn durile răutăcioase. A fost asta o alegere?

Anna se aşază lîngă mine, extaziindu-se la pozei»' cu Emily de pe telefonul meu.

— Doamne, ce bine seamănă cu tine, Kate. I trăsnet!

— Emily nu e de aceeaşi părere. Este foarte critică cu ea însăşi.

— Aşa sunt fetele.

— Dar tu nu erai aşa, Anna, nu? Erai cea mai frumoasă dintre noi.

Anna ridică din umeri.

— Şi da, şi nu. Bănuiesc că am considerat frumuseţea ca pe ceva normal. Nu am profitat de ea cînd am putut. Pe urmă, a dispărut. Nu am fost ca tine, Kate. Tu ai avut succes în toate. Carieră, căsnicie extraordinară, copii extraordinari.

— Aşa pare din afară, protestez eu, gîndindu-mă că am minţit la serviciu în legătură cu vîrsta mea.

Gîndindu-mă cum mă simt ca subordonată a unor băieţi care au aproape jumătate din vîrsta mea. Gîn- dindu-mă că nu am mai făcut sex de la Revelion. Gîndindu-mă la un bărbat la care nu trebuie să mă gîndesc, pentru că sunt prea bătrînă să mai cred în basme şi pentru că nu trăim fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, ci doar ne vedem mai departe de viaţă. Gîndindu-mă brusc că singurul lucru pe care nu l-aş schimba din ultimii treizeci de ani sunt copiii mei minunaţi.

1.44: Beată şi indecentă? Nu chiar. Nu trebuie să mă îmbăt ca să am un comportament indecent, aşa cum i-am scris odată din greşeală cuiva. Dar sunt şi una, şi alta. Cel puţin, aşa cred. A fost o vreme cînd nu mi-aş fi împleticat - împleticut - împleticit picioarele traversînd curtea aşa, fără un domn, sau măcar un băiat, care să mă sprijine. Dar acum sunt singură, nesprijinită. Inadecvată, dar neacostată. Deodată, mi se pare ciudat. Am o senzaţie de singurătate.

— Bună!

S-a dus singurătatea mea. Este Ted Infidelul, care zace într-un rond de flori. Arată de parcă ar fi căzut de la fereastră.

— Bună, Ted. Ce mai faci?

— Şunt şupărat, Kate. Şincer şunt şupăat. îmi pae foate ău. Eşti aşa fumoaşă, ştiai asta? De w ne-am deşpăţit? Che’c-am foşt nebun!

— Mă înşelai cu Debra, Ted.

— Da?

— Da.

— Debrrra Rrricharrrsonson?

— Da.

Acesta este un moment în care Ted ar putea să-şi ceară iertare pentru trădarea din tinereţe. în schimb, cu un zîmbet visător, zice:

— Al naibii norocoş! Cu doo!

Chestia asta mi se pare mult mai amuzantă decAi ar fi cazul.

— N-ai fost niciodată cu doo - mai încerc o dată cu două odată, Ted. Debra e la bar. Ce-ar fi să iei o floare din rondul ăla şi să-i ceri iertare?

Se ridică, încearcă să-şi scuture pămîntul de p«' pantaloni, dar ratează. îl răsucesc cu faţa spre intrare/1 în bar şi îl îndrept într-acolo. Chiar şi în starea astn, Ted Infidelul este o perspectivă mai bună decît oricare dintre pretendenţii on-line ai lui Deb.

— Bună!

Abia ce am scăpat de Ted cînd sunt salutată u doua oară.

— Roz! Unde te duci?

Pilger trage repede după ea o valiză mică, scumpă, pe roţi, către cabina portarului. Pare complet trea/.A

— Mă aşteaptă maşina. Trebuie să ajung la Londra Am o întîlnire la şapte dimineaţa în Canary Wharl

— Eşti tare ocupată.

— Poftim?

Vine mai aproape, studiindu-mă prin întuneric dn parcă aş fi un exponat la Grădina Zoologică.

— Ne-am cam ameţit, aşa-i? Ai băut un pahar în plus?

— Cu unul prea mult.

— îţi dau un sfat, Kate. Dacă eşti serioasă în privinţa revenirii la muncă, trebuie să fii în formA
Itoata aia de hamster nu se opreşte pentru nimeni, i»ă ştii.

— Mulţumesc, Roz.

— E adevărat. Dur, dar adevărat. Lumea crede că băutura vine odată cu jobul, dar dacă vrei jobul eu-adevărat, atunci trebuie să renunţi la băutură.

— Zuper! Foarte înţelept, mersi.

— Face parte din serviciul Pilger.

Se uită în jur la zidurile întunecate, intrările misterioase spre scări, peluza ternă în lumina lunii şi netedă ca o masă de biliard. Roz inspiră adînc, îşi ţine respiraţia, apoi expiră. Sunt cele treizeci de secunde de nostalgie pe care şi le îngăduie, îmi dau seama.

— Ciudat locul ăsta vechi. Dar mi-a prins al naibii »le bine. Ei, tre’ să-mi văd mai departe de viaţă. Nu pot să rămîn aici.

— Tocmai mă gîndeam...

— Da?

Devine nerăbdătoare, trebuie să-şi găsească şoferul şi maşina.

— Mă gîndeam cum făceam asta înainte, cu un băiat. Ştii, cînd mă întorceam în camera mea noaptea, pe jos, cu senzaţia

aia de încîntare, de...

De ce îi spun ei asta?

Roz îmi dă imediat replica.

— Păi Slavă Domnului că toate astea s-au terminat.

— Ce?

— Toate fleacurile astea. Băieţi şi sex şi alte prostii. A fost distractiv o vreme, dar ce pierdere de timp, cînd sunt atîtea lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Roz, ce e mai bun decît să faci dragoste?

— Sfinte, chiar că te-ai îmbătat. Chemarea trecu- t ului şi toate astea? Las-o baltă, Kate. Eu, personal, Hunt cît se poate de încîntată că am terminat cu toate.

— Vrei să zici...

— Cu toată zona asta. Cu patul şi aşa. Am închis prăvălia acum mulţi ani.

Dacă ne-ar asculta cineva, ar crede că discutăm despre sectorul de retail.

— O binecuvîntare, din punctul meu de veder«, continuă ea. Nu m-am omorît niciodată după astn oricum. Era mai degrabă domeniul tău. Roger Graham zicea la cină că, dintre mine, tine şi piciorul patulm tu ai fost cea mai obraznică fată cu care s-a culcai Al naibii fustangiu! Şi indiscret. La vîrsta lui, hal în fine, zice ea oftînd compătimitor, nu e cazul na mă întind aici la taclale. îmi pare bine că te-am văzui Kate. Tre’ să găsesc nenorocita aia de maşină. Pa-pal

Şi dusă a fost, cu rotiţele bagajului scîrţîind III noapte.

Rămîn acolo o vreme, ascultînd, încercînd să nu rîd şi clătinîndu-mă, încercînd să-mi alung lacrimii« din ochi. Roger a minţit pe toată lumea că mi-a tras o, Şi de ce dracu’ să nu mintă? Poate că, după o anunni it vîrstă, ce am vrut şi ce am făcut se amestecă. I ’• urmă, mă întorc şi merg drept pe peluză, teritoriu
interzis şi atunci, şi acum, către camera în care
fost cazată.

îmi arunc pantofii din picioare. Dau jos ce nu ti mai rămas din ciorap şi îl pun într-un coş minut«ul de gunoi. Intru în baie, aprind lumina, mă privi m în oglindă, închid lumina foarte repede. Mă spăl p< dinţi în semiîntuneric. Beau trei pahare de apă di la robinet. Mă dezbrac, apoi mă întind spre vali/ft şi deschid compartimentul lateral. Laptopul. Se pm» că sunt pe pilot automat, ca Omul-Robot. Ridic capiu ul apăs pe butonul de pornire. Lumina falsă a lunii di pe ecran mă ameţeşte o clipă. Parola. Nu sunt prun dusă să nu mi-o amintesc, mulţumesc, Roy. Micii» binecuvîntări.

Inbox. Clic, clic, clic. Răspundeţi. Mă oprim ţinîndu-mi răsuflarea. Haide, Kate! Spune-ţi aşa < n nu o să închid prăvălia. O să invoc trecutul. Nu /»ui să trăiesc în rotiţa pentru hamster, punînd osul la treabă, oricît de bine s-ar potrivi astea două. Pot «ii
fiu fericită, nu-i aşa? Indiferent dacă asta înseamnă că sunt bună sau nu? Ia mai dă-le dracului, de ce să nu fiu ne-bună şi

să nu dau fericirii o şansă?
From: Kate Reddy To: Jack Abelhammer Subject: Noi Jack, eu sunt.
P.S. XXO
15
° Jata calamitate
3.03: Complet trează, mă uit la pînza de păianjen de pe tavan şi îmi fac griji. Dacă aş avea o superputen\ aş vrea să fiu Fata Calamitate, binecuvîntată cu abili tatea de a prevedea dezastrele de după fiecare colt Sau blestemată? Cînd urc în tren în fiecare dimineaţă, primul lucru pe care îl fac este să mă uit prin vagon după terorişti, apoi caut cel mai scurt drum către ieşire. Care este probabilitatea ca în trenul de 7.1/ de la Royston la King's Cross să fie o bombă? Totuşi asta nu mă împiedică să verific.

Ştiu că este iraţional. Credeţi-mă, ştiu. Şi asin este doar una dintre cele o sută de griji diferite cam clipocesc pe ecranul meu de controlor de trafic aerian, cînd stau singură în turnul de control, concentrata să evit o coliziune sau să observ orice mică deviaţii- de la planul de zbor matern.

Doar chestiile obişnuite. Coreea de Nord. Copiii Cum se descurcă la şcoală. Că pun prea multă presiuni- pe ei să înveţe bine. Că nu se străduiesc suficient In şcoală ca să intre la o universitate din Grupul Russell[1]

1. O asociaţie de douăzeci şi patru de universităţi publin- din Regatul Unit, care are sediul în Londra şi reprezint n interesele membrilor săi faţă de guvern şi parlament cu reputaţia că reuneşte cele mai bune universităţi din ţară.

(!ă nu-şi vor găsi niciodată o slujbă plătită şi că vor i Amîne blocaţi pe posturi de stagiar pînă la patruzeci şi unu de ani. Că vor pleca de acasă. Că vor reveni hA locuiască acasă, de unde nu vor mai pleca niciodată. < 'A Emily va veni acasă cu un dependent de droguri i u dreadlock-uri blonde şi un cîine tras de sfoară, finanţele noastre. Sănătatea lui Richard. Sănătatea mea. Jobul meu. Că nu mi se va reînnoi contractul pe perioadă determinată. Vaccinul antigripal. Moartea. Unghiile de la picioare ale lui Ben. Crăciunul. Petrecerea lui Emily. Grija că îmi fac atîtea griji, încît o HA mă îmbolnăvesc. Doctorii zic că stresul provoacă cancer, nu-i aşa? Că nu mă duc suficient de des la Hală ca să combat stresul şi să eliberez endorfine. Că mi-am anulat deja de două ori programarea la Doctorul Libido, ginecologul. Că menstruaţiile mele sunt mai degrabă mici băi de sînge. Carbohidraţii. îmbătrînirea. Că nu mai petrec destul timp cu mama. Oare Lee Harvey Oswald chiar a acţionat singur? Ce era cu movila aceea acoperită de iarbă? Că sora mea e supărată pe mine pentru că nu mă achit de partea mea de datorie filială. Am adoptat un ton exagerat în ultima mea convorbire cu Julie? (Trebuie Hă fiu aşa de atentă!) Părinţii lui Richard. Că Barbara adună tot felul de lucruri, ca o coţofană umană, devenind un pericol pentru ea însăşi. Donald, paznicul ei lîdel şi

disperat. Că am uitat să comand tablete de Curcumin, contra demenţei. Greutatea mea. Că mă (in de regim în timpul zilei, doar ca să anulez totul mîncînd un baton afurisit de KitKat la 20.33. Costurile de renovare a casei. Moartea. Jack {nu, Jack nu, asta e sigur, încetează!).

Iau foc aici, mi-e mai cald decît în iulie, cămaşa de noapte este îmbibată de transpiraţie. Şi grijile nu se opresc aici. Ce a vrut să zică Jay-B în e-mailul Ala cu „se pare că-ţi pui amprenta asupra echipei"? (Era de bine?) Că nu-mi văd prietenele din cauză că ou reuşesc să mă ocup decît de muncă şi de familie. Că numărul felicitărilor de Crăciun pe care le primim
aproape a scăzut sub zece, printre ele fiind şi un« de la o firmă de îngrijit peluze. Că scot felicitării» de la Crăciunurile trecute ca să pară că avem mm mulţi prieteni. (Trist) Că am dezamăgit-o pe StilI \ anulînd încă o plimbare cu cîinii. Că Emily pun supusă, chiar învinsă, cînd nu ţipă la mine. (A căzui iar? Am văzut o tăietură pe braţul ei.) Că Lenny îmi simte lipsa acum, că m-am întors la serviciu, şi nu» aşteaptă lîngă uşă. Că ratingul meu de credit eslr inexplicabil de mic. Oare liposucţia bărbiei mi m schimba viaţa? Că îmi tot aduc aminte de Cedru elevul neamţ din programul de schimb, şi apoi îl ml imediat la loc. Că mama trebuie să se ducă la cardiolog, pentru control. Că-mi spune să nu-mi fac griji, (a îmi fac griji. Că trebuie să nu mai poarte tocuri, III caz că se împiedică şi cade. Că trebuie să cumpui cremă iluminatoare Magic Skin pentru un aspect tîmu cum scrie în reclama din revista Stella. Că Ben nu « spus că la evenimentul cu petrecerea lui Emily <1* pe Facebook au anunţat că participă nouăzeci şi noua de persoane. Dar ea mi-a spus că a invitat numm şaptezeci! Că am întruna senzaţia asta tot mai apăsu toare că viaţa lui Emily este ca un decor de Hollywouil numai faţadă pentru camerele de luat vederi şi ninu. pe dinăuntru. Că asta este o pandemie printre fel»' şi că noi nu avem absolut nici o putere. Că de-acum trebuie să ţin minte să am la mine absorbante, in caz de nevoie. Că anii mei de fertilitate ajung la finul şi asta mă doare, mă face rău să sufăr. Chiar da»« ştiam că nu o să mai fac încă un copil, că pierd poaihi litatea de a mai face unul. Jack. (Am zis, FARA JACK i Senzaţie constantă, apăsătoare de Spaimă In ■ i nume. Cincizeci de ani. (Eşti atît de tînăr pe cît ir simţi. Eu nu mă simt tînără, mă simt epuizată.) < n mi-a fost prea frică să cobor pe scările rulante 1« staţia de metrou Bank acum cîteva zile. îngrozii« de fapt. M-am dat în spate, nu am putut să intru, scuze. Scuze. Nu ştiu ce m-a apucat, aşa, brusc. Ameţel i f Urcă odată pe scară şi gata. Nu-ţi face griji, Conmu do la sală. Nu-ţi face griji, Kate. Trebuie să adorm. Trebuie să dorm sau nu o să fiu în stare să fac faţă In muncă. Nu pot să dorm. Spaimă fără nume. (Cum <• numeşte, Roy? Te rog, dă spaimei mele un nume!) Trebuie să păstrez controlul. Copiii, întotdeauna copiii.

Este normală atîta anxietate, aşa credeţi? Oare f iecare femeie se simte singură într-un turn de control iiI traficului aerian? Adică, sunt anxioasă încă de rAnd s-a născut Emily. Mi se pare destul de normal. < e altceva sunt copiii dacă nu bucăţele din inima iu? Nu este chiar situaţia ideală ca inima ta să plece In o petrecere, apoi să doarmă acasă la altcineva şi «A nu-ţi trimită SMS pentru că „mi s-a descărcat Imteria". Dacă aţi putea alege pe cineva care să vă poarte cel mai important organ cu el, nu ar fi un mlolescent ameţit care uită să-şi încarce telefonul mobil, nu?

Mai tîrziu totuşi observ că grijile s-au acutizat. Să fie din cauză că m-am întors la serviciu? Să fie «lin cauză că Perry şi Menopauza îmi alungă toţi hormonii de fericire din pîntec? Să fie lipsa cronică de somn de la ora trei dimineaţa? Sau marea aniversare care se repede neabătută spre mine? Ih! Sîmbătă am fost la un concert minunat de colinde şi, în timp ce ascultam „Departe, într-o iesle", mă uitam în jur încercînd să detectez care ieşire era mai apropiată, ca să pot să-mi scot copiii de acolo în cuzul unui atac terorist. Copiii nici măcar nu erau cu mine. Eram într-o biserică, ce Dumnezeu?

Nu vreau să exagerez. Numai că, uneori, frica asta uproape că mă paralizează. Sunt puţin speriată că îmi pierd minţile. Miercuri, 6.26:

— Pe bune, tu şi prudenţa ta cînd vine vorba de cîini, Kate!

Sally rîde de mine sau, mai precis, de obiceiul meu de a verifica drumul în faţă pentru a mă asigura că nu sunt cîini care să prezinte un pericol clar şi iminent pentru Lenny şi Coco. Mă mîndresc cu fapt ul că pot să-mi dau seama de la o distanţă de 150 <1« metri care cîini ar putea să muşte sau să sară In bătaie. Recunosc că, în general, mă bazez pe evaluam« proprietarului mai degrabă decît pe a animalului.

— Ei hai, că am avut dreptate cu cei doi Jart Russell, nu?

— Aşa e, recunoaşte Sally. Omul ăla era absolut îngrozitor. Zicea „cîinele meu vrea numai să se joace", în timp ce namila lui îşi înfipsese colţii în ceafa Im Coco. Noroc că te-ai dus tu cu o falcă în cer şi unn în pămînt. Ai fost aşa de curajoasă!

E foarte devreme şi suntem singure în parc. Cerul este de un roz delicat, ca de glazură, ceea ce înseamnă că va ploua mai tîrziu, dar deocamdată e ca şi cum ai trage cu ochiul spre rai. Poarta era tot încuiată, aşu că am parcat vizavi şi am găsit o spărtură în ga nl I-am povestit lui Sally că mă tot trezesc transpirata şi nu mai pot să adorm. Insomniacă la rîndul ei, m H rugat să-i trimit mesaj oricînd şi, dacă este treaza, îmi va răspunde. Asta chiar ajută.

Mergem în urma cîinilor pe cărarea strălucitoan şi alunecoasă, paralelă cu drumul principal, în tuli şurile de pe marginea căreia am găsit cîteva mim foarte tîrzii. Ni le aruncăm direct în gură; mai nun şi mai acre decît cele care se găsesc în magazin, nu o pojghiţă subţire ca de brumă şi gustul

de şerbul dulce-amărui, propriu naturii. Sally sugerează să ne întoarcem cu o caserolă să adunăm mure pentru <• tartă de Crăciun. Nici nu vreau să mă gîndesc Iu toată mîncarea pe care trebuie s-o gătesc şi la tont« cumpărăturile necesare înainte ca ambele părţi ni« familiei să sosească la noi. Astăzi nu vreau să vorbe.«« despre cîini Jack Russell, ci despre un cu totul nit Jack. Nu am mai primit nici o veste de la el de cînd am trimis e-mailul acela, beată fiind de la reuniune» cu colegii. Au trecut cinci zile de atunci. M-am străduit din răsputeri să nu mă gîndesc la fiecare reacţimposibilă pe care ar fi putut s-o aibă Jack, bună, ren
indiferentă, toate succedîndu-se în buclă prin creierul meu. Am reuşit doar parţial. Trec minute întregi în
i nre reuşesc să mă gîndesc la altceva. De ce nu a răspuns? Vreau să vorbesc cu Sally despre toate speculaţiile mele frenetice. A primit e-mailul? S-a supărat că a durat aşa de mult să-i răspund? Se răzbună pe mine nşteptînd o vreme pînă să răspundă şi el? (Nu, Jack nu-i aşa de copilăros.) Ar fi trebuit să zic altceva? ('ova mai atent sau încurajator decît „Eu sunt. P.S. XXO"? O, Doamne, de ce i-oi fi scris şi m-oi fi aruncat uingură în tortura asta a anticipaţiei?

Adevărul este că nu cred că o cunosc pe Sally Muficient de bine ca să-i povestesc despre - ce e asta? Un amor stupid? Criza vîrstei mijlocii? Ultimele comenzi la Salonul Pasiunii? Amîndouă am vorbit despre căsniciile noastre, Sally lăudînd firea blîndă n lui Mike şi speculînd cu privire la orele îndelungi pe care le petrece singur în atelierul lui, în timp ce eu am povestit nu prea corect, dar amuzant, despre obsesia lui Richard pentru biciclete şi despre referirile constante la manipulatoarea şi ecologista Joely şi la ceaiurile ei oribile din plante. Am ajuns să rîdem cu lacrimi. Abia mai tîrziu m-am întrebat care erau mai mari: rîsetele sau lacrimile?

Cînd am ajuns la banca noastră din vîrf şi Sally
II şters cu mănuşa pojghiţa îngheţată şi strălucitoare, ca de zahăr, ca să ne putem aşeza, nu am mai rezistat. Am adus vorba despre un client american cure m-a contactat din nou recent, un bărbat pentru cure am avut sentimente în urmă cu mulţi ani, cînd încă lucram. Trăncănesc mai departe despre cum, avînd copii mici, ar fi fost incredibil de egoist şi de greşit din partea mea să duc mai departe relaţia cu ol (adevărat) şi despre cum nu s-a întîmplat nimic, de fapt, între mine şi Jack (şi asta e adevărat, din păcate). în fine, ştiu că iarba nu este niciodată mai verde în altă parte, numai i se pare aşa unei femei cure aleargă singură într-o cursă cu ştafetă pe pista mamelor cu serviciu.

Sally nu-mi cere detalii. înclină capul, asculta, încuviinţează şi mi se pare că o zăresc roşind huI» căciula ei cu urechi de blană. O fi tăcerea ei de ghei^A sau e doar vremea? Sal este cu zece ani mai în vîrsi A decît mine, uit asta, şi poate că are concepţii mul de modă veche, mai dezaprobatoare decît mă aştup tam. Mă simt aşa de fericită în

compania ei, aşa di» protejată, cumva, încît la gîndul că ar putea să îmi dezaprobe comportamentul, obrajii mi se înroşi'Hr, imitîndu-i pe ai ei. Cînd Lenny vine sărind spre noi, dînd triumfător din coadă cu mingea de cauciuc « altui cîine, simt că amîndouă suntem recunoscătoim pentru întrerupere. Nu o să mai pomenesc de Jac k de acum.

Pe drum înapoi spre maşină, vorbim despre petra cerea lui Emily, care o să aibă loc weekendul ănlu Sally îmi recomandă să strîng toate decoraţiumlc sau tablourile şi să acopăr canapelele cu ceva, oşn, ca măsură de siguranţă. Eu îi zic că nu va fi nevoi«', fiindcă o să avem o petrecere mică, civilizată, dnji încep să am îndoieli în privinţa asta. Şi familia Cartai organizează o petrecere de Revelion, cînd eu voi avan ocazia să-l cunosc pe Mike, iar Sal îl va cunoaşte c Richard. îi povestesc despre chestia pe care am botezi11 «■ Spaima fără nume. Menţionez şi ce mi s-a întîmpini în capătul scării rulante de la staţia Bank deună/i Nu vreau să-i zic atac de panică, fiindcă atacuri la de panică sunt pentru genul metropolitan febril, nu pentru caii de povară zdraveni, din nord, ca min«< De ce să încep acum să am vertigo?

— Mama mea a trecut cu bine prin menopau/A zic eu. Nu înţeleg de ce pe mine mă afectează iu(m de rău.

— Cred că era altfel pentru ele, răspunde Sull\ luîndu-mă de braţ cînd ajungem la partea cea nun abruptă şi mai lată a potecii. Pentru că noi avnin cariere, ne întemeiem familii mai tîrziu, aşa că m> trezim că ceea ce se numea Schimbarea ne lovn.ii« cînd încă avem copii acasă. Iar părinţii noştri tuiul l»Atrîni şi încep să se îmbolnăvească sau să aibă nevoie de ajutor. îmi aduc aminte că mama mea făcea i himioterapie cînd Oscar îşi dădea examenele. Eu eram prinsă la mijloc. Şi tu la fel acum, ai fugit la părinţii lui Richard şi la mama ta cu cîteva zile înainte să începi un job nou. Acum dai o petrecere ca HO înveseleşti pe Emily, cînd ai de-a face cu băieţii Aia îngrozitori de la muncă. E un lucru ştiut, de fapt.

— Ce anume?

— Generaţia sandvici, răspunde Sally. Scrie în toate revistele. Vezi tu, dacă am fi născut cînd ar fi intenţionat Mama Natură...

— La optsprezece ani

— Sau chiar la cincisprezece... ei bine, am fi bunici, liu şi străbunici în momentul menopauzei, nu? Nu nm încerca încă să avem grijă de toată lumea şi să mergem şi la serviciu, aşa ca tine. Sincer, nici nu-i de mirare că eşti anxioasă, Kate. Trebuie să găseşti un mod de a fi mai blîndă cu tine.

în timp ce îl ridic pe Lenny şi îi şterg lăbuţele murdare cu prosopul pe care îl ţin în portbagaj special pentru asta, îi răspund că mi-ar plăcea să pun mai puţină presiune pe mine, dar nu va fi posibil, nu ntîta timp cît Richard nu lucrează. îmi dau seama cA este mult mai avantajos să fii o bătrînă respectată •lin trib decît umplutura dintr-un sandvici genera-ţional nebunesc.

— Ce umplutură crezi că sunt, Sal? De ton şi maioneză? Ouă şi creson?

Sally zice că nu ştie exact.

— Dar orice ar fi, draga mea, eşti încordată la maximum. Te rog eu, du-te la Doctorul Libido, îmi promiţi?

După ce pleacă, îmi verific din nou Mesajele primite. < 'Ateva e-mailuri noi, inclusiv unul de la Jay-B, intitulat amenințător „Grant Hatch". Dar nu este cel pe care il aştept cu atîta nerăbdare. Unde eşti? Te rog, vor- Imşte cu mine. 19.11: întoarsă acasă, îi sugerez cu grijă lui Ben că poate ar fi posibil să trăiască şi fără consola aceea tridimensională de Crăciun. După încurcătura cu parola, încep să-mi pierd speranţa că voi găsi una în timp util. La gîndul de a încerca să salvez situaţia şi de a face faţă rahaturilor în care mă bagă hipsterul ăla feroce, Jay-B, a, şi de a organiza lenjeriile de pai şi prosoapele pentru doisprezece oaspeţi, îmi vine ha intru într-o cameră izolată fonic şi să ţip cîteva on îl întreb nonşalant pe Ben dacă ar vrea altceva drept cadou principal de la Moş Crăciun, în loc de consolu aceea imposibil de găsit şi epuizată din stoc.

— Ce zici de o bicicletă nouă, iubitul meu?

Ben îşi lasă lingura să zdrăngăne în castronul cu cereale, stropind cu lapte pînă în partea opusn 11 mesei, iar gura lui formează un O mare, silenţion, ca în Ţipătul lui Munch, expresie care, cînd era <1 mic, întotdeauna semnala că urma o criză ca erupţia vulcanului Krakatau. Spre deosebire de fiica meu, fiul meu este încă transparent emoţional. Nu ştie hA disimuleze. Pot să-l citesc ca pe primul rînd diu tabelul opticienilor. Asta îmi înmoaie inima.

— Nuuuuu! strigă Ben. 3D-ul ăla e aşa de tar«« mami. îţi dă migrene şi aşa.

— Pare sănătos, intervine Richard, ridicîndu 91 privirea din telefon. Apropo de sănătate, Kate, înrt gîndeam că poate schimbăm felurile de mîncare <1* Crăciunul ăsta.

O-o! Claxonul „Bărbatul se interesează de Crăciun înţepenesc, apoi întreb mieros.

— La ce te gîndeai, Rich? Cina de Crăciun e»ii< destul de tradiţională de obicei.

— Păi, Joely, care are ani de experienţă în chestiiU> de genul ăsta, mi-a povestit despre Tofurcan. EHIO II opţiune mult mai uşoară.

— Tofu... ce? Sună ca un fetiş cu picioare.

— Tofu în loc de curcan, explică Rich crispîndu m. şi împingîndu-şi ochelarii mai sus pe nas. Din milu HI quinoa nemodificate genetic. Foarte gustoase şi l'ără crize de hipoglicemie pe urmă.

— Sună scîrbos, tati, zice Emily, care stă pe lîngă fereastră şi îşi face unghiile cu negru.

îmi aruncă un zîmbet complice şi mă gîndesc A, bun, suntem iar prietene, pentru că eu i-am dat voie să facă petrecerea, iar tati nu."

— Emily are dreptate, Rich. Doar nu vorbeşti serios <rt părinţii tăi o să mănînce keen-wah în ziua de < 'răciun? Mai ţii minte cînd i-am dat Barbarei cartofi dulci şi a zis că ei îi dădeau de mîncare la porci pe vremea războiului?

Rich ridică din umeri şi îşi încheie cureaua gal- !>en-neon peste geaca de vînt.

— Crăciunul nu trebuie să fie bătut în cuie, nu?

fim deschişi la schimbări, Kate. De fapt, Joely /ice...

Nu ea din nou! încep să o antipatizez de-a binelea I ie duduia asta solidă, mustind de sănătate, expertă ni menopauză şi iubitoare de pisici, fără să mă mai deranjez să o cunosc întîi. Biblia după Sfînta Joely a devenit obositoare. Rich şi-a găsit un fel de înlocuitoare de mamă sau ce? Schimb subiectul şi-i sugerez non- iilant să renunţe la plimbarea cu bicicleta de data imta şi să scoată decoraţiunile de Crăciun din mansardă, iipoi să vină cu mine la supermarket ca să cumpărăm mîncare şi băutură pentru petrecerea lui Em. Rich răspunde arţăgos că se pregăteşte pentru o cursă importantă care va avea loc în mai şi nu-şi permite

rateze nici măcar o zi.

— Nu mă plimb cu bicicleta, Kate, mă antrenez.

După ce pleacă Richard, Ben vine la mine şi-şi imive capul pe braţul meu.

— Mami, o să avem cîrnăciori înveliţi în bacon <i cartofi crocanţi la cuptor de Crăciun?

— Sigur că da, dragul meu.

— Vreau să rămînă totul la fel, exclamă el cu o voce prea subţire pentru corpul lui.

Cred că a crescut cu aproape opt centimetri din vară. Pe spate are nişte urme imateriale de întindem, cu pielea striată precum coaja unui mesteacăn.

— Mami, unde o să punem bradul în casa noua[7] Mie îmi plăcea casa noastră veche.

— Şi mie, iubirea mea, dar ştii că a trebuit HA ne mutăm ca tati să poată merge la curs şi ca mami să se ducă la jobul nou în Londra. Totul va fi exact la fel, promit. Casa noastră cea nouă o să fie foarte drăguţă în curînd. Piotr cel isteţ ne va terminn bucătăria, nu-i aşa, Piotr?

— Drnzsczr.

Dintr-un spaţiu îngust de sub duşumea, se au»l< înfundat confirmarea lui Piotr.

10.17: „It’s Beginning to Look a Lot Like ChristmuM" curgea ca o ciocolată caldă sonoră din toate pragurile magazinelor de pe ruta mea spre serviciu în dimineaţa asta. Vorbeşte în numele tău, Michael Bubblî. Eu înefl mă chinui să înţeleg cum de copiii iau deja vacant A săptămîna viitoare. Vremea este aşa de blîndă şl, în mintea mea, e încă sfîrşit de octombrie. Uitasem cît de greu este să organizezi un Crăciun cu tont A familia şi să te ţii şi de slujba cu normă întreanA Să recunoaştem, Crăciunul în sine este o slujbă ni normă

întreagă, iar eu nu îndrăznesc să dau vrem» semn că m-am lăsat pe tînjală într-un birou urnit încă sunt în perioada de probă.

Am primit vestea că nu am ajuns la o înţelep t" cu Grant Hatch, ba chiar dimpotrivă. Jay-B mi-a trimit* un e-mail sec prin care îmi cerea un raport compl"! al întîlnirii, cu „soluţii fezabile ref. Grant pe viiim" îmi vine în minte castrarea chimică. Trebuie neapAi ni să fac rost de nişte clienţi noi ca să-mi merit salariul încă nu ştiu nimic despre afacerea cu ruşii. Domn ni lor a ajuns la Risc, apoi la Comitet, care va da npi•• barea finală, dacă toate verificările vor arăta că în regulă şi dacă managementul hotărăşte că domnul Velikovski nu riscă să fie demascat ca personaj ne^al i <
hotărît să conducă lumea, ca în filmele cu James llond. Mă rog, măcar nu în următorii trei ani.

Troy a venit şi s-a aşezat pe biroul meu ieri, cu picioarele crăcănate, ca un babuin nesimţit ce este, şi mi-a zis că firma nu priveşte cu încredere banii veniţi din Europa de Est. „Banii ăştia ruseşti nu simt prea stabili", a explicat el. „Au tendinţa să dispară la fel de repede cum au apărut şi asta nu face bine la profit."

Pretenţia lui Troy că vrea să fie util nu a păcălit pe nimeni. Ştiu foarte bine că ar desface o şampanie dacă primul meu mare succes mi-ar fi luat. Dacă l-aş aduce pe Velikovski, ar fi ca şi cum grenada pe care mi-a dat-o Troy s-ar transforma într-o sută de trandafiri roşii.

La treizeci şi ceva de ani, cînd îmi construiam cariera, nu aveam niciodată prea mult timp pentru Konul ăsta de arătat cine de la birou o are mai mare. A ajutat şi faptul că nu aveam ce să arăt. Nu poţi mA te lauzi cu vaginul, nu? Iar acum, că sunt aici ca mA cîştig bani doar ca să îl plătesc pe Piotr să-mi construiască bucătăria şi să pun mîncare pe masă, MHU, mă rog, Doritos pentru petrecerea lui Emily, am încă şi mai puţin timp pentru aşa ceva. Dacă Troy vrea să se dea mare în faţa mea, femeia care într-o uită viaţă a înfiinţat fondul la care lucrează el acum, atunci Scarlet Pimpleboy[1] ăsta n-are decît! Tot ce contează este să-l impresionez pe Jay-B, de asta o «A mă dau bine pe lîngă văduva nu-ştiu-cărui star rock, Bella Baring, despre care şeful meu zice că este .nebună ca un sac de pisici". Chiar ar trebui să o ul udiez bine pe femeia asta dusă cu pluta înainte să

I Aluzie la filmul The Scarlet Pimpernel, despre un erou care, sub pseudonimul acesta ce denumeşte, de fapt, o floare (scînteioara), salva nobilii acuzaţi pe nedrept în timpul Revoluţiei Franceze. Numele folosit mai sus, Scarlet Pimpleboy, tradus literal, înseamnă „băiatul stacojiu, plin de coşuri".

mă întîlnesc cu ea, dar nu mă lasă toată treaba IIMIM de Crăciun.

Orice ar fi, trebuie să fac rost de o Playstation pentru Ben. Am promis. Hotărăsc să o sun pe vani aia rea, iară chip,

de pe internet ca să o iau la ro ti în persoană. Dacă furia mea îndreptăţită nu dă nu l un rezultat, o să mă milogesc de ea şi o să-l desen o pe Ben ca pe un Tiny Tim al secolului al douăzeci şi unulea, care se va ofili şi va muri iară darul celui mai recente tehnologii.
11.28: Biroul este destul de gol şi nu se vede nici unu A de Jay-B sau de Troy, aşa că formez repede numărul de contact. Aud un mesaj înregistrat: „Dacă doriţi «A discutaţi cu un consilier de clienţi, alegeţi una dintre următoarele opţiuni: pentru Vînzări, apăsaţi tasta I. pentru Urmărirea comenzilor, apăsaţi tasta 2; pentru Cădere nervoasă completă, apăsaţi tasta 3; pentru a ucide un membru al echipei noastre de asistenţa şi a-i afişa capul pe Tower Hill, apăsaţi tasta 4; pentru a auzi din nou toate aceste opţiuni, apăsaţi tasta 5."

— Fir-ar! De ce nu poţi niciodată să vorbeşti cu o fiinţă umană, în carne şi oase?

— Eşti OK, Kate?

— A, scuze, Alice, am zis asta cu voce tare? Dom că o iau razna încet, dar sigur, cu bucuria de a face cumpărături de Crăciun.

— Mie-mi spui? oftează ea. Anul ăsta, trebuie sA cumpăr cadouri pentru mama, tata, fratele meu Max. Un coşmar!

Mă uit la Alice şi încerc să-mi aduc aminte cum era cînd eram singură şi Crăciunul însemna să cumpăr cadouri doar pentru patru persoane şi să apar în Ajun la casa părintească, aşteptînd să înceapă festivi tăţile. Nu are rost să descriu ce înseamnă să creezi Crăciunul perfect pentru copii, soţ, familia soţului, mai ales cumnata, care probabil a fost inspector în altă viaţă, pentru că acum îşi aruncă privirea critică asupra minisandviciurilor, şervetelor şi decoraţiunilor
do pe masă. Ca să vă faceţi o idee, Cheryl are un ■ idorizant cu aromă de prăjitură de Crăciun cu scorţişoară în fiecare dintre cele trei toalete. Eu am o untură baie funcţională, cu ceea ce Richard ar numi .iloficienţe de canalizare", şi un pachet de şerveţele ni Moş Crăciun.

Lui Alice nu-i pomenesc despre asta. Ar fi ca şi mm aş încerca să-i explic lui Lenny teoria neoclasică privind dezvoltarea economică endogenă. Nu-i nevoie M O sperii pe biata fată. O să afle şi ea în curînd, dacă louza aia de Max o s-o ceară odată. Alice zice că este ontuziasmată de petrecerea de la birou, care are loc mtr-un club de care ar fi trebuit să aud, din Shoreditch. îmi compun o expresie de nerăbdare, mă cutremur m sinea mea şi adaug şi petrecere pe lista cu lucruri de făcut, care a ajuns mai lungă decît Finnegans Wake. Doar nu o fi obligatorie prezenţa, nu?

— Trebuie neapărat să vii! zice Alice. Faci parte din echipă acum şi toţi şefii ăia mari o să fie acolo, aşa că e musai să-ţi arăţi faţa. A, Kate, nu uita de vaccinul antigripal! La prînz. E la etajul unsprezece, îţi aduci aminte?

— A, da, mersi.

(Roy, îmi mai dai tu un semn despre vaccinul ăsta, te rog?)

Formez din nou numărul furnizorului de Playstation şi, de data asta, printr-o minune, reuşesc să prind legătura. Sunt aşa de surprinsă că vorbesc cu o persoană reală, încît toată povestea mea tristă îmi iese pe nerăsuflate. Cum am cumpărat produsul, dar am resetat parola, aşa cum am primit instrucţiuni, şi, culmea, asta a anulat comanda. Apoi, l-am cumpărat din nou, folosind parola corectă, ceea ce a fost minunat pînă cînd am primit un e-mail de la compania respectivă, prin care eram anunţată că livrarea se va face abia după 29 decembrie.

— Da, corect, răspunde vocea.

— Dar, evident, este un cadou de Crăciun. De Crăciun. Iar Crăciunul e pe douăzeci şi cinci, aşa că
data de douăzeci şi nouă nu mă ajută cu nimic, im fiul meu îşi doreşte mult consola asta pe care am plătit-o acum cîteva săptămîni.

— Nu este posibil. S-a epuizat stocul.

— Păi, asta nu este vina mea şi o să am un băi ni foarte dezamăgit de Crăciun. Cred că aţi putea cri puţin să...

— Doamnă, am dreptul de a încheia această con versaţie, fiindcă simt că deveniţi agresivă, zice vocea

— Cum adică DEVIN AGRESIVĂ? Sunt incredib.l de politicoasă, avînd în vedere că firma voastră a fost nemaipomenit de incompetentă!

Ah, fir-ar! II zăresc pe Jay-B ieşind din lift, aşa că închid repede telefonul.

13.10: în timpul pauzei de prînz, sun la toţi furnizorii posibili de Playstation de pe o rază de treizeci da kilometri faţă de birou. Nimic. Caut în schimb pa Google informaţii despre „tofurcan". Din păcate, ho dovedeşte a fi nu o perversiune pentru clasa de BUM, ci o chestie reală: un substitut vegan pentru curcan „în sezonul acesta de sărbători, în timp ce alţii ho aşază să mănînce carne moartă, umpleţi-vă farfuria (şi burtica!) cu aceste feluri de mîncare gustoasa, obţinute fară cruzime".

îmi pare rău, indiferent ce zice Joely, nu iau aşa ceva în casa mea pentru Crăciun. Ştiu exact unda poate să-şi bage Richard tofurcanul.

Ce zici, Roy? Trebuie să-mi amintesc ceva. Bun. poţi să fii mai exact ? Ce ar trebui să observ ? Serios, habar nu am despre ce vorbeşti. Nici n-am cunoscut <> pe femeia asta Joely.

în momentul acesta, vine Jay-B la mine. Vrea HA mă informeze despre Bella, văduva starului rock. Îmi spune că toţi copiii lui Fozzy Baring au fonduri fiduciara Există trei copii legitimi, dar sunt nouă în total; da cînd a murit Fozzy, apar din neant tot mai multa femei care solicită teste ADN. Bella, care a fost prima soţie, are trei copii, dar preferă caii. Nu pot să nu i
ilau dreptate. Fiul cel mai mare a fost la Priory[1]. I iepresie

din cauză că a fumat prea multă iarbă. Odrasla lipică de star rock, care face praf maşini. Bella, la lAndul ei, este amatoare de canabis. Nu ştie cu ce HO mănîncă investiţiile.

— Treaba ta, Kate, este să-i explici cum stau lucrurile fără să o nedumereşti şi să o linişteşti că totul merge nemaipomenit. Contabilul lui Fozzy încearcă tot timpul să o convingă să-şi mute banii în altă parte, ca să primească el o cotă mai mare. Lacomul ăla nenorocit! Nu trebuie să se întîmple asta. Ai înţeles, da?

— O, da, absolut, nici o problemă. Tocmai citeam biografia lui Fozzy.

VACCINUL ANTIGRIPAL! strigă Roy, făcîndu-mă nft tresar.

— Ce?

— Scuze, Jay-B, am uitat, trebuie să trag o fugă pînă sus. Mă întorc imediat.

Roy, trebuia să-mi aduci aminte de vaccin!

Ţi-am adus.

Da, dar prea tîrziu. Uită-te şi tu cît e ceasul.

La intrarea pe etajul unsprezece, în spatele unei mese, stă o asistentă. La coadă a mai rămas o singură persoană. Evident, se pregătesc să termine.

— îmi pare foarte rău că am întîrziat, zic eu. Aveţi timp să mă strecuraţi şi pe mine?

Asistenta îmi zîmbeşte scurt, politicos, şi îmi face semn spre o listă pe care trebuie să-mi trec numele şi - o, Doamne! - data naşterii. îmi trec privirea peste datele de naştere ale tuturor colegilor mei. Unii dintre ei s-au născut abia în 1989. Practic, aş putea să le liu mamă. Malcom, de la Contabilitate, care este considerat de toată lumea „antic", ce zic eu, de pe vremea inayaşilor, s-a născut în aprilie 1966, un an întreg după mine. Din fericire, şi doar pentru că am uitat

1. Spital privat de boli nervoase, situat în sud-vestul Londrei.

de programare, nimeni din birou nu va vedea că, de fapt, sunt cea mai în vîrstă persoană din toată clădirea. Numai asistenta va şti micul meu secret. Ezit o secundă cu stiloul deasupra casetei, după care hotărăsc să scriu adevărul alarmant:

11.03.1965.

18.20: Am terminat treaba pe ziua de azi. Mă furişez afară din birou, ţinîndu-mi haina îndesată sub braţ în loc să mă îmbrac cu ea. In felul ăsta, dau impresia colegilor că aş putea să mă întorc. Nu că s-ar deranja prea mulţi să-şi ridice ochii de pe ecrane. Aş putea să trec pe lîngă ei tropăind călare pe un măgar.

Ajung la uşa principală, care se deschide cu un oftat. Nu e singura! Apoi, afară, în aerul de iarnă şi libertate...

— Kate!

Ei, n-a durat prea mult.

— Alice! Ce faci aici?

— Te aşteptam pe tine.

— Dar am fost în birou pînă acum. Şi tu la fel. Te-am văzut acolo acum zece minute.

— Ştiu, dar nu am vrut, adică, nu prea puteam să vorbesc acolo.

— Chestii personale.

— De fapt, chestii legate de birou, dar şi personale.

— Vorbeşti în dodii, draga mea. Hai, spune-mi. nu mai face faţa asta aşa de îngrijorată!

Mă uit la chipul ei tînăr, neted, care, spre uimirea şi nedumerirea mea, începe să se boţească.

— Doamne, Alice! Ce s-a întîmplat? Ce ţi-au făcut"

Pun o mînă pe braţul ei, ca s-o încurajez.

— Mie, nimic.

îşi ridică privirea spre mine.

— Ţie.

— Mie? Mie nu mi s-a întîmplat nimic. AdicA, nimic mai rău decît de obicei. Am avut o zi tipic ele oribilă, dar a trecut şi asta.

— Ştiu, dar... doar că...

— Doar că ce?

— Troy.

Deci asta era. Tipul ăsta este un virus în costum.

— Ce a mai făcut acum?

— Păi, eram într-una dintre sălile de reuniuni, ştii, aia cu uşa laterală. Mă dusesem să fur un pix din rezerva aia cu pixuri mişto, pe care le ţin deoparte. Şi uşa era întredeschisă, iar în sala cealaltă era Troy, care vorbea la telefon. Am auzit fiecare cuvînt. Bineînţeles, el nu ştia că sunt acolo şi...

— Şi vorbea despre mine.

— La început nu am fost sigură. Dar tot zicea „ea". De exemplu, „ea se descurcă" şi „o să înveţe ea pînă la urmă". Numai că pe urmă...

Alice îşi muşcă buza de jos.

— Hai, zi, sunt fată mare. Fac faţă.

— Păi, a început să vorbească tare urît, gen „am putea să i-o tragem" şi „a încurcat-o, doar că încă nu ştie" şi apoi o grămadă de chestii oribile ca şi cum, nu ştiu, puneau un pariu pe tine.

— Cînd ţi-ai dat seama că vorbeau despre mine?

— Cînd Troy a zis că se pare că te-ai scos cu treaba aia cu Velikovski. Şi pe urmă bineînţeles că au început să glumească despre scos şi treaba aia şi Dumnezeu ştie ce altceva. Pe bune, cîţi ani au?

— Vreo zece ani jumătate, cel mult. Ştii cu cine vorbea Troy?

— Nu sunt sigură, dar la un moment dat a zis ceva de genul „hei, domnule Hatchman" sau aşa ceva.

— Grant. Puteam să jur.

— Libidinosul ăla de acum cîteva zile?

— Exact. Şi era, ştii tu, trăncăneală aşa aiurea sau...

— Păi, tocmai. Dacă doar se prosteau, n-aş fi menţionat asta, dar părea că chiar pun ceva la cale. Ca şi cum „Bine, prietene, să văd dacă reuşesc eu. Să-i dau o lecţie să te mai refuze vreodată. Nimeni nu-1 refuză pe Hatch". Şi Troy tot folosea cuvîntul ăla cu „pi" şi aşa mai departe. A fost îngrozitor.

— Alice.

încerc să-i zîmbesc, dar asta nici nu o linişteşte, nici nu o convinge.

— E în regulă, serios. Am auzit chestii şi mai rele de atît, crede-mă. Lucrez în domeniul ăsta de mai mult timp decît tine şi am văzut mai multe şi...

— Asta e cealaltă chestie. Troy îi tot dădea înainte cu cît eşti tu de bătrînă. Cum, nu ştiu, ai avea do cîştigat sau ceva din faptul că ţi-ar trage-o unul tînăr...

— Las-o baltă.

— Adică, ce, cît ai, vreo patruzeci? Asta nu-i nimic Eu am fost aşa de bucuroasă cînd ai venit să lucrezi aici, Kate, pentru că am simţit că mai e cineva de partea mea, ştii, ca fetele.

— Mai ales cu de-ăştia ca Troy peste tot.

— Exact. Şi chiar nu m-am gîndit la chestia asin cu vîrsta.

Chestia cu vîrsta. Eu sunt una, anii mei sunt alta. Scurt pe doi.

— Sincer, continuă Alice încercînd să mă binediH pună, nu-i ca şi cum ai avea...

îşi aruncă privirea în jur căutînd un exemplu extrem.

— ...cincizeci de ani sau aşa.

O îmbrăţişez strîns.

— Nu, zic eu. Nu-i deloc aşa.

16 ^4juton!

13.07: Biroul doctorului Libido se află într-un şir impunător de case în stil georgian, pe colţul dintre străzile Harley şi Wigmore. Are o listă de aşteptare care se întinde pe şase luni; atîtea femei disperate, ca mine, care au auzit un zvon că el ne poate reda şinele dinainte. Am reuşit să-mi fac o programare în intervalul rămas liber în urma unei anulări.

M-am gîndit să nu mai amîn. A venit momentul să cer ajutor. Astăzi, stăteam în foaierul imens, răcoros, din marmură al clădirii unei potenţiale cliente, plîngînd de mama focului, aşa de încinsă, că mă dezbră- casem în maiou, epuizată pentru că mă trezisem de la trei dimineaţa, umflată şi cam urît mirositoare. Voi aţi investi într-un fond prezentat de femeia asta? Prezentarea a fost un fiasco. Clienta m-a privit de parcă eram dusă cu pluta, ceea ce mi se pare corect, avînd în vedere că o botezasem David. Sincer, probabil toată povestea aceea cu Hatch Grant, faptul că s-a folosit de vîrsta mea ca de o armă cu care să mă atace, m-a afectat mai mult decît mi-am dat seama. Nenorocitul! Şi eram foarte supărată şi din cauza lui •Jack. Orice speranţă că s-ar întoarce la mine începea Hă dispară. La reuniunea cu colegii, îndrăznisem să îi

scriu, lăsasem cinismul la o parte şi hotărîsem să dau o şansă fericirii. Cu toate cîte mi se întîmplau, tînjeam să am măcar un lucru minunat care să meargă
bine, iar faptul că nu era aşa mi se părea de toi rahatul. Cînd am ieşit de la prezentare, m-am gîndii Dacă nu încep să mă simt mai bine în curînd, nu) arunc în faţa unui autobuz.

Şi atunci Roy, să-i dea Dumnezeu sănătate, mi n adus aminte de Dr. Libido. Am sunat chiar atunci, de pe stradă, şi recepţionera mi-a răspuns: „O, dacă vă grăbiţi, puteţi să veniţi chiar acum". Un miracol Jay-B mă chemase prin SMS la o şedinţă urgentă, dar am sărit într-un taxi în direcţia opusă.
Emily către Kate
Bună, mami! S-ar putea să mai vină cîţiva oameni la petrecere. LOL! Lizzy a invitat nişte prietene din Londra. Te rog să mai iei mîncare şi băutura Multă. Te iubesc xx
Kate către Emily
Cîţi anume, MAI EXACT? Nu vrem să iasă haos aici! xxx
13.14: Asistenta Doctorului Libido arată ca o Meryl Streep tînără şi poartă pantaloni şi tunică albe, imacu late. îmi dă un formular şi mă roagă să-l complete/ încep să citesc şi nici nu ştiu dacă să rîd sau să plîng. Chestionarul pare un meniu de mic dejun dm iad, numai că, în loc de omletă, conţine creieri prăjiţi
Aţi suferit de vreuna dintre următoarele: Senzaţii de anxietate - vă faceţi întruna griji pen tru lucruri pe care nu le puteţi controla? Bifat
Aveţi un somn agitat şi vă treziţi în timpul nopţii ’ Bifat
Kilograme în plus pe care nu vi le puteţi explica şi de care nu puteţi să scăpaţi? Bifat Bifat
Minte înceţoşată? Găsiţi cu greu lucrurile? Da, de asta îl am pe, cum îi zice, Roy.
Uscăciune vaginală? Păi, a trecut o vreme de cînd pădurea mea a avut domni în vizită, dar cu siguranţă am ceva disconfort şi mîncărime acolo. Ăsta este unul dintre motivele pentru care nu vreau să merg cu bicicleta. Ar fi dureros să stau pe şa.

Dispoziţie proastă? Am ajuns pe fundul prăpastiei, mersi.

Menstruaţii neregulate sau abundente? Şi încă cum! încă am prosopul de la Velikovski drept dovadă.
Sunteţi fragilă emoţional, plîngeţi din orice? Sigur, nu e absolut normal să izbucnesc în lacrimi de cel puţin două ori pe zi?
Pierderea energiei după-amiaza, mai ales între orele două şi cinci? Dap.
Iritabilitate mărită şi/sau agresivitate ieşită din comun? PE CINE FACI IRITABILĂ, DOM’LE ? Nu
a zis furnizorul ăla de PlayStation că par agresivă? Bifat, fir-ar al naibii!

Dificultate la concentrare: Nu. Da. Da. Nu.

Libido scăzut şi nu sunteţi sigură de ce? N-am mai avut nici o pornire sexuală, de nici un fel, pînă cînd am primit e-mailul

de la Jack.

Partea cea mai bună la chestionarul ăsta este că ni-a făcut să-mi dau seama că nu eu o iau razna, lată-le, toate ororile prin care trec de cîteva luni sunt Hcrise negru pe alb aici. Simptome medicale reale, nu vreo groază vagă că aşa stau lucrurile acum. în
realitate, nu sunt Fata Calamitate, care anticipează mereu cel mai grav scenariu. Este vorba doar de neno rocita de biologie (sau chimie).

Ii cer scuze asistentei că încep să plîng cînd înn ia nişte sînge, iar ea îmi zîmbeşte cu zîmbetul de Meryl Streep, senin, dar rece, şi zice:

— Nu vă faceţi griji! Multe femei vin aici tîrîndu-sc într-o stare mult mai proastă decît a dumneavoastră în ceea ce priveşte designul interior, din experienţa mea, sălile private de consultaţii urmează una din două direcţii: biroul înţesat cu cărţi al unei case de la ţară de dinainte de război sau puntea unei nave spaţiale din era postapocaliptică, care tocmai şi-a luai zborul de pe Xarquon 9. Sălaşul Doctorului Libido optează clar pentru prima. Principiul de bază pare să fie: cu cît îl plăteşti mai mult pe doctor, cu atît mai puternică va fi impresia că cel la care te-ai pro gramat nu este doctor deloc. Adică, uitaţi-vă la locul ăsta: ferestre înalte, la care să stai să contempli o lume care dă pe dinafară de boli scumpe; strălucirea încrezută a mobilei de nuc; tapet care pînă şi lui William Morris i s-ar fi părut exagerat; numai un blazon mai lipseşte. Nu se vede nici un fel de echi pament medical, nici măcar un stetoscop sau - Doamne fereşte - ceva atît de vulgar ca o seringă. Există o masă de examinare, dar este aşezată discret după un paravan pliant, care evident a fost conceput nu pentru a ascunde depresivele fără apetit sexual, de vîrstA mijlocie modernă, ci pentru a le permite curtezaneloi franceze de la 1880 să se joace de-a v-aţi ascunselen cu hainele de care se dezbrăcau, una cîte una. Mîndri u camerei o reprezintă biroul, lat cît o masă de biliard, acoperit de piele veche de culoarea gazonului, în loc de fetru verde pufos.

Şi, aşezat la birou, Doctorul Libido în persoanA Numele lui real este Farquhar, deşi Sally m-a asigurai că, pe la spate, toată lumea îi zice Doctorul Fuckyenh Este un nume prea vechi şi impunător pentru indi vidul arătos, bronzat, mulţumit de sine, care stă în
faţa mea. Puteţi să vă gîndiţi la el ca la răspunsul ginecologiei la Tony Blair, speranţa strălucitoare a unei mişcări politice, partidul „Mămico, recapătă-ţi încrederea în tine!". Eu bănuiesc că toate pacientele lui ar vota cu el.

Fuckyeah nu trage de timp şi-mi spune imediat că în fiecare zi consultă cîteva femei care se plîng de anxietate, depresie, schimbări de dispoziţie, furie şi atacuri de panică. Adesea, medicii lor de familie le-au diagnosticat greşit cu o problemă de sănătate mintală. Cam şaptezeci la sută dintre ele iau

anti- depresive. Problemele lor, zice Doctorul Libido, pot fi rezolvate simplu cu hormoni sintetici, care vor stabiliza tot şi vor ridica norii de deasupra capetelor lor. Crede şi că am o tiroidă subactivă. (La fel ca Sally. încă o chestie care ne leagă.) A, da, asta ar putea fi de vină pentru că pot să dorm şi stînd în picioare într-un dulap, ca o masă de călcat. Analizele de sînge vor confirma.

— Cum rămîne cu toate cercetările care stabilesc o legătură între terapia de înlocuire a hormonilor şi riscul mărit de cancer? întreb eu, gîndindu-mă că ar trebui măcar să încerc să mă comport responsabil deşi, de fapt, sunt gata să-mi injectez şi heroină pe loc, dacă asta mă va ajuta să nu mă mai simt atît de nenorocită.

— Mă tem că astea sunt informaţii inexacte, bazate pe studii greşite.

Cînd zîmbeşte, lasă la vedere un număr intimi- dant de smalţuri, făcîndu-mă brusc să mă gîndesc la Liberace şi pianul lui.

— Multe femei sunt lăsate să se chinuiască, cînd, de fapt, dacă ar urma terapia corectă de înlocuire a hormonilor, ar putea evita toate aceste simptome.

Adevărul este că, dacă Doctorul Libido mi-ar fi înmînat în clipa aceea o reţetă pentru droguri din clasa A, iar poliţia ar fi fost dincolo de uşă, cu bastoanele şi cătuşele pregătite, eu tot aş fi smuls-o din mîna lui. Sunt disperată. îmi pare rău, nu mai fac faţă singură. E ca şi cum ai încerca să reporneşti un
laptop pe care l-ai uitat afară, în ploaie. Trebuie să încetez să mai ţip la copii, am nevoie de energie pentru serviciu, pentru petrecerea lui Emily, pentru petrecerea de la birou. Trebuie să fac faţă Crăciunului ăstuia fără să-i omor pe Richard, pe Cheryl, pe Dickie cel incontinent sau pe toţi trei. Ar fi drăguţ şi să-mi mai rămînă un strop mic, minuscul, pentru mine.

îi spun Doctorului Libido despre plasturii cu testosteron de la Candy, la care am renunţat de frică sft nu sar pe bietul Piotr. Zice că sunt ilegali în Regatul Unit, dar dacă vreau ceva bun în schimb, o să-nu dea nişte testosteron într-un tub mic. Trebuie dom să aplic puţin pe interiorul coapsei. îmi prescrie HI progesteron pentru noapte, care, ah, ce fericire!, nul va ajuta să dorm.

Sincer, mi-e greu să plec din birou fără să-l sărut Sunt foarte sigură că nu sunt singura pacientă care a avut impulsul ăsta. Cumpăr medicamentele de pe reţetă de la farmacia de după colţ, sfînta treime n sexualităţii feminine: progesteron, estrogen şi testau teron, şi nu mai am răbdare. Ies şi rup cutia de estrogen cu aceeaşi frenezie cu care în copilărie desfăceam ambalajul unei Sherbet Fountain pentru prima gu i ¡\ de desert dulce şi prăfos, sau cu care odată, în adole» cenţă, am scos din geantă un single din Top Zece abia venindu-mi să cred că ţin în mîini comoam aceea atît de valoroasă şi dorită.

Anii trec rapid şl lucrurile pe care mi le doresc se schimbă mereu, dm forţa brută a dorinţei aceleia, nevoia de a avea, auzi, gusta, de-a deveni mai bun rămîne aceeaşi.

în timp ce îmi aplic pe braţ un pic din gelul minuum care-mi va reda tinereţea, zic o rugăciune chiar acolo, pe Wigmore Street, lîngă huruitul traficului.

— Te rog, dă-mi puterea de a face faţă oricArm greutăţi pe care mi le va aduce viaţa. Asta e tot cw cer. A, şi un taxi acum ar fi drăguţ. Taxi! Amin.

Bun, petrecerea de Crăciun. Valuri de bucurir ni confort! într-un moment de slăbiciune, dar cAml
vreodată am eu vreun moment de putere?, i-am spus lui Emily că poate să dea o petrecere de Crăciun/ înainte de ziua ei. Ce Dumnezeu a fost în capul meu?

A început, aşa cum par să fi început toate, cu belfie-ul. Em a fost mai arţăgoasă ca niciodată de rănd fundul ei a devenit viral. Unele certuri dintre noi au fost aşa de aprinse, că, şi cîteva zile după aceea, eu încă reverberam ca un gong lovit. Mă cutremur cînd mă gîndesc la ce ajung să fac din cauza lui Emily. Ea stă bosumflată. De fiecare dată, eu sunt cea care trebuie să caute împăcarea, să rupă tăcerea, cu excepţia cazului în care Em vrea bani sau s-o duc undeva. De obicei, amîndouă.

In ultima vreme, m-am gîndit mult la cuvintele înţelepte şi misterioase ale răposatei mele prietene, Jill Cooper-Clark.

— Cînd o să ai copii, Kate, este important să-ţi aminteşti că tu eşti adultul.

Cînd Jill mi-a spus asta, în urmă cu mai mult de un deceniu deja, chiar nu aveam idee despre ce vorbeşte. Adică, bineînţeles, atunci cînd o să fiu mamă, eu o să fiu adultul, iar copiii vor fi copii. Acum, cînd iim adolescenţi la rîndul meu, înţeleg exact ce a vrut Hă spună. Indiferent ce cuvinte îmi aruncă Emily, indiferent cît de oribilă este nerecunoştinţa ei sau cît de grotescă este senzaţia ei că i se cuvine totul, nu pot să mă reped la ea copilăreşte. Pentru că eu Hunt adultul, nu-i aşa? (O mărturisire: sunt zile, sau măcar minute nebuneşti, cînd simt că alunec în sens invers, spre furiile din propria tinereţe, ca pentru a mă coborî la acelaşi nivel cu fiica mea. Nu face asta, Kate! Urcă la loc acum!)

Intre timp, în loc ca situaţia să se mai calmeze, H-a înrăutăţit. Am aflat că necazul lui Emily se răspîndise în şcoală. Dirigintele ei mi-a trimis un e-mail şi m-a rugat să-l sun, ceea ce am făcut în şoaptă, de la birou. (Chiar am pus-o pe Alice să ţină de şase în iipropiere, în caz că Troy sau Jay-B mă prindeau că mint mamă. Preţ de o clipă, m-am simţit din nou ca
o şcolăriţă neascultătoare, care trage repede o ţigarft cît timp altcineva stă de şase să nu vină profesorii.)

Domnul Baker a spus că Emily pare retrasă şi puţin izolată în ultima vreme. Ştiu cumva dacă are probleme?

— Adică, în afară de faptul că este o fată de şaispre zece ani într-o vreme în care reţelele sociale pun o presiune oribilă asupra ta, că trebuie să treacă prin capcanele unor examene stupide, dar care îi hotărăsc viitorul, şi că nu are încredere în ea că va fi vreodată suficient de bună?

Cuvintele mele au sunat aşa de furioase. Nu-nn dădusem seama pînă în momentul acela cît de îngri jorată eram. Am spus ce credeam fără să vreau să spun asta.

— Păi, ă, a ezitat domnul Baker.

Bănuiesc că se legăna în scaunul lui, ţinînd telc fonul cît mai departe posibil, şi dorindu-şi cu ardoare să nu-mi fi trimis e-mailul acela. A urmat o pauză apoi s-a adunat curajos şi a continuat. Daţi-i omului o medalie. Mi-a spus că Emily nu este ieşită din comun Chiar deloc. Crede că cel puţin o treime din copiii din anul ei sunt deprimaţi sau se rănesc singuri. (De parcă asta avea să mă liniştească. Cine a zis că numerele i(i dau o senzaţie de siguranţă? MEU degrabă una de pericol »

— Emily nu este deprimată, am obiectat eu.

Hormonii ei dădeau năvală, în timp ce ai mei se retrăgeau, şi eram amîndouă prinse în golul primejdioM creat de curenţii aceştia opuşi. Dar depresie, nu.

Una dintre prietenele bune ale lui Emily din clasă Izzy, care suferea de anorexie, a fost internată recenl într-o unitate de psihiatrie. Ştiam asta? a continuul domnul Baker.

Nu, nu ştiam.

— Vă rog, puteţi să o ţineţi sub observaţie şi să-nu spuneţi dacă observaţi ceva?

Da, pot.

După ce a închis, am scos un vaiet involuntar, cu un iepure prins în capcană. Alice m-a mîngîiat uşor, să mă liniştească, şi mi-a spus „Şşşşª. Vaietul meu i-a (acut pe Troy şi pe încă un tip din capătul îndepărtat al biroului să se oprească din conversaţie, să se răsucească brusc şi să se holbeze. Instinctiv, m-am prefăcut că m-am lovit cu piciorul de masă şi am sărit pe acolo mimînd durerea.

— Au, au, fir-ar, au!

Mult mai bine să par un clovn neîndemînatic decît o femeie cuprinsă de griji materne. „Retrasă şi puţin izolată.“ Copilul meu? Emily?

Aproape imediat, mi-a fost ruşine de reacţia mea. Nu era momentul să-mi fac griji pentru ce ar putea crede despre mine nişte colegi. Dă-i dracului! Bineînţeles că am urlat după ce am simţit o urmă de irică de moarte pentru copilul meu. Pentru că eu sunt muritoare, o simplă muritoare, şi asta nu înseamnă că sunt slabă. Dacă mă înţepi, nu sîngerez? Toţi sîngerăm cînd suntem răniţi, un lucru care ţine de caracterul uman şi care este trecut cu vederea în lumea corporativă. M-am uitat urît la cei doi nemernici, oameni care sîngerează şi ei, provocîndu-i să spună ceva. In clipa aceea, mi-am dat seama că sunt capabilă de violenţă.

Emily era încă la şcoală. Dacă mă grăbeam, puteam să ajung

la timp ca s-o iau de la poartă, s-o iau în braţe şi să-i spun că totul o să fie bine, mama este acolo să o apere. Cu tot calmul de care am fost în stare, i-am dat lui Alice informaţiile de care avea nevoie ca să mă acopere în lipsă, după ce i-am explicat că un profesor mă anunţase că fiica mea trece printr-un moment greu şi că trebuia să mă duc la ea.

— Sărăcuţa de ea, la numai unsprezece ani! a spus Alice şi eu n-am înţeles ce vrea să zică.

Mi-am amintit chiar la timp că minţeam nu numai despre vîrsta mea, ci şi despre a lui Emily. Mi-am luat în grabă haina şi telefonul. Dacă alergam către liiverpool Street, poate prindeam următorul tren.

La intrarea în gară, în faţa atelierului de reparat încălţăminte, o femeie stătea pe jos şi cerşea cu un braţ subţire întins. Părea din alte vi •[1] m$_{oJ}$- spus dacă de foame sau din cauza Iov»''[1] ^ !>■ rătoare ale vieţii, dar nu avea cum fiindcă la piept avea un bebeluş, cai[1] într-o eşarfa înfăşurată strîns. Am !•'' pe lîngă ea, apoi m-am oprit, m-ani 1»' scos portofelul. Nu aveam timp hA scid‘ monedele din compartimentul cu „Jîni[1] j
îndesat o bancnotă de douăzeci de lire a femeii, apoi am sărit treptele spre |»< '' .,$_{m}$ ţ»^{f}2 în tren chiar cînd s-a auzit fluierul şi $_{(}$fl"
il
„•ea.
nimeni care să se ducă acasă la om
gîfîind pe un loc dintr-un vagon *:<•!
ce circuitele cenuşii ale Londrei IAhmu priveliştilor cafenii şi verzi, m-am K$^{rt,,,^}$ $_{4)}$ la bebeluşul din braţele cerşetoarei, <•«*• doi' ^ ^$_{v}$ într-un singur gînd. Bebeluşul acolo ''^¿1*1 să ştie că mama lui cerşea bani |*n oraş străin, cu navetiştii ocolindu i mlii*
şi hainele murdare. Pentru bebeluş, leu
şi nenorocită era o sursă de siguranţă '/^ ¡înd'[1] voia altă mamă atunci, şi nici altrtdniA ^ m-a terminat. Pur şi simplu m-a

Acasă, l-am pus pe Lenny în moşim* direct la şcoală. Am parcat vizavi şi iun ^ cînd au ieşit copiii. Am zărit-o pe l'.mllv
i-ra
îmi închipuiam eu sau se ţinea duprt g'
Knowles la fel cum cineva în pericol do I de o barcă de salvare? Sau poato dosr , urmă cu un metru? $_{,;l}$ o

Emily a fost uimită cînd am strigoi *' $_{hf}$,p nu am fost sigură că o să traverse/•' **!• la mine. Părea să cîntărească dacA «A •
să plece mai departe sau nu, dar Lonn.v " * *$_{(l\ g}$pd şi şi-a lătrat încîntarea prin geamul •!
pi $_{A}$
maşinii. Pe mine poate m-ar evita, doi c*
l-ar dezamăgi niciodată. Fără să mă

,i»rC'd
Em a urcat în maşină, am mers dirocl In ^(ip) mea crede că numai rataţii, bătrînii şi noimi*
, dar în după-amiaza aceea m-a lăsat să o iau | şi am urmat cărarea pe care merg mereu cu in sus pe deal. I-am dat lui Em puloverul meu fo plimb cîinele, în timp ce eu am tremurat in hainele de birou.
De ce m-ai luat de la şcoală, mami? Nu am uni, a zis ea.
jleam chiar în vîrf, pe banca mea şi a lui Sally. Voiam să te văd, draga mea. M-a sunat domnul , care a zis că este puţin îngrijorat fiindcă nu .iii tu, ca de obicei.
N-am nimic, a zis ea sec.
Nu am apucat să vorbim cum trebuie despre M-a aia cu selfie-ul, iubirea mea.
Maaamiii, de cîte ori să-ţi zic? Nu-i mare chestie, Chiar nu înţelegi. Practic, chestiile astea se |ilă tot timpul.
Ihtuşi, nu poate să fie plăcut ca oamenii să-ţi
dricum, nici nu a primit prea multe like-uri. l e anume?
dfundsteag. Nu a primit aşa multe aprecieri. ,iin ştiut ce să spun. Mi-a luat cîteva secunde ii esez. Emily nu era îngrijorată că fundul ei se văzut de mii de oameni, ci că nu avusese l succes. Sau că nu primise destule evaluări iederi sau cum s-or numi. Nu pentru prima ,,i am simţit de parcă mă trezisem într-un univers I in care toate valorile cu care fusesem eu eres- ,um ar fi modestia şi decenţa, erau inversate, ji vertite, asta e, pervertite.
[1] i frig, draga mea. Ţi-e destul de cald?
, zis asta ca să am un pretext să o trag mai |in de mine. S-a aplecat, lăsîndu-şi capul pe ,1 meu, iar eu am adunat toată căldura şi puterea ,iiul meu ca să i le transmit ei. i rezi că ai vrea să stai de vorbă cu un consilier, mea?
,.rre.
braţ subţire întins. Părea din alte vremuri, greu de spus dacă de foame sau din cauza loviturilor neîndurătoare ale vieţii, dar nu avea cum să fie bătrînă, fiindcă la piept avea un bebeluş, care se tot agita într-o eşarfa înfăşurată strîns. Am trecut în grabă pe lîngă ea, apoi m-am oprit, m-am întors şi mi-am scos portofelul. Nu aveam timp să scotocesc printre monedele din compartimentul cu fermoar, aşa că an> îndesat o bancnotă de douăzeci de lire în mîna osoasă a femeii, apoi am sărit treptele spre peron. Am urcai în tren chiar cînd s-a auzit fluierul şi m-am prăbuşit gîfîind pe un loc dintr-un vagon gol. Nu mai era nimeni care să se ducă acasă la ora aceea. In timp ce circuitele cenuşii ale Londrei lăsau treptat locul priveliştilor cafenii şi verzi, m-am gîndit la Emily şi la bebeluşul din braţele cerşetoarei, cei doi contopindu-so într-un singur gînd. Bebeluşul acela nu avea cum să ştie că mama lui cerşea bani pe stradă într-un oraş străin, cu navetiştii ocolindu-i silueta cocîrjată şi hainele murdare. Pentru bebeluş, femeia aceea săracă şi nenorocită era o sursă de siguranţă şi confort. Nu voia altă mamă atunci, şi nici

altădată. Gîndul ăstn m-a terminat. Pur şi simplu m-a terminat.

Acasă, l-am pus pe Lenny în maşină şi m-am dus direct la şcoală. Am parcat vizavi şi am aşteptat pînă cînd au ieşit copiii. Am zărit-o pe Emily şi gaşca ei îmi închipuiam eu sau se ţinea după grupul lui Lizzie Knowles la fel cum cineva în pericol de înec se agaţă de o barcă de salvare? Sau poate doar era mai m urmă cu un metru?

Emily a fost uimită cînd am strigat-o şi, o clipă, nu am fost sigură că o să traverseze strada să vină la mine. Părea să cîntărească dacă să mă ignore şi să plece mai departe sau nu, dar Lenny a recunoscut-o şi şi-a lătrat încîntarea prin geamul din spate al maşinii. Pe mine poate m-ar evita, dar pe Lenny nu l-ar dezamăgi niciodată. Fără să mă gîndesc, odată < <• Em a urcat în maşină, am mers direct în parc. Fiicn mea crede că numai rataţii, bătrînii şi nebunii se plimbă pe jos, dar în după-amiaza aceea m-a lăsat să o iau de braţ şi am urmat cărarea pe care merg mereu cu Sally în sus pe deal. I-am dat lui Em puloverul meu in care plimb cîinele, în timp ce eu am tremurat puţin în hainele de birou.

— De ce m-ai luat de la şcoală, mami? Nu am şapte ani, a zis ea.

Stăteam chiar în vîrf, pe banca mea şi a lui Sally.

— Voiam să te văd, draga mea. M-a sunat domnul liaker, care a zis că este puţin îngrijorat fiindcă nu «işti, ştii tu, ca de obicei.

— N-am nimic, a zis ea sec.

— Nu am apucat să vorbim cum trebuie despre povestea aia cu selfie-ul, iubirea mea.

— Maaamiii, de cîte ori să-ţi zic? Nu-i mare chestie, bine? Chiar nu înţelegi. Practic, chestiile astea se întîmplă tot timpul.

— Totuşi, nu poate să fie plăcut ca oamenii să-ţi vadă...

— Oricum, nici nu a primit prea multe like-uri.

— Ce anume?

— #fundsteag. Nu a primit aşa multe aprecieri.

N-am ştiut ce să spun. Mi-a luat cîteva secunde «ă procesez. Emily nu era îngrijorată că fundul ei gol fusese văzut de mii de oameni, ci că nu avusese destul succes. Sau că nu primise destule evaluări HUU aprecieri sau cum s-or numi. Nu pentru prima dată, m-am simţit de parcă mă trezisem într-un univers paralel în care toate valorile cu care fusesem eu crescută, cum ar fi modestia şi decenţa, erau inversate, nu, pervertite, asta e, pervertite.

— E frig, draga mea. Ţi-e destul de cald?

Am zis asta ca să am un pretext să o trag mai aproape de mine. S-a aplecat, lăsîndu-şi capul pe umărul meu, iar eu am adunat toată căldura şi puterea din corpul meu ca să i le transmit ei.

— Crezi că ai vrea să stai de vorbă cu un consilier, iubita mea?

Tăcere.

— îm, ce crezi? am insistat eu.

— Poate, da.

— Bun! Bine, ca să reparăm asta. Uneori, e bine să vorbeşti cu cineva.

— Nu un consilier ca tati, a adăugat ea repede. Lui nu-i pasă decît de bicicletele lui.

— Nu-i adevărat, Em, ştii că tati te iubeşte foarte mult. Doar că...

Doar că ce? Am încercat să găsesc un cuvînt caro să descrie cum e Richard acum, în afară de absent.

— Aşa, deci o să găsesc pe cineva foarte bun cu care să vorbeşti.

Cineva care înţelege lucrurile astea mai bine decît mine, fiindcă, pentru prima dată de cînd te-ai născut. eu sunt complet depăşită, am gîndit, dar nu am spus

Pe drumul de întoarcere la parcare, cu Lenny mei gînd înaintea noastră, Emily a spus:

— Lizzy o să aibă o petrecere de Revelion, mann E gen foarte populară.

Lizzy din nou. Oare cînd o să-şi dea seama Emily cum este în realitate „cea mai bună prietenă" a or'

Să vă zic tot adevărul: ăsta este motivul pentru care am fost de acord cu petrecerea. M-am gîndit ort ar fi o şansă ca Emily să nu se mai simtă aşa de retrasă şi izolată, să cheme nişte prieteni sau, dani nu are, să-şi facă. Să-şi îmbunătăţească poziţia iu grupul din anul ei. Să fie mai mult decît puştoami aia fraieră şi tristă, păcălită de Lizzy Knowles să MI arate fundul gol. Să intre în Cercul Fermecat al Celui Populari, Sfîntul Graal al oricărui adolescent. Am vrut ceea ce, de fapt, vreau în fiecare oră din ziim aceea magică în care a venit pe lume primul meu copil. Am vrut să fie fericită. Cu ce disperare ne dorim să fie fericiţi!

Richard nu a fost la fel de sigur.

— Tot nu-mi vine să cred că i-ai dat voie lui Enul\ să dea petrecere, Kate, a spus el analizîndu-şi noim încuietoare de bicicletă (ce, încă una?). Nu vreau MII am casa plină de adolescenţi beţi, care iau drogtui
şi încearcă să facă sex unii cu alţii. De fapt, o petrecere este ultimul lucru pe care mi-1 doresc pe lume.

Asta era ciudat. De obicei, Rich era părintele înţelegător, iar eu cel care ţinea la disciplină şi se lăsa greu înduplecat. Cînd s-au inversat rolurile?

— Nu o să se îmbete, am zîmbit eu încurajator. O să servim vin fiert fără alcool şi nimeni nu o să ia droguri şi n-o să facă sex. Emily are prieteni cuminţi. Nu sunt ca puştii ăia despre care citim că apar neinvitaţi la petreceri anunţate pe Facebook şi distrug casele oamenilor. Serios, Rich, trebuie să ai puţin mai multă încredere în generaţia tînără.

Am vrut să-i spun motivul adevărat al petrecerii, chiar am vrut. Dar minciunile (sau lipsa onestităţii) deveniseră prea

complicate între timp. Adevărul este că nu îi mai spuneam mare lucru. Richard plecase singur în pădure, într-o călătorie proprie de descoperire a sinelui, aşa cum fac oamenii la vîrsta noastră, dar uitase să lase firmituri în spate ca să-l urmez şi eu. Habar nu aveam unde şi nici nu mai încercam să aflu, în principal pentru că nu părea să observe sau Hă-i pese că nu mai căutam. O parte prea mare din t imp mă simţeam ca un părinte singur.

Mai recunosc ceva: m-am gîndit că o petrecere mi-ar prinde bine şi mie, nu numai lui Emily. Orice care să mă distragă de la chinul permanent de a nu ti primit nici un răspuns de la Jack.

In fine, cu lipsa de organizare a lui Em şi cu un număr aşa de mare de persoane, fiecare cu timpul ei, nu exista nici o garanţie că va avea loc vreo petrecere.

Petrecerea a avut loc.

Sîmbătă, 19.17: Noaptea Apocalipsei începe cu soneria de la uşă. Deschid uşa şi în casă năvălesc doi zdrahoni cu tricouri negre şi jeanşi căzuţi pe fund, cu braţele pline de boxe şi cabluri.

— Unde s’ punem boxele? mîrîie unul.

— Sunteţi mama Iu’ Emily? mîrîie şi celălalt.

Fără să aştepte răspuns, dau buzna în bucătărie, în timp ce eu mă agit în urma lor.

Pe masa din bucătărie, este un platou cu cîmăciori prăjiţi. Zdrahonii iau platoul şi îl trîntesc lîngA chiuvetă, fiecare profitînd de ocazie ca să-şi bage ghearele în ei şi să plescăie în timp ce lucrează. Aud vocea mamei în cap, tare şi energică, exclamînd „Ştii, nici măcar nu au zis vă rog\ Ce s-a întîmpini cu bunele maniere?“. îi dau dreptate mai mult decni aş vrea să recunosc, chiar dacă asta mă face să mu simt ca la sfîrşitul epocii edwardiene, dar nici nu mă gîndesc să le fac observaţii cu voce tare. în schimb, dezaprobarea mea se manifestă printr-un singur ţîţfui aspru. Mai mult decît un ţîţîit, un cloncănit. Dani pînă la şapte jumătate mă transform într-o cloşcA ce dă din pene a nemulţumire, atunci ce naiba o hA fac la miezul nopţii? Zdrahonii îşi ridică privirile In sunetul cloncănitului, apoi se uită unul la celălalt şl rînjesc răutăcios. Minunat!

19.49: Soneria. Primii invitaţi. Trei elfi. Corecţie: tivi elfiţe, pe care le recunosc vag a fi dintre colegele de clasă ale lui Emily, deşi, din cîte ştiu eu, nu suni prietene cu ea.

— ‘seara! salută ele în cor trecînd pe lîngă mine, fiecare în pantaloni scurţi minusculi, verzi, maiouri deasupra buricului, roşii ca nasul lui Rudolf, şi o căciuliţă lungă, atîrnîndă, cu un clopoţel sclipii oi în vîrf.

Fără să vreau, mă gîndesc că ambalarea cadouri Ini la Polul Nord trebuie să fie încetinită considerabil dacă toţi elfii insistă, ca ele trei, să poarte platforme înalte de zece centimetri. în timp ce se îndreaptă spre salon, ţipînd deja cu bucurie colectivă, observ cA p< spatele maiourilor, cînd sunt

aliniate, se forme i < un mesaj de sezon: „Micile"-„Futăcioase"-„Ale lui Moş Crăciun".
20.13: Renunţ să mai răspund la sonerie. Las iimh deschisă. Cum era parabola aceea din Biblie, cen pe »are am învăţat-o la şcoala de duminică, despre gazda «nre invită toţi oamenii la ea acasă? „Ieşi la drumuri i la cărări, şi pe cei ce-i vei găsi, roagă-i să intre..." (Vva de genul ăsta. O idee minunată şi, cu siguranţă, cît se poate de creştinească, dar întotdeauna m-am întrebat în sinea mea dacă asta nu înseamnă să inviţi III necazurile în casă. Adică, ce s-a întîmplat cînd a rămas fară şerveţele? I-a avertizat din timp pe planificatorii petrecerii despre creşterea bruscă a numărului de invitaţi? Ei bine, acum eu sunt în locul gazdei. Numai că fără partea de milostenie.

'1.14: Finbar şi Zig sau poate Zag s-au instalat în bucătărie. Sau, ca să fiu exactă, bucătăria le-a făcut lor loc. Pe masă se află două „picupuri", cum încă le zic eu, recunosc. Un băiat imens şi morocănos planează deasupra lor, avînd pe urechi nişte căşti mari cît jumătate de grepfrut şi dînd puternic din cap pe bubuitul muzicii. Unde stă de obicei cuptorul cu microunde, acum se află un fel de amplificator, ceea ce mă face să mă întreb unde a ajuns cuptorul cu microunde. I ’robabil a luat locul rezervorului de toaletă, care s-a mutat unde era înainte acvariul, ceea ce înseamnă că ncvariul este acum noul hi-fi. Nişte cabluri şerpuiesc pe uşă înspre salon, unde nişte boxe mari cît un cenotaf sunt aşezată lîngă fiecare perete. Adevărul este că toată casa a fost transformată într-o singură boxă imensă. Uşile zdrăngănesc pe ritm, iar în fereastra de la jumătatea scărilor a apărut o crăpătură mare, ca un fulger. Asta este fereastra antică, din secolul al optsprezecelea, pe care am dat-o la reparat unui geamgiu bătrîn şi noduros, care a luat-o ca să o forjeze din nou în focurile Muntelui de Foc sau aşa ceva şi ne-a înapoiat-o vindecată ca prin minune pentru doar patru sute de lire. Nu o să-i placă crăpătura asta.

Deodată, mă trezesc cu Richard lîngă mine, care ascultă apreciativ muzica sau ceea ce, în momentul de faţă, par a fi o mulţime de excavatoare care sparg un drum din macadam.

— Exact cum ai spus, draga mea. Colinde de Crăciun în jurul focului. A, şi uite! Le place la nebunie vinul tău fiert.

— Ajunge cu sarcasmul, mulţumesc.

într-un colţ al canapelei, un băiat ţine un pahar de plastic plin pe sfert cu vin. O fată cu codiţe împletite decolorate, ca o soră geamănă malefică a lui Heidi, a băgat o mînă în rucsac, a scos o sticlă de jumătate cu votcă de la supermarket şi îi umple paharul. Acesta se revarsă cu un fel otravă roz pal. De fapt, se varsă peste canapeaua mea, care pînă acum două ore era un bej cremos discret, iar acum nu va mai fi niciodată crem.

— De ce cumpără mereu votcă? întreb eu. Votca este oribilă. Nu are nici un gust. Şi de ce fetele sunt cele care o aduc

mereu? N-ar trebui să le revină băieţilor treaba asta? Cînd aveam eu şaptesprezece ani, mi se părea o îndrăzneală să am Bacardi şi Cola.

— Ei, fetele o aduc pentru că vor să fie ca băieţii, zice Richard extrem de informat. Şi nu vor să facă treaba băieţilor, ci vor doar să bea. Şi votca le place tocmai pentru că nu are gust. Acum, Kate, singurul lor scop în viaţă, singura raţiune de a trăi este să se îmbete, iar cu votca reuşesc cel mai repede, fără să se încurce cu gusturi sau arome. îşi îneacă necazurile şi aşa mai departe.

Mă uit în jur la invitaţii lui Emily. Majoritatea au şaisprezece ani. Cel mult şaptesprezece. Chiar n-ar fi trebuit să aibă încă destule necazuri pe care să le înece, dar se pare că sunt cea mai nefericită generaţie. Mă întreb. Oare, dîndu-le un vocabular despre tristeţe* şi sentimente rănite, i-am uşurat de suferinţă sau
i-am încurajat să creadă că suferinţa este ceva normal? Sunt atît de uşor impresionabili la vîrsta asta!

Richard priveşte şi el, îşi supraveghează domeniul Apoi îmi arată scara, pe care diverse cupluri mişună fară cruţare, ca nişte figuranţi într-un film cu zomhi

— Uită-te la ei! zice el vesel. Se duc să joace liniştiţi Trivial Pursuit, aşa cum ai zis tu.

Observ că în sinea soţului meu se dă o luptă sinceră. Pe de o parte, priveşte întreaga situaţie cu un fel de dispreţ plin de deznădejde; în clipa aceasta, casa noastră şi toţi cei din ea sunt cît se poate de departe de viaţa lui ideală. Nu sunt destule chakre. Pe de altă parte, îşi savurează înverşunat satisfacţia nemaipomenită de a fi avut dreptate cu predicţiile dezastrului. Nici una dintre emoţii nu îi face cinste. Nu înţelege că puştii ăştia, aşa stupizi şi necugetaţi cum sunt, chiar ar putea să se distreze şi ei odată sau măcar să fie puşti, ce naiba. Richard este genul care strică bucuria celorlalţi, în cel mai adevărat sens al cuvîntului. Cu siguranţă mi-a tot stricat-o pe a mea în ultima vreme. Nici nu mi se formează bine gîndul că îl şi risipesc, dar a fost acolo.

21.33: Cînd îi dau drumul bietului şi uimitului Lenny în grădina din spate, găsesc, dintre toate lucrurile pe care le-aş putea găsi, tocmai un exemplar din Raţiune şi simţire. De obicei stă în mica bibliotecă din toaleta de la parter. Preţ de o clipă emoţionantă, mă întreb dacă nu cumva s-a retras cineva acolo, ca să aibă parte de puţină linişte, şi a început să citească, îmi aduc aminte că şi eu făceam asta în urmă cu cîteva decenii, ori de cîte ori mă simţeam copleşită de un eveniment social, oricare ar fi fost el. Pe de altă parte, dacă cineva citea cartea în toaletă, ce caută aici?

O ridic. Lipsesc pagini din ea. Capitole întregi par să fî fost smulse în mare grabă. Poate că Marianne mai este acolo undeva, dar Elinor a dispărut. Apoi, pe lîngă mine trece un miros dulceag-greţos. Inspir. Un damf de iarbă. Merg pe urmele

lui şi găsesc trei băieţi şi o fată cu feţe serioase, care stau pe gazonul rece şi rulează cuie. Şi da, folosesc Jane Austen pentru foiţe. Să le apreciez gustul literar sau să ţip la ei pentru aşa o distrugere nejustifîcată? „Ei, domnilor, dar de ce simţ al decenţei daţi dovadă cu aşa o ocazie! Să vă comportaţi astfel în prezenţa unei doamne!"
Asta ar trebui să le zic. Dar nu o fac. Doar îi rog să se oprească, iar ei rîd.
22.10: Acum Richard stă de pază la uşa de la intrare, hotărît să confişte alcoolul şi să-i lase să intre numai pe cei care au invitaţii. Din moment ce nimeni nu are invitaţie, aceasta este o experienţă care îi pune răbdarea la încercare. In plus, toată lumea este îmbrăcată în costume de Crăciun, ceea ce nu prea are cum să grăbească procesul de identificare. în curînd este prins într-o ceartă aprinsă cu un om de zăpadă.
22.43: Mă uit pe geamul din bucătărie şi văd cîţiva Moşi Crăciun fugind pe lîngă lateralul casei şi intrînd prin curtea din spate, urmăriţi îndeaproape de un ren îmbrăcat într-o salopetă din imitaţie de blană Se pare că Donner încearcă să se urce pe Blitzen, formînd un fel de costum festiv din două piese.
22.51: Fiica mea trece pe lîngă mine. Cu tot afluxul ăsta de străini, am şi uitat că este şi ea pe aici.

— Hei, mami, îţi place muzica?

— Foarte mult. De fapt, Emily, nu ştiam că o să ai şi discotecă.

— Nu e discotecă, mami, zice Emily dîndu-şi ochii peste cap. Nimeni nu mai dă discotecă de secole.

Fiica mea s-a schimbat într-un body diafan, de culoarea pielii, cu sclipici pe deasupra sfîrcurilor. PI un o pereche de pantaloni scurţi, argintii, pe spatele cărorn scrie cu roşu „Craci fericiţi". Poartă ciorapi de plasA de culoarea pielii, dar tot mai văd nişte cruste pe coapsele ei, de cînd a căzut cu bicicleta.

— Draga mea, cu ce Dumnezeu eşti îmbrăcată?

— Relaxează-te, mami! Sunt Miley Cyrus în ediţui specială de Crăciun.

Stă braţ la braţ cu - pfuai, nu pot să cred duşmretena ei, Lizzy Knowles, chiar promotoarei! belfie-ului. Ei, asta e, dacă nu poţi să le învingi, invită-le la petrecerea ta. Lizzy poartă şosete roi^n
pînă la genunchi şi un tricou pe care scrie „O, dă-ţi ilrumul pe mine, credinciosule".

Controleazî-te, Kate! Adu-ţi aminte că faci toate ustea ca Emily să nu se simtă exclusă. Dar oare este mai uşor cînd eşti inclus?

— Bună, Kate! zice Lizzy. E fantastică petrecerea, (len, aşa de pătrunsă de Spiritul Crăciunului.

Nu, vrăjitoare mică, Spiritul Crăciunului înseamnă Andy Williams într-un pulover cu model de ren. Spiritul Crăciunului înseamnă să faci atent desene cu furculiţa pe o prăjitură de

ciocolată în formă de buştean, pentru ca glazura să semene cu un brad. Spiritul Crăciunului înseamnă îngeri şi arhangheli. Asta zic în sinea mea, dar îmi ţin gura, ceea ce nu pot să spun şi despre invitaţi. Toţi au gurile larg deschise: strigă, gîlgîie din doze sau se lipesc, aparent la întîmplare, de alte K'uri. Casa mea este cam la fel de liniştită ca un drand Prix.

Miezul nopţii: Richard stă singur în spălător, păzindu-şi echipamentul de ciclism şi ronţăind meditativ dintr-un morcov. Ridic o sprînceană.

— Nasul Omului de zăpadă, explică el. Mă enerva. Aşa că am întins mîna şi i l-am smuls fraierului. Acum nu mai poate să respire.

Sunt uşor îngrijorată pentru cum s-ar putea încheia noaptea asta.

12.20: Cineva strigă că toaleta de la parter are o problemă. Dau buzna în ea şi găsesc vomă împrăştiată pe o zonă întinsă şi pe Omul de zăpadă trăgînd „zăpadă" pe nas, printr-un pai. Faptul că a rămas iară nas nu i-a subminat obiceiul de a lua droguri. Este posibil HĂ tragă pudră din pachetul de glazură cumpărat pentru tortul de Crăciun, dar mă tem că nu e cazul. I i spun Omului de zăpadă să plece că, dacă nu, chem poliţia. El mă fixează cu ochii lui mici de cărbune. Mă retrag.

1.11: Richard, asaltat, raţionalizează accesul la toaleta afectată. Parcă ar fi Ultima redută a Generalului Custer. Numai cei care au nevoie disperată pot folosi toaleta.

— Numărul unu sau numărul doi? urlă soţul meu către orice puşti care încearcă să intre. Dacă e doar numărul unu, fa în grădină!

Emily vine isterică la mine în timp ce adun sticla de Bacardi Breezer de sub măsuţa de cafea.

— Mami, e aşa de jenant! Tati practic întreabii pe fiecare dacă are nevoie la caca sau la pipi. Dacii e pipi, nu poate să folosească toaleta şi trebuie sii se ducă în grădină. Zi-i să înceteze, te rog!

1.30: Urc în dormitorul nostru, cel cu baia mică, netei minată, şi cu indicatorul mare, laminat, pe care scrie „Nu intra" lipit de uşă. Spre surprinderea şi uşurareu mea, nu e nimeni înăuntru. Uimitor, copiii au respectul instrucţiunea. Asta mi se pare bizar de emoţionant După tot haosul şi iadul creat, măcar respectă nişte limite. Măcar ştiu că şi părinţii au nevoie de zonn lor. Măcar...

— O!

Doi puşti fac sex în baia noastră. Au ignorat indi catorul de pe uşa dormitorului. Au intrat şi încă cum! Fata stă lîngă chiuvetă, pe ceea ce de acum înainte va fi cunoscut, ca un tribut adus acestei nopţi memn rabile, drept locul de depravare. Dată fiind poziţie actuală, estimez că păsărică ei este chiar deasupn» pastei mele de dinţi. Are picioarele petrecute dup A cineva, ochii închişi, şi nu o recunosc. Nici pe bămt nu îl recunosc, în principal pentru că singura parte din el care se vede este fundul. Nu îşi întrerupe ritmul

Probabil nu m-a auzit intrînd.

Probabil vreo patru secunde, rămîn aşa şi mft uit la ei. Nu pentru că sunt o voyeuristă tristă sau pion indignată să vorbesc (deşi sunt), ci pentru că cern ce fac ei şi însufleţirea cu care o fac mi se pm <• viziune de acum mult timp. E ca şi cum ai pomi
televizorul şi ai găsi un western. Chiar atît de mult li mp a trecut? Cînd a fost ultimul meu Wild West?

Fata deschide ochii şi mă vede. îşi recunoaşte gazda. Îmi arată cel mai politicos şi bine-crescut zîmbet pe care l-am văzut toată seara şi şopteşte:

— Aproape am terminat.

Mă întorc şi plec pe nesimţite din spaţiul meu Higur direct în zona de pericole. în camera lui Ben, din fericire goală pentru că el doarme la Sam în noaptea asta, îmi deschid computerul şi derulez în spaţiul cibernetic căutînd orice semn de la Domnul Fructul Interzis. Nimic de la Jack. Tot nimic. Ştiţi cum este cînd vezi alţi oameni fericiţi, sărutîndu-se, făcînd dragoste şi tînjeşti aşa de tare să faci şi tu lucrurile alea? Exact aşa şi eu.

2.25: Soţul meu a avut ceea ce, după standardele lui, este o iniţiativă remarcabilă de a scăpa de oaspeţi. A fost o vreme cînd părea că toţi - şaizeci? optzeci? ceva pe la mijloc? - vor rămîne în casa noastră pînă dimineaţă. Toată clădirea bubuia pînă cînd Richard n intrat în cămară, şi-a băgat mîna în spatele sacului cu mîncare pentru cîine şi a oprit siguranţa în dreptul căreia scria „prize bucătărie". Discurile s-au oprit, boxele au scuipat şi au murit. Richard a ieşit din cămară ţinînd ostentativ în mînă un borcan de cafea.

— L-am găsit! a zis el.

A fost un început promiţător, dar tot a mai rămas o gloată, care se îmbuibă cu alcool şi se foieşte neobosită de colo-colo, dornică să creeze şi mai mult haos.

— Cum putem să-i mînăm de aici? întreb eu.

Richard se uită la mine şi apoi, spre uimirea mea, mă sărută pe obraz.

— Genial! zice el.

— Ce e genial?

— Tu eşti! Cu verbul ăla. Ai dreptate, nu-i dăm ufară, îi mînăm. Jumătate din ei sunt îmbrăcaţi în reni, oricum. Merită să Fie mînaţi.

Aşa că ce face Rich? Doar se urcă în maşină şi îi mînă, nu? Uneori poate să-şi folosească puterile de
a strica bucuria şi petrecerea pentru bine, nu pentru rău. Aşa că stă acolo în viteza întîi, cu farurile aprinse şi, pe măsură ce eu îi scot afară din casă pe stradă, el ambalează motorul, făcînd maşina să mîrîie şi să se apropie încet de ei. Fără tragere de inimă, dai constant, avansează mugind pe stradă, unii dintre ei încrucişîndu-şi cu coarnele. Unde se duc, Dumnezeu ştie, dar de acum asta nu mai este problema noastră

Ultimul care iese din casă este un tînăr în pan taloni reiaţi şi un pulover din caşmir, complet treaz, care dă mîna cu mine şi apoi cu Richard şi zice:

— Mulţumesc foarte mult pentru o petrecere absolul minunată! Mă simt îngrozitor că vă las cu tot deranjul ăsta. Mi-ar plăcea să vin dimineaţă ca să vă ajut In curăţenie, dar, din păcate, trebuie să fiu la serviciu la ora opt. Dar mulţumesc din nou şi, dacă nu vă mai văd, Crăciun fericit!

După care se urcă pe o bicicletă şi pleacă.

Eu şi Richard ne uităm uimiţi unul la altul în timp ce se îndepărtează.

— Nu sunt sigur, dar cred că a fost pruncul ISUM
3.07: In sfîrşit. Eu şi Richard suntem în pat. Petrecerea s-a terminat. Nu a murit nimeni. Din punctul AhIu de vedere şi doar din ăsta, petrecerea a fost un triuml Emily şi cei nouă Moşi Crăciun care au căzut în conui pe podeaua din camera de zi n-au decît să strîng tot dimineaţă. Emily a părut transformată în semn asta, mulţumită şi strălucind în propria piele. Chim a venit la mine şi m-a tras pe ringul de dans şi mu cîntat „Jingle Bell Rock" împreună din toţi rărunchii Mă întorc pe o parte şi, în timp ce adorm, gîndul acesta mă face foarte fericită.
3.26: II rog pe Richard să nu mai sforăie.

— Nu sforăi, răspunde el.

Brusc, ne ridicăm amîndoi în fund şi ascultăm Fornăielile porceşti vin din şifonier. Richard cobomrt cu greu din pat şi deschide uşa larg. Un ren, l'rtirt
jumătatea de jos a costumului, stă ghemuit lîngă un Înger, iară partea de sus a costumului ei. Sunt întinşi pe iubita mea haină din piele de oaie, de la Joseph. Renul deschide ochii.

— A, bună! zice el. Probabil sunteţi părinţii lui Kmily. Super petrecere. Beton!

Consecinţele petrecerii lui Emily:

Număr de apeluri la poliţie din partea vecinilor: 4 Număr de scrisori primite de la vecini, în care ne «pun „Sunteţi o adevărată ruşine pentru acest cartier!": 1 Timp estimat de curăţenie: 13 ore Număr de sticle goale adunate: 87 Număr de sticle pe jumătate goale, găsite pe rafturi, m şifoniere, sub chiuveta din bucătărie, în spatele toaletei etc.: 59

Număr de doze Carlsberg descoperite pînă acum in rondurile cu flori: 124

Data la care ne putem aştepta ca grădina să nu mai conţină Carlsberg: între 2089 şi începutul secolului XXII.

Numărul de ani în care Richard va putea să cîrîie: „Ţi-am zis eu!": 35 sau pînă cînd moartea ne va ilespărţi

Devizul pentru redecorarea holului şi a camerei de zi, înlocuirea ferestrei şi a bazinului de toaletă: 713,97 £.

In ciuda tuturor celor de mai sus, încă sunt de părere că a fost o idee bună. Aş cheltui cu plăcere i,u ultimul bănuţ şi mi-aş lăsa casa să fie devastată ilacă asta ar ajuta-o pe fiica mea să nu mai fie retrasă MI singuratică.

— Toată lumea zice că a fost gen cea mai tare petrecere, mami! mi-a raportat Emily entuziasmată In micul dejun, peste vreo două zile. Ştiu că lui tati i H-a părut super naşpa, dar de obicei iese mult mai ■ flu. La petrecerea lui Jess, le-au dat găinilor alcool IJI au murit toate.
tyîduua noc,fe
Luni, 13.46: Barbara a fost arestată pentru că a cum părat o drujbă cu un card de credit furat. Poftim i îmi ia o clipă să procesez ce îmi spune Donald In telefon. Trenul intră în alt tunel şi conversaţia ne întrerupe. Corpul şi servieta mea călătoresc spin vestul Sussexului ca să se întîlnească cu Văduvii Rock, dar mintea mea este în Yorkshire cu bietul meu socru.

îl sun şi el îşi continuă povestea.

— Ştii că Barbara a început să facă curat şi »A strîngă tot din cauza demenţei, Kate?

— Da, da, ştiu.

— Ei bine, Margaret...

— îngrijitoarea?

— Da, Margaret îşi lasă de obicei poşeta pe j«»» şi Barbara a găsit-o şi a luat-o. Nu a furat-o, fiVen curat. Nu ştia că nu trebuie. Apoi, azi-dimineaţă, nm lăsat-o singură zece minute cît am fost la magii/m să cumpăr ziarul şi nişte lapte, iar ea s-a strecuml prin uşa de la seră şi a plecat. S-a urcat în autobu/ul de Hopper, din capătul străzii, şi a ajuns la HMJ, ăla de lîngă Asda, ştii?

— Da, zi mai departe.

— Păi Barbara era la B&Q şi pusese cîte ceva în căruţ, dar casiera a devenit bănuitoare din CJIIIJM drujbei.

— înţeleg.

— O drujbă destul de mare, pe benzină, 58cc, care a stîrnit ceva comentarii. Barbara a încercat să plătească cu cîrdul de credit al lui Margaret, dar bineînţeles că nu ştia PIN-ul, iar fata l-a chemat pe manager, care a sunat la poliţie. Din fericire, ne-au găsit adresa pe abonamentul de bibliotecă al Barbarei, pe care îl avea în buzunar.

— Of, Donald, îmi pare tare rău. Barbara e supărată?

— Nu, draga mea, e veselă ca o vrăbiuţă. I-a cam căzut cu tronc sergentul care a adus-o acasă. Ryan, adică Sergent Protheroe.

— A, ce drăguţ!

— Nu chiar, Kate. Mi-e teamă că Barbara l-a confundat cu mine, din cauza uniformei. Adică, cu mine de acum şaptezeci de ani, în orice caz. Şi a încercat să îl pupe puţin şi să-l ţină în braţe, ştii. A fost foarte stînjenitor, da.

Mă cutremur la gîndul că soacra mea de optzeci şi cinci de ani l-a înşfăcat pe poliţist de cine ştie ce crezînd că era tînărul şi dornicul ei pilot. Un gînd amuzant şi incredibil de trist în acelaşi timp. Barbara, mai în vîrstă decît mine cu treizeci şi cinci de ani, n cărei minte este la fel de brambura ca trupul meu, încă poate să se creadă tînăra

seducătoare superbă mre a sărit pe Donald, o sosie a lui Justin Trudeau, mre tocmai s-a întors dintr-o misiune de bombardare o Germaniei. închipuindu-mi-o pe Barbara şi foamea < i de animal descătuşat fugărind Fantoma Escapadelor f icxuale Trecute, îmi vine să intru în pământ de ruşine.

Am un moment de solidaritate trecătoare cu ea. Nu m-am simţit şi eu umilită cînd mă uitam cu jind In geamănul lui Roger Federer în metrou şi el mi-a nlbrit locul lui? Corpurile noastre continuă să-şi bată |oe de noi pe măsură ce îmbătrînim. Dorinţa nu dispare MI să protejeze sensibilitatea tinerilor îngreţoşaţi, care preferă să nu se gîndească la împreunările ridaţilor i, o adevărate cruzime, senzaţiile carnale sunt printre ultimele care dispar.

— Nu înţeleg, Donald, deci poliţia a arestat-o po Barbara?

— La început, da, dar era un poliţist tînăr car«- a făcut asta. Cînd a apărut sergentul Protheroe, n văzut că Barbara era foarte derutată, aşa că poliţii» nu mai face plîngere. Am avut ditamai drama aici. Kate. Sper că nu te superi că am sunat. Cheryl şi Peter sunt în Italia, ştii.

Simt din vocea lui că face eforturi serioase să poven tească cu veselie. Probabil a fost îngrozit cînd a dispărui Barbara şi foarte ruşinat cînd ea a încercat să şl facă de cap cu Sergentul Protheroe.

— Donald, cred că ar trebui să venim acolo. Am putea începe să căutăm...

Mă opreşte înainte să mai spun şi altceva.

— Barbara nu vrea să-şi lase grădina, draga meu Adică, nici ea, nici eu nu vreau. Magnolia, ei, întol deauna ştim că a venit primăvara cînd înfloreştiv

— Ştiu, ştiu, dar... Bine, uite, o să discutăm des pi • asta cînd ne strîngem cu toţii de Crăciun. Nu mul e mult pînă atunci. Vă descurcaţi între timp?

— O, sigur, nu-ţi face griji pentru noi, Kate, dra^» mea. Ai grijă de tine!

în taxi, pe drum spre conacul Văduvii Rock, ciiui pe Google cămine pentru bătrîni în zona Leeds. Cîini găsesc unul care arată cel mai puţin sumbru şi ÎIIHII tuţionalizat şi care permite accesul cu animale, sun la numărul afişat.

— Alo, da, sun în numele socrilor mei, Donald şi Barbara Shattock. Am putea stabili o întîlniri' «A vedem Hillside View? 14.30:

— Layla. Belshazzar. Şi Mikk.

— Şi, scuze, cîţi ani au acum?

— A, Belly tocmai a făcut douăzeci şi unu. Mi ml im aminte că a trebuit să zic data lui de naştere pol dl* tilor a doua zi după petrecere şi unul dintre ei ii /!■

„La mulţi ani pentru ieri“, ceea ce nu mi s-a părut Toarte drăguţ.

— Nu, ai dreptate. Şi, scuză-mă, trebuie să înţeleg: răposatul tău soţ a avut cred încă cinci copii, în afară tle aceştia trei? Au mai fost, ă, alte...

— Cu carul!

Bella Baring trage din ţigara electronică - şi puştii do la petrecerea lui Emily fumau din astea - şi scoate un fir delicat de cercuri de fum.

— Ştim sigur de nouă dintre ei, cu tot cu ai mei Irei. Erau şase înainte să moară Fozzy şi apoi au mai apărut trei. Uite ce coincidenţă! Cînd a fost clar oAţi bani a lăsat, brusc s-au gîndit că, oh, s-ar putea MA fie el tatăl lor. Dulceaţă?

Mă uit în jur, dar nu a intrat nimeni în cameră. Cu mine vorbeşte?

— Poftim?

— Dulceaţă la ceai? Să mai îmblînzească gustul ăwta de medicament şi aşa.

— A, nu, mulţumesc. E bine aşa. Delicios!

Ceaiul meu nu este delicios. Are o culoare spălăcită oi e amar, iar deasupra plutesc nişte chestii care par tăiate dintr-un gard viu. Pe fund sunt nişte depuneri Kroase, posibil scuturate dintr-o cizmă de cauciuc. I)ar asta mi-a oferit Bella cînd am sosit şi regula este oft trebuie, aşa cum scrie în documentul de informare, „Mă dai curs, oricînd este posibil, cererilor clientului". Aşa că le dau curs, înghiţitură cu înghiţitură, şi încerc Mă nu-mi las faţa să mă trădeze.

— Lumea crede mereu că am mormane întregi de Imni. Crede că sunt o adevărată Baring. De parcă I»iotul Fuzzy ar fi rezistat măcar o zi într-o bancă.

Nu au trecut decît cinci minute şi deja mi se pare una dintre cele mai ciudate întîlniri cu clienţii pe cure le-am avut vreodată. Jay-B a insistat că trebuie neapărat să vin aici ca „s-o ţin de mînă" pe celebra Văduvă Rock. După fiascoul cu Grant Hatch, trebuie Mă mă revanşez. întîlnirea asta trebuie să meargă
bine. Jay-B a auzit zvonuri că Bella ar putea să-şi ducă averea în altă parte, ceea ce ar fi un dezastru Am citit dosarul în tren, înainte ca Donald să-mi den veştile despre Barbara şi drujba ei, şi am aflat urmiV toarele: Philip Rodney Baring, născut la Stockton-on-Teon în 1947 şi decedat în 2013, cunoscut milioanelor de fani adoratori, chiar dacă surzi, drept Fozzy. Cenuşii lui a fost împrăştiată la Glastonbury şi imediat călcaţii în picioare şi amestecată cu noroiul. Bella, văduva lui. are controlul atît asupra averii lui financiare, în marc parte investită de EM Royal, cît şi asupra celei geogrn fice, care cuprinde mulţi acri verzi în toate direcţiile

— De fapt, Bella, unul dintre lucrurile pe care vreau să ţi le spun astăzi în numele EM Royal este că nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa bunurilor tale

— Asta mi-a zis şi mie Fozzy în 1983, cînd m-ii văzut în bikini.

Şi, dînd replica asta, blonda veterană explodea/n într-o combinaţie de chicotit şi criză de tuse, chinu indu-se să

respire şi dînd din mînă spre mine cu să-mi dea de înţeles că, în ciuda aparenţelor, nu este pe cale să-şi urmeze soţul în mormînt. Cînd i MC potoleşte rîsul, continui.

— Ca investitoare în lire sterline, sigur că te ini«» resează, mai presus de orice, alocarea globală a aci i velor. Te asigur că spreadul portofoliului tău, pe care ţi l-am creat la cerere şi ale cărui fluctuaţii le moiii torizăm zilnic, este menit să asigure o minimizare n riscului, astfel încît, dacă, de exemplu...

Bella mă opreşte cu palma deschisă, ca un poliţi i de la circulaţie.

— Da, Tereza?

A apărut o servitoare, posibil printr-o trapă în covm

— Domnissoara Bella, lama e cu un pissior m groapă.

— O, Doamne, nu din nou!

Se întoarce spre mine:

— E vorba despre Phil. Sunt foarte fideli, ştii. im cînd Don a murit, în primăvară, a fost pur şi simplu cumplit. Nu a vrut să mănînce cîteva săptămîni. Cînd Fozzy i-a cumpărat, ni s-a spus că sunt fraţi, dar acum credem că poate au fost pe invers. Ai mai auzit de dragoste între lame de acelaşi sex?

— Păi, nu recent...

— Iar acum a început să se ducă în şanţul din grădină şi să rămînă acolo toată ziua. Ori jeleşte, ori încearcă să evadeze. Să vadă lumea cea largă. Scuză-mă, mă întorc într-un minut. Ia-o înainte, Tereza!

Se ridică cu greu din fotoliul oriental colorat, dar şters, se întinde, zice tare „Oase bătrîne", îşi aprinde o ţigară de foi şi îşi urmează servitoarea afară.

Eu privesc pe fereastră la grădina udă leoarcă. I'loaia nu a scutit deloc Dullerton Hali astăzi sau, din cîte se pare, în nici o zi anul acesta. Mă simt mai degrabă ca şi cum m-aş uita la o pictură decît ca şi cum aş fl într-un loc real. O bucată mare, cenuşie, d<* dincolo de terasă, marchează locul unde era înainte heliportul. Buruienile au putrezit printre crăpături. De ce o mai rămîne Bella aici? De ce nu vrea să vîndă, să-şi plaseze banii la noi şi să se mute într-un loc cald şi uscat?

— Ar trebui să mă mut, ştiu, zice ea dînd buzna înapoi în cameră ca să-mi răspundă la întrebarea mută.

Aoleu! Sper că nu e şi medium, pe lîngă văduvă bogată. Poate că, după atîtea decenii de fumat iarbă, o căpătat puteri paranormale.

— Dar Mikk nu şi-a terminat încă şcoala. E în clasa a patra, săracul! Pînă şi Bedales[1] s-a săturat de el, şi asta spune multe. Oricum, şcoala asta nouă din Devon i se potriveşte mănuşă, deşi nu e printre cele din prima ligă. Mi se par atît de nedrepţi, nu crezi?

— Ba da.

— Şi nu aş vrea să nu aibă unde să vină cu prietenii in vacanţe. Sunt nişte tineri atît de interesanţi! Foarte lluizi.

I. Şcoală independentă cu internat din Hampshire

— Bella, în ceea ce priveşti copiii, adică mă refer la copiii tăi, repet, poţi să stai liniştită. Fondurile fiduciare pe care le-a deschis Fozzy sunt suficiente pentru...

— Pe mine Chuckup mă deranjează tare.

— Scuze, Chuck...?

— Ucraineanca. Nu-mi aduc aminte numele oi întreg, sună ca o mînă proastă la Scrabble, dar e şi Chuck pe acolo pe undeva, aşa că noi aşa îi zicem Ţîţe ca nişte baloane cu aer cald. Faţa ca un cuţit Cea de care s-a îndrăgostit Fozzy spre sfîrşit. Sau aşa a crezut el. Lua aşa de multe droguri în ultimei«« luni, ştii, droguri medicale, nu de alea de agrement, că ar fi putut să se îndrăgostească şi de noptierfl Sau de castronul cîinelui.

— Din ce înţeleg totuşi, domnişoara Chuck nu an« drepturi legale la nici...

— Bineînţeles că nu. Dar are toate SMS-urile ale» îngrozitoare pe care i le-a trimis el, în care îi zicru „dragostea mea", „singura mea Chuckup", „eşti toni A lumea mea", „tot ce am eu îţi aparţine", bla bla bln Şi ziarele nu se mai satură de chestii de genul ăstn

— Sincer, Bella, sună oribil şi ştiu cît de supără l«n trebuie să fie pentru voi toţi, dar nu prea văd cum ă, cum doamna aceasta tînără ucraineană...

— Chiar că tînără. Douăzeci şi doi. Dar doamuA, nu, la dracu!

— ...ar reprezenta vreo ameninţare serioasă In integritatea bunurilor tale. Sigur, cînd mă întorc III Londra, o să vorbesc la Departamentul nostru Juri «In să verifice din nou starea...

— Două lucruri.

Bella îşi îndreaptă spatele. Deodată, fară vicnn avertisment, arată ca cineva care are de gînd MA discute afaceri serioase, şi nu ca o vrăjitoare fonii«« obosită, care rămîne fără poţiuni. în ochii ei machinţi cu creion, străluceşte o rază de hotărîre.

— Pot să fiu sinceră cu tine, Kate?

— Sigur că da.

— E vorba despre Belly. E băiat deştept, tare fermecător cînd vrea el, dar îi lipseşte motivaţia. Nu are ambiţie, nu ca Fozzy. Freacă menta toată ziua. Şi Miint că, dacă ar reuşi să pună măcar piciorul pe scară, pe ceva solid, ştii... şi nu sunt sigură că în clipa asta şt ie măcar că există o scară.

Ah, deci asta era! Strigătul care se ridică din toată Anglia, cînd părinţii privilegiaţilor se lovesc cu capul de zidul de cărămidă al vieţii obişnuite. Banii le-au facilitat accesul copiilor lor la şcoli şi facultăţi şi le-au cumpărat meditatori la fiecare materie, precum şi notele maxime corespunzătoare, iar acum înlesnirile acestea se opresc. Şi descoperă că, după atîta cocolo- şeală, copiii lor nu sunt nici foarte speciali, nici foarte apţi să se trezească dimineaţa, să se ducă la muncă şi să facă ce li se spune. De

fapt, nu sunt foarte buni la a fi altceva decît copii, moment în care părinţii intră m panică şi încep să ceară favoruri. Bine, nu i-aş ipune astea Bellei, deşi amîndouă ştim care-i treaba.

— Bella, dă-mi voie să fiu sinceră cu tine. Intern- ahip-urile sunt extrem de greu de găsit în prezent şi, chiar dacă sunt neplătite, sunt la fel de competitive ca joburile normale. Dar, sigur, o să văd ce pot face. Sunt sigură că Belshazzar (nu rîde, Kate!) are multe de oferit şi, dacă EM Royal îl poate ajuta să-şi găsească drumul, atunci ar fi privilegiul nostru să-i fim de folos unui client pe care îl apreciem enorm.

Asta este ditamai minciuna. Din cîte am auzit cu despre Belly, nu e în stare nici să-şi găsească mugur pantalonii. Nu cu mult timp în urmă, The Mnil a publicat o fotografie neclară cu el şi un prieten încercînd să dea Big Mac de mîncare leilor din Trafalgar Square la trei dimineaţa „pentru că le era toarne". Gîndul de a-1 avea pe drogatul ăla tolomac m birou, ca asistent... Cu toate astea, s-ar putea să llu nevoită să fac pe dădaca pentru Belly ca să păstrez clienta.

— Mulţumesc, eşti o scumpă.

Bella zîmbeşte uşurată.

Mă gîndesc la Fata Calamitate, la problemei«» pe care le am cu Emily şi Ben, la cum încerc să-l protejez de rele şi să-i învăţ că nimic nu e pe gratia şi, surprinzător, lecţia asta pare şi mai grea aici, in Ţara Belşugului. Mă gîndesc la copiii lui Sally, Will şi Oscar, care încă zburătăcesc la aproape treizeci de ani, şi la frumoasa Antonia, care trece dintr-un internship în altul, căutînd Sfîntul Graal al unui serviciu permanent. Oamenii nu sunt chiar aşa dt diferiţi, de fapt.

— Tu ai copii, Kate? mă întreabă Bella.

Ezit o secundă, apoi hotărăsc să-i spun adevărul

— Am, da. Emily urmează să împlinească şapte sprezece ani. A avut un an cam greu, să fiu sinceră Presiunea examenelor, presiunea de a trebui să te fotografiezi din cinci în cinci minute, ca să arăţi cîtorve sute de aşa-zişi prieteni ce viaţă minunată ai, piu* o mamă care-ţi strică toată distracţia şi nu te IIIHA să te duci în club cu acte false. Are mult mai multe decît aveam eu la vîrsta ei, Bella, şi cu toate astei» nu pare fericită.

— Mie-mi spui! oftează ea. Eu am crescut într u locuinţă socială în Catford. Şi ai şi un băiat?

— Dap. Ben, un adolescent tipic. Din cînd în cînd, îşi ridică ochii din ecran ca să-mi ceară bani sau să I duc undeva.

Rîde, rîsul acela hodorogit de fumător.

— Ziceai că mai e ceva, Bella?

— Da. Te fac o tură?

O secundă, cred că sunt invitată la prima num orgie. La naiba, o desfrînare adevărată într-un con/n cu covoare din

piei de tigru, sfeşnice cu lumînări topi In şi linii de cocaină pe bufetul de secol XVIII. Mă mii că s-ar mai deranja cu aşa ceva acum, că Fozzy nu mai e.

— Dăm o tură?

— Pe Samson. O să-l adori. E foarte blînd.

— Păi...

— Nu-ţi face griji, şi eu am fost cam speriată prima dată. E enorm. (Salvaţi-mă!) Hai, îţi împrumut eu tot harnaşamentul.

Şi aşa se face că, după douăzeci de minute, sunt condusă încet în jurul unui padoc în spinarea celui mai mare cal pe care l-am văzut vreodată în carne şi oase. Privind înainte spre creştetul capului său nobil şi întorcîndu-mă să-i supraveghez crupa îndepărtată, nm impresia clară că Samson se întinde la nesfîrşit. E ca şi cum aş sta pe puntea unui portavion blănos. Iar mişcările lui sunt maiestuoase şi demne, iară sărituri sau smuceli. N-aş putea să cad de pe el nici dacă aş încerca.

Bella merge pe lîngă mine, ţinînd de frîie. In jur, ploaia s-a potolit şi acum cade mocnit. Chiar cînd mă gîndesc că asta chiar nu intra în fişa postului, Bella îmi zice:

— Kate!

— Sunt încă aici, ce surpriză!

— Ai trecut testul.

Mă uit departe în jos spre ea. Samson este probabil înalt de un metru optzeci, mă gîndesc eu. Aş putea la fel de bine să fiu într-o căsuţă din copac.

— Ce am trecut? E un test?

— Nu voiam să-ţi spun, dar m-am tot gîndit să mut fondurile lui Fozzy în altă parte.

Ah, asta era. Fără să vreau, doar din reflex, trag de frîie. Samson se opreşte brusc.

— Unde?

— Gonzago Pierce.

— Ce? De ce la ei?

Calmează-te, Kate! Eşti blocată pe un animal, dar tot la muncă eşti.

— Iartă-mă, Bella, adică, sigur că vom respecta orice decizie ia clientul, dar în cazul ăsta, te sfătuiesc insistent, în interesul tău, să nu reinvesteşti fonduri pe care noi le-am făcut sigure pentru tine timp de mulţi...

— Ce are Pierce cum-îi-zice?

— Cowboy, zice călare şi ea.

Rîd şi Samson simte tremurul uşor al mîini!<>■ mele, aşa că porneşte iar la drum.

— Oricum, continuă Bella, s-a terminat cu astn

— Cu ce anume?

— Cu cowboy-i. Unul dintre ei a venit aici săpl.i mîna trecută, exact ca tine, numai că el era un ti|> mieros, la costum, încă avea caş la gură şi ne-am înţeles bine pînă cînd am menţionat plimbarea |»< Samson şi a început să-mi vină cu tot felul de scurt« Aşa că l-am tîrît aici şi el a aruncat o

privire lunp.ft la creatura asta superbă şi a luat-o la sănătoasa Efectiv a fugit înapoi în Mercedesul lui şi a plecai Şi m-am gîndit: dacă aşa se poartă cînd are d<« u face cu un cal, ce Dumnezeu ar face într-o situaţi«« de criză? Toţi urşii şi taurii[1] ăia de care citeşti m Financial Times, serios!

Nu sunt foarte sigură, dar cred că Bella este con vinsă că bull şi bear de pe pieţele financiare se refei n la animale adevărate. Mai bine nu zic nimic.

— Cum să se sperie aşa? răspund eu. Samnon este un înger. Nu m-am mai simţit aşa calmă de cîtev II săptămîni. Nici nu-mi vine să cobor de pe el. Sun să descalec. Sau cum s-o zice.

— Exact! Ăsta este răspunsul corect. Aşa că mul ţumesc, rămîn cu EM Royal. E bine pentru tine?

— Foarte, foarte bine! Mulţumesc, Bella. O să (i răsplătim încrederea, îţi promit.

— Nu exagera, soro! Sunteţi o afurisită de bannv nu răsplătiţi nimic. Diii!

Şi astfel, cu o simplă încurajare de la stăpîna Iul. Samson o ia la trap, iar eu încerc să sar în şa.

— Ajutor!

— Ha! Stai să vezi şi galopul.

1. „Bull" şi „bear" sunt termeni financiari care desemnen/fl preţuri în urcare, respectiv în scădere ale titlunlm financiare pe piaţă. Literal, taur, respectiv urs.

După jumătate de oră, ajung în curtea grajdurilor, di furnicături în tot felul de părţi şi moduri inte- n'Hante. Poate că, atunci cînd ţi se termină viaţa icxuală, armăsarii mari şi negri sunt soluţia? Bella a întors în casă. Samson, în siguranţă în boxa lui, imnegă şi abureşte uşor. Deja a primit un morcov din mîna mea, cu mulţumiri. S-ar putea să fie cel mai bun prieten nou pe care mi l-am făcut în ultimii mii. îmi pare rău, Sal!

IH.27: M-am întors la birou îmbujorată de succes ntît după plimbarea cu Samson, cît şi după ce am reuşit să salvez EMR de la pierderea unui client. Mi-am verificat e-mailul, aşa cum făcusem cam din oră în oră de cînd îi scrisesem lui Jack. Nu pot să mă hotărăsc pe cine sunt mai furioasă: pe el, că este nşa un nenorocit şi nici măcar nu confirmă c-a primit mesajul, sau pe mine, pentru că sunt o mare fraieră şi îmi pasă aşa de mult. încurajată de succesul cu llella, nu am mai suportat să aştept. Am început un n-mail nou către el. „Salut, Jack. Mă întrebam dacă ni primit...". Nu, prea fals ca e-mail obişnuit. „Bună, ştiu că e-mailul poate fi lent, dar..." Prea sarcastic. Hei, mai trăieşti?" Prea disperat. Am hotărît să nu trimit nici unul. Şi dacă nu mai răspunde niciodată? M-aş simţi şi mai prost. Dar ai puţin respect pentru tine, femeie!

Am aruncat o privire rapidă prin birou. Nici urmă de Jay-B, aşa că i-am trimis rapid un e-mail să-i dau raportul despre Bella şi l-am pus în copie şi pe Troy, asigurîndu-mă că subliniez rolul meu eroic în salvarea situaţiei. Nu-mi permit să fiu modestă, nu după ce l-am enervat pe Grant Hatch. Şi nu

dacă vreau să-mi păstrez slujba după ce se întoarce Arabella din concediul de maternitate. Timpul o să treacă fără Hă-mi dau seama.

Uitîndu-mă în jur la colegii mei de treizeci şi ceva de ani, cu capetele plecate peste birouri, trebuie să-mi înăbuş un rîs amar. O femeie de vîrsta mea, cam a luat o pauză de cîţiva ani de la carieră, nu oul«« binevenită aici, dar tocmai cunoştinţele despre familie şi copii m-au ajutat astăzi să o conving pe Bella Bariu« Sunt convinsă de asta. Sigur, ştiu cum să mă descim într-o criză financiară, dar înţeleg şi ce înseanmA pentru un client cînd se căsătoreşte, îşi pierde un părinte, suferă un avort, trece printr-un divorţ, cănii copiii se chinuiesc, şi părinţii sunt speriaţi pentru ei. Chiar şi bogaţii se sperie pentru copiii lor şi nu motive din plin. Clienţii ca Bella îşi fac griji pentm performanţa fondului, sigur că da, dar, odată ce ştiu că banii lor sunt în siguranţă, ce vor, de fapt, OHIO să stea de vorbă despre problemele din viaţa lor şi nfl fie ascultaţi. Mi-ar lua o mie de ani să-l învăţ pe Tn>v să facă asta. London Business School are cumva un curs despre empatie şi intuiţie feminină? Nici o şanMrtl Problemele Văduvei Rock sunt atenuate, calmai •> şi mîngîiate de bani, dar niciodată rezolvate. Ma gîndesc mîhnită la propriile mele probleme, cum ni fi să găsesc un cămin de bătrîni decent la o distanţi*
de peste două sute cincizeci de kilometri şi o PlayStat nedisponibilă şi să mă pregătesc pentru o petrecem la birou mîine-seară, la care aş fi în stare să plătom ca să nu iau parte la ea, fiindcă singura faţă pe can vreau s-o văd nu va fi acolo, o, şi să mă duc la con certul lui Ben de colinde după-amiază şi să fac roni de clienţi noi şi... cum i-a zis Sally? înainte să ploi acasă, accesez System Preferences, apoi mă pregătom să-mi schimb parola din Impostoare42 într-una nona pe care o introduc de două ori: FemeiasandvicibO
PeiUfcdeJieQ de da binou
7.08: Ciudat, nu? îţi petreci primii cinci ani din viaţa unui copil rugîndu-te să adoarmă şi să rămînă adormit. ('And devine adolescent, îţi petreci fiecare dimineaţă încercînd să-l trezeşti. Astăzi, la fel ca majoritatea /¡lelor, începe cu o luptă de a-1 ridica pe Ben din pat.

— Nu vreau! Pleacă!

— Ben, te rog! Nu fac asta pentru mine. Adu-ţi n minte că azi ai concertul de colinde după-amiază.

Trag draperiile, ceea ce stîrneşte noi mîrîieli.

— Pleacă!

— Ţi-am atîrnat o cămaşă nouă pe uşa şifonierului, dragul meu, şi ai un pulover curat şi frumos aici. IVebuie să fii elegant, da? Ia-ţi pantofii negri, nu lonişii. O să fii pe scenă.

Cu mare greutate, se ridică de la orizontală.

— Nu e nevoie să vii, mami.

— Bineînţeles că vin, dragul meu. N-aş lipsi de In concertul

tău.

— O să fii în Londra. Nu-i mare chestie. Nu merită să vii tocmai de acolo pentru asta.

— E ceva special pentru mine, Ben. O, Doamne, ia uite ce unghii ai la picioare! Unde mi-e foarfeca?

— Pleacă de aici! Mami, lasă-mă-n paaaaceeeee!

După ce tai măcar doi centimetri din copitele Hcîrboase de cămilă ale lui Ben şi arunc resturile la coşul de gunoi din baie, îmi bag capul pe uşa lui Emily. în cameră e haos. Jaluzeaua s-a stricat şi n rămas atîrnată strîmb, pe jumătate închisă. Haini' aruncate, genţi şi pantofi naufragiaţi pe podea. Veio/.n de lîngă pat a fost dărîmată de teancul de doze «Ir Cola dietetică. Văd cîteva manuale acoperite de pml sub pat. Dacă un loc poate să fie un indiciu pentru starea de spirit a unei persoane, atunci fiica mea it încurcat-o. Mă supără ce văd, chiar mă supără, dm orice încercare de a face curat este consideratăcriticii, nu ajutor.

Măcar, de la petrecere, relaţia noastră s-a îmbuna tăţit. încă simt că păşesc pe un teren minat, speriaţii că, aşa îngrijorată din cale afară cum sunt pentru starea ei emoţională, dacă fac sau zic ceva greşit, o să mă alunge iar. Debra zice că şi Ruby este exact la fel, aşa că încerc să nu o iau personal. Emily h«< agită în pat, îşi trage crisalida mai aproape de eu, dar nu se trezeşte. O vreme, trăsăturile ei erau pr« u mari pentru faţa de atunci şi am crezut că şi-a pierdui frumuseţea, dar în ultima vreme a crescut şi faţa i n devenit simetrică şi este din nou proporţionată. Cînd se plîngea că are nasul prea mare (voia să aibă un nn» ca al lui Lizzy), i-am spus că fetele cu trăsături mici mi drăguţe acum adesea arată banale şi lipsite de caractn cînd se fac mai mari. Nu m-a crezut, dar aşa e.

Plăcerea mea secretă este să intru şi să mă uit la fiica mea cînd doarme. Pot s-o văd aşa de clar m faţa ei pe fetiţa de cinci ani de altădată.

7.27: Piotr a scos toată duşumeaua din bucătărie. I[1] chiar mai rău decît mă temeam. Ţevile de cupru sunt atît de vechi, că pe ele s-a format un praf turcoa /

— Ah, minunat! încă un rahat de cheltuială in chilipirul tău de epocă, Kate. Cît o să mai coste M» asta?

Richard ni se adresează mie şi lui Piotr pe un ton care seamănă stînjenitor de mult cu antipatia

— E posibil nu scump, răspunde Piotr prudent Am prieten boiler...

— Sunt sigur că ai, îi dă Richard replica nepoliticos, întîrzii în seara asta, Kate.

— Dragul meu, ţi-am spus. Nu uita, am petrecerea Iu birou în seara asta, iar, după-amiază e concertul lui Ben. Ne vedem acolo. Şi poţi să încerci să te întorci |u>ntru copii diseară, fiindcă eu s-ar putea să întîrzii? I\) rog?

în timp ce îşi potriveşte casca, Rich zice:

— De ce te duci la petrecere? Numai speculanţi «le Centru care se pun în cap cu Bollinger. Nici nu pot să-mi închipui ceva mai rău.

Ce zici de faptul că nu putem să plătim ipoteca MMU facturile, ceea ce s-ar putea întîmpla dacă-mi pierd slujba. Nu ar fi mai rău, Richard? Asta gîndesc, dur nu spun cu voce tare. In schimb, afişez cel mai Inimos zîmbet al meu, destinat clienţilor.

— Ştii că aş prefera să nu mă duc, iubire, dar este important să-mi arăt faţa pe-acolo. O să fie şi preşedintele firmei, şi, practic, toţi şefii. Trebuie să Nocializez, să-mi fac relaţii.

în timp ce spun asta, îmi dau seama că e-adevărat. I)e-a lungul anilor am văzut aşa de multe femei care HC descurcau extraordinar la serviciu, adesea între- cîndu-i în strălucire şi rezultate pe colegii lor bărbaţi, «Iar cînd venea momentul disponibilizărilor, ele erau primele date pe uşă afară, fiindcă nu se deranjaseră să-şi construiască alianţe cu bărbaţi pe care nu-i agreau. Asta era atitudinea mea în trecut, dar acum nu-mi permit să fiu pretenţioasă.

— Mda, bine, cedează Richard, de parcă îmi face mie o favoare imensă, dar Emily şi Ben pot să-şi facă singuri cina. încerc să mă întorc înainte de nouă.

— Dar ne vedem oricum la concert?

— Da, a, da.

Eu şi Piotr îl privim urcîndu-se pe bicicletă şi ieşind pe poartă, deja luînd viteză.

— Richard, el e viespe, cred, zice Piotr.

— Nu, nu viespe, Piotr. Albină. în engleză, zicem ocupat ca o albină.

— Nu, Kate, răspunde Piotr mijind ochii. Eu coreei Richard e viespe, cred.

11.07: Dacă Monica Bellucci poate să devină Boiul Girl la cincizeci de ani, atunci n-am nici un moti\ să-mi fie teamă să mă duc la petrecerea de la birou din seara asta la patruzeci şi nouă de ani şi trei sferturi, nu-i aşa? A apărut în toate ştirile. în toiul uimirii generale că o femeie aşa de străveche a puiul să fie distribuită să joace cu agentul 007, observ rA nimeni nu subliniază că actriţa este foarte potrivim ca vîrstă cu Daniel Craig, care are patruzeci şi şapti de ani. Cred că, dacă e să mă iau după principiil< Debrei pentru întîlnirile on-line, un star de cineniu bărbat, în vîrstă de patruzeci şi şapte de ani, nu oricum să se îndrăgostească niciodată de cineva de pesli- treizeci şi cinci. Conform acestei logici, Monica Bellucci ar trebui să se considere norocoasă dacă poate s-o joace pe soacra suferindă de artrită a lui Bond.

Mi-am petrecut dimineaţa la birou, „documentău du-mă despre clienţi", timp în care am studiat obsetm fotografii şi am comparat-o pe Monica de azi cu Monicu tînără, din primele ei poze de fotomodel. Acum trei zeci şi doi de ani, frumuseţea ei

uimitoare de lo optsprezece ani se zbătea să devină cunoscută prm straturi de machiaj şi o coafură parţial pudel, parţinl Jennifer Beals în Flashdance. Cumva, mi se pa citare reconfortant că pînă şi Monica Bellucci a avui un permanent îngrozitor în anii optzeci. Majoritäten fetelor din anul meu de facultate ne-am făcut pei manent, urmînd moda ca nişte oi în ale stilului ce eram. Mare greşeală! Permanentul din anii optzeci arăta ca părul pubian pe steroizi.

Ironia amară de a fi femeie nr. 569: cînd eşli tînără şi frumoasă, pentru că, haideţi să recunoaştem, tinereţea înseamnă frumuseţe, rar ştii cum să te piu cel mai bine în valoare. (Emily, de exemplu, poartă XS, dar se ascunde într-un pulover gri-murdar, lălîu. stilul boyfriend, şi nu-şi arată niciodată picioarele
decît dacă pui la socoteală blugii ăia rupţi îngrozitori. Mm scuzaţi, blugi „vintage".) Pînă cînd îţi dai seama • u ce-ţi stă bine, tinereţea deja şi-a pus haina pe ea ii se îndreaptă către uşă, iar tu îţi cheltuieşti timpul i banii căutînd loţiuni, poţiuni şi proceduri care se ■ hinuiesc să recreeze efectul pe care Mama Natură |i l-a oferit gratis. Cel pe care l-ai luat ca pe un dat.
I)«* exemplu, dulapul meu din baie este un altar închi- mit Zeiţei Anti-Imbătrînire. Să o numim Prospeţime, borcane şi fiole cu seruri şi creme hidratante, toate promiţînd să dea ceasul înapoi la anul în care „regimul meu de înfrumuseţare" consta din lapte demachiant Aune French în sticla aceea albă cu capac albastru, rotunjit, pe care îl foloseam ca să şterg sebumul de |ie piele. Acelaşi ulei de care acum trebuie să mă păzesc geloasă ca să nu devin o prună scofîlcită.

— Ce dracu? Nu pot să cred că au ales o bunică
fie Bond Girl.

Mă învîrt cu scaunul şi aproape că dau cu nasul de şliţul dungat al lui Jay-B. Stă în picioare foarte aproape de mine, uitîndu-se peste umăr la ecranul meu şi aruncîndu-i divinei Monica o privire grosolană, evaluatoare.

— Da' nu e rea pentru o puicuţă bătrînă, recunoaşte el fără prea mare tragere de inimă.

— Eu n-aş refuza-o, zîmbeşte cu înţeles Troy.

Apropo, de cînd au ajuns toţi băieţii britanici din (întru să aibă nume de jucători americani de baschet? Ştim că, în realitate, au mers la şcoli de elită, sunt căsătoriţi cu o Henrietta sau o Clemmie şi iau trenul de 6.44 din Sevenoaks.

— Ce n-ai refuza? întreb eu inocent, tachinîndu-1 pe tînărul maimuţoi să continue.

Troy îşi schimonoseşte faţa într-un rînjet viclean, se lasă pe spate în scaun, cu mîinile împreunate la ceafa şi cu pantofii lucioşi urcaţi pe birou.

— N-aş refuza, ştii tu, să i-o trag.

Există un moment, poate îl ştiţi, cînd bărbaţii cîntăresc în gura mare o femeie ca pe o bucată de

carne, iar o altă femeie, care este prezentă, trebui« să hotărască dacă să îi înfrunte sau să păstreze «• tăcere complice şi să afişeze un zîmbet uşor îndurenil Din experienţa mea, cea mai bună strategie este mA te prefaci că eşti unul dintre băieţi în astfel de ocazii In caz contrar, rişti să fii etichetată ca lipsită de ha/ sau feministă, probabil amîndouă. Dar nu am chH Nu azi, cînd lista mea cu ce am de făcut pentru Crăciun este mai lungă decît Tratatul de la Versailles, concertul de colinde al lui Ben este după-amiază, iar o femeie de aproape aceeaşi vîrstă ca Monica Bellucci este chiar în camera asta, prefacîndu-se faţă de doi băieţi ignoranţi că are patruzeci şi doi de ani.

— Ce galant din partea ta, Troy, zic eu. Sunt sigur:< că Monica Bellucci, probabil cea mai frumoasă actriţA din lume, ar fi încîntată să ştie că eşti pregătit sii i faci o mare favoare făcînd sex cu ea.

Troy nu prea ştie cum să reacţioneze. Faţa lui palidă se îmbujorează pînă pielea din jurul perciunilor roşcaţi devine roşie şi băşicată. Se uită la Jay-B c» să vadă ce reacţie ar trebui să aibă. Urmează în moment, nu mai lung de cîteva secunde, cînd ;»r putea să termine ori într-un fel, ori într-altul. Aş putea să fiu dată afară. Apoi Jay-B zice, nu într-un mod neplăcut:

— Mai ai cîţiva ani pînă la marele cinci-zero, nu-i aşa, Kate? Mă bucur că ai timp să stai pe site-un despre celebrităţi.

Gîndeşte, Kate, gîndeşte!

— Mă documentez, zic eu repede. Despre combn terea îmbătrînirii. Ar putea fi o zonă foarte maro pentru noi. Ştiai că s-au făcut previziuni că dorinţe americancelor de a-şi ascunde semnele îmbătrînirii cu creme şi alte produse de înfrumuseţare va duce la o creştere a pieţei de pînă la o sută paisprezece miliarde de dolari anul viitor? în creştere de la optzeci de milioane acum trei ani. Uimitor, de fapt. Chiar şi în recesiune, vînzările produselor de înfrumuseţat«' de prestigiu, adică cremele scumpe din magazine le universale, au crescut cu unsprezece la sută, conform J tsdaq. Deci preţul petrolului scade, acţiunile Sony IMctures sunt în scădere, dar cremele hidratante sunt noul aur.

— Uau! exclamă Jay-B fluierînd. O sută de miliarde |te alei de şarpe? De ce îşi irosesc femeile banii?

— Pentru că tipii ca voi cred că, la treizeci şi cinci • Ir ani, femeile sunt terminate. Pentru că femeile de \ nrsta mea au trecut de perioada în care arătau sexy

i nu mai pot să vă mulţumească, aşa că, după un raţionament lipsit de delicateţe, relevanţa şi statutul nostru în societate se diminuează. Prin urmare, simula m tinereţea cît de mult putem. Chiar dacă asta înseamnă să ajungem să arătăm abţiguite sau paralizate. De asta îmi dau cu estrogen pe braţ în fiecare dimineaţă şi iau o tabletă de progesteron în fiecare seară şi din cînd în cînd îmi aplic o boabă de testos-

teron pe interiorul coapsei, ceea ce se numeşte terapie de înlocuire a hormonilor, dar nu e decît o terapie de* recuperare a tinereţii. A, şi unele suntem atît de disperate şi nebune, încît chiar ne prefacem că suntem cu şapte ani mai tinere ca să putem să revenim pe piaţa muncii, care ne tratează ca pe nişte perimate.

Am avut curajul să spun asta cu voce tare? Din păcate, nu.

— Apropo, Kate, bravo pentru cum ai gestionat-o pe văduva lui Fuzzy. Ăştia da cai putere. Ne vedem mai tîrziu la petrecere? zice Jay-B şi sper că nu mi-a făcut din ochi în timpul ăsta. Pune-ţi ceva trăsnet!

întotdeauna fac asta.

To: Kate Reddy From: Candy Stratton Subject: Panică la petrecere!

Katie, nu-ţi face, repet NU îţi face Botox pentru prima dată în ziua petrecerii de la birou! Nu poţi să rişti. Ai putea ajunge cu un ochi închis. Nu este un aspect prea reuşit decît dacă vrei să te costumezi în pirat. Chestia aia de obraz despre care ţi-am spus costă peste 1000 $

injecţia. Cică ridică pielea şi îi redă plinătatea pe cart» ti pierdem pe măsură ce devenim nişte cotoroanţe ofilit«» Scopul este să capeţi pomeţi înalţi, nu să arăţi ca o veveriţă constipată.

Mai e o chestie nouă de sculptare a abdomenului, cam îţi îngheaţă excesul de grăsime şi te scapă de nenorocit.» Nu ştiu exact cum.

Tu coafează-te pentru petrecere, investeşte în cel nul frumos corset de la Agent Provocateur şi nu sta diri>< I în lumină. La dracu, arăţi de-a dreptul uimitor pentm patruzeci şi doi de ani!!!

XXO

From: Debra Richards To: Kate Reddy Subject: împuşcă-mă!

Bună, draga mea! Cum merge sezonul tău festiv? La petic cerile de birou ori te porţi cu o demnitate adecvată statutului tău profesional, ori ajungi să te îmbeţi şi să ţi-o tragi cu vreun administrator junior din Canvey Islaml Cu bube pe spate. îh! Nu primeşti nici un premiu d«uă ghiceşti ce variantă a ales prietena ta foarte bătrînă >l disperată.

Schimbînd subiectul, Felix a fost suspendat. Cei de I.» şcoală spun că l-au prins distribuind materiale porno cu prostituate germane grase! Mai îngrijorător, a făcu» cheltuieli de 1800£, pe care compania de telefonie I«» debitează de pe cîrdul meu, dar acum zic că nu suni obligaţi să mă informeze de alte plăţi făcute cu cîrdul ăla. Sunt avocată şi nici măcar eu nu ştiu dacă e leg.il aşa ceva. Nu am timp să stau toată ziua la telefon şi să ţip la ei.

Felix e fututt. Maică-sa e futută. De Kyle din Canvey Islaml, cel cu bube pe spate. Copiii îşi vor petrece Crăciunul In Hong Kong cu tatăl lor şi cu soţioara nr. 2 cea perfectă Ah, cît urăsc asta!

Apropo, noi ce facem de cei cincizeci de ani? Tot con ceptul

ăsta mi se pare foarte înspăimîntător, fiindcă mă îndrept vertiginos spre ţinutul hoaştelor bărboase şi nu se întrevede nici un bărbat la orizont. Ai zis că Abelhammer cel divin s-a întors în peisaj? Spune-mi toate secretele tale vinovate. Am nevoie să fiu înveselită.
Iţi trimit o felicitare virtuală de Crăciun şi trebuie să ne întîlnim curînd, să recuperăm.
Cu dragoste, Deb xx
From: Kate Reddy To: Debra Richards Subject: împuşcă-mă!
Te rog, te rog, vino de Crăciun, draga mea! Pot să-ţi ofer o selecţie interesantă de rude în vîrstă demente, un soţ practic vegan, care este mai epilat decît noi amîndouă la un loc, doi adolescenţi care nu vorbesc şi o cumnată supernesuferită. Mi-ai face o favoare imensă dacă ai veni şi ai înveseli pe toată lumea. Te rog zi că da. E binevenit şi Kyle cel bubos dacă nu are o ofertă mal bună. îmi pare rău de Felix. Nu se uită toţi băieţii la chestii din astea? După belfie-ul lui Emily, nu mă mai surprinde nimic.
Eu SIGUR nu fac nimic de cincizeci de ani. Nu vreau să anunţ în gura mare că am devenit o băbăciune, mersi frumos. Lumea de la EM Royal crede că am patruzeci şi doi de ani şi nu se poate să afle despre vîrsta mea reală, fiindcă o să-mi pierd slujba. Trebuie să o ţin secret.
Nu am nimic de povestit despre Abelhammer. Ca o proastă, i-am răspuns la e-mail şl nu am mai primit nici o veste de la el. Probabil abordează toate femeile din trecutul lui. Ah, ce urăsc asta!
Hai să facem ceva de ziua ta, vrei? Comand eu un stripper pompier.
Te îmbrăţişez strîns,
K xx
P.S. Prostituatele germane grase chiar există?
16.23: Concertul lui Ben tocmai s-a încheiat şi a fost un triumf. Şi cînd mă gîndesc că mi-era urît să iau I renul pînă acasă pentru concertul de la şcoală, apoi Mă mă întorc la Londra pentru petrecerea de la birou!
Mai sunt nouă zile pînă la Crăciun şi cred că nun am treabă cît pentru vreo cincisprezece zile. Oare n-aş putea să lipsesc de la concertul de Crăciun de data asta? O să fie Richard acolo pentru Ben, nu i aşa?

Ei, hai, pe cine păcălesc eu? Emily încă ţine minte singurul recital de balet de la care am lipsit, în vara lui 2004, cînd a interpretat o legumă dansatoare. M n trecut cu cerneală permanentă în Registrul Neglijărilor Materne şi, iară îndoială, acest lucru îmi va fi imputai în Ziua Judecăţii.

Am făcut bine că m-am dus la concert, pentru crt Richard a lipsit. Mi-a trimis un SMS să-mi spună cA a uitat că avea o întîlnire foarte importantă centrata pe mindfulness. Ce-ar fi să fie naibii mindful şi cînd vine vorba despre copilul lui? Facultatea lui Rich <• la zece minute de şcoala lui Ben, spre deosebire du serviciul meu, care este la cel puţin o oră şi

douăzeci de minute distanţă. Cumva, eu am reuşit, iar el nu

O schimbare în bine faţă de ultima dată cînd lucram cu normă întreagă este că în prezent părinţii au voie, ba chiar sunt încurajaţi să plece de la birou ca mA participe la evenimentele speciale ale copiilor. Măcai firmele încearcă să fie flexibile şi să susţină familia acum, pentru că, dacă sunt etichetate drept organ i zaţii neanderthaliene, nu vor atrage cei mai străluciţi candidaţi. Piaţa liberă, cum a zis Milton Friedman. chiar funcţionează, uneori chiar în favoarea decenţei şi a compasiunii. Observ totuşi că nimeni de la EM Royal nu îndrăzneşte să lucreze cu jumătate de norma

Cînd i-am spus lui B-Jay că trag o fugă pînă la concertul de Crăciun al fiului meu, m-am gîndit ia toate dăţile acelea cînd îl minţeam pe Rod Task daca aveam nevoie să mă duc la o şedinţă cu părinţii sau la un spectacol despre Naşterea Domnului. Tot timpul găseam cîte o „scuză de bărbat", despre trafic sau ceva. Pe vremea aceea, să fii mamă şi să şi lucrezi era ca şi cum ai fi fost agent dublu: minţitul devenea parte din meserie. Un bărbat care anunţa că pleacA

• le la birou la meciul de rugby al fiului său era un erou; o femeie care facea exact acelaşi lucru nu era lentul de implicată în munca ei. în orice moment, putea să-şi abată atenţia de la serviciu către Mămicie,

• ale sigură spre o carieră de agrafe de hîrtie şi irele- v miţă. Am luptat împotriva acestei retrogradări cu liecare fibră a fiinţei mele. Nu voiam să accept că,

• lucă sunt mamă, nu mai sunt la fel de bună la meseria mea. De fapt, eram extraordinară la meseria mea. In cele din urmă, am plecat de la EMF din cauza pîndului că îi faceam pe copiii mei să sufere din cauza melor chinuitor de lungi - inutil, stupid, inuman de lungi - pe care le petreceam departe de ei. Aveau nevoie de mine, da, dar s-a dovedit că şi eu aveam nevoie de ei. Familia noastră mergea în gol şi singurul om care putea să umple golul acela eram eu.

O amintire vie, brusc. {Bravo, Roy!) Stăteam la locul de joacă de la St. Bede's. Era seara şedinţei cu părinţii şi îl aşteptam pe Richard. Iarnă. Probabil era din cauză că toţi taţii navetişti care veneau direct de la gară se grăbeau să intre, cu hainele lor groase, întunecate, şi cu servietele. Fiecare bărbat se oprea Mă mă întrebe unde găseşte clasa copilului său. Ştiau rum îl cheamă pe copil - hei, recunosc un merit, cînd c cazul - dar, în general, cam acolo se opreau cunoş- linţele lor. Nu ştiau cine erau profesorii, uneori nu ştiau nici în ce clasă erau copiii. Habar nu aveau unde se agăţau hăinuţele şi ghiozdanele sau ce era in ele. Iar eu stăteam acolo, pe locul acela de joacă rece şi întunecat, şi mă întrebam: cum să fie corect uşa ceva? Cum să concureze o femeie cu bărbaţii, rînd ei aveau voie să fie aşa de ignoranţi? Un părinte rare să nu ştie cine este profesorul, ce are copilul de mîncare la pachet, care copil din clasă are alergie la alune, unde este geanta de educaţie fizică sau care

şosete murdare trebuie spălate, bun, un părinte putea să ignore toate lucrurile astea. Dar nu doi. Un părinte trebuie să poarte în minte puzzle-ul vieţii de familie şi, hai să recunoaştem, de cele mai multe ori, acel părinte încă este mama. Din punct de vedere pro fesional, pe vremea aceea concuram cu bărbaţi cai" nu îşi încărcau mintea cu toate chestiile legate il" copiii mici. Odată, îi invidiam. Acum, doar îmi est«« milă de ei.

în fine, cu siguranţă a fost o decizie bună să inA duc la concert şi Richard chiar a ratat ceva frumos, în mijlocul colindului „Jingle Bells", băiatul nostru a avut un solo uimitor la percuţie pe care, tipic pentru Ben, uitase să ni-1 menţioneze. Ştiţi momentele aceluu cînd îţi vezi copilul într-o lumină complet nouă? Păi, ăsta a fost unul dintre ele. Creatura aceea botoasA, permanent ascunsă sub o glugă, care mormăie şi leno- veşte prin casă, s-a transformat într-un tînăr muzician de succes, care trecea cu îndemînare de la tobe Iii cimbal şi se simţea bine făcînd asta. Tamburina lui sincopată a creat o atmosferă incendiară.

Acum bem ceai şi mîncăm mince pie[x] în sala d«> festivităţi.

— Eşti drăguţă, mami, zice Ben despărţindu-Ho de prietenii din trupa de jazz şi venind să mă saluta

— Coafură nouă.

Primesc chiar şi o îmbrăţişare, ei, mai degrabă o prindere stîngace pe laterală, mai mult o coliziuni' decît o îmbrăţişare, dar nu mă plîng.

— A, bună, Kate!

Cînd mă întorc, văd figura insuportabil de elegant ă a Cynthiei Knowles, care ţine în mînă o cutie cu mince pie.

— Poţi să le donezi liniştită, Kate, zice Cynthin chicotind. Acum nu-i mai pasă nimănui că nu le-m făcut tu. O mai ţii minte pe femeia aia nebună despre care am citit, care crăpa plăcintele cumpărate de In

1. Plăcintă dulce-sărată specific britanică, consumată în perioada Crăciunului. Este preparată cu seu de vită, carne tocată, fructe uscate şi un amestec dulce de miro denii (n. red.).

•iipormarket, le ducea la şcoală şi se prefăcea că le (Unise ea?

O, da, cred că mi-o amintesc vag. (Roy ?)

I 29: Petrecerea de la birou se ţine în Shoreditch. Mi neînţeles. Toate zonele din Londra pe care am avut i n,|A să le evit cînd am venit prima dată în capitală, Im douăzeci şi doi de ani, sunt acum la modă. Cum il«<vine centru de interes un loc părăsit? Păi, din cauza pioţurilor proprietăţilor, pentru că oamenii se retrag iot mai mult din centru pînă unde găsesc o zonă pe • nu* şi-o permit, la limită. Apoi îşi fac un centru al lor şi aşteaptă să-i urmeze şi industriile de servicii. Migur că acum este mai uşor, fiindcă nu iei o dărăpă- MAlură de depozit să-l renovezi. Abia dacă mai renovezi ■ ova. Dai cu mătura, înlocuieşti instalaţia

electrică oi arunci toate vechiturile, dar păstrezi pereţii de 'Arămidă dezgoliţi şi ţevile la vedere. Ventilatoarele ■unt foarte à la mode. Mai întîi, instalezi wi-fi şi un distribuitor de cafea de mărimea unei tarabe de bîlci. Apoi cumperi un set de mese laminate, bănci de lemn loAzdate de şanţuri şi scaune zăngănitoare de metal do la o şcoală care tocmai s-a închis. In fine, angajezi doi tipi pe nume Thaddeus şi Job[1], cu bărbi care fac iduzie, incorect, la o carieră îndelungată şi distinsă iu marina comercială. Voilà! Ai o cafenea.

Petrecerea se ţine într-un local care se numeşte Localul. Sau, ca să fiu mai precisă, „#loc@lul". Asta «u na în e-mail. Trebuia să fie într-un club şi mai hrutal, cu denumirea Numărul Patruzecişi7, care, inutil ■A mai spun, este situat la numărul 103 pe o stradă laterală sumbră, pînă cînd unul dintre directorii Urmei a căutat adresa şi a văzut cuvintele „Grime 1rews"[2]. Asta sună ca şi cum ar avea legătură, din

I Iuda Tadeul şi Iov (n. red.).

în traducere literală, echipaj murdar, plin de funingine, de pe un vas, dar se poate referi şi la mulţimile de fani ai genului muzical grime.

nou, cu marina comercială, dar se pare că se refera la un gen muzical care îţi face creierul să-ţi zornăie în craniu ca o bilă într-un fluier. Aşa că varianta asta a căzut.

Intru în #loc@l încercînd să nu mă simt #to@ntă Lumina are calitatea aceea cenuşie, de iarnă, car«' ar face-o pe mama să se agite prin cameră ca hA aprindă fiecare veioză şi să boscorodească „Parcă n murit cineva". Eu, una, dau vina pe filmele alea <le groază nordice de la televizor. Nici un detectiv IUI s-ar gîndi să folosească altceva decît o lanternă cu să inspecteze cel mai recent cadavru. Şi unde ar putea să pîndească un criminal în serie care se respectă, dacă nu într-un colţ întunecat? Mă simt de parcă m trebui să port un pulover tricotat, banal, părul dai pe spate, şi poate nişte mănuşi de cauciuc, cu cim să apuc indicii esenţiale. în loc de ceea ce port, <le fapt, adică rochia mea dragă Dolce & Gabbana, vecin de zece ani, dar încă bună. îmi pune în evidenta atuurile şi îmi ascunde defectele: succes! Efectul enlt» irosit complet aici, bineînţeles, avînd în vedere senil întunericul neofinlandez. De la mai mult de doi met i i. aş putea să fiu îmbrăcată şi într-un sac de gunoi Monica Bellucci ar putea să treacă pe lîngă noi purtAml numai o pereche minusculă de chiloţi şi abia dac A ar observa-o cineva. Ar fi puţin mai mult decît o ceaţă parfumată.

Chiar nu vreau să fiu aici. Toată prefăcătoria nul n că sunt altcineva decît sunt, de fapt, doar ca să Im acceptată de oamenii ăştia. După o anumită vîrstă, nu mai vrei să stai la marginea unei petreceri, făcînd u curaj să te avînţi în toiul ei. Am nevoie să bonn ceva. Trece un chelner fără păr pe cap, pe bărbie, deasupra gurii sau pe sprîncene sau, nici nu vremi să mă gîndesc, în altă parte a corpului. Dar are o tavă în

mînă.

— Ăăă...

— Da? răspunde el răsucindu-se cu faţa spre mim» şi privindu-mă supărat.

— Scuzaţi-mă, aş putea să iau un pahar?

O întîlnire foarte modernă: persoana anxioasă, • I«- modă veche, din clasa de mijloc, care se scuză reprezentantului robotic al noii ere, fără să fi greşit < ti ceva. Se încruntă, încă deranjat de întrerupere, i 'II chelner care nu vrea să servească. Tava lui este i I I unghiulară.

— Castro. Sau Gangnam, zice el.

Nu am ce să răspund. Nu-mi vine în minte nici un cuvînt potrivit. Hai, Kate, măcar încearcă!

— O! Ce conţine Gangnam?

— Glencarraghieclaghanbrae. Condimente indiene. Ilcre brună. — Cred că o să încerc un Castro, vă rog. Ilărbatul-maşină îmi întinde băutura şi pleacă în
11 nmbă, abia stăpînindu-şi furia. Cocktailul meu este Intr-un borcan de gem, evident. Mult mai „ultimul i Acnet" decît un pahar de cocktail, deşi marginea cu winţuri de înfiletare îngreunează băutul, iar probabilitatea să te tai în ea este ameninţător de mare. l'mîndu-1 eu aşa în mînă, simt o pornire copleşitoare Ir a o şterge de acolo şi de a prinde mormoloci cu ■ plasă. Sau ouă de broască, să puteţi să le vedeţi • 'dozînd.

— Kate!

ICste rîndul meu să mă răsucesc.

— Jay-B! Bună.

— Kate, ţi-1 prezint pe preşedintele nostru, Harvey I luothby-Moore. Harvey, ea este noua noastră recrută, Kate Reddy, de la Marketing.

Preşedintele iese din umbră, se apropie din ce în i • mai mult. Ori încearcă să mă măsoare în amurgul profund, ori l-am prins în toiul unui joc de-a v-aţi •iitcunselea. II văd gîndindu-se „Mai cald, mai cald...".

In cele din urmă, se opreşte. Privirea lui mă măsoară li' sus pînă jos, de parcă aş fi în padocul de la Ascot. A trecut mult timp de cînd nu mi s-au mai inspectat • lnşiţele. Măcar crupa arată destul de bine după ce II III făcut nouă mii de genuflexiuni cu Conor. •

— Bine ai venit la bord, domnişoară! zice el. Am auzit numai lucruri bune despre tine. Ţine-o tot aşa!

Domnişoară, eh? Bine, e întuneric aici, dar treacA de la mine.

— Aşa o să fac, mulţumesc.

Iau o înghiţitură din Castro. Dacă cineva ar putea să distileze săpunurile acelea albastre care se agaţn sub marginea toaletei, aşa ar fi la gust.

Harvey face un pas, gata să treacă mai departe, apoi se opreşte.

— Bravo pentru treaba cu rusnacii! zice el. Nemn nicii ăia

se scaldă în bani, dar nu-i mereu uşor HA I faci să-i scuipe afară. Problema e că-şi ştiu soldul din cont, dar nu ştiu ce au în cap. Dacă au cevn. hîr-ă-hîr.

Nu pot să jur, dar cred că aşa sună rîsul Iul Boothby-Moore. Ca un broscoi care încearcă şi nu reuşeşte să-şi stăpînească un rîgîit.

— De fapt, mi s-au părut surprinzător de influe u ţabili de ideile noastre, zic eu, alunecînd cu uşurinţA în limbajul de lemn corporativ.

Mai iau o gură de odorizant de veceu, ca să primi curaj. Au! Fir-ar al dracu de borcan de gem!

— Mai ales dacă încerci să relaţionezi cu ei In nivel personal.

Harvey zîmbeşte.

— Pun pariu că aşa faci. Hîr. Nu-i aşa, Roy?

— Troy, domnule.

— Toy? Ca „boi"?

— Troy.

Nu observasem că se alăturase şi Troy grupului nostru, ieşind cu paşi şovăielnici din obscuritate ţl zăbovind expectativ chiar în spatele umărului meu stîng.

— Ca războiul din Troia, zice Harvey. Hîr. Nu eşti de acord, tinere Troy? Că în fond, Kate s-a descurcai bine cu prietenii noştri ruşi?

— Sigur că da. Aşa am zis şi eu atunci, răspunde Troy.

Ha nu a zis deloc asta, nesimţitul! A făcut tot ce > putut ca să-mi pună beţe în roate. încă o vrea să >ic răzbune?

— Oricum, zice Harvey încheind discuţia, aşa cum li place bărbaţilor dominanţi să facă, cu o singură liAlaie sonoră din palme. Bravo tuturor! Crăciun fericit
i uşa mai departe! Nu vă chercheliţi prea tare, dacă M iişiţi. Trebuie să începem noul an plini de energie. Iltir-ă-hîr.

Pleacă mai departe, cu Jay-B pe post de aghiotant, IArAndu-şi încet drum prin toată mulţimea de la petre- ■ i'ir şi oprind pe rînd toate conversaţiile cu cîte o (« plică stînjenitoare.

— Şampanie? îmi oferă Troy un pahar.

— Doamne, o băutură adevărată într-un pahar <i«l«»vărat! Mulţumesc. Am unde să pun şi eu ă...

imi ia borcanul de gem şi îl aşază pe capacul închis il unui pian maiestuos. Asta nu o să se termine bine.

— Ce ai acolo? întreb eu.

Ţine în mînă un flacon cu ceva maro şi lipicios Iu el.

— Gangnam. Al patrulea. îşi face treaba.

— Sunt sigură.

Urmează o pauză.

— Noroc, Kate! Crăciun fericit!

— Noroc!

Bem în tăcere, în timp ce muzica zumzăie în jurul nostru, punctată de rîsetele oamenilor ca o secţiune «1«* alămuri.

— îmi place rochia ta, zice Troy.

— Vechea şi fidela mea Dolce & Gabbana.

— Italienii ăştia ştiu să pună în valoare silueta unei femei. Nu că tu ai avea nevoie de mult ajutor în privinţa asta, Kate.

Of, Doamne! Infectul ăsta tocmai a început să flirteze cu mine. Atenţie! E clar că e vorba despre operaţiunea „Trage-i-o Babei", pentru care a complotat cu lepra nia de Hatch. Dragă Alice, mulţumesc că m-ai pus m gardă.

— Ca să fiu sincer cu tine, am observat de primit dată cînd ai intrat în birou.

— E drăguţ din partea ta, Troy. E cam stresanl să mă întorc la muncă după ce am luat o pauză. MA bucur că ţi s-a părut că arăt bine.

Troy se apropie de mine. Destul de aproape încAI să-i simt pe gît răsuflarea mirosind a curry. Mijeşti ochii şi îşi linge buzele.

încă nu-mi vine să cred ce face pe urmă. îşi pun«' băutura deoparte, îşi înclină capul spre mine, ca şi cum ar vrea să-mi dezvăluie un secret, şi murmură

— Ştii ce moment e ăsta?

— îmi pare rău, nu.

— E momentul în care, acum zece ani, ai fi ştiut că ai agăţat.

îmi ia vreo două secunde să mă prind. Ah, înţeleg Derbedeul ăsta plin de coşuri m-ar duce la el acimA să mi-o tragă acum, dacă aş fi cu zece ani mai tînărA şi încă aş merita să mă placă cineva. Lovitura calculul A legată de vîrsta mea este menită clar să mă rănean« A şi, fir-ar să fie, funcţionează. Asta mă deranjează ol mai mult: nu insulta în sine, ci faptul că, aşa cum ar spune chiar puţă ăsta, îşi face treaba. Un cuţit înfipt între coaste şi răsucit. Dar nu îi dau satisfacţii« de a vedea cît mă şochează.

— în visele tale, Troy! zic eu încercînd să rămAn cît pot de calmă şi de netulburată. Sau „boi", cum ei n '

Şi zicînd asta, îmi torn cu grijă restul de şampiinm în Gangnamul lui, iară să vărs vreo picătură. El răniAm acolo ca prostul, în timp ce din flacon se ridică o spumA groasă de culoarea mahonului, care dă pe dinaiiu A După aceea, îmi poziţionez atent un toc deaHiipin pantofului lui şi mă las cu toată greutatea pe « I Troy scapă un ţipăt extrem de satisfăcător.

— Transmite-i dragostea mea lui Grant, zic eu

Ţipătul încetează. Apoi mă întorc, dar nu piei« repede, şi plec. E timpul s-o şterg de aici.

— Kate?

Mă opresc. N-am scăpare. Niciodată n-am scApni"

— Alice, bună! zic eu.

Alice este îmbrăcată cu o rochie roşie de Crăciuniţă, 1« o lungime care era tare la modă la Crăciunul de prin 1922. Arată senzaţional pe ea.

— Uau! Tu! în asta! Uau!

Puterea mea de a vorbi încă trebuie să se recupe- ir/<> după meciul crud cu Troy.

— Mi-era puţin teamă să nu arăt ca un cadou de •ui» brad.

Obrajii îi strălucesc în puţina lumină de aici.

— Şi ce dacă? Cine n-ar vrea un cadou?

— Max, de exemplu. Nu în seara asta.

— Ce?

— A zis că vine cu mine aici, să te cunoască pe • ni»' şi pe toată lumea. Şi pe urmă, în ultimul moment, ni II lăsat baltă. Mi-a trimis un SMS că are şi el ceva In muncă. Dar el nu are serviciu. I s-au aprins călcîiele lupă o chelneriţă de la clubul de tenis.

îşi dă capul pe spate.

— Mă simt ca o fraieră.

îi dau lacrimile, iar ea nu vrea să-i curgă şi să-i n! rice machiajul.

Nu îmi vine nimic altceva în minte ca s-o consolez, ni.in că o iau de mînă.

— Bărbaţii ăştia! zic în cele din urmă.

— Ştiu.

îşi trage nasul şi rîde în acelaşi timp, aşa că se nude ca o mică explozie: un tranarîs? Scotocesc în iioşetă după un şerveţel. Ajutor! Ultimul pachet a limt folosit şi a ajuns un ghemotoc cînd Lenny s-a întors din fundul grădinii, după ce se rostogolise prin ri'vn îngrozitor. Caca de vulpe, probabil. Ah, mi-a unii rămas unul nefolosit, incredibil.

— Mersi, zice ea. Kate, poţi să stai aici un minut miu două? Trebuie să mă duc la budă, dar mă întorc • Al pot de repede, promit. Nu pleca nicăieri. Vreau "fi vorbesc numai cu tine. Nu cu băieţii. Dacă mai ' i /i şampanie sau ceva, ia pentru amîndouă, bine?

— Bine.

Eu nu-mi doresc decît să mă duc acasă, să-mi dau jos rochia asta stupidă, să dau iama în frigidei să-mi pregătesc o băutură caldă, să-l alint pe Lenny şi să mă uit la emisiuni TV despre renovări de case

— Aici mă găseşti.

Mă uit în jur. Harvey Hîr este într-un colţ înde părtat, bătînd din palme, cu Jay-B dînd din cap apr», bator alături de el. Troy, deşi şchiopătează, dansea/A cu singura femeie de culoare din firmă, apropiindu ca să vorbească cu ea, rîzînd intim, pe bubuitul muzicii Ce ar putea el să-i spună care să nu fie stînjenitor de-a dreptul? Nu m-ar mira să o felicite pentru ritmul ei natural, caz în care ea va face un pas înapoi şi il va da una peste mutră. Bravo, fată!

Deodată, mă simt tare pierdută în locul ăsta întu necat, în care se îmbulzesc oameni mai tineri (Jocul mine, cu trupurile neerodate de trecerea anilor, cu energia neconsumată, cu memoria alertă şi speranţei.' ridicol de mari. Hai, Alice, unde eşti? Cît îţi ia «A faci pipi şi să-ţi ştergi lacrimile?

— Kate?

O, bun, încă unul. Vă rog eu, lăsaţi-mă în pur«» Măcar de data asta?

— Kate!

O atingere pe braţ. Mă întorc fără chef.

Tu?

Şi atunci, dragi cititori, fac ceva mai degrabă im|»i < sionant. Ceva ce nu-mi duc aminte să mai fi făcui de cînd aşteptam să fiu vaccinată la şcoală, că ml aveam nouă ani, iar Karen Millburn a dat startul, urmată de cea mai bună prietenă a mea, Susan, «m. stătea lîngă ea, apoi de fata de lîngă Susan, upoi de mine, apoi de Carol Dunster şi aşa mai depail« ca un rînd de piese domino.

Leşin. Exact, o sfîrşeală adevărată, cu ameţculn şi ceaţă pe ochi, demnă de o prinţesă Disney, pe cuvăni n! meu. Numai că de data asta nu mă mai trez«>M< |.. podeaua sălii de sport, cu domnul Plender, prolemu ul de sport, aplecat deasupra mea îmbrăcat în tmiliui
ţi cu o expresie iritată pe chip. Mă trezesc tot în picioare sau aproape, ţinută blînd la braţ de un bărbat P„ care am crezut că nu o să-l mai văd în viaţa asta „mi în următoarea. Şi primul lucru pe care îl spun, Itoamne ajută-mă, este:

— Cît timp am fost dusă?

,Jack Abelhammer se gîndeşte.

yre0 şapte ani, cred. Plus sau minus o săptămînă.

— Nu, prostuţule, acum. Cît timp mi-am pierdut cunoştinţa?

— Cîteva secunde. Nu-ţi face griji, prostuţo, te-am prins. Nu a observat nimeni. Eşti OK. Eşti OK?

— Vorbeşti de parcă ţi se întîmplă tot timpul chestii ilti genul ăsta. Femei care îţi leşină în braţe.

— E adevărat. Cad din picioare cînd trec pe lîngă «•Io.

— Te urăsc.

— Şi eu mă bucur să te văd.

O clipă, rămîn aşa, nu vreau să mă mişc.

— Te rog, dă-mi drumul.

— Aşa a zis şi Elvis[1]. Poţi să stai în picioare?

— Aşa cred.

încet, sprijinindu-mă pe braţul lui, reuşesc să-mi , „capăt postura verticală. Camera încă se învîrte puţin.

— Bea asta!

îmi oferă un păhărel. Miros. Alcool adevărat, nu un cocktail. îl dau pe gît.

— Aaaah!

— Mai bine acum?

Mă dau înapoi, evitînd atingerea, şi mă uit la el. Afurisit să fie! De ce timpul l-a lăsat pe el în pace ne-a distrus numai pe noi, ceilalţi?

— Mult mai bine, mulţumesc.

I Aluzie la piesa „Please release me“, cîntată de-a lungul timpului printre alţii de Elvis Presley, Engelbert Humperdinck, Tom Jones şi ale cărei versuri s-ar traduce

prin: „Tfe rog, dă-mi drumul, lasă-mă să plec, pentru că nu te mai iubesc...“ .

încerc să sun formal. Nu ţine.

— Jack, îmi pare foarte rău, nu vreau să fiu indiscretă, dar ce dracu faci aici, mai exact? La petrecerea mea de Crăciun?

— A, e petrecerea ta deci? Vrei să plec?

— Nu, zic uitîndu-mă în pămînt. Vreau să rămîi.

— Păi m-am dus la biroul tău şi...

— Ce-ai făcut?

— La biroul tău. Unde lucrezi. Ei hai, pînă şi tu te duci probabil acolo uneori.

— Dar nu mi-a zis nim...

— Nu erai acolo. Erai plecată cu un client. Aşa că am întrebat pe ici, pe colo şi doamna foarte drăguţft de la recepţie a zis...

— Dolores. De la parter.

— Dolores. O comoară.

— O tăioasă. Cum de ai scos informaţii de la ea?

— Am eu metodele mele, Watson. Am zis că suni partenerul tău la petrecerea de Crăciun şi că am uitat...

— De unde ştiai de petrecerea de Crăciun?

— Mi-a spus Dolores.

— Partenerul meu? După şapte ani, apari din senin şi eşti partenerul meu? Apropo, de ce nu mi-ai răspuns la nenorocitul ăla de e-mail?

— M-am gîndit că ce am eu să-ţi spun trebui»' spus personal.

— Kate.

Altă voce. O, Doamne Dumnezeule!

— Alice! Cum a fost la, la...

— La buda doamnelor? A fost bine, mersi. Ca In budă. Pentru doamne. Bună, zice ea întorcîndu-s»> spre Jack şi întinzînd o mînă cu unghii stacojii. Eu sunt Alice.

— Alice. Eu sunt Jack.

îi cuprinde mîna cu ambele mîini. Eu doar am ameţit, dar ea se topeşte, de parcă ar sta lîngă o flacără deschisă.

— Şi de unde vă cunoaşteţi voi? întreabă ea.

Ce vrea să ştie nu este „de unde“, ci „cît de bine“, încerc să par veselă.

— Păi ştii, ne-am tot întîlnit de cîteva ori acum cîţiva ani, adică, doar de cîteva ori.

Ce Dumnezeu, Jack, dă şi tu o mînă de ajutor. Scoate domnişoara din ananghie.

— Eu eram un posibil client al băncii la care lucra Kate, explică el. Era foarte convingătoare.

— Ştiu, zice Alice. Kate poate să convingă pe oricine MA facă orice.

— Apoi am mai vorbit din cînd în cînd (ba nu-i adevărat) şi, cum eram în oraş, m-am gîndit să trec pe aici să o salut. Să văd cum merge la noul serviciu.

— Siiiigur.

Alice se uită la Jack, apoi la mine, apoi înapoi la

•Jack.
— Şi aţi trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, îmi ascund nasul în paharul gol şi inspir aburii
rămaşi de parcă ar fi briza oceanului. Lîngă mine, •lack este o mare de calm. Simt o dorinţă copleşitoare de a mă sprijini de el. Sau de a pluti undeva departe, pe el. Ar fi bine oricum.

— Da, cam aşa, zice el în cele din urmă.

— De cînd? întreabă Alice.

Jack dă din cap, cîntărind lucrurile, se uită la mine, se uită la ea, apoi răspunde:

— De acum.

O ia din nou de mînă. Dar cu mîna mea cum rămîne?

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Alice. Ai o rochie minunată. Petrecere excelentă! Vrei să ne scuzi? Kate, vii? Kate!

Mă uit la Alice, care ridică din sprîncene.

— Alice, eu, eu...

— Kate, du-te acum. înainte să te răzgîndeşti.

— Dar...

— Nici un dar.

Se uită peste umăr.

— Jay-B se întoarce cu Hramp. Tura a doua. Du-te acum\

în cele din urmă, eu îl iau de mînă pe Jack, nu invers, şi o tulim de acolo, ca doi puşti de doisprezece ani prinşi fumînd în spatele adăpostului de biciclete. Mă întorc spre Alice în timp ce plecăm.

— Ne vedem la birou.

— Sper că nu.

Şi femeia tînără, care se teme că nu este iubite şi că va rămîne astfel, priveşte o femeie mai în vîrstă, care se teme de acelaşi lucru, cum întinde o mînă spre fericire.

Alice se gîndeşte: Nu ştiu cum face asta. Dar ştiu de ce.

19 Ooitus (Ktewiuptas
23.59: Sex. Nu-ţi face griji, Kate, o să-ţi aduci aminte. Nu e aşa de complicat. E ca mersul pe bicicletă. Nu, nu vreau să mă gîndesc la biciclete sau la echipamentul lui Richard din spălător. în timp ce urcăm cu liftul către etajul zece al hotelului, în minte mi se strecoară un citat dintr-o carte. „Jenant era pînă ajungeai să i te faci cunoscută: toată vorbăria aia premeditată în jurul a prea multe pahare de băutură, apoi se dezvăluiau şi trupurile, cu semnele şi cutele lor ascunse, ca nişte cadouri de Crăciun care te dezamăgesc.“ (Roy, cine a scris asta?[1])

Singura persoană, în afară de Roy, care garantez că ar putea să-mi spună de unde e citatul, stă în lift cu mine, cu faţa lipită de gîtul meu şi strîngîndu-mă tare în braţe. Nu pot să-l întreb pe Jack dacă recunoaşte citatul, pentru că atunci şi-ar da seama că am emoţii. Emoţii că momentul în care mă va dezbrăca va fi o deziluzie, că voi fi un cadou de Crăciun care

dezamăgeşte, că am aşteptat amîndoi aşa de mult acest moment şi descoperim că nu suntem decît doi oameni de vîrstă mijlocie. Imaginea pe care o aveam cu în minte, doi iubiţi cu pielea fină şi carnea tare, care se aruncă flămînzi unul spre altul cu bucurie şi

I John Updike, Vrăjitoarele din Eastwick, traducere de Corina Popescu, Editura Nemira, 1995.

încredere, pare imposibil de invocat în secundele acestea pline de nelinişte, cît urcă liftul.

Prima dată cînd l-am văzut pe Jack, m-am uitat la el peste biroul din New York şi m-am gîndit „oare cum ar fi să simt toată energia aceea în mine?". Aşa, din senin. Am roşit doar gîndindu-mă la asta. Kl m-a văzut roşind şi a rîs. Ştia, pun pariu că ştia Nu mi se mai întîmplase niciodată aşa ceva. Abia dacă-1 ştiam pe om de patruzeci de minute, iar corpul meu prelua deja controlul asupra conştiinţei mele şi a altor slăbiciuni. Cred că atunci a fost singura dalii în toată viaţa mea cînd am fost copleşită de dorinţă, adică subjugată de ea. îmi place să cred că sunt o fiinţă cu picioarele pe pămînt, dar Jack s-a adresat direct corpului meu, care i-a dat permisiune fără să mai consulte centrul raţional din creier, singurul caro, în general, are rolul de căpitan al navei. „O, căpitane' Căpitanul meu![1]"

Am ajuns acum la uşa camerei lui şi Jack gliseazii cartela de acces, încercînd să determine luminiţa să se facă verde şi să ne lase să intrăm. Nu merge încearcă din nou. Şterge cartela de mîneca sacoului Din nou. Nici o luminiţă verde. Binevoitor, fară să-nu dea drumul, Jack dă cu piciorul în uşă şi apoi, do data asta cu o urmă de ferocitate, o mai loveşte o dată.

Mă sărută pe creştet şi îmi ia faţa în mîini.

— Uite ce e. Dacă mă duc la parter, la recepţie, ca să iau alt rahat de cartelă, nu te mai găsesc aici cînd mă întorc, nu-i aşa?

— Ba da, sigur că da.

— Ba nu. Te cunosc, Katherine, o să crezi că •• vreun semn.

— Poate că este un semn, Jack.

— Nu e nici un afurisit de semn. îţi zic eu. K stricată cartela. Nu s-au aliat forţele Universului împo triva noastră. E o porcărie din plastic, nu Dumnezeul

1. Poezie celebră scrisă de Walt Whitman în 1865.

■lin Vechiul Testament care încearcă să ne spună să nu facem dragoste.

După încă un sărut, mă lasă, aleargă pe hol pînă In lift, întorcîndu-se ştrengar preţ de jumătate de secundă, cît să-mi facă mie cu ochiul, şi se duce să in altă cheie. Eu mă duc în direcţia opusă.

E un semn.

Jack către Kate

„De lumea ar fl a noastră şi timpul îndeajuns, sfiala aceasta, doamnă, n-ar fi un neajuns"[1]. Am fost părăsit în camera de

hotel cu două pahare de şampanie şi o dezamăgire imensă. Unde ai dispărut? Stai să ghicesc. Ai avut o întîlnire urgentă cu partea din tine care crede că trebuie să faci în continuare totul pentru toţi ceilalţi şi nici măcar un amărît de lucru pentru tine? Dă-te jos de pe rugul ăla în flăcări, Ioana, şi dă-i tipului ăsta o şansă. J XXO

Pentru prima dată de cînd ne-am cunoscut, Jack părea furios sau măcar foarte nervos. Nu l-am învinuit. Cînd a apărut la petrecerea cu colegii, am fost cît se poate de entuziasmată. Sălbatică din nou, o copilă din nou. în timp ce mergeam spre Old Street, căutînd un taxi, cu bule de text ridicîndu-se în aerul îngheţat din răsuflările noastre împreunate, am fost beată de fericire. Dar, odată ce am ajuns la hotel, toate îndoielile au început să-şi facă loc, dînd din coate, pînă cînd au ajuns în faţă. Eram prea bătrînă, prea împovărată, prea îndatorată, prea prinsă în altele. Aveam respon-sabilităţi, promisiuni de respectat, un cîine de plimbat. Lăsînd la o parte moralitatea, nu mă simţeam în stare să supun apariţia asta chipeşă corpului meu nepregătit pentru bikini. Aveam nevoie de cîteva săptămîni avans pentru a-mi îngriji burta şi picioarele

1. Versuri din poemul „Tb His Coy Mistress", de Andrew Marvell.

şi a mă defrişa acolo jos. Ştiam suficient despre tendin ţele moderne în ceea ce priveşte părul pubian pentru a bănui că Jack nu mai văzuse un tufiş retro î Iu anii optzeci din, păi, din anii optzeci. Faţada pe caro o afişam, susţinută de corset şi de rochia D&G, nu era decît atît: o faţadă frumoasă. Nu eram pregătita să-l las pe Jack în culise.

Kate către Jack

îmi pare foarte rău. Te rog să nu te superi. Suni împărţită în toate direcţiile. Se întîmplă mul Ir în familie acum. Şi nu ştiu cine sunt. Să ştii crt te-am dorit atunci, te-am dorit din prima clipA cînd ne-am întîlnit şi nu-mi închipui că n-o mA te mai doresc vreodată. K XXX

AJUNUL CRĂCIUNULUI

10.00: „Slavă întru cel de sus lui Dumnezeu şi po pămînt pace, între oameni bunăvoire." Aşa canto oastea cerească, ceea ce, apropo, înseamnă un grup de îngeri, nu un tip neinvitat, îmbrăcat cu hain A «I. catifea şi strîngînd în mînă o sticlă de şampanie Deşi mi-ar prinde bine acum o oaste cereasca in bucătărie, în loc de un soţ morocănos, îmbrăcaI iu lycra. De observat că nu se zice nimic anume denpn* bunăvoinţa faţă de femei. Amuzant! Bănuiesc «A suntem mult prea ocupate să facem faţă rafalelor <1* rea-voinţă cînd fiecare membru al familiei ne Imo rezerva de Sellotape şi nu mai găsim deloc cAml vrem să împachetăm cadourile. Apoi mai simt nenumn ratele sarcini - o, ce bucurie! - de făcut în timpul nostru limitat. Cum ar fi să duc în curtea din spui»- găleata mare în care bîltîcîie curcanul în sarummn pregătit după reţeta Nigellei. Conform acesteia, p< o astfel de vreme, este „în regulă" să laşi cu nunul la macerat într-un loc rece. Am bifat! Totuşi, dinA i!

laşi în grădină, ai grijă să acoperi curcanul ernu lii ca să-l protejezi de „scotocirea vulpilor". Am bili»! yl
asta. Nu-mi asum nici un risc cînd am doisprezece oameni la prînz.

înfăşat mai bine decît pruncul Isus, aşezat într-o tavă de copt şi cu o cratiţă din fontă pusă deasupra, pentru siguranţă, curcanul Nigellei stă în găleata lui pe masa din grădină, de unde îl pot supraveghea prin fereastra de la bucătărie. îmi dă o satisfacţie imensă să ştiu nu numai că am un avans considerabil, ci şi că o să-i servesc pe socrii mei cu o pasăre mult superioară celor pregătite vreodată de cumnata mea. Ah, Cheryl, care combină cunoştinţele culinare ale lui Chef Escoffîer cu abilităţile sociale ale unui Tyrannosaurus R_ex.

Cheryl este măritată cu Peter, fratele contabil al lui Richard, şi au împreună trei fii perfecţi. Undeva pe parcurs am pierdut socoteala succeselor şi premiilor nepoţilor mei, dar, din fericire, Cheryl ne ţine mereu la curent prin rezumatele utile din felicitările familiei, l'Acute manual cu ocazia Crăciunului. Primii doi băieţi nu luat numai note maxime la şcoală şi, în plus, au atins cel mai înalt nivel la blestemăţia aia de liră «au de harpă sau ceva. Cred că despre Edwin era vorba. In scurt timp, Barnaby i s-a alăturat în Orchestra Naţională pentru Tineret, cel mai tînăr non-asiatic admis, ceea ce este pur şi simplu uimitor, serios, după mm va avea Cheryl grijă să menţioneze în timp ce, cu o superioritate extatică, va răsfoi manualul de pian de nivelul 3 al lui Ben.

— O, uite, Barney! Ben cîntă giga aia scoţiană adorabilă pe care o cîntai tu cînd erai la grădiniţă.

înţelegeţi voi.

Edwin este acum la Harvard - „Oxford nu mai e • a a fost, nu-i aşa?" - şi sigur va descoperi leacul t ancerului, dacă prinde ceva timp liber pe lîngă antrenamentele pentru echipa olimpică de canotaj. Nu va vani acasă de Crăciun. Probabil este în vreo misiune ■paţială. Toate astea pot să le înghit fără spitalizare, dar copiii lui Cheryl - fiţi atenţi - îşi iau geaca pe ei înainte să iasă afară. Fără să îi roage careva. Adică,
cum este posibil să înveţi un băiat să facă asta? Prin a se îmbrăca gros, Ben înţelege să-şi tragă un hanorac peste altul şi asta lipsit de orice graţie şi mormăind înjurături. în sinea mea, îmi spun că odraslele noastre sunt mai frumoase decît ale lui Cheryl - îngrozitor de superficial din partea mea, ştiu, dar am nevoie de ceva de care să mă agăţ.
11.15:

— Kate, eşti sigură de curcanul ăla în saramură? întreabă Richard.

Mama şi cîinele ei, Dickie cel dublu incontinent, au sosit deja. Debra este la televizor, cu un pahar de Baileys, se uită la Love Actually. Ceilalţi urmează să apară şi eu mă asigur că am destule şerveţele curate şi tacîmuri pentru toată lumea.

— Bineînţeles că sunt sigură, Rich, răspund eu

Bine, nu doar răspund. îl reped. în afară de sugestia aceea revoltătoare cu Tofurcan, acum este prima dat ă cînd îşi exprimă interesul faţă de proviziile de mîn care pentru toată familia lui (trei mese pe zi timp de patru zile!) şi mai şi sună a critică. Sincer, ni trebui să fie în genunchi, cu un trandafir în dinţi, declamîndu-şi recunoştinţa veşnică.

— Curcanul Nigellei, zic eu înţepată, se marinenză în găleata din grădină, cu portocale şi batoane de scorţişoară, ca să devină incredibil de fraged şi uşm de tăiat. Emily, pui odată telefonul ăla jos şi mă ajuţi şi pe mine, te rog? Am nevoie să calci şervetele.

— Să calc şervetele[1]? repetă Emily.

Parcă e Lady Bracknell cînd pronunţă „poşşşetăîă

— Nimeni nu calcă şervetele, mami. Doar nu suntem în Downton Abbey. E un Crăciun în familie. Reia xează-te, da?

— Ţie ţi-e uşor să-mi zici să mă relaxez, domul şoară, fiindcă n-ai făcut nimic să te pregăteşti «Io Crăciun. Ne îmbrăcăm şi noi azi?

— Lasă-mă pe mine să calc şervetele, Kate, dragă, /ice mama, care se grăbeşte întotdeauna să-mi deturneze furia dinspre nepoata ei iubită.

Mie mi-ar fi zis să-mi mişc fundul, şi mai repede, dacă aş fi fost aşa de leneşă cum e Emily la şaisprezece ani, dar de-a lungul anilor mama s-a mai înmuiat şi acum este toată plină de indulgenţă. Nu ştiu de ce, aHta mă enervează aşa de tare că-mi vine să omor pe careva. A, şi nu mai ai voie să zici că un copil este leneş sau puturos, chiar dacă este leneş sau puturos. Acum, „îi lipseşte motivaţia".

— Mamă, îl scoţi pe Dickie afară, te rog? A făcut pipi lîngă frigider.

— O, nu cred că a fost Dickie, draga mea. Probabil benny. El nu face niciodată aşa cînd e acasă, nu-i uşa, Dickie? Hai în grădină, bravo, băiatu'!

în timp ce mama şi potaia ei pişăcioasă ies, Rich îşi ridică privirea dinspre podeaua din bucătărie, unde negociază răbdător cu aragazul nostru primitiv.

— De ce nu putem să folosim şerveţele de hîrtie? întreabă el.

Oooofff! De ce fac bărbaţii aşa? Adică, sigur îşi dau iteuma că ating un subiect delicat şi totuşi îi dau înainte, Irtră să ţină cont de avertismentul luminos „Atenţie! Nu mă bate la cap!" de deasupra capului soţiei.

îi dau replica imediat.

— Nu putem să folosim şerveţele de hîrtie, dragul meu, pentru că, de cînd ne-am căsătorit, mama ta m-a privit ca pe genul de şleampătă care a crescut mtr-o casă aşa de banală, încît probabil am folosit • iivîntul „cîrpă". Ceea ce e adevărat, apropo. Iar Cheryl îşi face singură stollen[1]-ul de Crăciun şi coroniţa şi probabil îi face sex oral lui Moş Crăciun ca să-i aducă cercei Monica Vinader. Aşa că de asta o

să folosim
I Prăjitură specific englezească, pregătită de obicei de Crăciun. Este preparată cu fructe uscate, nuci, rom şi mirodenii (n. red.).
şervete de pînză la cina de Crăciun. Vom păstra nişte standarde. Altă întrebare?

Stresată? Nu, mă simt bine, serios. Mult mai bine de cînd Doctorul Libido mi-a prescris terapia de înlocuire a hormonilor. Parcă eram o mare învolburată şi hormonii m-au calmat. Mi se pare chiar că şi memoria mi s-a îmbunătăţit. (Roy, tu ai impresia că ne amintim mai uşor?)

Cum amîndoi copiii sunt în bucătărie şi halesc cîrnaţii în foitaj pe care-i păstram pentru a doua zi de Crăciun, profit de ocazie ca să le spun că în următoarele cîteva zile vom lua o pauză de la tehnologie (sună mai bine decît că le interzic). Fără SMS-uri, fără Facebook, fară acces la internet. Nici dacă le-aş fi spus că o să le tai cîte un braţ sau un picior şi o să le fierb cu şuncă şi cuişoare n-ar fi fost mai rău.

— Glumeşti! răspunde Ben după ce îşi scoate un set de căşti din urechi şi înainte să le înlocuiască cu altele, care îi atîrnau la gît.

— Mami, eşti gen aşa o ipocrită! răbufneşte dispreţuitoare Emily. Tu îţi verifici tot timpul telefonul.

— Nu-i adevărat!

Are dreptate. Aşa fac. Sunt dependentă de mesajele lui Jack şi o iau razna dacă durează prea mult pînă primesc unul nou. Speriată, după ce s-a întîmplat - sau nu s-a întîmplat - că o să renunţe la mine de-a binelea.

— Vorbesc foarte serios, să ştiţi! Cred că ar fi foarte frumos dacă ne-am concentra cu toţii asupra familiei cîteva zile. Oamenii de care sunteţi aproape fizic merită să aibă prioritate faţă de ceilalţi. Nu vreau telefoane pe masă. Nu aveţi prea des ocazia să vă vedeţi bunicii. Şi vă rog să ne uităm cu toţii la acelaşi lucru la televizor, nu să trăim în lumi paralele, chiar dacă suntem în aceeaşi cameră!

Ding! Fără să gîndesc, îmi verific telefonul, iar copiii izbucnesc în rîs. Mesaj de la Jack. Apăs tare pe buton ca să-i fac numele preaiubit să dispară. Nu pot să fac faţă ciocnirii dintre două lumi, nu astăzi.

Jack îşi petrece Crăciunul cu nişte prieteni în sudul h'ranţei. Chiar dacă l-am părăsit la hotel, a apărut In biroul meu după două zile, chiar cînd plecam în concediu, ducînd un cadou mare în braţe.

— Nu e pentru tine, a spus el cînd am protestat.

L-am deschis şi am văzut o consolă Playstation 4. Kvident, în starea mea de ameţeală (din cauza bărbatului, nu a alcoolului), îi menţionasem că nu găsesc una pentru Ben, iar Jack ceruse cuiva o favoare.

— M-am gîndit că probabil asta ţi-ar plăcea mai mult decît orice altceva aş fi putut să-ţi aduc de Crăciun.

Ai putea să juri că omul ăsta încerca să mă facă Mă-1 iubesc

sau ceva.

— Emily, unde te duci, draga mea?

— Afară.

— Văd că pleci, dar bunica, bunicul, mătuşa Cheryl şi unchiul Peter vor ajunge curînd. Cînd te întorci?

— Tîrziu, zice ea îmbrăcîndu-se cu haina mea din piele de oaie.

— Nu poţi să stai pînă tîrziu, draga mea.

— Toată lumea stă pînă tîrziu. E Crăciunu'.

— Sigur toată lumea stă cu familia, nu? zic eu cu grijă, încercînd să evit o explozie de proporţii.

încă merg pe vîrfuri pe un teren minat cu fiica mea. Trebuie să prezint o scenă de armonie şi veselie de sărbătoare cînd soseşte contingentul nordic, nu o Emily care ţipă şi înjură.

— încă mai am cîte ceva de împachetat pentru verii tăi. Poţi să mă ajuţi, iubito, te rog? Eşti cea mai pricepută la asta.

— Nu vreau.

Stă în picioare lîngă uşa din spate, cu mîinile încrucişate de parcă s-ar strînge tare în braţe. Pare ciudat de vulnerabilă pentru cineva care vrea să iasă şi să socializeze intens de Crăciun.

— Nu vrei? Bine, deci dacă îţi dau o listă, poţi să iei cîte ceva din oraş pentru mine şi să cumperi ceva pentru bunica Barbara? Ştii că uită mult acum,
aşa că poate îi iei un parfum sau o pudră pe care ar putea să le recunoască. îi plac parfumurile florale. Sau dulciuri. Rahat turcesc, ceva moale care să nu fie greu de mestecat?

— Mbine, zice Emily, vizibil relaxată acum că poate să evadeze.

— Stai numai să-mi aduc portofelul, draga mea.

Cînd mă întorc să iau banii, Em deschide uşa
din spate şi afară e o femeie pe care nu o recunosc. Zic femeie, dar este mai degrabă un copil foarte dezvoltat. Poate unul dintre elfii lui Moş Crăciun a căzut de pe sanie. Cu păr roşcat ondulat, pînă la umeri, nas ascuţit şi pistrui. Poartă ghete, o căciulă maro şi o rochie-salopetă din catifea cord maro peste un tricou cu imprimeu floral. Probabil cîştigătoarea concursului nostru local de sosii ale lui Pippi Şoseţica. Ar putea să locuiască în cer.

— Bună ziua! îmi pare foarte rău că vă deranjez în Ajunul Crăciunului. Richard este acasă? întreabă elful cu o voce scîrţîitoare.

Accent scoţian melodios. Deşi stă absolut nemişcată, am impresia clară că forma ei preferată de mişcare este prin sărituri.

— Ă, a fost aici, dar tocmai a ieşit să aducă nişte lemne, cred. Pot să te ajut?

— Sunt Joely, zice elful. Lucrez cu Richard.

O privesc din nou, cu atenţie. Deci ea este Joely, furnizoarea neobosită de ceaiuri scîrboase şi de sfaturi despre menopauză?

— A, da, sigur! Joely. Joely. Da, bună. De la centrul de consiliere. Rich a vorbit mult despre tine. Intră, te rog, intră şi aşteaptă-1 aici.

Joely pare la fel de reticentă să intre pe cît de dornică este Emily să iasă. Cam de aceeaşi constituţie şi înălţime, rămîn amîndouă acolo, blocînd uşa, nici una neputînd să se mişte din cauza celeilalte.

— Emily, ea e Joely, colega lui tati la, ă, la muncă.

Mă străduiesc să asociez spiriduşul ăsta cu femeia pe care mi-a menţionat-o Richard. Dacă mă iau după expresia de pe chipul fiicei mele, nici Emily nu este prea impresionată. încerc din nou.

— Joely face yoga şi meditaţie şi o mulţime de lucruri sănătoase. Joely, ea este Emily, fiica noastră, iur eu sunt Kate. Te rog să intri. E frig afară. Rich ar trebui să se întoarcă imediat.

— Nu-i nimic, zice ea îndepărtîndu-se cu spatele de casă, de parcă i-ar fi pierit brusc curajul.

Nu ştiu de ce, am fost foarte drăguţă. îi văd bicicleta roşie sprijinită de gard.

— Nu vă faceţi griji. Poate să aştepte. îmi pare rău că v-am deranjat, zice ea.

— Nici un deranj. O să-i spun lui Richard. Mi-a făcut plăcere să...

Dar a dispărut la fel de brusc cum a apărut. A plecat şi Emily.

— Cine e fata aia? întreabă mama suspicioasă. Nu e îmbrăcată cum trebuie pentru vremea asta.

— O, e colegă cu Richard. Mami, poţi să cauţi platoul de sticlă în dulapul ăla de lîngă aragaz?

Cît ar dura pînă să văd? Nu să mă uit (m-am tot uitat pînă acum), ci să văd. Să înţeleg ce căuta legendara Joely la uşa noastră, neanunţată, în ajunul Crăciunului; să înţeleg ce se ascundea dincolo de salopeta aceea maro, de catifea cord, lălîie şi drăgălaşă? E uimitor ce trecem cu vederea dacă nu vrem să observăm sau, să fim sinceri, pur şi simplu nu ne pasă.

Prea prinsă şi preocupată, bănuiesc. Am multe pe cap acum sau, mai degrabă, am multe capete de care să mă ocup, începînd cu platourile cu somon afumat şi blinii.

Oare mi-am adus aminte să iau smîntînă, Roy? Unde am pus-o[1]? De obicei, mă mîndresc că mă prind repede, dar este Crăciunul, iar Roy se pare că nu e de serviciu. îl caut din nou.

*Roy, e ceva ce ar trebui să ştiu despre colega mitică a lui Richard, care doarme intr-o floare? Roy? ROY? Nici un răspuns.

în cele din urmă, Roy se întoarce dintre stivele din mintea mea, chiar cînd amestec în crema de ou şi smîntînă pentru trifle[1] şi aştept să se îngroaşe (dacă fierbe, ai încurcat-o, practic arunci şase ouă la gunoi). Mă concentrez tare.

— Primesc un volum mare de cereri, zice Roy. A^s aprecia dacă ai avea răbdare în momentele acestea aglomerate.

— Scuză-mă, Roy, tu eşti memoria mea de cînd creierul meu a devenit o sită. Nu-mi face asta. Roy, întoarce-te aici, te rog! Nu poţi să-ţi iei liber de Crăciun doar pentru că am băut două pahare de vin fiert şi mintea mea este un haos din cauză că nu pot să mă gîndesc decît la Jack.

— Abelhammer este clasat la Experienţe de viaţă plăcute Idureroase. Dosarul nu trebuie deschis pînă în 2029.

— Sunt foarte conştientă de asta, Roy. Doar că a apărut iar şi nu ştiu ce să fac... Iar acum a mai apărut cineva, nu numai în viaţa mea, ci la uşa din spate, ce naiba! Şi nu prea ştiu ce să cred. Şi, oricum, ce face, de fapt, mica Joely în afară de faptul că stă pe un scăunel şi exersează întinderea piciorului drept pînă îi ajunge la urechea stîngă? Ştii ceva, Roy ! Las-o baltă! Uită că am întrebat. Nici nu te mai gîndi la asta. în momentul ăsta, nu vreau decît să trec prin următoarele patruzeci şi opt de ore fără să comit vreo crimă domestică. Şi am nevoie ca Richard să aducă lemnele şi să agaţe vîscul.

— Kath, unde găsesc curăţătorul de cartofi?

Uneori, dorinţa mamei de-a fi de ajutor este mai mult decît pot eu să îndur.

— Mami, te rog eu, stai jos, da? Cartofii nu trebuie curăţaţi decît mai tîrziu. Nu acum.

1.Desert specific englezesc. Preparatul se asamblea/.rt de obicei într-un bol transparent şi conţine stratur i de pandişpan şi fructe, între care se adaugă o cremn de ou şi smîntînă (n. red.).

— Dar păstîrnacul? De ce să nu-1 pregătim de acum? Nu lăsa pe mîine ce poţi face azi, nu aşa se zice?

Mama este ultimul om din Marea Britanie care crede cu adevărat în toate proverbele şi zicalele străvechi şi ţine cont de ele în tot ce face. De exemplu, mănîncă un măr în flecare zi. Nu am văzut-o niciodată vînzînd castraveţi unui grădinar, dar pun pariu că s-ar descurca. E de părere că tot ce e bun pentru unul e bun şi pentru alţii şi, bineînţeles, că ce-i prea mult strică. Numai că asta nu-i valabil şi de Crăciun in casa noastră. Parcă aş hrăni eu cei cinci mii de oameni cu cinci pîini şi doi peşti. întotdeauna cumpăr mult prea multe legume şi le găsesc în garaj în martie, putrezite şi zemoase. Emoţionant este că mama chiar e mai fericită cu credinţa ei în timpurile trecute şi în toate poveştile băbeşti. Cu siguranţă mai fericită decît noi, ceilalţi, care credem că înţelepciune populară înseamnă un şir de comentarii certăreţe de pe TripAdvisor.

Aşa că ştiu exact ce replică să-i dau, ca un lacheu dintr-un vodevil.

— Frumoase vorbe, mami.

— Oala nu se umple cu vorbe, Kath.

Şi chiar îmi face cu ochiul, draga de ea.

— Dar chiar vreau să mă fac utilă.

— Ei, dacă chiar vrei să crestezi cruci mici pe fundul fiecărei verze de Bruxelles...

Parcă am dat startul la cursă. Aproape că o ia la fugă poticnindu-se spre sertarul de legume ca să se apuce de treabă. Bietele verze nevinovate! Nu o să le arate pic de milă.

în flecare an, mama ne face un tort de Crăciun. Mie nu-mi place nici un tort de Crăciun în afară de al ei. Are exact proporţiile perfecte de fructe, blat şi brandy. Mi-am dat seama că, într-o zi, poate nu peste aşa de mulţi ani, va trebui să fac singură tortul, pentru că mama nu va mai fl aici să-l facă. îngrop gîndul acesta la fel cum îşi îngroapă Lenny osul în grădină,
dar revin mereu la el, ca pentru a mă pregăti. OdatA ce ţi-ai pierdut un părinte, ştii ce urmează. Cînd l-am pierdut pe tata, a fost diferit, totuşi, fiindcă în cea mai mare parte a timpului a fost doar o gaurA neagră în loc de părinte. Mama, în schimb, este pămîntul de sub picioarele mele.

— Crăciunul nu ar fi Crăciun fără tortul tău, mami, zic eu tare cînd se duce la chiuvetă să cresteze verzele.

Ea clatină uşor din cap.

— Nu sunt sigură că e la înălţimea aşteptărilor anul ăsta, draga mea.

Nu cred că i-am spus cît de important e tortul, cît de importantă e ea. Mama n-a fost genul care sA spună „te iubesc", aşa cum fac nepoţii ei şi prietenii lor din cinci în cinci minute. Făcînd parte dintr-o altă generaţie, mama lasă tortul să spună „te iubesc" în locul ei.

— Mami, o înveţi pe Emily să facă tortul tău, te rog?

16.27: La radio se difuzează colinde de la capela Cole giului King, care creează o atmosferă unică de Crăciun, şi sfîntă, şi plină de speranţă. Peter şi Cheryl i-au adus pe Donald şi Barbara la noi, aşa că toată lume» a ajuns în siguranţă. Mă rog, sau pe aproape. Barbarii dă tîrcoale îngrijorată prin bucătărie şi o văd punîndu-şi în buzunar două blinii cu somon afumat şi un storcător de lămîi.

Ca să fiu corectă, Cheryl ne mărturiseşte abia dupA opt minute că bietul Barnaby se chinuieşte îngrozitor să aleagă dintre ofertele de la Princeton şi Cambridgc. Rich încuviinţează înţelegător la necazul nepotului său. Eu eviscerez o rodie. Debra, care face salată de varză şi care, din cîte ştiu eu, a băut deja o sticlA de Baileys, zice:

— O, biata de tine! Trebuie să fie cumplit de greu să alegi între două universităţi aşa de bune. Se pare că băiatul meu, Felix, o să aibă de ales între a pune marfa pe rafturi la Tesco şi a merge la închisoare» Pento viile.

Cumnata mea o ignoră. Se plimbă prin casă, gîn- gurind:

— O, Kate, casa asta are aşa de mult potenţial!

Nu-mi pasă. Piotr a construit o bucătărie minunată. Lăudat fie Piotr! I-am dat o primă de Crăciun îndesată intr-o felicitare, iar el a zis că e posibil să nu mai vină o vreme,

fiindcă tatăl lui este pe moarte acasă, in Polonia.

— Numai că vîrstă e cincizeci şi nouă, Kate. Asta nu e corect, nu, să pierzi tată aşa?

Nu, cu siguranţă nu este corect. L-am pupat pe l'iotr pe obraz şi l-am îmbrăţişat. Mi-a fost un ajutor tle nădejde de cînd ne-am mutat aici, şi mi-au dat lacrimile cînd şi-a luat rămas-bun. Eh, se pare că, în ultimele luni, lacrimile au fost sistemul meu meteorologic. Am avut mai multe inundaţii decît în Somerset Levels.

Mama a terminat cu verzele. Acum doarme în fotoliul de lîngă aragaz. Ca prin minune, nu se vede nici urmă de cadou din partea lui Dickie pe covorul proaspăt aspirat. Ben şi verişorii lui joacă Monopoly la masă - fără dispozitive electronice la vedere, ura! Pînă şi Lmily a binevoit să-şi dea jos colanţii ăia urîţi de care este ataşată chirurgical şi să se schimbe în ceva drăguţ pentru bunicii ei. E adevărat că ce poartă acum seamănă mai degrabă cu lenjeria intimă pentru luna de miere decît cu o rochie normală, dar, oricum, a făcut un efort. Barbara, care a fost dusă de Donald la coafor pentru un permanent înainte să vină la noi, poartă o rochie roşie, elegantă, de la Jaeger, cu butoni de aur, pe care mi-o amintesc de la sărbători mai vechi. Acum atîrnă pe ea, nu-i mai vine bine. Se simte statura fragilă de dedesubt; ascuţimea oaselor bătrîne. Ştim cu toţii însă că Barbara ar fi mulţumită că s-a străduit.

Pe vremuri, la fiecare Crăciun, mă crispam cînd Barbara îi spunea lui Richard, aşa cum făcea întotdeauna, că nu trebuia să se deranjeze aşa de mult, cînd, de fapt, el nu facea decît să cumpere, la ora
patru după-amiaza în Ajunul Crăciunului, un singur cadou (pentru mine), un Camembert foarte puturos şi nişte vin roşu. Ce dor îmi este acum de Barbara aceea! Nu zice aproape nimic. Oare nici nu se gîndeşte la nimic sau mintea ei freamătă de gînduri cărora nu le poate da glas?

Aşadar, anul acesta de Ajunul Crăciunului stA aproape de foc, cu un zîmbet pierdut, ţinînd-o strînH pe Emily de mînă. împreună, par un tablou victorian reprezentînd un salon liniştit, deşi puţine domnişoare din epoca victoriană purtau pantaloni strîmţi, trei sferturi, pe sub rochia de petrecere. Şi nici nu le mărturiseau dragelor lor mame că portrete cu posteriorul lor fuseseră distribuite publicului larg, ca suvenir Slavă Domnului că treaba aia urîtă cu belfie-ul o moartă şi îngropată!

— Uite, buni, ţi-am luat nişte săpun. Un fel de cadou de Crăciun în avans. Poţi să-l foloseşti în seara asta, dacă vrei. E cu lăcrămioare. Le-am încercat pe toate de la Boots şi ăsta mirosea cel mai frumos. Cu tine. Adică, cum îţi place ţie. Mă rog.

Şi, după încheierea aceasta elegantă, Emily îi dA Barbarei cadoul: trei săpunuri într-o cutie, împache tată prost, dar nu contează. în cazul ăsta, chiar că gestul contează. (îi arunc o

privire lui Cheryl, care stă pe canapea lîngă soţul ei. Cînd vede cutia, îi dA un ghiont în coaste - doar o mişcare rapidă din cot, dar destul pentru a-şi manifesta satisfacţia la bana litatea darului. Exact la ce se aştepta de la casa ast a Vaca!)

Spre surprinderea noastră, Barbara ridică spre faţă cutia şi inspiră adînc. O privire uimită, care se limpezeşte foarte încet, ca atunci cînd se ridică ceaţa Apoi, spre mirarea noastră tot mai mare, vorbeşti*

— Am folosit din ăsta zilele trecute, draga mea

— Nu-ţi face griji, buni. Sunt sigură că putem să-l schimbăm cu altul.

— în Franţa.

— Franţa?

— Eram într-un loc minunat, la ţară.

Se întoarce spre Donald.

— Ai condus tot drumul, iubire.

Donald se uită la ea, apoi în jos, spre mîini.

— Era o baie comună, pe hol, dar foarte curată. Şi am făcut baie în cadă, cu lăcrămioare. Pe urmă, mi-ai zis că miros frumos. Chiar săptămîna trecută. Ce coincidenţă! Şi acum am primit asta. Mulţumesc, Kate.

— Emily.

Se lasă o tăcere îndelungată, timp în care Richard pune un buştean pe foc şi îl loveşte cu călcîiul pantofului, ca să-l aşeze mai bine. Ochii Barbarei se închid
încet.

— Prima noastră vacanţă în străinătate, zice Donald aproape şoptind. Iunie, o mie nouă sute cincizeci şi nouă. Barbara are dreptate, chiar am mers cu maşina tot drumul. Cu Austin Cambridge-ul nostru. S-a stricat chiar lîngă Calais. „Bun venit în Europa!", a zis ea şi am stat acolo şi am rîs.

Are ochii urduroşi şi umezi.

— Şi am ajuns într-un sătuc, undeva în pustietate, eram obosiţi după atîta drum. Aveau cîrnaţi din ăia pe post de perne?

— Perne cilindrice.

— Aşa. Şi bideu, şi ăsta era diferit, nu putea nici să se uite la treaba aia fară s-o pufnească rîsul. Şi toate lucrurile din meniu pe care nu le înţelegeam.

Zîmbeşte, se uită la Emily.

— Uneori, ştii, e ciudat, dar uneori o invidiez. Pe buni a ta. Pentru că ea crede că toate astea s-au întîmplat abia săptămîna trecută.

Strînge din pumni ca un copil mic care îşi pune o dorinţă.

— Eh, de-ar fi aşa, nu?

Pace şi bunăvoinţă. Amintiri povestite copiilor, reţete date mai departe, pentru ca şi ei, la rîndul lor, să povestească amintiri copiilor lor. Şi poate că de un Crăciun, peste patruzeci de ani, Emily îşi va aminti de săpunul cu lăcrămioare, care, preţ de cîteva

minute fericite, i-a adus-o din nou alături pe bunica atît de iubitoare.

Nu se aude decît trosnetul lemnelor în foc, armoniile crescînde ale colindelor şi o melodie delicat A de sforăituri. Corul de la King ajunge chiar în toiul refrenului de la „Angels from the Realms of Glory", unul dintre acele „Glooooooorias" nesfîrşite, cînd Cheryl scoate un ţipăt.

— Dumnezeule mare, Kate, ăla din grădină e un cîine cu o pasăre uriaşă în gură?

From: Candy Stratton To: Kate Reddy
Subject: Cîinele mi-a mîncat curcanul Draga mea, glumeşti, nu-i aşa? Cred că asta este ce.i mai bună poveste pe care am auzit-o vreodată despre dezastrele de Crăciun. Te rog, zi-mi că l-ai eutanasiat pe diavolul ăla de Dickie. Şi poate şi pe cumnata ta?
Ce le-ai dat tuturor să mănînce? Fasole la conservă I Crede-mă, o să rîzi şi tu de toate astea într-o zi.
Cum mai e cu Abelhammer, apropo?
XXO C

From: Kate Reddy To: Candy Stratton
Subject: Cîinele chiar mi-a mîncat curcanul Cînd o să rîd? Peste vreo treizeci de ani, dacă am noro< Rich l-a fugărit pe Dickie prin grădină şi a reuşit să I smulgă curcanul din gură. Se pare că Rich a verific«»! curcanul pus la macerat şi nu a pus capacul la loc cum trebuie. Tipic pentru el: îşi bagă nasul, „încearcă să fie de ajutor" şi provoacă haos. Am tăiat piciorul curcanului şi am crezut că pot să salvez restul. Apoi m-am uitat în găleată şi am mirosit saramura. Puţe.i Am senzaţia cumplită că aşa ar mirosi un cadavru lăs.ti pe cîmpul de luptă. Cheryl a spus că este „neobişnuit de cald" pentru decembrie şi că a fost numai vina me.t. fiindcă saramura trebuia ţinută la rece. Ar fi trebuit să o pun în frigider. Mersi frumos, scorpie! Scuză-mă că nu
am un frigider cît un terminal de aeroport, cum aveţi tu şi Peter. îmi cer scuze.
Şi nu am putut să dau vina pe Dickie, pentru că mama îl iubeşte mai mult decît pe copiii ei, aşa că am zis că ar fi minunat să schimbăm meniul şi să mîncăm şuncă şi legume la cuptor de Crăciun.
Nigella păţeşte vreodată aşa ceva?
Nu te obosi să răspunzi.
K xxx
P.S. Abelhammer a apărut la petrecerea de Crăciun cu colegii şi sunt îndrăgostită de el iremediabil şi fără speranţă şi aproape am făcut-o, aleluia, dar cheia de la camera de hotel nu a mers. Şi toată treaba asta este imposibilă, pentru că sandviciul meu nu mai suportă încă un strat. Iar acum probabil mă urăşte. Sunt tare confuză.

23.59: * După o întîrziere de şase ore, apare şi Roy. Încă împachetez cadourile de pus în ciorapi, deşi nimeni nu crede în Moş Crăciun şi toată lumea s-a dus la culcare. Roy zice:

„Ah, deghizare, eşti o răutate în care adversarul, cel cu... sarcini şi plin de zel, pe «ine se întrece.“ Despre ce Dumnezeu vorbeşte[1]? Ăsta era pentru eseul lui Emily despre A douăsprezecea noapte, Itoy. Ai greşit amintirea! Trebuie să-ţi revii, serios.

REVELIONUL

Suntem la un pahar la Sally şi familia ei. Petrecerea începe la o oră civilizată, Slavă Domnului, nu este un chiolhan din acelea care încep la zece seara şi ţin pînă la patru dimineaţa. Era o vreme cînd mi-ar fi plăcut să cînt Auld Lang Syne în jurul unui pian, să fiu atinsă prea familiar de străini pe motiv că am trecut cu toţii peste încă un an pe pămînt, dar, la dracu', sunt prea bătrînă pentru aşa ceva. E frumos dacă stai pe malul Tamisei şi te uiţi cum primarul aruncă jumătate din bugetul anual - şi pe bună dreptate, după părerea mea - pe un spectacol de artificii care-ţi iau ochii, dar nu şi cînd eşti blocat la ţară, iar drumurile s-au transformat în patinoan< pînă la miezul nopţii.

Aşa că, la fix şapte şi jumătate, mă rog, nu chiar la fix, că aşa e cînd pleci cu adolescenţi după tine, ne înghesuim în maşină, cu grade diferite de reticenţii (premiul pentru cel mai neîndurător plîngăcios: fiul meu) şi ajungem acasă la Sally. Prima mea vizită Iu sediul ei, cum îi zice ea. Pînă acum, eu şi Sal ne-am întîlnit numai pe teren neutru, cel mai bun loc şi singurul, de altfel, pentru a face confidenţe şi a dezvălui treptat adevăruri ascunse. Dintr-un motiv oarecare, cînd eşti acasă, te cenzurezi.

— Tu trebuie să fii Kate. în sfîrşit, ne cunoaştem Intră!

— Şi tu eşti Mike?

Un bărbat în toată firea, greoi şi un pic mătăhălos, dar vesel, îmbrăcat cu un pulover cafeniu, fară forma, tricotat, bănuiesc, de ţărănci tăcute din vestul Scoţiei

— Richard, salut! Mike. Ben, bună. Minunat. Emilv, o, eşti leită mama ta.

Din ochii lui Emily ies săgeţi, dar Mike trece mm departe.

— Ah, minunat, ce bine, intraţi cu toţii, hainele acolo, băuturile dincoace, Sally e pe aici, pe undeva, excelent! Bine aţi venit!

Strîngeri de mînă care îţi luxează încheieturii înainte să treci de uşă. Dacă eram într-un roman de Dickens, ar fi fost şi un bol cu punci. Intru în camera de zi, care răsună de pălăvrăgeală. A, uite! E şi un bol de punci.

Să fie semn de vîrstă mijlocie sau doar s-a înrăutăţii dorinţa aceea bruscă de-a o lua la goană cînd intri într-o cameră şi vezi val după val de necunoscuţi sau de cunoscuţi uitaţi, de a te retrage şi a-ţi încerca norocul în altă parte sau, dacă nu, de a te ascunde în spatele unei canapele pînă cînd cineva dă semnalul că a plecat toată lumea? Eh, lăsaţi! Nu este un obicei pe care să-l transmiţi copiilor, asta e sigur, aşa că

intru în mulţime, căutînd cu disperare crescîndă o luţft prietenoasă.

— Kate, ai ajuns!

— Sally!

Ne îmbrăţişăm.

— Crăciun fericit cu întîrziere şi un an nou fericit! (Vva fericit, în orice caz! Cum a fost?

— Un cîine mi-a mîncat curcanul. Nu, a fost foarte l>ine, îţi povestesc mai tîrziu. Sally, el e Richard. Şi Hon. Şi Em - stai aşa, Emily era aici, se pare că a dispărut.

Să vă zic tot adevărul. Am avut o criză cu Emily III ultimul moment. Ditamai drama. Nu trebuia să vină cu noi în seara asta, fiindcă, oficial, este prea mare şi prea cool ca să-şi petreacă Revelionul cu familia ei plicticoasă. Apoi, după-amiază, am găsit-o ghemuită III pat, ca o scoică. După ce am păcălit-o puţin, a recunoscut că Lizzy Knowles dă o petrecere nebună de Revelion şi numai două fete din tot anul nu au fost invitate. Emily şi Bea. Emily a fost distrusă. Aranjase să stea acasă la Ellie.

— Ellie a fost invitată la petrecere, aşa că Ellie i-a trimis un SMS lui Lizzie s-o întrebe „Poate să vină şi Emily? Că stă la mine.“ Dar Lizzy tot a spus nu.

Fierbeam de furie, dar nu am fost deloc surprinsă. Km a zis că Lizzy a început să se poarte ciudat cu ea după petrecerea dată de Emily, care a fost aşa de reuşită.

— Serios, ce copil face ceva aşa de răutăcios? a întrebat Richard cînd Em era sus şi facea duş.

— O, o regină a albinelor căreia nu-i place ca unul dintre trîntorii ei să-i fure locul din lumina reflectoarelor, i-am explicat eu.

Fiica mea a fost respinsă de aşa-zisa „cea mai bună prietenă“ a ei. Era răzbunare servită rece. Fiindcă era prea tîrziu să-şi facă alte planuri, eu şi Rich am reuşit s-o convingem pe Em să vină la familia Carter. I-am spus că sunt sigură că vor mai fi o mulţime de puşti acolo. Nu eram sigură, dar nu voiam s-o las pe Em singură acasă.

Aşa că acum, slavă Domnului, suntem aici şi hh pare că Em tocmai a zărit în partea opusă a camerei pe cineva pe nume Jess, cu care este prietenă pe Facebook, iară să se fi cunoscut vreodată în realitate, dar care este „foarte tare şi probabil gen cea mul preferată persoană din toată lumea“. Eh, m-am linişti! Printre atîţia adulţi care socializează, orice port este bun pe furtună. Em şi fata asta se salută ca nişte surori pierdute de mult timp, cu ţipete de încîntai* nestăpînită, iar eu mă rog să fie un mic balsam pen tru mîndria ei rănită de umilirea crudă la care m supus-o Lizzy.

între timp, Sally este disperată să mă prezinte prietenilor ei. Fac cunoştinţă cu Will, apoi cu Oscei, apoi cu Antonia, şi apoi toţi trebuie să dea mîna cu Richard şi cu Ben şi, la un moment dat, cu Emilv. dacă poate fi smulsă din compania lui Jess. Acest n este dezavantajul reunirii a două clanuri: pînă

cînd toată lumea face cunoştinţă cu toată lumea, practu vine momentul să plecăm acasă. Ben se îndepărtează, se parchează la o masă laterală şi începe să mănînci- morocănos dintr-un bol de snackuri în formă de cren guţe. (Mai tîrziu, va fi găsit jucîndu-se pe consolă, destul de vesel, cu un grup de băieţi, în altă cameră Cînd l-am întrebat cine erau, în maşină, în drum spre casă, a zis că nu i-a întrebat cum îi cheamă Ştiau să umble cu consola de jocuri şi asta a foHl suficient. Astea sunt cărţile de vizită ale tineretului din secolul XXI.)

Este ciudat să-i cunosc, în sfîrşit, pe Will şi Oscar, după ce i-am văzut numai în poze şi este cu atît mai ciudat să-i cunosc iarna. Ceva din aspectul lot blond şi sănătos sugerează că ar trebui abordaţi numai vara, cînd sunt îmbrăcaţi în echipament alb de crichol, pătat uşor de iarbă.

— Will, nu ai uitat să scoţi cîmaţii din cuptor, nu-i aşa? întreabă Sally.

— O, fir-ar, scuze, mamă, tocmai voiam să...

— Nu te-am rugat decît de trei ori. Am lipit chiar MI un post-it pe fruntea lui Oscar acum o oră.

— Da, aşa e, acum mă duc.

Din bucătărie se aude un vaiet subţire, ascuţit, electric.

— Alarma de fum, zice Sally. Prea tîrziu.

Nici măcar nu pare aşa deranjată. Este evident că lucrurile de genul ăsta s-au întîmplat aşa de des, încît au devenit un ritual. Pînă la urmă, te saturi de atîta disperare. Ştiu că eu aşa păţesc.

— Mamă, zice Oscar, care se iveşte lîngă ea, aş putea să împrumut cîrdul tău?

— Pentru ce?

— Nişte bilete. Sunt pentru februarie, care e departe, dar acum poţi să le iei on-line la un preţ spec...

— La ce?

— Doar o trupă. Nu ai auzit de ea.

— Oscar, biletele nu se vor epuiza în următoarele două ore. întreabă-mă mai tîrziu.

— Păi tocmai asta e, că s-ar putea...

— Cum merge treaba? vine Mike în ajutor, dîndu-1 pe fiul său deoparte cu efuziunea sa.

Din felul în care se încruntă, ceva îl deranjează.

— Ce naiba, Richard, ai paharul gol! în casa asta nu acceptăm aşa ceva. Mea culpa, naiba s-o ia! Repede, puneţi mîna careva şi daţi-i omului să bea! De fapt, mai bine vino cu mine.

Şi soţul meu, protestînd oarecum, este luat pe sus prin mulţime de parcă ar f! un scandalagiu, nu un invitat.

— Deci el e Richard, zice Sally.

— Deci el e Mike, zic eu.

Sally mă ia de după umăr şi mă strînge, apoi se apropie de urechea mea.

— Slavă Domnului că ne au pe noi, eu aşa zic.

— Slavă Domnului!

Şi vorbesc serios.

Antonia trece pe lîngă noi, cu un băiat prostuţ şi îndatoritor ţinîndu-se după ea.

— Prietenul?

— Ar vrea el, zice Sally. Cred că şi eu aş vrea încă este bicurioasă sau biconfuză. Nu mai ţin soco teala. A acceptat să se ducă la film cu Jake chiai înainte de Crăciun şi el s-a cam udat.

— înţeleg de ce. E superbă.

— Măcar de-ar fi mai puţin superbă şi mai încre zătoare, biata de ea. Clişeul ăla vechi despre cum frumuseţea este o povară se dovedeşte adevărat. Cine ar fi crezut?

— E adevărat. Cea mai frumoasă fată din anul meu în facultate nu s-a măritat niciodată şi a ajuns alcoolică, de parcă n-ar suporta asta. Pare aşa de greşit! Tot ce-ţi doreşti în viaţă este să ai copii fericiţi. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar contează chiar mai mult decît să ia nota maximă la geografie.

Sally se miră.

— Nici mie nu-mi vine să cred că spui asta. Sunt chiar şocată. Adică, fară nota maximă la geografie, ce te faci, Kate? Cum speri să reuşeşti în viaţă, la orice? Ce ar fi făcut Churchill fară nenorocita aia de notă maximă la geografie? Sau Ghandi?

Bem amîndouă, cu paharele ridicate.

— Penelope Cruz.

Am tot vrut să-i spun lui Sally că Roy a găsit numele actriţei de care îmi aminteşte fiica ei.

— îmi pare rău, dar eu sunt Sally.

— Nu, Antonia. De ea îmi aduce aminte. Ştiam eu că e cineva celebru de frumoasă. Penelope Cruz. Norocoasa!

îmi golesc paharul.

— Probabil are vreo bunică spanioloaică sau ceva, ascunsă bine în arborele genealogic. Cu castaniete şi toate alea.

Zîmbetul de pe chipul lui Sally dispare ca aburul răsuflării de pe o oglindă. Fără să mai spună nimic, se întinde pe lîngă mine şi trage încă un cuplu în cadru.

— Phyllida, Guy, aţi cunoscut-o pe Kate? Kate, ei sunt Phillida şi Guy, stau tocmai la trei case mai încolo. Voiam tare mult să-i cunoşti. Kate este prietena mea de la Revenite la muncă, iar cîinii noştri sunt M I mai buni prieteni. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie a dau o fugă pînă la bucătărie să văd dacă băiatul nla ne-a mai lăsat ceva comestibil.

Şi zicînd asta, dispare.

Patruzeci de minute pînă la miezul nopţii: Pe măsură eo murmurul din cameră se linişteşte şi agitaţia se potoleşte, mulţimea părînd să-şi tragă sufletul la unison mainte de bătăile Big Ben, îmi amintesc acut cum au fost ultimele douăsprezece luni pentru mine şi Kichard. Am împlinit deja un an întreg fără sex. O, Doamne, cum de s-a întîmplat aşa ceva?

Suntem chiar aşa de bătrîni? Ştiu că, de cînd cu Perry, corpul meu mi s-a părut scena unei bătălii aprige şi nu prea am vrut să îl invadeze altcineva, dar mă întreb dacă şi Rich are andropauza lui. Cine ştie, poate s-a simţit şi el la fel de rău ca mine. în întîmpinarea noului an, nu m-am mai simţit niciodată aşa de nesigură sau de singură. în timp ce toată lumea îşi umple paharele sau înşfacă un pahar pe jumătate golit, instinctiv, mă uit în jur după soţul meu.

— Tati e în bucătărie, vorbeşte la telefon, zice Emily, apărînd brusc lîngă mine. E aşa de ciudat.

— Probabil vorbeşte cu bunicul, zic eu.

— După expresia siropoasă de pe faţa lui, nu cred.

Trebuie să recunosc, am aproape cincizeci de ani şi, pînă să apară Jack la petrecerea cu colegii, cel mai entuziasmant şi senzual lucru din viaţa mea a fost descoperirea unui prosop de bucătărie super-absor- bant la Ofertele speciale de la Co-op. Două la 3£. Credeţi că glumesc? Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Ce anume e „asta", încă nu ştiu, dar ceva trebuie făcut.

Emily mă cuprinde cu braţul şi îmi las capul pe umărul ei. Uit că e mai înaltă decît mine, fetiţa mea, mai ales pe tocurile astea.

— Te simţi bine, draga mea?

Emily zîmbeşte, dar buza de jos îi tremură, aş» că o strîng tare în braţe.

— O să ai un an minunat, promit. O să le rezolvăm pe toate, da? Zi „Da, te cred".

— Da, te cred, mami.

— Bun! Ştii ce mîndră sunt de tine? Ei, ar trebui Am cea mai bună fată din lume. Sunt o norocoasă Aşa, unde e fratele tău? Crezi că putem să-l deco nectăm de la Mortal Kombat ca să salute noul an?

Fix la miezul nopţii, în timp ce camera începe s/i cînte din toţi rărunchii, un ding anunţă sosirea unui mesaj nou pe telefonul meu.

Jack către Kate

Seara trecută mi-ai zis că anul ăsta o să fie Anul de invizibilitate al lui Kate. Dar eu o să te văd mereu pe Tine. Numai pe tine. J XXO

REZOLUŢII DE ANUL NOU

1. Pregăteşte-te emoţional şi fizic pentru aniversaren de cincizeci de ani. Aplică zilnic estrogen ca să eviţi decrepitudinea şi anxietatea. Ia Glucozamină pentru încheieturi, Vitamina D3 pentru bună dis poziţie, Curcumin ca să te fereşti de demenţă şi să-l ajuţi pe Roy cu memoria.
2. Fă eforturi să petreci mai mult timp cu mama şi ca să nu te mai urască sora ta.
3. Pune-i pe Donald şi Barbara într-un azil.
4. înscrie-te la cursul „E greu să fii părinte de adoles- cenţi". Dezvaţă-i pe copii de tehnologie şi încura- jează-i să petreacă mai mult timp IVR.

5. Adună-ţi curajul să anunţi la serviciu că, în realitate, nu ai patruzeci şi doi de ani (poate DUPĂ ce îmi prelungesc contractul).
6. JACK???
20
DOQH gdnoLincLu-kviî ia tine
IANUARIE
15.12: Iată-mă deci în pat cu iubitul meu. Ceea ce nu mă aşteptam să mai spun vreodată. Oricum, nu în viaţa asta. Este o după-amiază londoneză tipică pentru începutul anului: ploaie, oameni care dau unii peste alţii pe trotuar, navetişti care se supără, trenuri care întîrzie, vieţi care se îndreaptă spre nicăieri, întuneric cînd te întorci acasă. Şi cel mai bun lucru la toate astea este că nu-mi pasă. Mă dau afară că am şters-o devreme de la serviciu? Nici o problemă. Ben şi Emily nu au nimic de mîncare şi ajung la McDonalds? N-au decît. Isus pogoară încă o dată în toată slava, cu heruvimi în flăcări şi toată oastea cerească? S-aştepte! Eu sunt în pat cu iubitul meu. Ăsta este singurul lucru care contează.

Avem chiar şi decoraţiuni. Frapiera cu o sticlă goală de vin. Inşirarea neglijentă a hainelor prin cameră, pe care nici un decorator n-ar putea să o îmbunătăţească. Anunţul de pe clanţă cu „Nu deranjaţi", pe care a trebuit să fiu convinsă cu forţa să nu adaug „Pînă la Crăciunul următor. Şi următorul. Mersi", de parcă aş avea douăzeci de ani sau aşa ceva. De parcă cei opt ani de cînd l-am cunoscut pe Jack au fost pur şi simplu împăturiţi şi puşi deoparte. Cînd mă gîndesc la tot timpul pe care l-am irosit
nefacînd asta, la toate orele şi minutele şi secundei«[1] în care am fi putut face asta. Ca întotdeauna, totul se reduce la timp.

— Cînd ai mîncat ultima dată? întreabă Jack iu timp ce ne tolănim şi lenevim în pat.

Cînd tolănitul va deveni sport olimpic, eu voi li pregătită.

— Acum vreo douăzeci de minute. Vrei să zici cft n-ai observat cînd te-am gustat?

— Cine ar fi crezut că o fată cuminte ca tine are o minte aşa murdară? E o chestie britanică asta? IV întreb din nou: cînd ai mîncat ultima dată? Gîndeşte-te înainte să răspunzi.

— îmi pare rău, gînditul nu e permis. Nu astăzi E joia fără gînduri. Fără liste. Numai cu sentiment«[1] şi fapte.

— Bine, atunci ai putea să simţi drumul către telefon, ca să ceri să ne aducă mîncare în cameră?

— Dar asta ar însemna să mă ridic şi să mă duc tocmai în baie şi să trec prin toată treaba aia cu îmbrăcatul halatului. Şi apoi, zic eu întorcîndu-mft ca să fiu mai convingătoare şi uitîndu-mă la el, la faţa aceea minunată, ar mai trebui şi să ţin în mînî o furculiţă şi să duc mîncarea la gură. Pur şi simplu nu am energia necesară. Sau o am, dar vreau să o păstrez. Mîncare pot să mănînc oricînd.

— Deci răspunsul e nu.

— Deci răspunsul e nu-mi pasă. Sau, mă rog, cum ar zice copiii mei. Vezi tu, nu au energie decît pentru trei consoane. Cred că de la mine li se trage.

— Ei ce mai fac?

— Uite, Jack. E drăguţ din partea ta că întrebi, dar, dacă chiar vrei un răspuns la întrebarea asta, o să ţi-1 dau. Numai că suntem în ianuarie şi la mijlocul lui martie am o întîlnire la care trebuie neapărat să ajung. Şi aş avea nevoie de acum pînă cel puţin în iulie ca să vorbesc despre Emily. Asta fără să încep măcar să-ţi zic de Ben. Şi... uite, chiar vreau să-ţi povestesc despre ei, serios, doar că nu chiar acum, bine?

— Bine, zice el şi îi simt mîna pe mine. Mîinile. Inr căsnicia ta?

Sunetul pe care îl scot nu se găseşte în nici un dicţionar. Ar fi nevoie de un cuvînt care să combine oftatul, pufnitul, rîsul şi mormăitul, cu o urmă de chicotit şters.

— O, aici e mult mai uşor. Am putea să comandăm mîncare acum şi să-ţi povestesc despre necazurile mele maritale înainte ca Gianfranco să apară cu cheeseburgerul călduţ şi cartofii prăjiţi pleoştiţi.

— Asta e un hotel de cinci stele, să ştii.

— îmi pare rău, dar oriunde în lume, indiferent de hotel, cartofii prăjiţi ajung în cameră trişti, reci şi pleoştiţi. Spre deosebire de bărbaţii din camere, zic eu folosindu-mi mîinile, la rîndul meu.

— Dacă nu e pleoştită e meritul tău.

Jack se întinde. Cu atît mai bine pentru mine. Avem atîtea de descătuşat amîndoi, după ce viaţa ne-a încătuşat şi ne-a separat. Nu caut scuze pentru că sunt aici. Jack m-a aşteptat în faţa biroului. A zis că mergem la prînz, dar, cînd am ajuns la Claridge’s, m-a condus direct în sus pe scările principale şi, cînd am ajuns în cameră, de data asta cheia a funcţionat.

— E un semn, a zis el.

Nu l-am contrazis. Mă săturasem să mă tot lupt cu mine.

Acum îmi zice de parcă ar vorbi despre vremea de ieri:

— M-am însurat.

Mă opresc brusc. Mîini, braţe, gură, eu: totul se opreşte. Mă ridic în fund.

— Nu ştiam. Mersi că mi-ai zis.

— Dacă îţi ziceam dinainte, mai eram aici acum? întreabă el.

— Eu...

Ai grijă.

— Nu despre asta e vorba.

— Dar despre ce?

— Despre faptul că eşti însurat.

— Am fost. Am fost însurat. Adică nu mai suni

— Adică eşti divorţat sau separat?

Mi-e greu să vorbesc despre asta. Jack s-a însura I de cînd l-am văzut ultima oară?

— Divorţat, nu-ţi face griji.

— De cînd?

— La un an şi două luni după ce m-am însurat. Asta a fost acum cinci ani, mai mult sau mai puţin. Cred că putem să uităm de toată povestea ca de o greşeală.

— Şi ea ar zice la fel?

— Da. Chiar mai mult decît mine. Fără resen timente.

— Deci s-o iau ca atare?

— Mmm, apropo de tare...

— Nu, Jack, haide!

Stau acolo, pe pat, cu cearşaful ridicat deasupra sînilor şi cu genunchii traşi la piept.

— Deci ce s-a întîmplat?

— Nu a mers.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Pe cuvîntul tău?

— Să mor eu.

— Te rog să nu faci asta. Unde e acum?

— Habar n-am.

— Şi - trebuie să fac asta - cum era?

— Este, nu era. Sper. Păi, are patruzeci şi ceva de ani, britanică, măritată, dar nu prea fericită, doi copii minunaţi, lucrează în domeniul financiar, deşteaptă foc, amuzantă rău, prea dură cu ea însăşi, foarte politicoasă şi bine-crescută în felul ăla britanic, pînă cînd o duci în camera 286, moment în care îţi dai seama că e o fiară neîmblînzită. Genul meu.

— Jack.

— Hai, nu e un interogatoriu. îmi amintea mult de o femeie de care eram îndrăgostit. Am crezut că ar fi un început bun. Avea douăzeci şi nouă de ani cînd ne-am cunoscut.

— De ce-mi spui vîrsta ei? De ce contează vîrsta oi? De ce e importantă mereu vîrsta? Vîrsta-n sus I,Ii vîrsta-n jos, vîrsta potrivită, vîrsta greşită, două- /oci şi nouă, patruzeci şi nouă...

— Vîrsta ei a fost o problemă.

— De ce?

— Pentru că nu văzuse niciodată Ce vrăji a mai făcut nevasta mea.

Nu pot să-mi reţin un zîmbet.

— Ei, în cazul ăsta...

— Exact. Dacă eşti prea tînără să fi văzut-o pe Samantha determinîndu-1 pe Darrin să facă exact ce vrea ea, chiar dacă îl iubeşte şi arată ca nevasta americană perfectă...

— Care Darrin?

— Ai dreptate din nou. Vezi tu, ăsta este răspunsul corect. Care Dick? York sau Sargent?

— York, evident.

— Bineînţeles. Dar Sargent era băiat bun. Homosexual, ştii.

— Interesant.

— Nu-i aşa? A fost liderul paradei Gay Pride în Los Angeles. Şi ştii cine a mai fost acolo cu el? Samantha.

— Nu! Serios?

— în persoană. Divina domnişoară M. Dacă vrei o paradă, pe asta trebuie s-o alegi.
— Scuză-mă, dar nu ne abatem cumva de la subiect?
— Scuză-mă tu, dar nu.
Jack se uită la mine.
— Tocmai despre asta este vorba. Contează nu cu cine te culci, ci cu cine poţi să stai de vorbă, adică, să vorbeşti de-adevăratelea, pe urmă, cînd leneveşti în pat.
— Ca acum.
— Ei, merge şi acum...
— Heeei, mersi.
— Dar pe urmă acela trebuie să dureze mai mult, dacă vrei să fii cu adevărat sigur.
— Cît de mult?
îmi dă la o parte o şuviţă umedă de pe faţă şi mi-o răsuceşte după ureche.
— Ştii tu, pînă la adînci bătrîneţi şi pentru totdeauna. Dar nu mai mult. Să nu ne lăsăm duşi de val.
Urmează un moment de reflecţie. îmi pun mîna pe obrazul lui.
— îţi mai e dor de ea? O suni? Răspunde-mi sincer, te rog.
— Nu şi nu. Al naibii de sincer.
— Ai iubit-o?
— Kate, m-am însurat cu ea.
— Nu-i acelaşi lucru.
— Ce a fost... ce simţeam pentru Morgan era...
— Morgan? Te-ai însurat cu o femeie pe nume Morgan? Stai aşa, eşti sigur că era femeie? Poate asta a fost problema? Eşti sigur că nu era jucător galez de rugby? Sau o maşină sport decapotabilă?
— Sau o bibliotecă.
— Ei, asta ar fl bine, dar, pe bune, Morgan?
— Ştiu. în fine, cum să-ţi zic? Am simţit atîta cît poţi să simţi pentru cineva care nu ştia cine u fost partenerul lui McEnroe la dublu. Şi nici nu-i păsa.
— Peter Fleming. Cîte Grand Slamuri? Vorbesc serios.
— Şapte. Căsătoreşte-te cu mine.
— Nu vorbeşti SERIOS. Mingea a fost AFARĂ.
— Căsătoreşte-te cu mine, Kate. Te rog. Vorbesc serios.
— Nu pot. Sunt deja căsătorită.
— Oamenii pot să se descăsătorească. Sau să HO răscăsătorească.
— Pentru că persoana cu care s-au căsătorit nu ştie numele partenerului la dublu al lui McEnroe?
— Păi, da, asta în primul rînd, zice Jack ridicînd din umeri. Dar mai sunt şi toate motivele minore Cum ar fi, ştii tu, gîndul că vei fi fericit tot restul vieţii tale pentru că îl vei face fericit pe celălalt. CA
îi dai o şansă să arate că şi el poate face la fel pentru tine. Pace pe Pămînt. Dreptate pentru toţi. Lucrurile mărunte.
— De unde ştii că poţi să mă faci fericită?
— Nu ştiu. Dar ar trebui să-ţi spun acum, am pus o grămadă

de bani pe asta. Şi cu cote favorabile.

— A, sunt doar un pariu pentru tine?

— Sigur. Fac tranzacţii. Ca în orice altă zi.

Se răsuceşte şi se aşază deasupra mea. îi zic:

— A, înţeleg. Pariu pe interval.

Şi asta îl face să rîdă, rîsul îl face să tremure, iar eu îi spun să se oprească. Pare surprins.

— Ai terminat? întreabă el.

— Nu, scuze. Abia încep. Fii atent!

— Nu, ai terminat cu interogatoriul? Acum?

Mă întind şi îl trag aproape, apoi îi şoptesc la ureche:

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

16.44: Trebuia să mă întorc la birou, dar el a insistat ca mai întîi să bem ceaiul de după-amiază la parter, sub un candelabru aşa de mare, că părea cea mai insistentă stalactită din lume. Un pianist improviza la pianul mic din colţ, înnodînd melodii clasice americane. Am zis că nu vreau nimic de mîncare, doar un ceai, dar acum lustruiesc farfuria de toate sandviciurile minuscule, fără crustă, pe care le-a adus chelnerul. Ouă şi creson aşezate pe şuncă glazurată cu miere, aşezată peste castravete, aşezat peste somon afumat şi cremă de brînză. Femeia Sandvici nu are cum să trăiască numai cu pasiune.

Jack stă acolo, privind-o cu amuzament evident pe femeia hămesită din faţa lui şi, în timpul ăsta, imi pune întrebări despre muncă. îmi vine să-i povestesc tot, pentru că doar în el am încredere că îmi va reflecta propria imagine, doar sfaturile lui sincere vreau să le aud. Dar, dacă îi spun lui Jack că am minţit în legătură cu vîrsta mea ca să primesc un job, va şti că mă simt vulnerabilă din cauza vîrstei şi atunci va înţelege că sunt mai bătrînă, poate chiar mai bătrînă decît crede el, şi atunci o să scad şi în ochii lui, ceea ce n-aş suporta.

— Am minţit în legătură cu vîrsta mea.

— Ce-ai făcut?

— Ca să primesc jobul. Un recrutor nu a vrut să mă propună pentru o funcţie de administrator neexeecutiv pentru că a zis că sunt „în afara parametrului de cohortă". Ceea ce este un eufemism pentru aproape...

Spune-i, Kate!

— Practic, o să împlinesc cincizeci de ani în martie şi, se pare, asta înseamnă că nu mai pot fi angajată, cel puţin în centrul financiar.

Jack îmi dă chiflele.

— Glumeşti, nu? Faci treabă mai bună decît cinci tipi la un loc.

— Mulţumesc. Dar adevărul este că am luat o pauză ca să am grijă de mama şi de copii, timp în care m-am ocupat pe apucate de consiliere financiară, şi asta nu dă bine în CV. Aşa că mi-am scăzut şapte ani din vîrstă, pentru că m-am gîndit că pot să mă dau mai tînără şi am reuşit să-mi găsesc de lucru la

fostul meu fond.

— Cel pe care voiai să mi-1 vinzi mie?

— Da, exact. Şi nu este un job aşa grozav, dar plăteşte facturile şi exact de asta am nevoie acum, pentru că soţul meu îşi schimbă cariera şi eu suni cea care cîştigă pîinea în casă. Iar tipul care conduct' fondul, Jay-B, are treizeci de ani.

Jack îmi dă smîntînă.

— Stai să ghicesc. Fraierul care nu ştie cine a fost partenerul lui McEnroe la dublu?

— Poţi să rîzi, Jack, dar eu am nevoie de serviciu, chiar am nevoie. Şi e greu să mă prefac că am copii de unsprezece şi opt sau zece sau şapte sau cîţi am ar trebui să aibă, fiindcă tot timpul e cît pe ce să fac o greşeală şi, într-o zi, chiar o să fac una şi băiatul care mi-e şef o să afle şi o să mă dea afară şi...

— Ascultă.

îşi duce un deget la buze, facîndu-mi semn să tac.

— Ce?

— Ascultă, Kate.

Jake dă din cap spre pian.

A plănuit asta? O recunosc imediat şi, foarte încet, încep să cînt şi eu. „Cu gîndul la tine, uit să fac nimicurile obişnuite care ţin de mine.“[1]

într-o după-amiază perfectă, au cîntat cîntecul nostru.

Nu putea să dureze.

I. Versuri ale piesei „The very thought of you“, a lui Billie Holiday (n. red.).

MadoKrtQ Şi MQrtQ

10.35: Atîta timp cît nu încerci să-ţi ascunzi vîrstn, habar n-ai în cîte feluri te poţi da de gol. Idoli ai adolescenţilor, staruri ale muzicii pop, restaurant.»[1] la modă, meciuri celebre de fotbal, Jocurile Olimpice, aselenizările, emisiunile TV pentru copii, cunoştinţ«[1] istorice, orice film văzut înainte de Pulp Fiction, orto grafia corectă. Absolut fiecare dintre acestea este o posibilă capcană pentru o femeie care se preface crt este mai tînără cu şapte ani.

De cînd m-am întors la serviciu, am reuşit foarte bine să evit întrebarea legată de vîrsta mea. Do exemplu, am învăţat să nu sun la medicul de famili»[1] de la birou ca să fac programare, fiindcă întotdeaunn îţi cer data naşterii şi tocmai asta nu trebuie să zic cu voce tare. Cînd tinerii mei colegi vorbeau entu ziasmaţi despre concertul de revenire al lui Kate Bush, am avut grijă să nu le dezvălui ce mult mi n plăcut „Wuthering Heights“, single-ul de debut al lui Bush, cînd a apărut, în ceţurile preistorice ale anului 1978. Totuşi, o dată a fost cît p-aici s-o încurc, cînd Alice a zărit în poşeta mea Cum să-ţi educi copiii adolescenţi în epoca digitală.

— Dar copiii tăi mai au o veşnicie pînă să ajungfi

adolescenţi, Kate, a zis ea.

— Fii pregătit, ăsta este mottoul meu, am răspuns eu aplecîndu-mă sub birou să arunc ceva la gunoi şi ascunzîndu-mi astfel consternarea.

Mă simt prost mai ales cînd trebuie să o mint pe Alice, care bănuiesc că mă vede ca pe un fel de model de urmat. De-ar şti ea...

Cu toate acestea, la şedinţa din dimineaţa asta, a fost imposibil să evit subiectul vîrstei. Madonna a căzut pe scenă aseară, cînd cobora nişte scări, şi s-a lovit la spate şi la cap cu un bufnet răsunător. Cei mai mulţi oameni ar fi zăcut acolo şifonaţi, plîngînd de durere şi de ruşine. Eu, una, aşa aş fi făcut. Dar Madonna s-a ridicat şi şi-a reluat rutina de dans uluitor de atletic. în loc să i se acorde admiraţia universală şi aprecierile binemeritate, în curînd, pe reţelele sociale, au apărut glume despre doamne în vîrstă. Bineînţeles, la prima şedinţă a zilei, Jay-B mi-a spus să mă documentez despre companiile care produc lifturi.

— Madonna o să aibă nevoie de unu' acum, aşa că preţu' acţiunilor o să crească, a zis el aproape frecîndu-şi palmele de bucurie.

Ca majoritatea băieţilor spilcuiţi din generaţia lui, Jay-B vorbeşte ca un traficant de droguri din Baltimore şi nu ca un băiat bine-crescut din Bushey, Herts. (Numele adevărat: Jonathan Baxter, ei poftim!) Cînd îl aud, îmi vine (a) să-i dau una peste încheietura aia cu Rolex şi (b) să-i spun să pronunţe cum trebuie finalul cuvintelor. Numai că, fiindu-i junioară (ca statut, dacă nu ca ani), nu pot să fac asta.

— Madonna nu este bătrînă doar pentru că a căzut, a obiectat Alice, aruncîndu-mi o privire rapidă, ca pentru a-mi cere ajutor. Un prost de dansator din spate a tras-o după el. Ăia de la Radio 1 au fost chiar răutăcioşi cînd au zis că nu vor să difuzeze noua ei piesă, pentru că-i prea bătrînă. Dar Mick Jagger cîţi ani are? Nimeni nu zice despre Rolling Stones că sunt nişte moşi trişti îmbrăcaţi în piele şi ei sunt de-a dreptul antici.

— Madonna chiar e a naibii de bătrînă, a zis Jay-B răsucindu-se pe unul dintre pantofii ăia ai lui ascuţiţi, ridicoli, înspre mine.

— Cîţi ani are, Kate? Trebuie să aibă vreo şaizeci sau aşa ceva?

Ai grijă, Kate.

— O, probabil cincizeci şi cinci sau pe acolo, am zis eu vag, de parcă vîrsta de cincizeci de ani era la fel de îndepărtată de mine ca Noua Scoţie sau Insulele Falkland. Deşi niciodată nu-ţi dai seama cîţi ani are, adaug eu, brusc ruşinată de laşitatea mea trădătoare. La urma urmei, Madonna este Regina Reinventării.

— Mai degrabă Regina Reîncarnării, a chicotit Troy. O hoaşcă. Mie să mi-o dai pe Taylor Swift. Aia, da, e sexy.

— Are cineva informaţii proaspete despre HSBC? a întrebat

Jay-B, schimbînd subiectul.

Ştiu cîţi ani are. Bineînţeles că ştiu. Cincizeci şi şase. întotdeauna i-am fost recunoscătoare Madonnei. Nu numai pentru că m-a ajutat să trec prin examenele de la sfîrşitul facultăţii cu „Into the Groove" - romanei«* lui Jane Austen vor fi confundate mereu, cel puţin în mintea mea, cu Desperately Seeking Susan - ci şi pentru că este mai mare decît mine. Indiferent cîţi ani am eu, Madonna va fi întotdeauna cu şase ani mai în vîrstă. Chestia asta îmi dă o stare de bine. Dacft ea poate să meargă pe covorul roşu îmbrăcată într-o nebunie de costum de matador, din dantelă neagrrt, şi să-şi arate fundul alb, obraznic, ca o fetiţă cantocmai a ieşit de la toaletă cu rochiţa prinsă în chiloţi, atunci nu am cum să fiu aşa de bătrînă, nu? Acesta este unul dintre motivele pentru care încă mi-e dor de Prinţesa de Wales. Nu vom afla niciodată cum m fi trecut Diana prin vîrsta mijlocie şi cît de fascinant ar fi fost de observat. Ne bazăm pe femeile mai m vîrstă să traverseze cîmpul minat înaintea noastră, ca să ştim unde putem să punem pasul în siguranţa şi unde să nu călcăm. îmi place că Madonna refuz A să se uite unde păşeşte. Şi ce dacă uneori mai cad* '

Cînd eram copil, la cincizeci de ani erai consider nl bătrîn. Mamaia Nelson, mama mamei mele, cm* stătuse într-un plămîn de fier în copilărie şi tot rest nl vieţii mersese şchiopătînd, îşi alesese uniforma de doamnă în vîrstă cînd ajunsese la vîrsta mea. O rochie cu imprimeu floral, purtată peste un furou de culoarea pielii, un cardigan confortabil de la M&S, intr-o nuanţă pastelată, ciorapi de culoarea pielii aşa de groşi că păreau de cocă, ghete din piele de oaie, pînă la gleznă, cu fermoar, pe care le purta şi ca papuci de casă, şi ca să iasă afară, în magazia de cărămidă, de unde aducea cărbune. Şi niciodată nu şi-a vopsit părul alb. Vopsitul părului era numai pen- iru femeile frivole, uşuratice, pentru cocotele care liirau soţii altora şi se atingeau Acolo Jos.

Nimeni nu se aştepta ca o femeie de cincizeci de ani să facă sex sălbatic, plin de imaginaţie, sau să M(> epileze „în stil bikini" sau să se descurce cu un ■tcrviciu solicitant, cu normă întreagă, sau să ştie să lolosească Snapchat sau să scape de şuncile din talie prin aspirare într-o pauză de prînz. Atunci îţi cum- părai o burtieră Playtex pentru ocazii speciale, îţi dădeai cu nişte cremă Pond's, aplicai un pic de ruj, un puf de Blue Grass de la Elizabeth Arden, şi asta ■TII tot. Buni Nelson a trecut prin menopauză stînd intr-un fotoliu cu spătar înalt lîngă fereastra des-
• li ¡să, bînd pahare de limonadă şi uitîndu-se la Crown i'ourt la televizor. Numai că asta se întîmpla acum i» eternitate, cînd Mamaia încă însemna o persoană in vîrstă, nu o staţiune de fiţe.

Nu o să mint. Sunt zile în care menopauza mă luce să vreau să mă ghemuiesc şi să mor, dar terapia di- înlocuire a

hormonilor prescrisă de doctorul Libido începe să aibă efect. încheieturile nu mă mai dor, pielea nu mai este uscată, mi-a revenit energia, simt
• A pot să mă ocup din nou de diverse lucruri, cerul de deasupra turnului de control aerian este mult iniii senin. După-amiaza cu Abelhammer sugerează i A libidoul meu este în stare rezonabilă de funcţionare
Îi ihia aştept să încerc din nou, doar ca să mă asigur, luctorul L. mi-a dat şi nişte tiroxină, ceea ce înseamnă ni nu mai sunt nevoită să mă lupt cu somnul în

— Cîţi ani are, Kate? Trebuie să aibă vreo şaizeci sau aşa ceva?

Ai grijă, Kate.

— O, probabil cincizeci şi cinci sau pe acolo, am zis eu vag, de parcă vîrsta de cincizeci de ani era la fel de îndepărtată de mine ca Noua Scoţie sau Insulele Falkland. Deşi niciodată nu-ţi dai seama cîţi ani are, adaug eu, brusc ruşinată de laşitatea mea trădătoare La urma urmei, Madonna este Regina Reinventării.

— Mai degrabă Regina Reîncarnării, a chicotit Troy O hoaşcă. Mie să mi-o dai pe Taylor Swift. Aia, da, e sexy.

— Are cineva informaţii proaspete despre HSBC? a întrebat Jay-B, schimbînd subiectul.

Ştiu cîţi ani are. Bineînţeles că ştiu. Cincizeci şi şase. întotdeauna i-am fost recunoscătoare Madonnei Nu numai pentru că m-a ajutat să trec prin examenele de la sfîrşitul facultăţii cu „Into the Groove" - romanele lui Jane Austen vor fi confundate mereu, cel puţin în mintea mea, cu Desperately Seeking Susan - ci şi pentru că este mai mare decît mine. Indiferent cîţi ani am eu, Madonna va fi întotdeauna cu şase ani mm în vîrstă. Chestia asta îmi dă o stare de bine. DncA ea poate să meargă pe covorul roşu îmbrăcată întru nebunie de costum de matador, din dantelă neagrA, şi să-şi arate fundul alb, obraznic, ca o fetiţă cm. tocmai a ieşit de la toaletă cu rochiţa prinsă în chiloţi, atunci nu am cum să fiu aşa de bătrînă, nu? AceHln este unul dintre motivele pentru care încă mi-e doi de Prinţesa de Wales. Nu vom afla niciodată cum ai fi trecut Diana prin vîrsta mijlocie şi cît de fascina ni ar fi fost de observat. Ne bazăm pe femeile mai iii vîrstă să traverseze cîmpul minat înaintea noastrA, ca să ştim unde putem să punem pasul în siguranţa şi unde să nu călcăm. îmi place că Madonna refu z a să se uite unde păşeşte. Şi ce dacă uneori mai cad. ’

Cînd eram copil, la cincizeci de ani erai considerai bătrîn. Mamaia Nelson, mama mamei mele, cm«' stătuse într-un plămîn de fier în copilărie şi tot rest ul
vieţii mersese şchiopătînd, îşi alesese uniforma de doamnă în vîrstă cînd ajunsese la vîrsta mea. O rochie cu imprimeu floral, purtată peste un furou de culoarea pielii, un cardigan confortabil de la M&S, intr-o nuanţă pastelată, ciorapi de culoarea pielii aşa de groşi că păreau de cocă, ghete din

piele de oaie, pînă la gleznă, cu fermoar, pe care le purta şi ca papuci de casă, şi ca să iasă afară, în magazia de • urămidă, de unde aducea cărbune. Şi niciodată nu i u vopsit părul alb. Vopsitul părului era numai penii u femeile frivole, uşuratice, pentru cocotele care lurau soţii altora şi se atingeau Acolo Jos.

Nimeni nu se aştepta ca o femeie de cincizeci de ani să facă sex sălbatic, plin de imaginaţie, sau să wc epileze „în stil bikini" sau să se descurce cu un nerviciu solicitant, cu normă întreagă, sau să ştie să folosească Snapchat sau să scape de şuncile din talie prin aspirare într-o pauză de prînz. Atunci îţi cum- pArai o burtieră Playtex pentru ocazii speciale, îţi lAdeai cu nişte cremă Pond's, aplicai un pic de ruj, un puf de Blue Grass de la Elizabeth Arden, şi asta • i a tot. Buni Nelson a trecut prin menopauză stînd Intr-un fotoliu cu spătar înalt lîngă fereastra des- ■ In Hă, bînd pahare de limonadă şi uitîndu-se la Crown i'ourt la televizor. Numai că asta se întîmpla acum m eternitate, cînd Mamaia încă însemna o persoană in vîrstă, nu o staţiune de fiţe.

Nu o să mint. Sunt zile în care menopauza mă Iu ce să vreau să mă ghemuiesc şi să mor, dar terapia •le înlocuire a hormonilor prescrisă de doctorul Libido începe să aibă efect. încheieturile nu mă mai dor, pielea nu mai este uscată, mi-a revenit energia, simt ' A pot să mă ocup din nou de diverse lucruri, cerul •le deasupra turnului de control aerian este mult tuni senin. După-amiaza cu Abelhammer sugerează l A libidoul meu este în stare rezonabilă de funcţionare il abia aştept să încerc din nou, doar ca să mă asigur.
I lectorul L. mi-a dat şi nişte tiroxină, ceea ce înseamnă VA nu mai sunt nevoită să mă lupt cu somnul în fiecare dupî-amiază. Ghemuirea nu este o opţiune, nici moartea. Nici vîrsta de cincizeci de ani sau păstrarea culorii naturale a părului, oricare ar fi aceasta. Nu mă voi lăsa cotropită. Nu pot.

Cu toate acestea, am fost foarte uşurată cînd am trecut de conversaţia despre Madonna iară să-mi deconspir adevărata vîrstă. Din punctul de vedere al lui Jay-B, Kate are numai patruzeci şi doi de am şi este o angajată validă, nu o cotoroanţă ca Regimi muzicii pop. în momentul acela, uşa sălii de şedinţe s-a deschis brusc şi înăuntru a apărut o tavă pe roţi, urmată de Rosita.

— A, ia uite, ce mai faci, Kate?

Femeia care ne aducea cafeaua zîmbea larg, eviden! încîntată să mă vadă.

Mi-a îngheţat sîngele în vine. Rosita lucra la cantinA cînd eram eu aici, în 2008. Ne-am împrietenit cînd şefii au insistat ca Rosita să fie fotografiată stînd la birou, fiindcă voiau ca în broşura companiei să apară nişte angajaţi care să nu fie albi, pentru n demonstra astfel cît de hotărîtă era EMF să cultiv«' „diversitatea". (O chestie falsă, insultătoare şi foarte posibil ilegală, dar ei tot au făcut-o.) în anii scurşi

de atunci, rotaţia personalului a fost aşa de mare încît, din octombrie, de cînd am început, nu am văzul nici o faţă cunoscută din perioada aceea. Nici măcai una. Nu credeam că a mai rămas cineva care ar putea să mă recunoască şi să mă dea de gol.

— Ce bine-mi pare că te văd, Katie, a zis Rosita Ce faci aici?

— O, bună. Ăăăăă.

— Kate lucrează aici, a zis Jay-B iritat. Voi douA vă cunoaşteţi?

Credeţi în intervenţia divină? Eu nu sunt sigur A că da, dar, exact în momentul acela, Claire de la Resurse Umane a apărut la uşă, în spatele Rosit«>i

— îmi pare foarte rău că vă întrerup, Jay-B, ii zis ea. Kate, mă tem că am o veste proastă. Mama ta a căzut. Sora ta a sunat la centrală.

Kate către Richard

Mama a căzut. Probabil şi-a fracturat şoldul. Julie e cu ea la spital. Eu am sărit într-un tren. Te rog să nu le spui nimic copiilor pînă cînd nu aflu ce se întîmplă. Lasagna şi fasole verde pentru cină în frigider. Mîncarea lui Lenny e în spălător. Dă-i şi umedă, şi uscată şi umple-i castronul cu apă. Mîine trebuie să ni se livreze faianţa pentru duş. Te rog să semnezi de primire. Emily trebuie să înveţe pentru examen. îi aminteşti tu frumos? K xx

16.43, Spitalul din Beesley Cottage: Ultima dată cînd am fost aici să o vizitez pe mama, i-am confiscat pantofii cu toc şi i-am ascuns în fundul şifonierului. Cele mai multe femei de peste şaptezeci de ani nu au nevoie să li se spună că cel mai înţelept este să poarte pantofi cu talpă joasă. Ele trec la pantofii uşor de încălţat fară să protesteze; acceptă cu graţie că nu mai este o idee bună să se bălăbăne pe tocuri cui. Nu şi mama mea. Cînd a venit la noi de Crăciun, am dus-o la un magazinaş de pantofi de la marginea oraşului, iar cînd vînzătoarea ne-a prezentat o selecţie de încălţăminte zdravănă, adecvată pentru vîrsta ei, mama a ridicat o pereche şi a spus tare:

— Ăştia parcă-s plăcinte Cornish de cauciuc, auzi!

— Am descoperit că clientelor noastre în vîrstă le plac fermitatea şi stabilitatea pe care le oferă acest model de pantof, a liniştit-o vînzătoarea.

— Eu nu sunt în vîrstă, a obiectat mama.

Acum stă întinsă în pat într-o rezervă particulară, mult mai albă la faţă decît cearşaful, după ce a căzut pe nişte trepte încălţată fiind cu ceea ce ea numeşte ..pantofii mei buni de zi". I-a găsit pe cei pe care îi ascunsesem eu. Din piele neagră, cu o cataramă aurie. I Inul dintre ei, cu tocul de cinci centimetri îndoit lateral, /.ace oropsit pe un scaun, alături de hainele mamei.

Ea doarme. O sărut pe obraz şi o iau de mînă, mîna ei ca de hîrtie creponată, noduroasă acum din

cauza artritei, probabil de la toate legumele alea pe care le-a curăţat şi de la vasele pe care le-a spălat. Chiar şi de Crăciun a robotit, întrebînd întruna „Ce să mai fac?". Nu poate niciodată să stea degeaba. îi simt oasele ca de vrăbiuţă sub pielea lăsată. Prima mînă care a ţinut-o pe a mea.

— Nu era nevoie să baţi atîta drum, draga mea.

A deschis ochii acum. Peste stîngul are o peliculă lăptoasă.

— Am auzit că ai ieşit iar la dans.

Zîmbeşte.

— E marţi?

— Nu, mamă, e joi.

— Da?

încă e confuză după operaţie, aşa a zis asistenta.

— Emily şi Ben?

— Sunt bine. Foarte bine.

— Frumoşi copii! Aşa de frumoşi copii! Asistenta zice că am căzut.

— Da, ţi-ai fracturat şoldul. Dar acum eşti bine, slavă Domnului. Eu şi Julie o să avem grijă de tine.

— E marţi?

E agitată acum. Supărată.

— Da. Da. E marţi, mamă. Nu-ţi face griji!

— Rămîi aici, draga mea?

— Sigur că da. Rămîn lîngă tine. Doar nu-ţi închipui că aş pleca în altă parte.

Asta pare să o liniştească. închide ochii şi lasă somnul să o cuprindă. Mama pare aşa de mică şi de subţiată în halatul de spital. Julie s-a dus acasă să-i aducă o cămaşă de noapte şi nişte obiecte de toaletă După cum mă aşteptam, sora mea se foloseşte dejn de accident ca să-şi intensifice campania ca eu „Hă contribui mai mult" şi, în general, ca să mă atace. Ne-am certat. în parcare, imediat ce am ajuns Iu spital. Au ieşit la iveală ranchiune mai vechi. Julie a plecat în trombă, lăsîndu-şi ultima replică să atîrne în aer ca fumul de după o împuşcătură:

— Dacă o externează pe mama, nu tu o să ai grijă de ea, nu-i aşa, Kate?

Stau aici, lîngă patul ei, implorînd-o în gînd pe mama să se facă bine, să fie din nou ca înainte, şi asta pentru că vreau să fie sănătoasă, vreau asta mai mult decît orice, dar şi pentru că Julie are dreptate. Nu pot să rămîn cu ea, nu mult timp. Ascult pentru a doua oară mesajul vocal pe care mi l-a lăsat Jay-B. Zice că este „extrem de înţelegător în ceea ce priveşte situaţia ta, Kate, dar te rog să ne ţii la curent".

Traducere: mai ai maximum două zile libere, apoi începem să căutăm pe altcineva în locul tău. Ar fi uşor diferit dacă aş avea un serviciu normal, dar eu sunt doar rezerva pe perioada concediului de maternitate. Ultimul lucru pe care îl vrea EM Royal este să găsească o rezervă pentru persoana de rezervă. I'oziţia mea aici este la fel de precară ca poziţia mamei pe

tocuri.

îmi trag scaunul mai aproape de pat şi îmi închid telefonul. A venit momentul să urmez sfaturile din Cum să îţi educi copiii adolescenţi în epoca digitală. Nu vreau mesaje de la muncă sau de la altcineva. Vreau să-i acord mamei toată atenţia mea. O ascult inspirînd şi expirînd, privesc halatul de spital ridica ndu-se şi coborînd încet.

în ciuda căzăturii, pe faţa mamei încă se văd semnele unui machiaj atent: fond de ten, pudră, păr proaspăt spălat şi ondulat dimineaţă, înainte să plece la „treabă". „Străduiţi-vă să arătaţi cît mai bine", ne zicea mereu mie şi lui Julie. Asta era mantra ei.

< 'ut de supărată a fost cînd am venit odată acasă •le la facultate purtînd o salopetă verde prespălată •le blugi.(„Ce a fost în capul tău cînd te-ai îmbrăcat cu aşa ceva, domnişoară?") Pentru generaţia mamei inele, rolul femeii era domestic, matern, ornamental.

I Vminitatea, imaginea de sine era vitală, o chestiune de supravieţuire, pentru că, dacă nu puteai să atragi un partener şi să te agăţi de el, societatea nu prea

avea ce să facă cu tine. Nici nu-i de mirare că mereu mi-a judecat aspru aspectul. înţeleg asta foarte clar acum. Mama nu mă desconsidera, ci mă înarma pen tru bătălie în singurul mod pe care îl cunoştea. I)«' asta viaţa mea, care nu este trăită de, prin şi pentru un bărbat, i se pare aşa de greu de înţeles.

Oare eu nu mă fac vinovată de ceva asemănător faţă de Emily? Am grijă să nu comentez despre greu La tea ei, bineînţeles, dar nu pot să suport nici unu dintre hainele ei, cu excepţia celor cumpărate de mina Există ceva determinat genetic care ne face să na certăm fiica dacă nu arată suficient de prezentabil pentru a atrage sexul opus? Oare toate mamele suni în secret, doamna Bennet din Mîndrie şi prejudecata, care se agită pentru a-şi mărita fiicele? Vremuri Ir se schimbă, dar nu şi imperativul de a-ţi transmită genele mai departe.

— Jooo.

Mama vorbeşte în somn.

— Jooo.

O clipă, mă gîndesc că îl strigă pe tata. Mă aplm spre ea şi o ating pe obraz.

— E în regulă, eşti bine, nu-ţi face griji.

în ciuda purtării lui, ea l-a iubit, nu s-a pulul abţine niciodată. Pentru mine şi Julie, tata a fosl n rană deschisă, un motiv de stînjeneală care apă n u în vieţile noastre numai cînd avea nevoie de un împru mut. („Poţi să mă sponsorizezi pînă sîmbătă, iubire[7]" i Odată a venit chiar la birou să mă roage să investi'«» într-unul dintre proiectele lui ridicole. Cei de la pn/rt au crezut că e un vagabond. Nu mai simţisem nici odată aşa de acut diferenţa dintre locul de unde pro veneam şi locul în care ajunsesem. Măcar copiii nu l au un tată iubitor pe care se pot baza, chiar docrt Rich a fost cam

evaziv în ultima vreme.

îmi aduc aminte seara în care primul mei pricim David Kerney, a pus lucrurile cap la cap şi a ajutuia concluzia că el şi tata erau membri ai aceluuup club de tenis. . n

— O, tatăl tău e un crai în toată regula, a zis el. •longlează şi cu Elaine, şi cu Christine.

Cred că aveam paisprezece ani, vîrsta lui Ben de acum, şi a fost un şoc cînd mi-am dat seama că lumea poate să aibă o părere despre părinţii mei şi nu neapărat una pozitivă. Furnicătura ruşinii nu m-a părăsit, o unt şi acum.

Pentru mama a fost altfel. Tata a fost primul şi, bănuiesc, singurul ei iubit. Cu greu putem înţelege nun ar fi asta pentru cineva acum, cînd noi ne numă- nun partenerii sexuali pe degetele de la două mîini «nu mai multe şi pe unii poate i-am şi uitat. Iar cei •Im generaţia lui Emily fac sex virtual pe telefon cu ou meni pe care nici nu i-au întîlnit. Ce spune asta

• loHpre intimitatea şi angajamentul oamenilor?

Mama se mişcă din nou şi mă gîndesc: oare ce-ar n ude despre Jack? Păi, i-ar recunoaşte şarmul irezis- libil, asta e sigur. Dar nu. Scutur din cap ca să alung liloea. Jack nu-şi are locul IVR. Este imposibil să mi I închipui cunoscîndu-le pe mama şi pe Julie şi văzîndu-mi oraşul natal. Nu mă jenez cu el, aşa cum lăcoam cînd eram tînără şi nesigură, dar tot ar fi ca fi cum l-aş duce pe Cary Grant la KFC. Cu imaginea nul a incompatibilă în minte, îmi las capul pe pat, laogă mîna maniei, şi adorm.

Cînd deschid iar telefonul, peste două ore, găsesc mi e-mail de la Debra. (Subiect: Impuşcă-mă!) Nici nu mă obosesc să-l deschid, nu am chef de încă o ţeapă Irirnă de vreun pervers de pe Tinder. E şi un SMS de In l'iinily, care, din fericire, nu este muşcător deloc. Zice t'A se întîlneşte cu prieteni IVR, nu on-line. Şi unul

• Ic la Abelhammer, simpla vedere a numelui lui provo-

• Andu-mi, ca de obicei, o încîntare profundă şi o dorinţă aproape de nestăpînit, tot mai puternică de cînd cu i vii iul acela. Mă întreb ce m-o fi apucat de mi-am olrrit inima lui Jack cu atîta dezinvoltură. Niciodată IUI am fost aşa nechibzuită, iar acum, cu bărbatul ăsta...

Jack către Kate

Cînd te mai văd? Cînd mai trăim împreunA clipe minunate? Putem măcar să ne bem ceaiul după-amiază? Mîine, în Londra. Rămîn slujitorul tău devotat, J x

Kate către Jack

Chiar ai ajuns să citezi din The Three DegreeH[1]? înainte citai din Shakespeare. Mama a căzut şl sunt cu ea la spital. Nu mă întorc în sud decît peni. cîteva zile. Poate mîine. Mi-e dor de tine. K xx

Jack către Kate

îmi pare foarte rău pentru mama ta. Pot să ajut cu ceva? Spune-mi doar şi o să vin peste clădiri înalte dintr-un singur

salt. Ştiam că o să recunoşt I următorul vers al cîntecului, asta-i tot. (Roy, vei şurile de la Three Degrees, te rog.) XXO

Mama pare mult mai veselă după ce a dornul Mă roagă să-i caut în poşetă ochelarii de citit. Observ că în carnetul ei de la cooperativa de credit imobil ini sunt o mulţime de bancnote. Asta e ciudat. Trebuie să fie cel puţin două sute de lire. Nu-i stă în 111« mamei să umble cu atîţia bani la ea. Las carnetul să se deschidă unde sunt bancnotele şi observ p» pagina dreaptă un grup întunecat de retrageri recent»■ 1700£, 2 600£, 3 300£, 950£, 2 100£. O, Doamne!

— Ţi-ai făcut de cap cu cheltuielile, mamă?

— Ce zici, draga mea?

— Ştiu că voiai un covor nou, dar nu ştiam că «» să fie ţesut cu aur.

— A, nu sunt pentru covor, draga mea, zîmbeşte ou luînd ochelarii din mîna mea. Julie a noastră zice <A trebuie să dai banii copiilor cînd eşti încă destul <lr tînăr, altfel guvernul o să ţi-i ia mai tîrziu. Aşa e, nu '
1. Aluzie la piesa „When Will I See You Again“ a formaţi«'! feminine americane, din anii 1960, The Three Degi«'«’«

în voce i se simte brusc o urmă de îndoială.

Fii calmă, Kate, calmă.

— Da, da, aşa e. Poţi să dai din ei sub formă de dar, mamă, în fiecare an. E foarte frumos din partea
tu.

— Julie zice că şi tu şi copiii puteţi să primiţi.

— Noi nu avem nevoie, mamă, nu-ţi face griji. Tu ţine acolo ouăle în coş.

în clipa aceea, observ că sora mea stă absolut nemişcată în prag. Am mai văzut privirea asta pe chipul ei şi înainte. Cu patruzeci de ani înainte. Cînd monedele pe care le ţineam peste noapte în oţet ca să le curăţ pentru cercetaşele Brownies au dispărut, iar Julie a jurat că nu le-a văzut.

Pe drumul spre casa lui Julie, nici una din noi au spune nimic. Sora mea locuieşte în spatele şcolii unde mama a lucrat ca bucătăreasă, la zece minute pe jos de casa mamei. Nu am mai fost aici de ceva vreme şi observ că s-a încercat înfrumuseţarea cartierului. Ferestre noi la unele case, hîrtoape astupate, o casă oblonită cu scînduri după mutarea de acolo a familiei cu probleme este acum refăcută. Anul este incă la început şi vîntul nemilos, dar soarele a ieşit pentru a marca ocazia.

Julie nu zice nici un cuvînt în timp ce-şi scoate cheile din poşetă, deschide uşa, mă conduce în bucătărie şi pune ceainicul pe foc. Apoi, cu haina încă pe ea, Be întoarce cu spatele la blatul de bucătărie şi cu faţa spre mine.

— Hai, zi! mă îndeamnă ea.

— Ce? Să zic că te-ai autoservit din economiile mamei, minţind-o că trebuie să-ţi dea ţie banii, dacă nu, îi vor fi luaţi?

— Tu eşti geniul financiar al familiei.

— Julie.

— Bine, bine, Steven a intrat în nişte necazuri on-line. Am tot încercat să-ţi spun, dar tu eşti mereu ocupată.

— Ce fel de necazuri?

Steven are douăzeci şi ceva de ani, încă locuieşte acasă, încă îşi caută o slujbă, dar nu mai departe de canapea, din cîte îmi dau eu seama. Tatăl lui a plecai acum mulţi ani şi, între timp, Julie a mai avut cîţiva iubiţi care au locuit acolo, dar nici unul dintre ei nu a fost suficient de bun pentru sora mea.

— Ceva legat de pariuri, zice Julie smulgînd şervetul de bucătărie din suportul de lîngă chiuvetă şi strîngîndu-1 tare în pumn. Tot ce ştiu e că a crezul c-o să cîştige şi lucrurile au scăpat de sub control.

— Despre ce sumă vorbim?

— Douăzeci şi patru de mii.

— O, Doamne!

— Mda, dar ce nu ştiam e că s-a gîndit să sr împrumute ca să plătească. La o chestie de aia zilnică

— împrumuturi de o zi.

— Aşa, da. Ei, şi ăştia au venit la noi la uşă şi facea pe el de frică...

— Ai contractul?

— Ce?

— Probabil că Steven a semnat ceva pentru împru mut.

— Nu ştiu. Trebuie să-l întreb. Probabil l-a pierdui Băiatul ăsta pierde orice.

— Parcă ar fi Ben. Nu-şi găseşte nici şosetele din picioare.

încerc să calmez spiritele, să stabilesc o legătura cu ea, ceva ce avem în comun. Nu funcţionează. Sorn mea mi-o serveşte scurt.

— Dacă băiatul ăla al tău nu-şi găseşte o amărîtă de şosetă e din cauză că l-ai răsfăţat prea mult şi i-ai făcut toate poftele şi...

— Julie, te rog...

— Nici un te rog, îi duci în vacanţe şmechere, anul ăsta unde a fost? Şi o, mami, îmi iei o Playstation nouă, te rog, mami, asta s-a învechit. Şi mami, înu fac griji pentru cîte note maxime o să iau la neno rocitele alea de examene, îmi iei un meditator special
ttrt mă ajute, cum au toţi ceilalţi copii de bogătani lubagii? Şi, între timp, săraca mătuşă Julie, săracă la propriu, care trăieşte în nord, într-o casă cît bucătăria voastră, ei, se descurcă ea, poate să aibă grijă şi de Iamica, nu? Adică, doar n-are ceva mai bun de făcut.

— Nu asta...

— Şi, o, manii ar vrea să o ajute pe mătuşa Julie, dar este aşa de ocupată tot timpul să-i ajute pe oamenii cu prea mulţi bani, dracu să-i ia, să facă şi mai mulţi bani, ştii, în caz că rămîn fară elicoptere, că nu ştii niciodată, nu? Poate vrei să te duci naibii la Abu Dhabi pe fugă şi cu bani poţi să

cumperi orice, nu, mai ales dacă se ocupă mami de asta. Adică, banii chiar pot să cumpere dragostea, nu-i aşa, Kath?

— Nu, nu pot.

Mă uit în pământ.

— Ei, hai să aflăm, ce zici? Să sperăm că o parte din banii ăia minunaţi o să cadă din cer, cum naiba He zice, o să-i cadă pară mălăiaţă în buzunarul lui Steven, ca să nu-mi vină bărbaţii ăia la uşă la şase jumătate dimineaţa. Data viitoare au zis că o să aducă un cîine. Ei, io-1 iubesc pe băiatul ăla, e un idiot, dar io-1 iubesc, e al meu şi n-a avut nici note mari, uici nenorociţi de meditatori, mersi, şi nici tată n-a văzut, are datorii pînă peste cap şi e mort de frică şi, dacă o să trebuiască să împrumut bani de la mama, de la mama noastră, ca să-l scap, atunci, la dracu, usta o să fac. Fin'că cu banii nu poţi să cumperi dragostea, nu, dar poţi să împiedici pe cineva să se ia de copilul tău şi să-i rupă mîna şi pentru mine e de ajuns. Acolo, de unde sunt eu, asta înseamnă dragoste. Şi de unde eşti şi tu, în caz că ai uitat.

Sora mea se opreşte să-şi tragă răsuflarea, gîfîind ca o alergătoare de cursă lungă. Nu răspund, dar scot borcanul de cafea din dulap şi laptele din frigider. Pregătesc două căni mari, le pun pe masă şi mă aşez. Julie rămîne unde e. Apoi aduce o cutie de biscuiţi şi o pune între noi.

— Nu-s din ăia de fiţe, de care-ţi plac ţie, zice ea.

— Ce bine! Urăsc biscuiţii de fiţe.

— Zici şi tu aşa.

— Ba nu. La fel cum urăsc ciocolata de fiţe.

— N-am mîncat niciodată.

— N-ai pierdut mare lucru. Un client mi-a doi o cutie adusă din Elveţia, a făcut tam-tam despre <•/* i e de specială, mi-a zis să o ţin în frigider, pentru <A are smîntînă în ea.

— Ce scîrbos!

— Exact. Am mîncat o bomboană şi era uleioami Ca balsamul de păr. Aşa că le-am rearanjat pe rest ul şi am făcut funda la loc şi le-am făcut cadou cuiva de la muncă. Pe urmă am cumpărat cel mai mau baton de Fruit & Nut pe care l-am găsit şi l-am mîncat pe tot.

Julie cuprinde cana cu mîinile, să se încălzeascA

— Deci nu te-am pierdut de tot? întreabă ea.

— Pierdut?

— N-ai devenit ca labagiii ăia.

— Nici n-o să devin, draga mea. Nu-ţi face griji

întind mîna şi iau un biscuit cu cremă. în timp ce iau prima muşcătură, îl şi văd pe Richard cri pîndu-se. Carbohidraţi rafinaţi! El probabil ar scont« biscuiţii în afara legii.

— Julie?

— Tot aici sunt.

— Deci, dacă împrumutăm o parte din ei de Iм mama acum şi îţi dau şi eu o parte - îmi pare rău, nu am atîţia bani în plus, avînd în vedere că Richm «I nu lucrează - Steven o să

fie OK? Sau există vn>n clauză care se prelungeşte la infinit şi îl ţine îndatomi pentru totdeauna?

— Ă, nu ştiu. Doar că am presimţirea asta ren că o să fie iar atras în lumea asta.

— Nu o să se întîmple aşa ceva. Dar uite un lucru despre labagii. Adică, despre labagiii cu care luerc/ eu. Se pricep la împrumuturi. Cu asta se ocupă.

— Mda, dar ei umblă cu milioane şi milioane. Steven nu are serviciu.

— Principiul e acelaşi. Că-ţi dau cinci lire sau cinci sute de milioane de lire, nu contează. Convenim asupra condiţiilor şi pe urmă tu îmi dai banii înapoi. De asta, dacă există o hîrtie despre împrumutul lui Steven sau măcar un e-mail, ar fi de mare ajutor. Fot să-l arăt unui prieten de la birou şi o să rezolvăm. Serios, o să fie bine.

— Crezi?

— Cred. Singura pentru care îmi fac griji în toată povestea asta este mama.

— Ştiu. îmi pare rău.

— Adică, ştii cum e. Ne-ar da şi hainele de pe ea dacă i le-am cere...

— Şi chiar dacă nu.

— Exact. Dar cu atît mai mult n-ar trebui să profităm de ea pe ascuns.

— Dar dacă i-aş zice adevăratul motiv pentru care am nevoie de bani, îţi dai seama, ar omorî-o. Steven a făcut gripă anul trecut, iar ea suna din zece în zece minute, zicea că nu poate să doarmă de grijă, închipuie-ţi cum ar fi dacă i-aş spune că au venit la uşă nişte matahale ca să-l bată. Ar muri pe loc.

— Ştiu, ai dreptate.

Oftez şi iau o gură de cafea.

— Nu e vorba despre minciuni nevinovate, Doamne, uită-te la mine. Eu mănînc minciuni pe pîine.

— Credeam că Fruit & Nut e regimul tău.

— Ciocolată şi minciuni. Pare titlu de film.

— Şi ce minciuni spui tu?

— Păi, de exemplu, toţi de la serviciu cred că am patruzeci şi doi de ani.

Sora mea rîde. Primul sunet de fericire pe care l-a scos toată ziua. Profită de fericirea asta, Kate, cît durează.

— Cum aşa?

— Nu primeam jobul dacă le ziceam că merg pe cincizeci.

— Ei, pe naiba, glumeşti! obiectează sora mea, brusc din nou de partea mea. Şi ce dacă ai cincizeci
de ani? Cred cumva că ţi se usucă creierul odată cu pîntecul sau ce?

— Cam aşa ceva.

— Prostii. Tot timpul ai fost cea mai deşteaptă Nu ca mine. Tu înţelegeai înaintea tuturor. Steven al nostru e ca tine cu aritmetica. E de ajuns să vadA o coloană cu numere şi ştie răspunsul. Amărîtul II crezut că poate să răstoarne cotele, da’

nimeni nu face asta, nu?

— Julie, vreau să contribui la îngrijirea mamei Tu faci aşa de multe, eşti de serviciu non-stop.

— Nu vreau banii tăi. N-am nevoie să fiu plătii A ca să am grijă de mama.

Aici e buba. N-or fi banii cauza tuturor relelor, dar, dacă rîcîi un pic suprafaţa, descoperi că suni sămînţa celor mai multe resentimente dintr-o familie

— Păi, dacă n-ai fi tu aici, mama ar fi singură şi ar trebui să plătim pe cineva să meargă la ea, nu? O mai ţii minte pe prietena mea Debra? Mama ei are dementă şi ea plăteşte o mie două sute de lire pe săptămînă la un azil pe coasta de sud. Jaf la drumul mare! Tu o să faci treabă mai bună decît orice asin tentă socială şi mama o să aibă nevoie de mult ajutor cînd o să iasă din spital. Fiindcă eşti aproape, econo misim o grămadă de bani. E logic, din punct de vedere financiar, să-ţi dau ţie ceva în fiecare lună.

îmi dau seama că menţionarea logicii financiare a fost benefică pentru mîndria lui Julie. Nu trebuii' să pară că dau bani din milă.

— Ei, zice ea prudent, dacă tu crezi că-i merit... Nu o să te mint, o să-mi fie de mare ajutor, la cum ne-a mers în ultima vreme.

Sora mea se întinde peste masă şi îmi cuprinde mîinile în ale ei.

— Kath, îmi pare rău pentru ce-am spus...

— Nu, ai dreptate. Viaţa mea e un haos. E un haos cu bani şi o casă drăguţă, dar tot haos e.

— încearcă să vezi cum e haosul fară bani.

— S-ar putea întîmpla, Julie. S-ar putea să trebuiască să vînd un elicopter. Ei, măcar pe cel de rezervă. Cel care stă pregătit oricînd jos, în grădină. Adică, ce dezastru ar fi!

— Cum ar mai ajunge micul Ben la şcoală la timp?

— Bietul de el!

— Cu o singură şosetă.

— Acum o să mă faci să plîng.

Preţ de un minut, avem iar doisprezece şi paisprezece ani şi chicotim în pat vorbind despre băieţi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu multe, doar cîteva, dar sunt destule.

Vineri, 7.21, parcarea Spitalului din Beesley Cottage : Ca pentru a dovedi că mătuşa Julie are dreptate, prinţişorul meu răsfăţat s-a trezit în dimineaţa asta, a observat că servitoarea lui personală lipseşte şi nu a fost impresionat.

Ben către Kate

Undes pantalonii scurţi de fotbal Kate către Ben

Ai verificat în sertarul de jos din comodă, unde e locul echipamentului sportiv de vară? Xx

Ben către Kate nu sunt

Kate către Ben

Poţi să cauţi mai bine de atît, dragul meu. Verifică din nou în comodă şi apoi roagă-1 pe tati să te ajute. I-a împrumutat

Sam după ce a dormit la tine? Trebuie să vorbesc cu asistenta lui Buni, dar revin în 10 minute.
Ben către Kate
nu e responsabilitatia mea. cînd te întorci
de ani? Cred cumva că ţi se usucă creierul odată cu pîntecul sau ce?

— Cam aşa ceva.

— Prostii. Tot timpul ai fost cea mai deşteaptă Nu ca mine. Tu înţelegeai înaintea tuturor. Steven al nostru e ca tine cu aritmetica. E de ajuns să vadă o coloană cu numere şi ştie răspunsul. Amărîtul u crezut că poate să răstoarne cotele, da' nimeni nu face asta, nu?

— Julie, vreau să contribui la îngrijirea mamei Tu faci aşa de multe, eşti de serviciu non-stop.

— Nu vreau banii tăi. N-am nevoie să fiu plătită ca să am grijă de mama.

Aici e buba. N-or fi banii cauza tuturor relelor, dar, dacă rîcîi un pic suprafaţa, descoperi că suni sămînţa celor mai multe resentimente dintr-o familie

— Păi, dacă n-ai fi tu aici, mama ar fi singură şi ar trebui să plătim pe cineva să meargă la ea, nu-' O mai ţii minte pe prietena mea Debra? Mama ei an demenţă şi ea plăteşte o mie două sute de lire pe săptămînă la un azil pe coasta de sud. Jaf la drumul mare! Tu o să faci treabă mai bună decît orice asin tentă socială şi mama o să aibă nevoie de mult ajutoi cînd o să iasă din spital. Fiindcă eşti aproape, econu misim o grămadă de bani. E logic, din punct de vedei «■ financiar, să-ţi dau ţie ceva în fiecare lună.

îmi dau seama că menţionarea logicii financiar» a fost benefică pentru mîndria lui Julie. Nu trebui»» să pară că dau bani din milă.

— Ei, zice ea prudent, dacă tu crezi că-i merii Nu o să te mint, o să-mi fie de mare ajutor, la cum ne-a mers în ultima vreme.

Sora mea se întinde peste masă şi îmi cuprind» mîinile în ale ei.

— Kath, îmi pare rău pentru ce-am spus...

— Nu, ai dreptate. Viaţa mea e un haos. E un haos cu bani şi o casă drăguţă, dar tot haos e.

— încearcă să vezi cum e haosul iară bani.

— S-ar putea întîmpla, Julie. S-ar putea să trebuiască să vînd un elicopter. Ei, măcar pe cel de rezervă. Cel care stă pregătit oricînd jos, în grădină. Adică, ce dezastru ar fi!
— Cum ar mai ajunge micul Ben la şcoală la timp?
— Bietul de el!
— Cu o singură şosetă.
— Acum o să mă faci să plîng.

Preţ de un minut, avem iar doisprezece şi paisprezece ani şi chicotim în pat vorbind despre băieţi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu multe, doar cîteva, dar sunt destule.

Vineri, 7.21, parcarea Spitalului din Beesley Cottage: Ca

pentru a dovedi că mătuşa Julie are dreptate, prinţişorul meu răsfăţat s-a trezit în dimineaţa asta, a observat că servitoarea lui personală lipseşte şi nu a fost impresionat.
Ben către Kate
Undes pantalonii scurţi de fotbal Kate către Ben
Ai verificat în sertarul de jos din comodă, unde e locul echipamentului sportiv de vară? Xx
Ben către Kate nu sunt
Kate către Ben
Poţi să cauţi mai bine de atît, dragul meu. Verifică din nou în comodă şi apoi roagă-1 pe tati să te ajute. I-a împrumutat Sam după ce a dormit la tine? Trebuie să vorbesc cu asistenta lui Buni, dar revin în 10 minute.
Ben către Kate
nu e responsabilitatia mea. cînd te întorci
Kate către Ben
Responsabilitate se scrie cu e, domnule! Şi chiar e responsabilitatea ta, pentru că eşti băiat mare acum. Buni se simte mult mai bine şi o să se întoarcă acasă în seara asta. Nu uita să mîncăm ceva la micul dejun şi să iei două jeleuri de fructe cu Omega din sticla portocalie de lîngă cutia do pîine. Să porţi casca de bicicletă, da? Şi ai grijă să încarci telefonul, nu ca data trecută! Mi-e dor de tine. Xx
Kate către Richard
Te rog, poţi să termini cu meditaţia sau cu ce faci tu acum şi să-l ajuţi pe Ben să-şi găsească echipamentul de fotbal? Mama e bine, în caz că te întrebai. Kx
Pentru că i-am corectat ortografia lui Ben la „res-ponsabilitate", s-ar putea considera că „nu îl susţin" sau că sunt „extrem de critică", lucruri interzise expres în Cum să-ţi educi copiii adolescenţi in epoca digitală. Cartea zice că trebuie să-mi „reglez" aptitudinile de părinte „ca să ţin pasul cu tînărul adult în curs de dezvoltare". Se pare că asta înseamnă „să consolidez ascultarea de către copil prin întărire pozitivă".
Fir-ar să fie! Julie are dreptate. Trebuie să nu-1 mai cocoloşesc pe Benjamin şi să-l ajut să se maturizeze.
Richard către Kate
Calmează-te, te rog. Simt multă energie negativă, care este foarte distructivă. Totul este în regulă aici. Transmite-i lui Jean urările mele de bine.
9.44: Asistenta-şefa m-a invitat să iau loc în biroul ei, o cameră plăcută cu ferestre în stil franţuzesc care dau spre un spaţiu verde, nu i-aş zice chiar grădină, cu copaci tineri plantaţi recent. Mesteceni, cred. Mama ar şti, la fel şi Sally. Pe peretele din spatele
uMistentei Clark se află un planificator din acelea nnuale. Este acoperit de bileţele colorate şi mementouri pentru medicamente care trebuie administrate.

Tocmai mi-a înmînat un teanc de formulare despre „nevoile de îngrijire continuă", cînd un apel de la •lay-B îmi readuce

mobilul la viaţă. Cea mai recentă năzbîtie a lui Ben este să-i dea mamei lui tehnofobe Ionul de apel al unui telefon din 1973, de pe vremea cînd mama mea încă ieşea în holul rece ca gheaţa, ridica receptorul şi spunea „Batley-patru-doi-nouă". Lumea aceea de centrale telefonice şi de operatoare care săreau consoanele, în stilul Celiei Johnson, mi se pare imposibil de îndepărtată.

De cînd a căzut, trecutul şi prezentul se amestecă în mintea mamei mele. Acum este aici cu mine, iar in clipa următoare mă ţine de mînă şi ne duce pe mine şi pe Julie, îmbrăcate cu rochiţe asortate, cu bretele, la şcoala de duminică. Mama ne-a făcut singură rochiile cu un şablon din revista Simplicity. îmi aduc aminte că stătea în genunchi, cu bolduri în gură, şi întindea cu grijă hîrtia pe material. Indiferent cît de puţini bani aveam, întotdeauna voia ca fetele ei să arate elegant. Am moştenit asta de la ea.

— Sunt tare complicate formularele astea, zice asistenta.

Nu-mi place femeia asta. Mi-am format părerea despre ea în primul minut după ce ne-am cunoscut. Nu-mi place duritatea ei deghizată ca veselie. Mi se pare crudă. Nu-mi place că vorbeşte despre mama mea de parcă ea nici nu ar fi acolo sau că adoptă vocea aceea cîntată, ca pentru copii mici, atunci cînd i se adresează. Dar vă rog să observaţi cît mă străduiesc să fiu drăguţă cu ea. Fac apel la toate rezervele mele de şarm şi mă doare faţa de la atîta zîmbit. O tratez ca pe cel mai important şi dificil client al meu. Am nevoie să mă placă fiindcă urmează să o las pe mama în mîinile ei şi mă tem că, dacă din cine ştie ce motiv o supăr sau dacă i se pare că sunt o vacă cu pretenţii din sud, ar putea să se răzbune pe mama.

— Da, zic eu aruncînd o privire spre mobil, dai vreau cele mai bune servicii posibile pentru mama

Un al doilea mesaj vocal de la Jay-B. Of, la naiba[1] Practic îi aud degetele cu manichiura făcută bătînd darabana pe birou. Trebuie să mă duc înapoi.

— Sper că nu sunt veşti proaste? zice asistenta curioasă. Nu-ţi face griji pentru mama ta, Kate. Avem noi grijă de ea şi o să ne asigurăm că e bine înainte s-o trimitem acasă.

— Mulţumesc foarte mult, eşti foarte drăguţă. Sora mea, Julie, o să vină după-amiază. Poţi să-i transmiţi mamei că o sărut, cînd se trezeşte?

— Sigur că da. Ţi-a venit taxiul.

înainte să plec, mă opresc pe la mama, care doarme adînc. Branula din mîna stîngă i-a învineţit o venrt, acum albastră ca cerneala, care pare dureroasă. De la infarct, de fiecare dată cînd o las, am acelaşi gînd nerostit: e oare ultima dată cînd te văd? Aş vrea Hrt pot rămîne. Nu pot. Mă cheamă datoria. Dar datorin înseamnă şi să fii acolo unde trebuie să fii. Dupfl toţi anii aceştia, eu încă slujesc doi stăpîni: dragosten şi munca.

*Roy confirmă următoarele versuri din cîntecul celor de la The Three Degrees, citat de Jack: „Suntem îndrăgostiţi sau

doar prieteni? Este un început sau e sfîrşitulBună întrebare. Care este răspunsul corect. Roy[2] Sunt recunoscătoare pentru orice sugestie.

J/icîodată wu pot să spun adio

Luni, 14.30: Prin flacăra lumînării, peste pînza albă ca zăpada a feţei de masă, cu un pahar de Burgundy roşu închis în mînă, Jack Abelhammer mă fixează cu privirea. Chelnerii alunecă în linişte pe lîngă noi. Şirul dublu de perle de la gîtul meu, cel mai recent cadou primit de la el, îmi atîrnă pînă la umbra dintre sîni. El întinde o mînă spre mine. Degetele ni se ating uşor.

Mă rog, cam aşa îmi închipuisem eu scena. Ceea ce demonstrează că închipuirile, cu care femeile îşi ocupă jumătate din viaţă (ei, eu aşa fac), nu sunt decît o pierdere de timp. Pentru că iată-ne, faţă în faţă, asta este adevărat, la Gino's, o cafenea în centrul cartierului Aldgate East. La Gino's e cam ca la Michael's (locul unde ne făceam veacul eu şi Candy), numai că linguriţele sunt de plastic, nu de metal. La masa de alături stau îngrămădiţi trei muncitori în construcţii, care îşi înfulecă micul dejun enorm la două jumătate după-amiaza. („Tu de ce-ai bubble[1] în loc de cartofi?" „Pen'că are varză în el. Ajută la digestie. îţi face

1. Bubble and squeek, fel de mîncare tradiţional englezesc, servit la micul dejun şi compus din came rece, varză şi cartofi (mai recent, şi din altfel de legume). Denumirea provine de la sunetele pe care le face varza cînd este călită (bolboroseşte şi scîrţîie)

program fix." „Du-te dracu', bă! Dacă ai aşa program fix, de ce ai venit la opt jumătate în loc de fără un sfert, cum a zis şefu?") Sunt răcită. Nu mi se vede umbra dintre sîni, dar mi se vede roşeaţa de sub nas de la atîta strănutat şi suflat nasul, aşa că s-a dus naibii imaginea mea de Ingrid Bergman.

— îmi pare rău pentru prînzul de azi, Jack. Şi pentru cina de acum două seri. Şi pentru chestia cealaltă, de mai tîrziu, despre care am vorbit, nu cred că o să pot să vin nici acolo. Nu cu mama aşa cum e. Trebuie să mă duc iar acolo cînd o externează, ca s-o instalez cum trebuie acasă. Şi lucrurile stau cam prost şi cu sora mea.

— O, ce-a păţit?

— Nu cred că vrei să ştii.

— De fapt, vreau să ştiu totul despre tine, dacă e OK?

— Doar că e nemaipomenit de complicat.

— Pune-mă la încercare. în facultate, am făcut un curs de Teoria Haosului şi unul de Teoria complexităţii.

— Perfect. Parcă e viaţa mea.

Adevărul este că nu prea-mi vine să-i povestesc lui Jack despre bucătăria clanului Reddy. Nu ştiu dacă amorezul meu amuzant şi stilat poate să suporte atîta realitate. Relaţia noastră nu a fost niciodată supusă unui test de stres în viaţa reală cu adolescenţi dificili, părinţi suferinzi şi nepoţi dependenţi de jocuri de noroc, şi nici nu va fi.

Probabil că Jack mi-a citit gîndurile, pentru că zice:

— Haide, Kate, chiar crezi că poţi să mă şochezi?

— Nu. Doar că, ă, cînd am fost la spital, am văzut că fuseseră retraşi bani din contul mamei de la cooperativa de credit imobiliar.

— Contul ei curent?

— Oarecum. De economii. Adică, sume foarte mici... bani de taxi pentru tine, dar mari pentru mama. Şi se pare că sora mea a convins-o să-i dea ei banii, pentru că fiul lui Julie, nepotul meu Steven, jucase la pariuri on-line. Lucrurile au scăpat total de sub
control şi prostovanul a crezut că a găsit o modalitate de a-i plăti la loc.

— Nu-mi spune. Un cămătar pe nume Duane a fost gata să-i dea banii cu împrumut, la o rată procentuală anuală foarte rezonabilă de o mie două sute nouăzeci şi unu la sută?

în ciuda situaţiei, mă face să rîd.

— A, văd că îl cunoşti deja pe domnul Duane, Kobin Hood din Redcar.

— Sigur că da. Nu-i nevoie de dovadă de solvabilitate. Ai banii în mînă în zece minute, sărac naiv «periat!

— Cum de ştii aşa de multe? N-ai fost niciodată nici naiv, nici sărac.

— Hai să spunem că am acumulat nişte cunoştinţe valoroase după ce mama a intrat într-o relaţie abuzivă cu un cazinou.

— A fost împătimită a jocurilor de noroc?

— O alcoolică fericită. Credea că ruleta e cea mai bună prietenă a ei. A intrat în toate astea pînă-n gît, s-a speriat că o să afle tata, a încercat să-şi ascundă pierderile. La uşa noastră au venit nişte domni foarte interesanţi, cînd eram eu într-a opta.

— îngrozitor! Ce ai făcut?

— M-am gîndit la o strategie deşteaptă de rambursare a împrumuturilor.

— Dar erai abia un puşti.

— Practic, da, dar poţi să devii destul de repede adult, dacă eşti nevoit. Şi acum, Katharine, îmi explici, te rog, relaţia dintre squeak şi bubble?

— Jack, îmi pare rău, nu avem aşa mult timp.

— Nu-ţi face griji, Kate, avem timp din belşug.

— Pînă cînd te întorci la New York, săptămîna viitoare.

— Da, dar există acum o chestie extraordinară. Am aflat de la un prieten. Se pare că poţi să zbori şi în sens opus. Aşa că nu mai trebuie să rămîn în Statele Unite toate viaţă. Pot să mă întorc aici. Să te văd pe tine.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă venim iar aici. La Gino’s. O să vin aici iar şi iar pînă cînd o să-mi explice cineva ce este bubble ăsta. Cu orice preţ.

— Şi cum rămîne cu munca ta?

— Eu conduc compania, Kate. Nu am stăpîn. Eu sunt propriul

meu stăpîn. Şi munca mea este un bun pretext să vin aici să te văd. Pînă cînd, ştii tu.

— Pînă cînd ce? Pînă cînd te saturi?

— Pînă cînd devii tu stăpîna mea, zice Jack.

— Ofertă de preluare ostilă.

— Exact. O fuziune agresivă. Nu uita că am acţiuni la tine.

Mă uit în jos, spre ceaşcă. Am comandat un latte, dar ce am primit seamănă mai degrabă cu o bal Ui de pe un ţărm poluat. Amestec o dată cu linguriţa de plastic, de zece ori, amestecîndu-mi gîndurile pe care trebuie să i le spun.

— Nu pot să fiu cu tine, Jack. Te rog să nu te superi. îmi pare foarte rău. Am mai încercat şi înainte. Dar nu ara reuşit. Adu-ţi aminte! Acum mulţi ani, cînd ne-am întîlnit şi am crezut, ca o prinţesă Disney, că toate visurile mele s-au împlinit. îmi găsisem prinţul

— Doamna mea...

— Te rog, ascultă-mă! Şi erai prinţul meu. Am verificat. încă eşti. într-o lume ideală, am conduce un regat minunat în cel mai bun mod posibil şi tare mi-ar plăcea să locuiesc acolo cu tine, chiar mi-ar plăcea. Dar...

— Ştiam eu că există şi un „dar". întotdeauna există un „dar".

— Dar lumea nu este ideală. Nu a fost niciodată şi nici nu va fi. Idealurile sunt pentru oamenii liberi, pentru oamenii ale căror acţiuni îi afectează numai pe ei. Eu nu pot, trebuie să mă gîndesc şi la alţii Sunt atîţia oameni care depind de mine. Faza cu idealurile este că nu inspiră. Te dau peste cap, te întristează, rămîn mereu acolo atîrnate, dar nu ajungi la ele.

— Katharine, ar trebui să te avertizez că stai de vorbă cu un american. Noi avem idealuri cum aveţi voi, britanicii, ploaie. Datorită lor ne ridicăm ochii spre cer în fiecare zi.

— Ai pus punctul pe i. Avem ploaie. Iar eu am aproape cincizeci de ani, Jack, şi mă simt al dracului de plouată. îmi fac griji tot timpul pentru copii, mai ales pentru fiica mea. îmi fac griji pentru mama, nora mea, părinţii soţului meu, cea mai bună prietenă a mea, care practic este o alcoolică funcţională, pentru cîinele meu, muncă, sănătate, care, sincer, o cam ia la vale. Şi ştiu că sună jalnic, dar toate astea sunt prea mult. Nu pot să mă eliberez de ele, pur şi simplu nu pot. Eşti minunat, dar eşti, eşti... cînd sunt cu tine, parcă privesc cerul. Este mirific, dar nu ajung nicăieri. Rămîn tot aici.

Este rîndul lui Jack să amestece în ceaşcă.

— Păi, nu-mi place să aduc vorba despre asta, zice el. Dar cum rămîne cu cuvîntul ăla care începe cu D?

— Cu ce?

— Cu D. Voi nu-1 aveţi pe aici?

— Ba da. Vine de la dalmaţian. Singura garanţie pentru sprijin emoţional pe care se poate baza cineva în ţara asta. Beatles a spus-o cel mai bine. Tot ce vă trebuie este un

dalmaţian, la-la-la-la-la.

— Ei, uite, lumea o să creadă că suntem îndal- maţiţi. Şi ar avea dreptate. Suntem. Şi, cînd oamenii sunt îndalmaţiţi, se ştie că asta în sine le dă puterea să facă ceva în privinţa asta. Să facă relaţia să funcţioneze.

— Dar nu înţelegi, exact putere nu mai am...

— Te rog, zice el zîmbind.

Zîmbetul ăla. Nu dă greş niciodată.

— Acum este rîndul tău să asculţi, da? înţeleg perfect ce zici despre ploaie. Nu ai cum s-o opreşti, nu vine de la un robinet. Lucrurile astea, grijile astea sunt reale. Dar şi noi suntem. Uită-te la noi. Suntem la fel de reali ca, nu ştiu...

— Ca firul ăla de păr care pluteşte în ceaşca ta de cappuccino.

— Exact! Specialitatea zilei. Eşti aşa o romantică, draga mea Kate, ştii?

E prima dată cînd îmi spune aşa. Ce bine sună! Pot să suport o mulţime de „dragă" de la Jack.

— Şi eu la fel, probabil mai romantic decît tine. Ce zic eu este: fir-ar să fie, de ce să nu mergem prin ploaie? Nu faptul că te uzi te omoară pe tine, Kate, ci că stai acolo, te uzi şi nu faci nici o mişcare. Odată ce începem să mergem, nimic nu o să ţi se mai pară aşa de rău şi de imposibil cum ţi se pare acum. Mergi!

întind mîna peste faţa de masă albă, pe lîngă lumînări şi bolul de sticlă şi sticla roşie de oţel Sarson's, şi îl iau de mînă.

— Of, Jack, de ce eşti tu aşa al dracului de optimist tot timpul?

— American, doamnă. Recunosc că-s vinovat.

— Doar că, sincer, nu văd cum s-ar putea schimb» situaţia vreodată.

El se apleacă peste masă şi mă sărută.

— Bun, o să mă duc o vreme în Franţa înainte să mă întorc în State şi ai toate detaliile mele de contact. Poţi să-mi trimiţi e-mailuri sau SMS-uri sau să mă suni la orice oră şi al treilea album al lui Jackson 5. Kate? Zi!

Stai o secundă.

— „O să fiu acolo?"

— Bravo! Acum, ce pot să-ţi fac cadou de ziua ta?

— Nimic, sincer, n-am nimic de sărbătorit.

Ne ridicăm şi ne sărutăm din nou. Probabil a luai deja răceala de la mine, dar aşa e dragostea. Jack lasă o bancnotă de douăzeci de lire sub ceaşca lui de cafea, ca să comemoreze ocazia.

— O, Doamne, acum va trebui să ne întoarcem aici, zic eu. Gino o să ne aştepte ca Tristan.

— Oricînd, răspunde Jack.

încă un sărut şi eu mă gîndesc că ăsta ar putea fi ultimul, chiar ultimul nostru sărut. în timp ce plecăm.
ne răsună în urechi, precum un înger colindător, vocea unui

muncitor.

— Dă-i unul şi pentru mine, prietene!

Gino’s va rămîne mereu în sufletele noastre.

Afară plouă şi îl privesc pe Jack îndepărtîndu-se.

Din nou. L-ai izgonit din nou.

15.39: Pe drumul înapoi spre birou, mă simt complet amorţită, dar primesc veşti bune. Alice mă întîmpină cu o îmbrăţişare. Gareth a adus sticle la jumătate cu vin alb şi pahare de plastic de la cantină. Troy nu se vede nicăieri şi în curînd descopăr de ce. Consiliul l-a aprobat pe Vladimir Velikovski drept client adecvat.

— Au avut anumite reţineri legate de „potenţialul flux de numerar viitor“ şi aşa mai departe, zice Jay-B în timp ce Gareth toarnă pentru toţi patru. Ar fi catastrofa dracului dacă s-ar retrage peste douăsprezece luni, aşa cum au ruşii tendinţa să facă atunci cînd nu primesc randamente de treizeci la sută.

— Păi, asta e treaba mea, nu? Să mă asigur că clientul e mulţumit. Am încredere că putem face asta. Nu-i aşa, Alice?

— Oricum, felicitări, Kate! Noroc!

— Noroc! Trebuie să căutăm o şcoală cu internat care are nevoie de o clădire nouă pentru laboratoarele de ştiinţă şi care s-ar bucura să-l primească pe Serghei Velikovski ca elev.

— Glumeşti, zice Jay-B.

— Nu glumeşte. Kate este experta EM Royal în servicii personalizate de pregătire a elevilor, zice Gareth facîndu-mi cu ochiul.

— Oferim servicii complete. Alice, arunci tu o privire pe listele cu şcoli de renume? Găseşte şcoli vechi cu dificultăţi financiare, cărora le-ar prinde bine nişte mălai rusesc.

— Se face!

De cînd s-a întors la birou după Crăciun, e cam abătută. Max a petrecut sărbătorile în Barbados cu mami şi tati. După cinci zile în care nu a primit nici
o veste de la el, Alice a cedat şi i-a trimis un SMS „Ţi-e dor de mine?“. Max a răspuns „sigur“.

Mi-a arătat mesajul lui. Nici un pupic, nici literă mare la început, nici măcar un punct, ce mai! Tipul e un nesimţit. Un nesimţit agramat.

— Nu arată prea bine, nu-i aşa, Kate? a întrebai
ea.

— Păi, trebuie să recunosc că am văzut declaraţii de devoţiune mai entuziaste. Uite, Alice, meriţi ceva mai bun, draga mea. Ştii cum se zice: nu-ţi pune toate ouăle într-un singur cretin.

Zîmbeşte fără să vrea.

— Cine zice asta?

— Păi, eu zic. Şi aşa ar trebui să zică orice femeie care se apropie de treizeci de ani. Ştii ce părere an» eu despre subiectul ăsta.

Ea încuviinţează din cap.

— Ştiu. Am încercat să-mi văd de viaţa mea, serios că am încercat. Dar îl iubesc. Nu am ce face. Şi, dacii tot vorbim despre iubire, îmi place Jack al tău.

— Jack nu e al meu, zic eu alegîndu-mi cuvintele cu grijă.

Ştiu acum că el e al meu, doar că eu nu pot să fiu a lui, atîta tot.

— Bineînţeles că e al tău, zice Alice cu convingere. N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să fie mai al cuiva de-atît.

Echipa - îmi dau seama că încep să îi consider pe Gareth şi Alice echipa mea - se întoarce la birouri, în timp ce eu rămîn acolo să savurez un momenl dulce-amar: triumful Velikovski echilibrat de înfrîn gerea dureroasă a despărţirii de Jack. Nu pot să-mi închipui viaţa fără el; ar fi ca o lume iară muzica sau fară lumina soarelui. Măcar tranzacţia cu VV înseamnă că EMR îmi va prelungi probabil contractul cînd Arabella se întoarce din concediul de maternitate In cazul ăsta, pot să-mi fac planuri pentru viitorul mai îndepărtat. Nu m-aş mai stresa la fel de mult Poate Fata Calamitate poate s-o ia mai uşor, să mai
iasă din turnul de control aerian din cînd în cînd, mi termine reparaţiile la casă, să echilibreze corabia. Toate se pot rezolva. Iau telefonul şi văd un e-mail do la şcoala lui Emily. O, nu! Te rog, nu!

From: Jane Ebert To: Kate Reddy Subject: Emily Dragă doamnă Reddy,

Am încercat de mai multe ori să vă sun, dar fără succes. (Poatenuavemnumărulcorect de telefon? Eu sunt res ponsabila departamentului pentru protecţia copilului de la şcoală. Recent, ni s-a adus la cunoştinţă că o fotografie pornografică a fiicei dumneavoastră, Emily, a fost transmisă şi elevilor din anul ei, dar şi la scară mai largă ulterior. Un elev şi o elevă au fost suspendaţi din cauza aceasta. Noi tratăm cazurile de acest gen cu cea mai mare seriozitate. Vă rog să veniţi la şcoală ca să discutăm despre situaţia lui Emily şi să rezolvăm orice probleme derivate din aceasta.

Jane Ebert

Responsabil interimar pentru clasele XI-XII

îmi înşfac poşeta şi haina şi mă îndrept spre lift, dînd instrucţiuni peste umăr:

— Alice, scuze, trebuie să fug. S-a întîmplat ceva acasă. Poţi să mă acoperi, dacă mă caută Jay-B?

— Sigur. Kate?

Mă întorc şi îi văd faţa înflăcărată.

— Sincer, a fost aşa o zi fantastică! Felicitări din nou!

23 Peni/iu cine bcrte.

Luni, 19.03: Abia m-am întors de la şcoală. Doamna Ebert m-a pus la curent cu ce s-a întîmplat cu Emilv şi belfie-n\. Am crezut că, după ce Josh Reynolds n blocat orice difuzare viitoare a fundului lui Em pe reţelele sociale, toată povestea a fost îngropată, dat se pare că imaginea a fost salvată pe telefoanele unor copii. Lizzy Knowles şi iubitul ei, Joe Clay,

s-au asigurai că toţi elevii din anul lui Emily au văzut-o, iar Joc, încurajat de Lizzy MacBeth, a torturat-o între timp pe Emily cu ameninţări că o va trimite membrilor familiei pe Facebook. Toate acestea au ieşit la luminA, după cum a explicat doamna Ebert, doar pentru că, în urmă cu cîteva zile, un membru al personalului a confiscat telefonul lui Joe cînd l-a prins pe băiat uitîndu-se la porno în timpul orei. Cum mobilul nu era blocat, profesorul a putut să vadă nu numai foto grafiile lui Joe, cîteva dintre acestea fiind chiar foarte explicite, ci şi #fundsteag cu numele lui Emily alături şi multe comentarii obscene dedesubt. Conducerea şcolii i-a suspendat imediat pe Joe şi Lizzy, deşi, cînd a fost chemată, Emily a implorat să nu-i suspende.

— Emily a spus că nu vrea şi alte necazuri, a oftat doamna Ebert. Este incredibil de dificil să-ţi dai seama cum e mai bine să reacţionezi. Ştim că adoleH cenţii îşi trimit cantităţi imense de imagini sexuale, doamnă Reddy, şi vrem să limităm fenomenul. Dar
Huntem pe un teritoriu nou şi mi-e teamă că mulţi părinţi încă nu vor să recunoască ce se întîmplă. De fapt, mama lui Lizzy Knowles a afirmat că am încălcat dreptul uman al fiicei sale la confidenţialitate pentru că am cerut să ne uităm la telefonul ei şi a ameninţat că o să dea şcoala în judecată.

Cynthia? Sunt sigură că aşa a făcut. Nu zgîlţîi niciodată cuşca aurită a Tigroaicei! Am privit-o pe doamna Ebert frecîndu-şi tare fruntea cu încheieturile degetelor. Probabil de aceeaşi vîrstă cu mine, dar mai ridată şi mai apăsată de griji. Inchipuiţi-vă cum e să ai de-a face cu părinţi ca Cynthia Knowles, care întotdeauna iau partea copilului lor îngrozitor, nu pe u bietului profesor. Asta este altă schimbare majoră faţă de cînd eram eu mică. Ce s-a întîmplat cu susţinerea autorităţii? Părinţii nu se mai deranjează să-şi educe odraslele, pentru că sunt fie prea ocupaţi, fie prea timizi, şi atunci o iau razna cînd le face altcineva treaba. Probabil că viaţa doamnei Ebert este un iad din cauza asta.

— Ce nu înţeleg eu, am zis, este de ce a ieşit totul la iveală abia acum, cînd incidentul cu belfie-u\ s-a întîmplat la începutul trimestrului trecut. Emily a făcut o greşeală nevinovată trimiţîndu-i lui Lizzy o poză cu bronzul ei din vară. Nu trimitea imagini cu conţinut sexual, doamnă Ebert, vă asigur. Habar nu am avut că asta o să...

— Se întoarcă împotriva ei?

— Şi s-o muşte chiar de fund, din păcate.

Am rîs amîndouă, eu şi biata femeie hărţuită, rîsul înţepător, plin de disperare a doi adulţi care se confruntă cu ceva cu care nimeni din istoria omenirii nu s-a mai confruntat pînă acum.

— Doamnă Reddy, uitaţi cum stau lucrurile.

— Kate, spuneţi-mi Kate.

— Uite, Kate, nu o să te mint. Nu am aflat despre belfie-u\ lui Emily destul de repede pentru că, pur şi simplu, nu avem

resurse. Eu sunt profesoară, nu detectiv în brigada anti-porno. Dacă mi-aş petrece
on-line tot timpul pe care îl merită chestiunea asta, nu aş mai ajunge niciodată la clasă. Avem totuşi opţiunea de a implica poliţia.

I-am spus doamnei Ebert că, dacă Emily nu a vrut ca Lizzy şi Joe Clay să fie suspendaţi, atunci eu şi tatăl ei o s-o susţinem. Nu vrem să facem o reclamaţie oficială. Oricît de tentantă era perspectiva de a-i strica lui Lizzy şansele de admitere la Oxford sau Cambridge.

— Ce au făcut ei este absolut revoltător, am zis, dar nu pot fi făcuţi responsabili doi copii pentru o întreagă epidemie. Emily are şaisprezece ani, aşa cîi mi se pare extrem să implicăm poliţia. Este vorba despre tineri cu toată viaţa înainte. Să sperăm că s-au speriat suficient.

M-am gîndit la Felix al Debrei, băiatul acela nesigur, pierdut, exmatriculat pentru că s-a uitat la prostituate grase germane on-line. M-am gîndit la Ben şi la ce o face el pe multele lui dispozitive electronice. Cît timp tentaţia există, nici un copil nu este în siguranţă. Te minţi singur dacă ai impresia că fiul sau fiica ta nu ar face niciodată aşa ceva.

Doamna Ebert a spus că Emily merge de o vreme la consilierul şcolii, cel cu care aranjasem eu să vorbească după ce am primit telefon de la dirigintele' ei. Detaliile sunt strict confidenţiale, bineînţeles, dar profesorii sunt de părere că se descurcă mult mai bine, că pare să se fi îndepărtat de Lady Macbeth şi că şi-a găsit un grup nou de prietene.

— Emily este o fată aşa de drăguţă! a zis doamna Ebert, iar eu nu am putut decît să o aprob cu putere din cap în timp ce îi strîngeam mîna.

Eram prea supărată să răspund.

Kate către Emily

Scumpa mea, trebuie să stăm de vorbă. Unde eşti?

Xx

Emily către Kate

Sunt acasă la Jess, învăţăm la istorie. Sunt bine.

Nu-ţi face griji pentru mine, te rog! Xx

Kate către Emily

Te iubesc xx

Emily către Kate

Şi eu te ^ xx

20.23: E linişte în casă. Ben este la Sam, Emily încă la Jess. Am sunat-o şi a zis că se simt foarte bine şi m-a rugat s-o mai las puţin. O să vorbesc mai tîrziu cu ea despre ce a zis doamna Ebert. Urăsc faptul că a trebuit să suporte toate răutăţile astea singură. Tocmai îi mărunţesc lui Lenny cu o furculiţă mîncarea hipoalergenică şi mîloasă cînd începe să mîrîie. Asta înseamnă că vine Richard. Treaba asta cu mîrîitul la Richard este nouă, bănuiesc că mă protejează pe mine. M-am tot pregătit psihic să-i povestesc lui Richard despre Emily şi belfie şi acum a venit momentul. Nu ar fi trebuit niciodată să

încerc să-i ascund asta, chiar dacă Em m-a pus să-i promit că n-o să-i spun. Cum a zis şi doamna Ebert, belfie-ul avea să se întoarcă împotriva noastră mai devreme sau mai tîrziu.

Aşadar, mă simt şi vinovată, şi emoţionată cînd intră Rich şi îşi pune casca pe blat. Dar observ că el arată şi mai rău decît mă simt eu, ba chiar pare să i se facă rău. Are un aer speriat, de parcă ar fi fost jefuit sau ceva. Şi îi văd privirea îngrozită şi mă gîndesc: o, Doamne, a murit mama. Sau mama lui. Sau s-a întîmplat ceva cu Ben.

— Ce s-a întîmplat? E totul în regulă?

— Trebuie să-ţi zic ceva, răspunde el.

— Şi eu trebuie să-ţi zic ceva, spun eu.

— Nu, Kate, eu chiar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Simt,de fapt, de ceva vreme tot simt că
sunt blocat şi trebuie să-mi îndrept energia acolo und«< vrea să fie.

— Energia ta este îndreptată în principal spre bicicleta ta, Rich. Sunt de acord că ar fi mai bine hm o îndrepţi spre copiii tăi, de exemplu. Uite, trebuie să-ţi spun, Emily a avut probleme la şcoală. Tocmai am vorbit cu responsabila de clasele a Xl-a şi a XlI-a Em a făcut o poză cu fundul ei ca să compare urmele de bronz cu alte fete după vacanţa de vară, iar o fată oribilă, Lizzy Knowles, o ştii şi tu, a postat belfie-ul. adică poza cu fundul, pe reţelele sociale şi a ajuns viral

Richard se crispează. Este aceeaşi privire îndure ratăpe care mi-o aruncă mie cînd mă uit la Downton Abbey.

— De ce ar face Emily ceva aşa de prostesc?

— Ă, pentru că este o adolescentă care locuieşte într-o cultură Big Brother care îi încurajează pe tineri să se afişeze pe reţelele sociale. Şi ei devin dependenţi de adulare şi de aprecieri şi glisează la dreapta sau la stînga şi devin obiecte unii pentru alţii, nu suflet» > pereche, şi nimeni nu mai ştie ce înseamnă confiden ţialitatea şi, sincer, toată astea sunt incredibil d<> greşite. îmi pare rău, am vrut să-ţi spun mai de mult. zic eu.

— îmi pare rău, am vrut să-ţi spun mai de mult, zice Rich.

— Ce?

— Ce? încercam să găsesc un moment potrivit ca să pomenesc despre sarcină.

— EMILY E ÎNSĂRCINATĂ?

— Joely.

— Ce?

— Joely e însărcinată.

— Fata aia care a venit aici de Crăciun? Joely cu Tofurcanul?

— Da. Credea că o să piardă copiii.

— Copiii. Plural? Gemeni? Ai tăi?

Nu se uită la mine. Doamne, vorbeşte serios.

— Asta face parte din dezvoltarea ta spirituală, Kichard? Tu şi Joely vă tofuteţi, iar eu mă spetesc de zor să aduc pîinea-n casă?

— Kate, uite, sper şi cred că putem să stăm de vorbă despre asta într-un mod constructiv şi civilizat.

— Serios? Civilizat? Aşa crezi, nu? Ce s-a întîmplat cu „îmi pare rău, dar nu putem să facem copilul numărul trei, pentru că nu ni-1 permitem, Kate. Pentru că am intrat într-o fază nouă din viaţa noastră, Kate. Pentru că nu vrem să nu dormim iar nopţile, Kate"? Copilul pe care tu ai hotărît că nu pot să-l fac?

— Ştiu cum pare, zice el, şi îmi pare extrem de rău, pe cuvînt. Lucrurile s-au complicat şi noi doi, tu şi cu mine, nu am mai vorbit şi ar fi trebuit, eu, eu nu am...

— Ce? Nu ai folosit nici un rahat de contracepţie? Sau Joely preferă să-şi calculeze fertilitatea după fazele lunii?

Richard nu răspunde imediat. în schimb, îşi studiază încălţările de ciclism şi întreabă politicos dacă e cazul să-şi facă valiza, de parcă s-ar duce undeva doar pentru un weekend prelungit, nu ar pleca dintr-o relaţie de peste un sfert de secol. Mă uit prin bucătărie, la camera asta pe care am renovat-o, alături de restul casei, ca să fac un cămin minunat, o fortăreaţă familială împotriva celor mai mari necazuri pe care ni le-ar rezerva viaţa.

Şi atunci explodez. Toată furia, toate resentimentele care au acumulat dobîndă în Banca Indignării Justificate. Egoismul lui Richard de a face ceva plin de însemnătate şi a se reorienta profesional mai presus de siguranţa noastră financiară.

— Cîţi bărbaţi au avut luxul ăsta? Nici nu-i de mirare că toate celelalte persoane de la tîmpenia aia de curs de consiliere sunt femei. Femei cu soţi bogaţi care pot să le facă poftele cît îşi iau doi ani de concediu fară platâ ca să se califice într-o meserie şi, în timpul ăsta, să le plătească şi terapia exorbitantă.

E o lovitură sub centură, recunosc, dar eram revoltată de nedreptate, extrem de supărată din cauza lui Emily, devastată că îl alungasem pe Jack ca să rămîn cu familia pe care Richard o arunca acum la gunoi pentru un elf însărcinat.

— Cîţi ani are Joely asta, doişpe?

— De fapt, are douăzeci şi şase.

— Doamne, are jumătate din vîrsta ta. Ce clişeu!

Şi i-am dat înainte. Cîte femei ar fi de acord cu alegerea lui Richard? Cîte soţii şi-ar lua un serviciu stresant cu normă întreagă chiar cînd sunt în toiul nenorocitei de menopauze şi se simt ca dracu, dom pentru ca soţul lor să se bucure că „trăieşte aici şi acum" şi-şi înfige fundul slăbănog pe o saltea de medi taţie? Dar absenţele tot mai lungi ale lui Richard[7] A lipsit de la concertul lui Ben pentru că trebuia sn mediteze cu Joely. M-a lăsat pe mine să-mi fac griji pentru părinţii lui, mama mea, copiii noştri. A cheltui! toţi banii noştri - banii mei - pe echipament pentru rahatul ăla de bicicletă al lui.

— Tu cu ce anume ai contribuit, Richard?

— Nu e corect, Kate, zice el, retrăgîndu-se efectiv din faţa asaltului meu verbal şi căzînd în fotoliul de lîngă aragaz. Mi-am vîndut cealaltă bicicletă cu să-mi plătesc terapia.

— Ţi-ai vîndut bicicleta? Cînd ai vîndut-o?

— I-am vîndut-o lui Andy de la club astă-varii Mi-a dat patru mii pe ea.

Richard şi-a vîndut bicicleta?

Roy, ceva nu e deloc în regulă aici. Ce trebuii să-mi aduc aminte despre bicicleta lui Richard ? S u întîmplat ceva cu bicicleta lui Richard. Te rog, găseşti tu, Roy. Nu ştiu ce e, dar ştiu că e foarte important

Lenny începe să latre furios şi chiar îşi arată colţii la Richard. Mă las în jos pe podea şi îl cuprind cu braţele pe după gît.

— N-ar fi trebuit niciodată să luăm javra anin, zice Richard.

\

Dacă a fost ceva care a pus capăt definitiv căsniciei noastre, atunci remarca asta a fost. Nu mă obosesc să răspund. în schimb, îngenunchez acolo, mîngîindu-1 pe prietenul meu drag, lăsîndu-1 să mă lingă pe faţă.

Ştiţi, cel mai ciudat este cît de puţin am simţit m clipa aceea. în legătură cu Joely. Cu gemenii. (Gemeni? I-am spus lui Alice că bărbaţii care pleacă întotdeauna se duc şi fac gemeni. Nici nu mi-a trecut prin cap că putea să mi se întîmple mie.) Am fost şocată, da, şi am deplîns căsnicia noastră de altădată, Har chiar şi în prima explozie de durere şi revoltă am ştiut că nu sunt distrusă. Adevărul este că locuiam singură de mult timp. Nu din cauza asta nu am reuşit să-mi dau seama ce se întîmpla cu Joely? Dumnezeu ştie că Richard a pomenit-o destul de des, poate chiar încerca să mă facă să bag de seamă şi să-l confrunt, dar eu deja nu mai eram interesată. Mă simţeam atît de disperat de singură, că l-am chemat pe Jack, sperînd să reia legătura cu mine. Iar acum l-am izgonit pentru totdeauna.

Da, Roy, ce e? O amintire iese la suprafaţă. Ceva important, extrem de important. Ceva ce m-am tot chinuit să pun cap la cap, să exprim în cuvinte. Ceva despre bicicleta lui Richard. Bătrînul şi credinciosul meu bibliotecar mi-o aduce, îi aud tîrşîitul papucilor pe măsură ce se apropie, zgomot de paşi în memorie, aproape a ajuns. Hai, Roy! Ştiu că poţi! Ceva legat de bicicletă.

— O, Doamne, ce oarbă am fost!

— Nu aveai de unde să ştii despre Joely, zice Richard.

Şi atunci încep să plîng, acum plîng de-adevă-ratelea, şi nu pentru noi doi.

— Nu-mi pasă mie de Joely. Nu înţelegi? E vorba de Emily. Emily a zis că a căzut de pe bicicleta ta.

— Da?

— Aşa a zis. Dar dacă bicicleta nu mai era înseamnrt că nu avea de pe ce să cadă, nu? Ai vîndut-o. Ennlv m-a minţit.

Picioarele ei. Tăieturile de pe picioare.

închid ochii şi le văd în mintea mea: sunt regulate, aproape ca stuful de acoperiş, o tăietură după alin într-o demonstraţie egală de forţă şi adîncime. (V proastă, ce proastă am fost! Bineînţeles că nu a căzui de pe nenorocita aia de bicicletă. Ce o fi fost în capul meu?

— Kate?

— Nu avea tăieturi din cauză că a căzut de pe bicicletă, nu? Domnul Baker a zis că o treime din fetele din anul lui Emily sunt deprimate sau se rănem singure. Mi-a spus, dar eu nu am ascultat. Nu m-am gîndit niciodată că Em s-ar tăia singură, nici nu mi n trecut prin cap aşa ceva.

— Nu înţeleg.

Richard vine spre mine întinzînd un braţ, evident tulburat din cauza lui Emily, dar îi e teamă să niA atingă, de parcă aş fi cuprinsă de flăcări.

Lacrimile îmi curg şuvoaie pe obraji. Nu plînu pentru mine şi pentru necazurile mele de la menopauzn. nici pentru că mă prefac la serviciu că am patruzeci şi doi de ani cînd, în realitate, mă simt de nouăzeci şi şase, nici pentru mama, care a căzut cînd purtn tocuri, nici pentru Barbara, care îşi aduce aminti numele latineşti ale tufişurilor, dar nu propriii fii. nici pentru Julie, îngrijorată de moarte din cau/.n datoriei lui Steven la jocurile de noroc şi prea ruşinat A să-mi spună, nici pentru că i-am zis lui Jack că nu pot să violez sanctitatea căsniciei şi să fiu cu el cînd. în tot timpul ăsta, se pare că Richard a avut pe altcinevn Nu, plîng pentru fiica mea, care a fost atît de cumplit de tristă şi de disperată, încît a putut să-şi facă singur A aşa ceva. Şi m-am uitat, dar am fost oarbă, am auzit-o plîngînd, dar am fost surdă.

Iar acum bate un clopot în depărtare. Nu întrebn pentru cine bate belfie-n\, pentru tine bate.

— Ce se aude?

— E cineva la uşă, răspunde Richard.

— Ce?

— Soneria.

Pe pilot automat, traversez bucătăria şi răsucesc mînerul uşii. în prag stă un băiat de vîrsta lui Ben, cu o valiză mică şi o cutie mare cu ciocolată Mozart cu marţipan.

— Bună seara, zice băiatul. Sunt Cedric din llamburg. îmi pare foarte bine să vă cunosc.

24

TîieMi odînti

11.20: Ştiţi că, dacă vreun misogin mare şi rău ar vrea să inventeze ceva care să le facă pe fete să aibî o părere absolut îngrozitoare despre propria persoană, care să vîneze fiecare motiv de nesiguranţă şi să le diminueze senzaţia că au vreo putere pe lumea asta, nu ar putea găsi ceva mai bun decît reţelele sociale, nu-i aşa?

Adică, sunt aproape diabolic de potrivite pentru scopul

ăsta. Tinerele sunt invitate să se fotografieze şi să se analizeze de nenumărate ori înainte de a oferi lumii o imagine spre a fi comentată. A, şi pot să-şi editeze poza în Photoshop, pentru ca talia lor să arate mai subţire, sînii mai mari şi buzele mai pline, şi pe urmă nu mai îndrăznesc să se arate IVR pentru că imaginea lor on-line este atît de perfectă, încît cea normală nu poate decît să dezamăgească. Asta cu siguranţă va ajuta la stima scăzută de sine şi la senzaţia de lipsă de valoare a adolescenţilor.

Doar unul dintre gîndurile confuze, furioase, neajutorate pe care le-am avut în orele de cînd stau aici, pe băncile de plastic portocaliu de la secţia ambulatorie pentru pacienţi care suferă de autovătămare, din cadrul spitalului local. Nu mai observasem pînă acum clădirea cenuşie, cu un singur etaj, îngrămădită în spatele corpului de maternitate. Intr-un fel oarecum macabru, secţia aceasta s-a dovedit un adevărat loc de socializare. Prima dată cînd am venit cu Emily aici, ni s-a spus să luăm loc în sala de aşteptare, unde am găsit alte trei fete din acelaşi an şi de la aceeaşi şcoală, însoţite şi ele de părinţi şocaţi. Fetele şi-au zîmbit şters una alteia, dar apoi şi-au ferit privirile. Nici una nu era sigură care este eticheta in clubul acesta ciudat din care făceau parte. Richard trebuia să vină cu noi, dar a fost nevoit să o însoţească pe Joely la o ecografie în aceeaşi după-amiază. M-am temut că Em va vedea în gestul lui încă o trădare, dar ea doar a oftat şi a spus:

— Pe bune, mami, tati e aşa un fraier.

Una dintre surprizele de care am avut parte după ce am anunţat că eu şi Richard ne despărţim a fost că, deşi amîndoi copiii îşi iubesc mult tatăl, nu au neapărat şi o părere foarte bună despre el. Cînd a auzit că tati are o prietenă şi că e însărcinată, Ben a zis „Iîîhh! Scîrbos!". Emily a fost mai emotivă, dar încă de la început am fost hotărîtă să transform acest eveniment seismic din viaţa noastră de familie în ceva pozitiv. Poate că am exagerat cu rutina „picături de ploaie pe trandafiri şi mustăcioare de pisicuţe" î la Julie Andrews, dar faptul că am fost veselă pentru copii m-a ajutat şi pe mine să trec peste asta. După ce Richard s-a mutat din casă, Ben s-a înălţat cu opt centimetri aproape peste noapte şi m-a anunţat că o să-mi creeze un cont pe Tinder „să-ţi găsim un prieten, mami. Cu condiţia ca eu şi Em să refuzăm ciudaţii, OK?".

N-am pomenit nici un cuvînt despre Jack. Ce era să spun? L-am alungat şi el mi-a trimis un singur SMS de atunci, un mesaj neutru, detaşat, despre cît de frumos este în Provenţa în perioada aceasta a anului. După cum m-am purtat cu el, nu am simţit că aş avea dreptul să mă tîrăsc în genunchi şi să-l implor să-mi acorde o a doua şansă. în plus, ultimul lucru de care aveau nevoie copiii era încă un străin care să intre în vieţile lor, în timp ce tatăl lor stătea puţin mai departe de noi, cu Pippi Şoseţica.

De bine, de rău, am reuşit să-mi văd de serviciu în perioada asta, deşi a fost un chin. Nu voiam să o scap pe Emily din ochi. Sufeream la gîndul că ho tăiase singură fără ca eu să observ. Cînd m-a chema! la biroul lui, domnul Baker mi-a spus că un număr imens de copii din anul ei îşi făceau rău singuri, dar din cine ştie ce motiv am fost obscen, iraţional de încrezătoare că fiica mea nu ar face niciodată aşa ceva. Nu Emily. Cum am putut să fiu aşa de neatentă? Ce beznă s-a strecurat în sufletul nevinovat al copi lului meu de a făcut-o să-şi taie propria carne cu ceva ascuţit, în mod repetat şi intenţionat? Urmei«* de pe coapsele lui Emily erau ca nişte haşuri furioase, de parcă s-ar fi zgîriat de mii de spini, iar şi iar. Mi se strîngea stomacul de fiecare dată cînd le vedeam.

Cînd Emily avea cîteva săptămîni, i-am tăiai unghiile de bebeluş cu o foarfecă cu vîrfuri rotunjit«* şi, din greşeală, am ciupit-o de piele. Ţipătul ei, acea primă acuzaţie uimită de trădare, mi-a revenit în minte amplificat de o mie de ori cînd i-am văzul tăieturile de pe picioare. Toate greşelile pe care le faci ca mamă se adună - o fi vreun calcul total p«* undeva? - aşa că te doare de două ori dacă sunt răniţi cînd mai cresc. Poate pentru că poţi să faci mai puţin«* pentru a-i ajuta atunci.

Consilierul de la clinică a spus că Emily nu s<* mai taie: trădarea lui Lizzy de Revelion a şocat-o aşa de tare, că Em a hotărît să părăsească grupul acela otrăvitor de care se agăţase cu atîta disperare. E un semn foarte bun, a mai zis el, că Emily se simt«* acum suficient de confortabil să umble prin casă cu picioarele dezgolite. Cînd şi le ascund, atunci ai motiv«* să-ţi faci griji.

Am dat vina pe mine, bineînţeles. Oare nu fusesem suficient de convingătoare cînd am încercat s-o învăţ să aibă încredere în ea? Oare toate certurile noastre stupide despre haine şi sucuri dietetice şi dezordinea din cameră au făcut-o să creadă că nu poate să aibă încredere în mine? Să fi fost prea dornică să

•ib& rezultate la fel de bune la examene precum »•elegii ei eminenţi şi să nu fi reuşit s-o protejez de imxietatea mea? Pe scurt, m-am aşteptat să fie o ol »sedată de muncă, nebună şi excesiv de ambiţioasă, • iun am fost eu aproape toată viaţa? Recunosc că mint vinovată.

Cînd Emily s-a întors de la Jess în seara în care Kichard mi-a spus despre relaţia lui cu Joely, iar Cedric, «'Iovul din programul de schimb, a apărut la uşa noastră, n ştiut imediat ce s-a uitat la faţa mea că am aflat. Ilraţ la braţ, am urcat în dormitor, ne-am aşezat pe patul meu şi am plîns.

— îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, ziceam amîndouă în acelaşi timp.

— îmi pare rău că n-am ştiut, iubirea mea.

— îmi pare rău că nu ţi-am spus, mami.

A fost o agonie pentru ea să-mi arate şi o agonie pentru

mine să mă uit, dar pentru Emily suferinţa a fost mai mare. Ar fi trebuit să ghicesc că otrava a început cu Lizzy Knowles. După ce un copil prost a plecat dintr-o trupă de băieţi, Lizzy a venit cu ideea ea grupul ei să intre în cultul #Taie, pentru a-şi dovedi profunzimea devoţiunii şi durerii. Emily mi-a spus că era la modă pe Twitter şi că existau chiar diagrame care te învăţau cum să te tai, iar fete din toată lumea postau imagini cu ele rănindu-se singure. îhh! Consilierul a spus că Emily a fost vulnerabilă mai ales pentru că, din cauza belfîe-ului devenit viral, îi era ruşine şi teamă că prietenele ei nu o plăceau. Pentru cineva din generaţia mea, toate astea sunt greu de înţeles, ca să nu mai vorbim de faptul că au devenit ceva comun. Mă uit la toate fetele aşezate lîngă mine în sala de aşteptare, tinere drăguţe care încearcă să-şi controleze durerea emoţională provocîndu-şi durere în trupurile nevinovate.

— Bună, Kate.

îmi ridic privirea. Cynthia Knowles. {Mulţumesc, Roy, o recunosc. Cine altcineva ar mai purta un costum Chanel roz[1]?)

— Ciudat că ne întîlnim aici, zice Cynthia. Adim ce vremuri ciudate trăim!

Rîde fals.

— Lizzy a avut o mică abatere. Şi Emily la fel, bănuiesc... Ce moment prost!

— Poftim?

— Peste cîteva săptămîni au parţialele. Sper hA lăsăm toate astea în urmă pînă atunci. Doar că notele de la parţiale le vor afecta pe cele finale, ştii. Am încercat să-i obţin mai mult timp lui Lizzy la examene, dar autovătămarea nu este considerată dizabilitate încă, am verificat. Nu vrem ca povestea asta - cu o mînă plină de inele, Cynthia arată spre sala plin i de fete foarte nefericite - să le împiedice să-şi ating A obiectivele.

Există un moment, poate îl ştiţi şi voi, cînd toata furia reprimată în tine găseşte obiectul perfect. Cynthia este acel obiect.

— Singurul meu obiectiv pentru Emily, zic, este să se simtă fericită şi iubită şi să-şi dea seama că nimic altceva nu contează prea mult în viaţă. Nu am nevoie să mă uit la rezultatele copilului meu la examene ca să mă simt eu valoroasă, pentru că am un serviciu A, uite-o că vine.

Emily îmi face timid cu mîna cînd iese din camera din faţă.

— Bună, mami.

— Bună, iubirea mea. Mergem?

Emily mă ţine de mînă şi, în timp ce mă întorc spre uşă, zic:

— A, Cynthia, încă ceva.

— Da, Kate.

— Poţi să te duci dracului!

— Mami, ai înjurat-o pe mama lui Lizzy, îmi spune* Emily cînd mergem spre maşină.

— Aşa am făcut, iubire? Ce urît din partea mea Ei, cine vrea să împartă cu mine un milkshake de vanilie?
Julie către Kate
Salut, voiam doar să-ţi spun că mami e foarte bine, s-a instalat confortabil acasă. Nu-ţi face griji pentru treaba aia cu Steven. S-a rezolvat. Sunt mult mai fericită. Să-mi zici dacă ai nevoie de sprijin moral cu divorţul. Sunt expertă mondială!
J XXX
From: Kate Reddy To: Candy Stratton Subject: 50 de ani Bună, draga mea,
Nu, nu vreau absolut nimic pentru hidoşenia asta de aniversare. Cu tot haosul ăsta, aproape că am uitat de ea şi sigur nu vreau petrecere. Am de gînd să o sărbătoresc în linişte cu copiii şi cîinele.
Nu ştiu cum să-ţi spun, dar am aflat că Emily se rănea singură. Profesorul ei drăguţ mi-a zis că e ceva extrem de comun. Se pare că toţi fac asta, băieţi şi fete. Am căutat pe Google şi am văzut cîteva site-uri, este înspăimîntător. Mie mi se pare ceva aşa de străin. Ştiam că trebuie să fiu atentă la anorexie, dar la ASTA? Cînd aveam eu 16 ani, nu ştiam pe nimeni care să se taie. Tu ştiai? în fine, Em este mult mai bine acum, slavă Domnului. Se duce la un consilier care chiar îi place şi el i-a prescris nişte medicamente doar ca să ţină anxietatea sub control. Am făcut nişte şedinţe de terapie ca familie la o clinică pentru autovătămare şi trebuie să recunosc că Richard a fost foarte implicat şi m-a susţinut. în cele din urmă, toate cursurile alea ale lui de consiliere au dat rezultat. Este un proces care va dura mai mult timp, dar Em nu se mai taie de ceva vreme şi nu îşi mai ascunde cicatricele, ceea ce toată lumea zice că este un semn foarte bun. Acum doarme în patul meu, ca atunci cînd era mică, şi aşa îmi vine să o ţin în braţe şi să o alin. Sincer, prefer să dorm cu Emily decît cu tatăl ei.
E drăguţ din partea ta să zici că Richard merită să trăiască nefericit pînă la adînci bătrîneţi cu elful specialist în starea de bine. într-un fel, sunt de acord cu tine, dar cînd îmi trece furia, mă gîndesc că Richard a fost doar tare nefericit şi vîrsta asta poate să fie dură şi se întîmplă rahaturi. Mai ales cînd o nimfă de douăzeci şi şase de ani se oferă să mediteze cu tine. încerc să păstrez o atmosferă cît mai plăcută. Sunt foarte optimistă cu copiii şi le zic că„e bine să facem o schim bare", aşa cum i-a spus Madam Jekyll doamnei Hyde. Trebuie să găsim un mod de a merge cu toţii mai departe. Peste vreo două săptămîni îmi expiră contractul cu EMR. Am mare nevoie să mi-l reînnoiască, altfel nu ştiu cum o să mă descurc, mai ales că probabil o să ajung să plătesc pensie alimentară gemenilor. Roagă-te pentru mine!
Ca să-ţi răspund la întrebare, Jack s-a întors în peisaj şi, pentru scurt timp, mi-a fost amant. Ciocanul este pe cît de capabil am sperat. în plus, tipul mi-a cumpărat un ceai cu

biscuiţi cu cremă aproape de perfecţiune. Dar l-am alungat. Viaţa este prea complicată şi aşa. în plus, acum sunt fată mare, mă apropii de marea vîrstă de nemenţionat, şi pot să mă descurc singură. Din toate motivele de mai sus, eu nu sunt deocamdată chiar prima pe lista cu ce am de făcut.
Dar rămîn în picioare. Te iubesc. K xx
25
pQSCUMpQ/lCUie.
12.20: Tocmai ies dintr-o şedinţă cu un posibil viitor client pe Threadneedle Street cînd văd că Jay-B a tot încercat să mă contacteze. Trei mesaje vocale, două SMS-uri, un e-mail. Fir-ar, probabil e important.

From: Jay-B:
To: Kate Reddy Subject: Dezastrul dracului!
Kate, Geoffrey Palfreyman, cel mai mare investitor privat al nostru, ne ameninţă grav cu răscumpărarea. Zice că este nemulţumit de performanţa mediocră a fondului. Se gîndeşte să se ducă la alt fond sau să investească mai mult în alte clase de active, în detrimentul nostru. 25 milioane £ pe apa sîmbetei. Am vorbit cu el. Nu vrea să mai vadă alţi agenţi de vînzări, s-a săturat de discuţiile despre vînzări, vrea să discute cu managerul fondului. Nu sunt sigur că ar trebui să fiu eu. Palfreyman este genul de patriarh agresiv din nord, ridicat prin forţe proprii. Vino cît mai repede la birou. Avem nevoie de o strategie sau am pus-o.

Cercetez strada în căutarea unui taxi disponibil. Lasă. La ora asta, ar dura prea să mă duc cu un taxi. Alerg pînă la staţia Bank. Rahat! De cîte ori nu i-am zis lui Jay-B că, dacă fondul are o performanţă nu chiar strălucită, atunci este momentul să te duci
la client şi să-l ţii de mînă? Chiar dacă performanţii este extrem de proastă, adesea va rămîne cu tini* de-a lungul anilor din fidelitate. Şi atunci, cine an- grijă de Palfreyman? Vreun idiot care a absolvit cu onoruri London School of Economics, dar nu ştie o iotă despre natura umană.

Trec bariera la metrou cînd, brusc, îmi aduc aminte. O, Doamne! Scările rulante. E în regulă, Kate. Daca mergi spre ele în grupul ăsta de oameni, nu trebuie decît să pui piciorul pe prima treaptă. Nu este nevoie să te uiţi în jos. Nu este nevoie să vezi scările miş cîtoare cu dinţi ascuţiţi dedesubt, ca în desenele lui Escher. Ce mult e pînă jos. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Aproape că mi-a venit rîndul să pun piciorul pe treaptă. Nu, nu pot. îmi pare rău, trebuie să mă întorc. Scuze. Bărbatul din spatele meu este furios.

— Hotărăşte-te naibii odată!

Mă împinge din calea lui. Văd un tip în uniformii care mă observă.

— Scuzaţi-mă, sunt şi scări normale pe care să cobor? întreb eu.

— O sută douăzeci şi opt de trepte pînă jos, domnişoară, zîmbeşte el ca pentru a se scuza. Haideţi, domnişoară, vă ajut

eu.

Mă prinde de cot şi mă îndreaptă iar spre scările rulante.

— Nu vă uitaţi în jos, numai la mine, da?

Ce faţă drăguţă are, o faţă de om bun.

— Aşa, gata!

îmi dă drumul la cot. Am reuşit. Scările rulante îmi zdruncină oasele, dar mă ţin bine. Ritmul cardiac îmi scade. Nu te îngrijora. Gîndeşte-te la Conor: „Foarti bini, Kate!". Gîndeşte-te la copii, trebuie să-ţi păstrezi serviciul pentru ei acum, că eşti mamă singură. Ce ciudat că Palfreyman vrea să se retragă acum! Ar fi mai logic să vrea să plece după trei ani de performanţă proastă, nu unul singur, ceea ce sugerează că nu se înţelege bine cu tipul care are grijă de el. Acum mulţi ani, Rod Task îmi dădea toţi clienţii care se plîngeau NHU voiau să plece. Mă ambiţionam nu numai să-i conving să se răzgîndească, ci şi să-i fac mai profitabili şi să-i fidelizez şi mai mult. De cele mai multe ori, trebuia să-i ascult, să empatizez cu ei şi să găsesc mterese comune. Odată ce le recîştigam încrederea, puteam să le recomand pe cineva nou care să preia relaţia. Aproape de fiecare dată recomandam o femeie.

13.01: Toată echipa este adunată în biroul lui Jay-B. Mă întîmpină o tăcere stînjenitoare cînd intru şi mă aşez lîngă Alice. Şeful nostru este palid ca ceara, iar ciuful mîndru de Tintin îi atîrnă pleoştit pe frunte. Nu a avut timp să se coafeze dimineaţă, bănuiesc. I'robabil că situaţia este gravă.

— Bun, începe Jay-B, acum, că a venit şi Kate, trebuie să discutăm despre ce s-a întîmplat cu l'alfreyman.

— S-a dus dracului cu totul, murmură Gareth de lîngă mine.

Pe hîrtia din faţa lui, Gareth desenează de zor o spînzurătoare.

— Ce trebuie să aflăm noi, oameni buni, este dacă e vorba de o problemă cu procesele noastre sau o eroare umană. Troy, tu te ocupai de client. Care este explicaţia ta pentru tot dezastrul ăsta?

O, ce bucurie! Troy e în bătaia puştii. Nici că se putea întîmpla unui tip mai drăguţ. Alice îmi face semn cu cotul şi ne întoarcem amîndouă să ne uităm la armăsarul biroului, care acum are faţa stacojie pînă în vîrfurile ascuţite ale favoriţilor lui roşcaţi.

— Totul mergea bine, zice Troy, ultima dată cînd am vorbit cu el. Nu am văzut nici o problemă.

— Te-ai dus la Yorkshire să-i explici lui Palfreyman cînd au venit rezultatele trimestriale?

Eu am întrebat asta. Troy se foieşte în scaun.

— Nu am considerat necesar. I-am explicat la telefon că merge bine.

— Bine? repetă Gareth nevenindu-i să creadă.

Văd că a adăugat şi ştreangul la spînzurătoare.

la client şi să-l ţii de mînă? Chiar dacă performanţii este extrem de proastă, adesea va rămîne cu ţinu de-a lungul anilor

din fidelitate. Şi atunci, cine an grijă de Palfreyman? Vreun idiot care a absolvit I II onoruri London School of Economics, dar nu ştie <» iotă despre natura umană.

Trec bariera la metrou cînd, brusc, îmi aduc aminte O, Doamne! Scările rulante. E în regulă, Kate. Dan) mergi spre ele în grupul ăsta de oameni, nu trebui* decît să pui piciorul pe prima treaptă. Nu este nevoie să te uiţi în jos. Nu este nevoie să vezi scările mt{i cătoare cu dinţi ascuţiţi dedesubt, ca în desenele lut Escher. Ce mult e pînă jos. Inima îmi bate să-mi sat A din piept. Aproape că mi-a venit rîndul să pun piciorul pe treaptă. Nu, nu pot. îmi pare rău, trebuie să mA întorc. Scuze. Bărbatul din spatele meu este furie«

— Hotărăşte-te naibii odată!

Mă împinge din calea lui. Văd un tip în uniformn care mă observă.

— Scuzaţi-mă, sunt şi scări normale pe care *•<! cobor? întreb eu.

— O sută douăzeci şi opt de trepte pînă jos, dom nişoară, zîmbeşte el ca pentru a se scuza. Haideţi, domnişoară, vă ajut eu.

Mă prinde de cot şi mă îndreaptă iar spre scAi ii» rulante.

— Nu vă uitaţi în jos, numai la mine, da?

Ce faţă drăguţă are, o faţă de om bun.

— Aşa, gata!

îmi dă drumul la cot. Am reuşit. Scările ruinul«« îmi zdruncină oasele, dar mă ţin bine. Ritmul cnnllm îmi scade. Nu te îngrijora. Gîndeşte-te la Conor: „Fon ■ 11 bini, Kate!". Gîndeşte-te la copii, trebuie să-ţi pftnl 1 n#i serviciul pentru ei acum, că eşti mamă singură i • ciudat că Palfreyman vrea să se retragă acum! Al 0 mai logic să vrea să plece după trei ani de performnnţA proastă, nu unul singur, ceea ce sugerează că iu» «*• înţelege bine cu tipul care are grijă de el. Acum mulţi ani, Rod Task îmi dădea toţi clienţii care se plAm».;«'«»m

•nu voiau să plece. Mă ambiţionam nu numai să-i

• «înving să se răzgîndească, ci şi să-i fac mai pro- III abili şi să-i fidelizez şi mai mult. De cele mai multe ••ri, trebuia să-i ascult, să empatizez cu ei şi să găsesc mtrrese comune. Odată ce le recîştigam încrederea, puteam să le recomand pe cineva nou care să preia

• • laţia. Aproape de fiecare dată recomandam o femeie.

111.01: Toată echipa este adunată în biroul lui Jay-B. M i întîmpină o tăcere stînjenitoare cînd intru şi iu A aşez lîngă Alice. Şeful nostru este palid ca ceara, • i t iuful mîndru de Tintin îi atîrnă pleoştit pe frunte. Nu a avut timp să se coafeze dimineaţă, bănuiesc. I'tobabil că situaţia este gravă.

- Bun, începe Jay-B, acum, că a venit şi Kate, in'buie să discutăm despre ce s-a întîmplat cu l'ulfreyman.

- S-a dus dracului cu totul, murmură Gareth de IAugă mine.

Pe hîrtia din faţa lui, Gareth desenează de zor •• npînzurătoare.

- Ce trebuie să aflăm noi, oameni buni, este dacă •' vorba de o problemă cu procesele noastre sau o •'luare umană. Troy, tu te ocupai de client. Care este
• splicaţia ta pentru tot dezastrul ăsta?

O, ce bucurie! Troy e în bătaia puştii. Nici că se l-n lua întîmpla unui tip mai drăguţ. Alice îmi face •M'inn cu cotul şi ne întoarcem amîndouă să ne uităm In armăsarul biroului, care acum are faţa stacojie i ui nA în vîrfurile ascuţite ale favoriţilor lui roşcaţi.

Totul mergea bine, zice Troy, ultima dată cînd «ni vorbit cu el. Nu am văzut nici o problemă.

— Te-ai dus la Yorkshire să-i explici lui Palfreyman »'Aml au venit rezultatele trimestriale?

ICu am întrebat asta. Troy se foieşte în scaun.

— Nu am considerat necesar. I-am explicat la telefon I A merge bine.

Bine? repetă Gareth nevenindu-i să creadă. Văd că a adăugat şi ştreangul la spînzurătoare.

— Cum e bine dacă randamentul este numai doi la sută, pe pieţele astea?

— El, Palfreyman adică, era cam supărat că an» vîndut acţiunile Rolls-Royce, a zis că el nu ar fi făcut ceva aşa de stupid sau de nepatriotic... explică Troy cu vocea tot mai stinsă.

— A mai zis ceva? întreb eu.

— Păi, se burzuluia la noi pe e-mail din cau/n performanţei noastre în comparaţie cu trei dintn concurenţi, recunoaşte Troy amărît.

Ah, ajungem la miezul problemei.

— Şi i-ai răspuns că performanţa noastră este In fel de bună ca a celorlalţi, dar că pare mai slabă numm din cauza comisioanelor percepute de compania-mamn ’ în plus, trebuie să ţină cont de rezultatele comparative de-a lungul timpului, o lună sau un trimestru în plun ori în minus pot să ducă la diferenţe mari. Performanţii noastră nu este grozavă acum, dar, de fapt, este nun bună decît a concurenţilor noştri. Trebuie să-l con vingem să aibă încredere în noi, că ştim ce facem Ne-am mai confruntat cu situaţii dificile şi pînă acum. în 1998 a fost mult, mult mai rău, în 2002 a foni cumplit, iar fondul şi-a revenit întotdeauna extrn ordinar. E un lucru demonstrat în timp.

Doamne, îmi vine să mă aplec şi să dau cu capul de birou. Ce proşti sunt... copiii ăştia!

— Kate, de unde ştii ce s-a întîmplat aici în 199H"

Jay-B stă în picioare lîngă fereastră, acoperindu HI protector cu mîinile partea din faţă a pantaloniloi în lumina orbitoare a soarelui, pare că faimoasa clădim Shard din depărtare iese direct din creştetul de bebeluş al şefului nostru.

— Păi...

Gîndeşte-te o clipă, Kate! Gîndeşte-te că în curămI o să fie

ziua ta. Gîndeşte-te ce ar însemna să-ţi pierzi serviciul şi să trebuiască să te duci înapoi la Reveniţi la muncă şi să o iei de la capăt. Gîndeşte-te că Richard te-a părăsit. Gîndeşte-te cîtă nevoie ai de bani
i „mdeşte-te că o să-ţi asumi adevărata vîrstă dacă
0 s/mt adevărul acum.

Păi, Jay-B, adevărul este că eu conduceam fondul imtn în 1998 şi să ştii că făceam o treabă mult mai Inmă decît faci tu acum, tinere!

Alice mă apucă de încheietură de parcă am fi într-un inontagne russe enorm din vîrful unui deal şi ar urma •A ţipe. Gareth închide brusc gura încercînd să-şi ni prime un hohot de rîs şi, în schimb, ajunge să .roată un scîrţîit, ca o pernă care imită pîrţurile.

— Conduceai fondul ăsta? repetă Jay-B ca un robot.

— Sigur că da. De fapt, probabil ar trebui să .pun că eu l-am înfiinţat şi că a mers surprinzător .1«' bine în condiţiile destul de ostile de atunci. Şi,
• la. oameni buni, asta înseamnă că sunt înspăimîntător do bătrînă: patruzeci şi nouă de ani, aproape cincizeci,
• a mai?
Mi-aduc aminte cînd m-am dus la New York ca nft-i prezint fondul lui Jack (oare chiar aveam lindini?).
1 a plăcut la nebunie. Nu, pe mine m-a plăcut la nebunie. Si eu pe el. Nu ştim din primele minute după ce am cunoscut pe cineva dacă este nevoie să modificăm Ii ocvenţa? Eu am ştiut imediat, în cazul lui, că aveam propria noastră frecvenţă (care nu trebuia nici modificată, nici stabilită) şi îmi amintesc explozia aceea de fericire pură. Foarte rar se întîmplă să simţi asta, o dată sau de două ori în viaţă, dacă ai noroc. Noi ,un avut noroc, eu şi Jack. Sunt cîteva miliarde de oameni pe planetă şi noi ne-am găsit unul pe altul. Nu e minunat?

A fost un dar şi eu l-am dat înapoi. Iar acum, lută-mă la jumătatea meciului. în cel mai bun caz, cincizeci de ani înseamnă că am ajuns la jumătate, nu? Iar nevoia de a mă simţi vie, de a-mi aminti că sunt încă vie şi nu doar îmi îndrum copiii spre propriile lor vieţi, este brusc intensă.

La dracu', asta-i incredibil! Nu ştiu ce să spun, comentează Jay-B.

— Nu contează, oricum nu avem acum timp do discuţii. Trebuie să trimitem imediat pe cineva Iu Palfreyman. Alice, vezi dacă poţi să ne faci rost do un elicopter de la aeroport. Cît mai repede posibil, te rog, şi află cît de multe poţi despre Palfreyman soţii, copii, trecut, hobby-uri. Gareth, am nevoie să-im trimiţi tot ce avem despre activele clientului, randu mente şi performanţa noastră în comparaţie cu con curenţii în ultimii douăzeci de ani.

— Elicopter?

Troy a rămas cu gura deschisă ca un peşte pe uscat.

— Da, Sir Geoffrey trebuie să se simtă importării Noi

trebuie să-i arătăm cît de important este pentru EM Royal. Şi dacă aterizăm cu un elicopter pe peluza lui şi ne tîrîm în genunchi pe ea înainte să-şi retragi» o căruţă de bani din fondul nostru, poate că o să se răzgîndească. A, Troy?

— Da.

— Bagă-ţi cămaşa în pantaloni, băiete!

15.10: Nu am mai fost niciodată cu elicopterul. SA fiu sinceră, nu este una dintre marile mele fantezii, iar acum, după ce am făcut şi asta, cred că am avui dreptate. Este adevărat, îţi oferă o senzaţie trecătoare de eliberare, cînd decolezi, fiindcă nu mergi înainte şi în sus, ca în avion, ci doar în sus, ca într-un lift. şi urci în ceruri, privind în jos spre Londra pe măsurft ce se micşorează. însă după aceea nu este decît zgomot. Zdrăngănit şi clătinat, cu garnitură de frică de moarte. Unii oameni pot avea idei că sar din elicopterul visu rilor lor în junglă, într-o misiune ultrasecretă, ca în Tomb Raider, dar, credeţi-mă, nici măcar o secundA nu m-am simţit ca Lara Croft. M-am simţit ca o canA într-o maşină de spălat vase. în plus, nu intram în zonă de lupte. Aterizam în Yorkshire, spre nemul ţumirea posacă a unor oi.

Cu toate astea, tot am fost nevoiţi să ne aplecăm cînd am coborît, după cum este obiceiul. (Cine a fost vreodată suficient de înalt ca să fie decapitat de elicea • licopterului? în afară de jucătorii de baschet?) Şi a funcţionat. Nu pentru noi, adică eu, Alice şi Gareth, echipa de elită trimisă de EM Royal, sau măcar singurul trio care era pregătit pentru misiunea impo- tibilă, ci pentru ţinta noastră. Geoffrey Palfreyman.

I. am văzut stînd la ferestrele lui în stil franţuzesc, cu picioarele bine înfipte în pămînt şi depărtate şi cu mîinile în şold. Evaluarea a început chiar înainte ca noi să atingem pămîntul.

— Deci v-aţi înscris în clubul Rotary, ne zice el m timp ce ne aşezăm în salon.

Abia dacă zăresc peretele din spate, deşi cu un hinoclu aş reuşi mai bine.

— Cum o fost?

— Fantastic! răspunde Alice.

— Cît se poate de lin, zic eu.

Gareth nu zice nimic, fiindcă Gareth nu este aici. liste încă în baia lui Sir Geoffrey, vomitînd neputincios iu toaleta lui Sir Geoffrey.

— Mersi că aţi veniiit, continuă gazda noastră cu un accent de Yorkshire atît de puternic încît l-ai putea tăia cu cuţitul. îmi pare rău că e degeaba.

— Păi, de asta suntem aici...

— Vă pierdeţi vremea, fir-ar să fie! Am văzut cifrele, m-am uitaaat la alţii, şi, sincer, mi-ar merge mai bine în altă parte. Aşa că mut tooot, toată şandramaua naibii, la unul dintre concurenţii voştri. Cu care nu puteţi concura, aşa că

nu-mi spuneţi mie că puteţi. Trebuia să-i spui elicopterului să te aşteeepte, drăguţă.

Deci ăsta era motivul pentru lipsa de ospitalitate nu tu ceai, nu cafea, biscuiţi, apă sau, în cazul lui Gareth, un Saint Bernard cu o butelcuţă de coniac la gît. Sir Geoffrey nu este omul care să te copleşească cu amabilităţi, iar flecăreala nu ar face decît să întîrzie procesul. Discuţia trebuie să aibă greutate.

Alice intervine.

— De fapt, domnule Palf...

— Sir Geoffrey, zic eu aruncîndu-i lui Alice o pn vire ca de laser.

Dacă există vreun om în Anglia care să vrea să-^t folosească titlul cu orice ocazie, la orice moment din zi şi din noapte, acela este cetăţeanul de încr«’ dere din faţa noastră, care stă în picioare de-a curme zişul covoraşului de lîngă cămin şi îşi încălzeşti’ fundul la focul de un metru şi jumătate înălţime. El şi vreo doi actori, care vor să se simtă ca şi cum ar fi prietenii personali ai lui Falstaff. Este posibil cu Lady Palfreyman să-i murmure „Geoff* în urechii«’ păroase în timpul sezonului de împerechere, dar nu aş paria pe asta.

— Am centralizat cifrele pentru dumneavoastră aici, Sir Geoffrey, continui eu oricum în timp ce scot un teanc de hîrtii din servietă, şi sper că veţi vedea că nu corespund neapărat cu cifrele la care a ajun» echipa dvs. Nu o să vă deranjez acum cu fiecare detaliu, dar rezumatul este chiar aici pe pagina de început Odată ce luaţi în calcul comisioanele, cred că veţi vedea că performanţa noastră, în ciuda celor declarat« de dumneavoastră...

— Zici că e greşeala mea, drăguţă? întreabă el.

Maxilarul îi iese în afară, spre mine, mai mult decît pare posibil din punct de vedere anatomi« Probabil aşa s-a simţit şi Sigourney Weaver în punctul culminant al filmelor Alien.

— Nu, zic că echipa dumneavoastră de consultanţi nu a luat în calcul toate datele.

Arunc-o înapoi peste fileu, cum ziceau profesorii cînd ne pregăteau pentru dezbaterile de la şcoală Cu cît mingea vine mai tare spre tine, cu atît mm multă putere va avea returul tău.

— Consilierii mei, dacă vrei să ştii...

— Noi, EM Royal, am greşit cu siguranţă, recunos« asta, zic eu bătînd fierul cît e cald, dar greşea In noastră nu a fost statistică.

Asta îl opreşte. Acum trebuie să arate curiozitat«'

— Atunci de care e? Ce aţi buşiiiit, drăguţă?

— Prin faptul că nu am subliniat clar, în toată compania, că sunteţi cel mai important investitor privat mre ne-a solicitat serviciile.

Nu este adevărat, nu chiar în totalitate, dar el nu are de unde să ştie asta. Şi nici nu ar vrea.

— Şi că asta înseamnă o mare responsabilitate. Şi un privilegiu.

— Pentru cine?

— Pentru noi.

— De ce să-mi pese mie de voi?

— Bună întrebare.

— Răspunde, atunci!

— Pentru că noi putem să vă oferim randamente nle acestor investiţii, de la an la an, care vor rivaliza cu orice ofertă a concurenţilor. De asemenea, suntem şi cei mai de încredere custozi ai averii dumneavoastră, nu numai pentru acum, ci şi pentru generaţiile viitoare. I'entru copiii dumneavoastră, pentru copiii clienţilor dumneavoastră şi pentru copiii lor. Aşa cum o demon- Mtrează aceste documente. în plus - el deschide gura MA răspundă, dar nu îi las timp - suntem atenţi la nevoile şi îngrijorările dumneavoastră personale.

— Care dracu'nevoi? Uită-te în jurul tău, drăguţă. Crezi că e ceva ce nu am?

Mă uit în jur. în afară de un Gainsborough foarte mare, singurul obiect de interes este Gareth, care dă tîrcoale pe la marginea acţiunii. Faţa lui are culoarea Nilului. Poate că a murit în baie şi s-a întors să ne hîntuie.

— Păi, uitîndu-mă pe dosarul dumneavoastră zilele trecute (de fapt, răsfoindu-1 în taxi, pe drum spre aeroport), mi-am dat seama că, în comparaţie cu unii dintre ceilalţi clienţi majori ai noştri, implicarea dumneavoastră în sectorul filantropic nu a primit atenţia adecvată.

— Vrei să zici că sunt un zgîrcit nenorocit?

— Dimpotrivă. Se ştie că aţi achiziţionat un scanner IRM nou pentru Spitalul North Yourkshire, după ce fiica dumneavoastră cea mai mică, Katherine...

— Kate. Ca tine.

Deci s-a obosit să-mi reţină numele. Bun!

— După ce Kate, din cîte am înţeles, s-a îmbol năvit foarte grav în adolescenţă. Din fericire, şi n revenit complet, iar dumneavoastră aţi vrut să vii arătaţi recunoştinţa, ceea ce este admirabil, însă aţi ales să nu vă faceţi publică donaţia.

— Asta e treaba mea.

— Exact. Şi noi vrem să facem toate eforturile cu să vă ajutăm să vă faceţi treaba. Evidenţele mm arată şi că aţi făcut o donaţie foarte generoasă cîtorvn societăţi muzicale din regiune şi din afara acesteia, către Opera North...

— Jeannie a făcut asta. Ii place muzica. Mereu i-a plăcut.

— Minunat. Dar numele dumneavoastră şi al lui Lady Palfreyman au apărut doar cu caractere miei pe spatele programului, de exemplu, în reprezentaţia recentă a Flautului fermecat.

Alice a aflat asta dintr-o discuţie telefonică de cinci minute.

— Şi unde vrei să ajungi cu astea?

— Vreau să ajung la faptul că, dacă aţi fi în Statele Unite,

de exemplu, implicarea dumneavoastră în aceste opere caritabile nu ar fi ceva adiacent activităţii de investiţii. Ar fi o parte din ea. Donaţiile dumneavoastră nu ar fi un secret. Ar fi o modalitate de a transmite nu numai comunităţii financiare, ci şi în afara ei, că sunteţi un actor important. Marea Britanie îşi depă şeşte obiectivele în multe privinţe, dar întotdeaunn a rămas în urmă la acţiunile filantropice. Ne mîndrim cu faptele bune şi voluntariatul la nivel micro, suni sigur că vedeţi aşa ceva în fiecare sat de pe aici, dar niciodată nu am fost buni la nivel macro. Tradiţia există, dar este neregulată. Trebuie să vă uitaţi la marii industriaşi din secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea ca să vedeţi rezultate: biblioteci, muzee şi săli de concerte minunate. Şi mulţi dintrr filantropii vizionari erau din partea aceasta de lume,
nu dintre nătărăii ăia din sud. Ei, ăia chiar sunt nişte zgîrciţi nenorociţi.

O exclamare abia auzită de uimire de la Alice. Un rînjet zdravăn de la Palfreyman.

— Deci, ce vrei tu să zici e...

— Deci ce vreau eu să zic este să o luaţi naibii de la capăt. Reînviaţi tradiţia. Faceţi zgomot. Porniţi o modă. Faceţi şi alte familii bogate să se gîndească: „Ei, fir-ar să fie, alde Palfreyman o duc tare bine. în Leeds tocmai s-a deschis o sală de concerte nou-nouţă (poate numită după Kathleen Ferrier), cu numele l’alfreyman pe fundaţie. Eu de ce nu fac aşa ceva?“.

— Kathleen Ferrier? Preferata lu’ mama, zice Sir (îeoffrey.

— Şi a mea. Am crescut cu Blow the Wind Southerly. Mama a auzit-o cîntînd în Leeds.

— Şi mama! Poate au fost la acelaşi concert, nu? Mai trăieşte pe aici?

— Da. La vreo patruzeci şi cinci de kilometri în direcţia aia, arăt eu dincolo de lac. Aşa că daţi ceva înapoi vieţii culturale din zona care v-a format. Şi, în tot timpul ăsta, puteţi fi sigur, absolut sigur că investiţiile dumneavoastră, fondurile care vor susţine o asemenea întreprindere, vor avea o performanţă cît mai puternică şi mai sigură în mîinile noastre.

— Acolo, în sud, printre nătărăi.

— Mă tem că da.

— De ce nu te întorci aici, dacă îţi place locul aşa de mult?

Mă uit la el. Zi şi tu adevărul măcar o dată.

— Trebuie să-mi ţin copiii la şcoală şi universitate. Să plătesc mai întîi pentru astea. Soţul m-a părăsit, aşa că tre’ să revin pe linia de plutire. Casele sunt mult mai ieftine aici. Data viitoare vin cu trenul, să ştiţi. Elicopterul ăla nu mi-a picat prea bine, să fiu sinceră.

— Cam dur, aşa-i? Prima dată?

— Dap.

— Şi atunci de ce l-ai luat?

— A fost o urgenţă. Trebuia neapărat să vă vrtd

— Să nu te audă Jeannie cînd zici asta.

Tace, apoi se duce la un dulăpior.

— Hai să bem naibii ceva. Să-ţi linişteşti stomacul Cam tîrziu pentru domnul Floricică de acolo, e o cau/.rt pierdută, dar vouă, fetelor, v-ar prinde bine un pahm

Şi uite-aşa, după două minute, stăm toţi patru cu cîte un pahar de whisky în mînă. Doar asta ne-n oferit. Lîngă mine, Gareth tremură ca o frunză bătui A de vînt.

— Noroc!

— Noroc! Un toast. Pentru EM Royal! zice Sii Geoffrey. Şi, dacă tot am adus vorba, pentru Maieu tatea sa, Regina!

— Pentru Regină, zic eu tare şi pătrunsă de soleru ni ta tea momentului, după care dau conţinutul pahu rului pe gît.

E ca şi cum m-ar fi muşcat ceva şi m-ar fi trezil la viaţă.

— Ă, scuzaţi-mă, Sir Geoffrey, să înţeleg că asin înseamnă...

— La dracu', înseamnă că m-ai făcut să mă rii/ gîndesc, fato! Chestia asta mi s-a întîmplat ultimn dată la curse, acum vreo douăzeci şi cinci de ani. Un tovarăş mi-a zis să pariez pe alt cal decît ăla care-nn plăcea mie.

— Şi a cîştigat calul ales de el?

— Ca să vezi, chiar da. Domnişoara de onoare, 11 la 4. Am făcut două sute de sterline în ziua aia

— îmi place să cred că noi vă putem oferi ran damente mai bune decît ăsta.

— Aşa sper şi eu, ce dracu! Oricum, am zis cA rămîn şi o să rămîn acum. Sunt om de cuvînt. Noroc! Dar vreau să te ocupi tu, fii atentă, nu paiaţa am roşcată.

— Bineînţeles, zicem în acelaşi timp eu şi Alice

Gareth se strecoară afară din cameră, probabil HA sune la Londra şi să le dea vestea cea bună. Sau. dacă nu, să vomite băutura.

Sir Geoffrey s-a întors în faţa focului. Mă priveşte in ochi, iară să se mişte, cu privirea dură ca piatra, şi spune:

— Sunt un moş sentimental, ştii? Nu pot să refuz nici o Kate.

Normal, ce dracu'!

18.01: Pe drumul de întoarcere, alături de o Alice entuziasmată - Gareth a hotărît să rămînă în York şi să ia trenul spre Londra a doua zi dimineaţă -, primesc un SMS de la Emily. „Mami, e OK dacă vine Luke la cină? Nu-ţi face speranţe, nu e prietenul meu, doar cineva cu care mă văd. Să nu mă pui în situaţii jenante, da? Te iubesc xxx"

Kate către Emily

Cum aş putea vreodată să te pun în situaţii jenante, draga mea? Şi eu te iubesc xx

Am aţipit cîteva minute. Sunt absolut epuizată după ce am dat tot ce am avut mai bun ca să-l conving pe Sir Geoffrey să ne rămînă client. Cînd mă trezesc, văd că Alice şi-a folosit

eşarfa de caşmir ca pernă pentru capul meu.

— Nu-i de mirare că eşti obosită, zice ea.

— Dar e o oboseală bună, răspund eu. Cel mai bun fel de oboseală.

Ne pregătim să aterizăm cînd îmi sună telefonul. Un număr pe care nu îl recunosc.

— Alice, poţi tu să-l suni pe şofer? Trebuie să răspund.

— Alo, doamna Reddy?

— La telefon.

— Bună ziua. V-am sunat să vă informez că aveţi un nivel ridicat de cheltuieli pe cîrdul Viva şi cinci plăţi neefectuate. Suntem siguri că sunteţi la curent, dar voiam să vă atragem atenţia.

— Poftim?

— Cinci plăţi neefectuate sunt motiv de îngrijorai < pentru noi.

— Nu am plăţi neefectuate.

— Cheltuielile sunt pe Play Again. Mai multe achi ziţii repetate.

— Ce?

— V-am notificat prin poştă.

— Nu mi-am deschis corespondenţa.

Cine are timp să-şi deschidă corespondenţa?

— Soldul neachitat este de şase sute nouăzeci şi opt de lire. Vă rugăm să achitaţi această sumă imediat, deoarece nu este setat debitul direct.

Dacă îţi frămînţi creierul prea mult, oare chim se blochează? încerc să gîndesc, dar capul îmi pare o clădire abandonată. (Roy? Roy, ajută-mă!)

— Doamna Reddy?

— Da, scuze, sunt aici. Sigur, e inacceptabil, nu ar trebui să se întîmple şi o să fac paşi, scuze, o HÎI iau măsuri să mă asigur că... nu se mai întîmplă.

Bine că nu fac o prezentare pentru Sir Geoffrcv Vorbesc de parcă aş traduce din marţiană.

— Am vrut să vă anunţăm, în caz că există suspi ciuni de fraudă, situaţie în care vă recomandăm să opriţi imediat aceste plăţi.

— Ben, Roy crede că ar putea fi Ben.

— Scuzaţi-mă, care Roy?

— Scuze, Roy este... asistentul meu.

O privire ciudată de la Alice.

— îmi pare rău, cred că am identificat problema O să mă ocup de asta imediat. La revedere.

Benjamin! Fir-ar a dracului de treabă! Nici nu mă mai mir că ratingul meu de credit este aşa prost Se pare că Ben mi-a folosit cîrdul să-şi facă un eoni pentru nenorocitul ăla de joc Play Again. Roy a încercat să mă avertizeze. Ce este mai mare? Şocul revelaţiei neplăcute sau uimirea pură în faţa cifrelor? Probabil a doua. După calculele mele, ecuaţia este în felul următor: dacă X petrece Y ore jucîndu-se pe telefon

Zombie Road Rage sau cum s-o numi, atunci
numărul de morţi vii împrăştiaţi pe asfalt, înmulţit cu JI, va fi egal cu numărul de ore de muncă pe om, mai exact pe femeie, adică mama lui X, să o numim Kate, pe care aceasta va trebui să le presteze, pe lîngă serviciul ei obişnuit, ca să plătească pentru distracţia lui X.

Gluma fiind că lui Ben toate astea i se vor părea extrem de rezonabile. Ar trebui să-l sun chiar acum, numai că 1) nu am putere pentru asta tocmai azi, la ce zi am avut, 2) prin comparaţie cu belfie-ul, acesta este chiar un abuz modest din partea familiei mele tehnologice şi 3) Ben nu răspunde niciodată la telefon. Pentru că, bineînţeles, să vorbească efectiv cu o altă fiinţă umană este singurul lucru pe care adolescenţii refuză să-l facă, deşi au un telefon practic lipit de palmă. Sigur, şi pentru că este mult prea ocupat să joace Zombie Road Rage sau FIFA sau Bubonic Babies ca să mai şi vorbească.

Kate către Ben
Bună, dragul meu. Trebuie să vorbim despre factura pentru toate suplimentele astea pentru jocurile tale. Nu am debit direct setat pe cîrdul ăla şi aproape am fost arestată din cauza ta. x

Ben către Kate Scz lol xx
Cam asta înseamnă să fii părinte (din) elicopter.

SeCiet Ornouat
3.00: Cînd am hotărît ce să fac? Mi-a luat ceva timp, dar cred că nu a fost o coincidenţă că o prietenă mi-n arătat calea. Emily dormea adînc lîngă mine, pr ceea ce consideram încă locul lui Richard, deşi dragii de Joely n-avea decît să se bucure de Simfonia por ceaşcă. Em luase toată pătura, normal, cînd am rămas cu ochii în tavan la trei dimineaţa, ora cîml mamele se trezesc şi se întreabă dacă copiii lor sunt fericiţi. De data asta, nu mai era din cauza lui Peri \ şi a nenorocitei de menopauze. Datorită doctorului Libido şi hormonilor zilnici, transpiraţiile din timpul nopţii încetaseră şi vasta oboseală psihică se risipise Chiar dacă nu eram încă eu, cea dinainte, cel puţin nu mă mai temeam de viitor. Ecranul telefonului nu s-a aprins la primirea unui e-mail, aşa că l-am citi!

From: Sally Carter To: Kate Reddy Subject: Secret vinovat
Dragă Kate, am tot vrut să-ţi scriu în ultima vreme, Înc.î de cînd am avut discuţia aceea înainte de Crăciun, cînd ai încercat să-mi spui ce simţi pentru americanul ăla Ştiu că ai fi vrut să primeşti un răspuns, chiar sprijin, din partea mea şi ştiu că te-am dezamăgit rău cînd nu am spus nimic. Am vrut, chiar foarte mult, dar nu am putut din motive pe care nu am găsit puterea să ţi le explic
atunci. Aş vrea totuşi să încerc acum fiindcă, după ce te-ai separat de Richard, sigur te confrunţi cu nişte alegeri importante legate de viitorul tău. Ai spus că acum copiii contează, ei sunt prioritatea ta, dar contează şi ca mama lor

să fie fericită.
Mai ţii minte că ţi-am arătat nişte fotografii cu mine în Liban? Şi ai zis că arătam ca o Audrey Hepburn extrem de fericită? Păi, aveai dreptate. ERAM extrem de fericită. Bărbatul din spatele aparatului de fotografiat se numea Antonio Fernandez. îmi era coleg, dar, mai mult decît atît, îmi era iubit. Cei de la bancă mi l-au dat ca însoţitor cînd m-au trimis în Orientul Mijlociu şi, la început, pe amîndoi ne-a deranjat situaţia asta: pe mine, pentru că nu aveam nevoie de un spaniol arogant care să aibă grijă de mine, iar pe el, pentru că i se părea sub demnitatea lui să stea după coada unei englezoaice. Acum, privind în urmă, cred că eram ca unul dintre cuplurile acelea din comediile trăsnite, care ajung să petreacă timp împreună şi să se iubească, în ciuda diferenţelor. Aşa şi noi. Amîndoi eram căsătoriţi. Eu îl aveam pe Mike şi pe cei doi băieţi, care atunci aveau trei şi respectiv un an. Antonio se însurase oarecum recent, nu avea copii. Nici unul nu căutam pe altcineva şi am fost îngrozită cînd mi-am dat seama că sunt atrasă de bărbatul ăsta minunat, magnetic. Şi profesional, şi personal, relaţia dintre noi era imposibilă. Eu îmi iubeam familia şi nu aş fi făcut niciodată nimic să o rănesc. Dar Antonia mi-a spulberat toată siguranţa aceea. Moralitatea, fidelitatea nu au mai însemnat nimic faţă de dorinţa copleşitoare pe care o simţeam pentru el.
Pînă şi acum, cînd mă gîndesc la Antonio, la ochii, corpul şi veselia lui, la felul în care îmi rostea numele, mă cuprind fiorii.
Am fost împreună aproape cinci ani nemaipomenit de fericiţi, ca de poveste, înainte să trebuiască să ne întoarcem permanent la casele noastre. în 1991, banca i-a oferit lui Antonio un post foarte bine plasat în Madrid, iar pe mine m-a chemat înapoi la Londra. Am discutat despre o viaţă împreună. El a zis că va renunţa la tot şi se va
muta în Londra permanent, ca să pot să am grijă de Wtll şi Oscar şi să formăm o familie. Făcea ca totul să p.im atît de plauzibil, dar de cîte ori eram departe de el, îmi pierdeam încrederea. Nu puteam să mă gîndesc dec.li la haosul pe care l-ar fi declanşat separarea de Mike mama nu m-ar fi iertat niciodată - şi la faptul că nu puteam să fiu atît de egoistă. Am fost educată în spirit catolic şi divorţul era considerat ruşinos, dezgustător. Ştiam cu ce preţ venea renunţarea la Antonio - sau, m.\ rog, aşa credeam eu, că ştiu - dar am considerat că estimai bine să duc singură suferinţa asta, decît să le o provoc copiilor mei nevinovaţi şi bărbatului bun cu cam eram măritată.
La vreo două luni după ce l-am văzut pe Antonio pen tru ultima dată, în Beirut, am observat că mi se opris«- menstruaţia, dar am dat vina pe şocul pierderii lui. Eram un zombie, îmi făceam treaba mecanic, le dădeam băieţilor să mănînce, îi duceam la culcare, dar în sinea mea eram îngrozitor de deprimată. Cînd mi-am dat seama ce s<* întîmpla, eram deja însărcinată în

cinci luni. Prea tîrziu să fac avort, chiar dacă aş fi vrut, însă nu voiam.
Mi-am spus că poate copilul era al lui Mike, dar cred c.V de fapt, ştiam. Cînd s-a născut, fiica mea avea părul negru şi ochi uimitori ca de cărbune. Nu a existat nici o îndoiah în privinţa tatălui. Am glumit mult despre faptul că aveam ţigani în familie - ceea ce era adevărat, de pe partea tatălui meu, cu mult timp în urmă - şi a fost bine că, fată fiind, nu şoca aşa de mult că nu semăna deloc cu cei doi băieţi Am numit-o Antonia după el. A fost singurul lucru po care mi l-am permis. Am hotărît ca lui să nu-i spun niciodată despre ea, pentru că m-am convins singuri că nu ar fi fost corect. Putea să afecteze relaţia lui Antonio cu soţia lui şi cu eventualii copii, aşa că era mai bine s.^ nu-i spun. Mike avea să o iubească ca şi cum ar fi fost a lui, aşa că ar fi avut un tată fantastic, ceea ce s-a şl întîmplat în toate felurile posibile.
Mike bănuieşte ceva? Cred că şi ştie, şi nu. Antonia este foarte diferită de băieţi, extrem de talentată la limbi străine, atrasă instinctiv de spaniolă, ceea ce a fost minunat,
dar m-a şi întristat. Poate că este posibil să nu ştim ceea ce ne convine să nu ştim?
Tu eşti singura persoană căreia i-am dezvăluit secretul meu, deşi am vrut să i-l mărturisesc lui tata cînd era pe moarte, însă nu am îndrăznit.
Iţi scriu ţie despre toate astea acum pentru că aş vrea să spun că este în regulă să te mulţumeşti cu ce ai ca să nu tulburi apele şi să ignori chemarea marii iubiri şi a pasiunii. îţi zici că lucrurile de genul ăsta sunt iluzii trecătoare şi că alte lucruri sunt mai importante. Dar asta ar fi o minciună. Cel puţin aşa a fost pentru mine. Am avut o viaţă bună şi binecuvîntată, Kate, dar mi-a fost dor de Antonio în fiecare zi timp de douăzeci şi patru de ani, iar faptul că îl văd în chipul şi felul de a fi al frumoasei mele fiice este, în acelaşi timp, cea mai mare plăcere a mea şi cea mai pură agonie.
Uneori mă întreb dacă atacurile de panică şi depresia Antoniei au vreo legătură cu minciuna mea; dacă simte cumva că ceva îi lipseşte; dacă ar trebui sau nu să-i spun adevărul. Un alt lucru cu care mă torturez!
Am văzut că ai observat ceva de Revelion, cînd ai cunoscut-o şi ai zis că seamănă cu Penelope Cruz. Eşti aşa de perspicace, Kate! Ăsta este doar unul dintre motivele pentru care sunt recunoscătoare că suntem prietene. Pentru mine este mult prea tîrziu, dar, ca prietenă, vreau să-ţi spun că eu am ales greşit acum mulţi ani. Ce poet a scris despre alegerile greşite? Dacă aş putea s-o iau de la capăt, aş sări în necunoscut şi aş alege viaţa şi dragostea, nu datoria şi convenţia. Bineînţeles, numai tu poţi să hotărăşti ce e bine pentru tine, dar vreau să ştii că ai tot sprijinul meu dacă

hotărăşti totuşi să-ţi construieşti o viaţă cu Jack. Despre Jack este vorba, nu? Sper că nu te-am şocat sau supărat. Ţi-am scris cu lacrimi în ochi, aşa că s-ar putea ca toată povestea mea să fie cam derutantă. Mie mi s-a părut important să-ţi vorbesc despre ea.
Cu toată dragostea,
Sally x
27
11 wQitie
Ziua invizibilităţii
Timpul. Pînă la urmă, totul se reduce la timp. Tinerii vor să fie mai în vîrstă, cei în vîrstă vor să fie mal tineri. Undeva la mijloc, pe la marcajul de la jumA tatea drumului, sunt şi eu, ca Ianus, privind şi înainl<\ şi înapoi. Ianus, zeul porţilor şi al sfîrşiturilor, nl tranziţiilor şi al noilor începuturi.

Ciudat este că niciodată nu mi-am făcut griji cA îmbătrînesc. Nu cu adevărat. Tinereţea nu a foni atît de blîndă cu mine, încît să mă supăr că o pierd Consideram că femeile care mint în legătură cu vîrst a lor sunt superficiale şi se amăgesc singure, dar pc urmă, fir-ar să fie, am devenit şi eu una dintre ele, nu-i aşa? Trebuia s-o fac dacă voiam un serviciu. Nu aveam de ales. Femeile de vîrsta mea nu mai au căutare, nu ştiţi? E trist, dar femeile, adică femeile cu mine, încep să facă bolile bărbaţilor: atacuri cardiace, atacuri cerebrale, cancer la stomac. Bărbaţii, în schimb, nu fac bolile femeilor. Ne-am transformat singure în bărbaţi ca să reuşim într-o lume creată de ei pentru ei, dar ei nu au învăţat niciodată să fie ca noi şi poate nici nu vor învăţa vreodată.

Acesta este un punct forte, nu o slăbiciune. Ştiu asta acum. Ştii multe cînd ai trăit la fel de mult ca mine.

Am fost primită cu aplauze cînd m-am întors In liirou, după ce am rezolvat situaţia cu Geoffrey l'i»lf‘reyman? Am fost. Şi, sincer, aşa şi trebuia să se ini Ample, la dracu! Nu am reuşit în ciuda faptului • îı nm aproape cincizeci de ani; am reuşit tocmai pentru ii aveam la activ cinci decenii de viaţă, de experienţe .»mare, de muncă grea, de traversat vîrtejurile vieţii In familie, la bine şi la rău. Pe astea nu poţi să le mimezi.

Norocul a făcut ca în ziua aceea să fie la birou şi preşedintele firmei, care a aflat despre faptele mele remarcabile din nord.

— Din punctul meu de vedere, Kate poate să rămînă l»Ană la o sută de ani, dacă o ţine tot aşa cu clienţii. Hi laţi-vă la mine, a hîrîit Harvey, uitaţi-vă ce costum port şi trebuie să mă trezesc de patru ori pe noapte
n să fac pipi, fir-ar al naibii.

Pe urmă ce s-a mai întîmplat? A, da, ziua mea. \|>roape am uitat. M-am înţeles cu Sally să ieşim la plimbare cu cîinii chiar în ziua cu pricina. Să o petrec ni linişte. Fără

agitaţie. Voiam să treacă cît mai neobservată cu putinţă. Doar o zi obişnuită, urmată •Io o cină tîrzie cu copiii. Emily a întocmit un meniu ru toate mîncărurile mele preferate şi a cumpărat ingredientele. Ben a zis că o să cumpere ciocolată cu mentă After Eight, ca parte din planul lui de rambursare a datoriilor de la jocuri.

11.35: Priveliştea din vîrful dealului este deosebit de pitorească astăzi. Primăvara trezeşte natura la viaţă, ca un bebeluş care mişcă pentru prima dată in pîntecul mamei, şi pare că plantele şi vietăţile ştiu că le-a venit vremea din nou. Păducelul a înflorit şi, oriunde te uiţi, gardurile vii sunt ca nişte buchete de mireasă.

— Nu, sunt porumbari, zice Sally aplecîndu-se Hă culeagă un mugur lipicios de pe botul lui Coco. Porumbarul înfloreşte mereu primul, abia pe urmă păducelul.

— Ce m-aş face eu fără tine, David Attenborougli'

— Sunt şi eu bună la ceva.

Mă ia de braţ în timp ce, pentru prima dai A, alegem cărarea lată, cosită, de pe centrul dealului O cunosc pe Sally numai de vreo şase luni, dar d«*ji* a devenit unul dintre oamenii aceia inestimabili caro, cînd puterile mamei scad, preiau ştafeta şi creen/A un alt fel de familie. îi mulţumesc lui Sally pentru e-mail. îi spun că nu am primit niciodată vreunul mai bun, dar că nu pot să-mi urmez inima, aşa cum a sugerat ea.

— După toate cîte s-au întîmplat, Sal, pur şi simplu nu pot. Şi Jack nici măcar nu mai e prin zonă.

— Mai vedem, răspunde ea. O, nu te mişca, Kato, stai nemişcată. în tăcere. Cît de tăcută poţi.

La vreo şase metri de noi, din iarba scurtă, corn pactă, a ieşit o pasăre mică, ce se înalţă vertical spio cer. Nu este posibil, dar pare că pasărea este împinsA în sus de forţa propriului cîntec, de o dulceaţă şi o intensitate nemaiauzite pînă acum. Dacă cel mm frumos parfum din lume ar putea să cînte, aceHln este sunetul pe care l-ar scoate.

— Ştii ce este, Kate? mă întreabă Sally încet.

E ciudat, dar cred că ştiu.

— Nu este o ciocîrlie în zbor, nu?

Privim fascinate pasărea care se răsuceşte şi HO învîrteşte, planînd pe propriul izvor termal într-un extaz de note lichide.

— E un semn, zice Sally. O singură dată în viaţi» mea am mai văzut o ciocîrlie, în ziua în care a murii tata. Cîntă pentru tine, Kate.

— Nu e un semn, zic eu şi inima mi se cam strîngo

„Nu e nici un afurisit de semn. îţi zic eu.“ îmi aruncă Roy în faţă.

Hei, cine te-a invitat să-ţi bagi nasul aici, arhivist bătrîn şi caraghios? Te rog să taci.

„Nu s-au aliat forţele Universului împotriva noastră E o porcărie din plastic, nu Dumnezeul din Vechiul Testament care

încearcă să ne spună să nu facem dragoste."

Da, Roy, îmi aduc aminte ce a spus Jack, mulţumesc.

Lenny şi Coco se iau la întrecere spre poarta i'urcării, dar Sally zice brusc că se simte cam ameţită u t rebuie să mănînce ceva, aşa că facem dreapta şi mirăm în cafenea. împing uşa şi mai întîi o văd pe I mily. (Emily!) Apoi pe Debra. (Deb!) Apoi pe Julie '.Iulie!) Pe urmă pe Ben, care mă filmează cu tele-lonul, bineînţeles. Pe urmă, vai, nu-mi vine să cred, t undy Stratton, cu un zîmbet mai larg decît Podul Urooklyn.

Mă trezesc înconjurată de parcă aş fi o vedetă pop. Braţe care mă cuprind, săruturi pe faţă.

— La mulţi ani, mami!

— Mulţumesc, draga mea, o, uite cine-i aici. Uite • ine a venit! O, Doamne, ce surpriză minunată! Toată lumea şi-a luat liber ca să fie cu mine!

Candy stă puţin deoparte, aşteptîndu-şi rîndul l>Ană cînd, într-un sfîrşit, ne trezim faţă în faţă, /.Ambitoare.

— Ce dracu cauţi aici, Stratton? zic eu.

— N-aş rata în veci ziua în care devii mai bătrînă decît mine, Reddy. Hei, ce-i cu haina asta sexy de pe tine?

— Se numeşte fleece.

— Scumpo, ştii că te iubesc, dar nu o să ţi-o pui niciodată dacă te îmbraci cu o oaie.

Proprietarii au făcut un tort şi avem şampanie roz, toate aranjate de Sally. Suflu în lumînări - cinci, apreciez tactul, mulţumesc foarte mult - şi toată lumea cîntă „Mulţi ani trăiască". Apoi Emily şi Ben ţin împreună un discurs, în care subliniază faptul că, deşi mama lor este din trecut şi aşa o să rămînă, de fapt, este foarte tare.

— Mami este o mamă minunată, zice Ben cu vocea gîtuită de emoţie şi simt că, în clipele astea, se gîndeşte şi la Richard.

Atîta vreme am fost un tot pentru ei - mami şi tati - încît o să fie greu să ne iubească separat. O să ajungem şi acolo, dar o să treacă ceva timp.

înapoi acasă, în timp ce copiii le arată casa Iul Candy şi Julie, Sally îmi dă un plic mare, maro.

— Ce-i ăsta? Nu încă o surpriză!

— Dacă deschizi felicitarea, răspunde ea, cred <A o să vezi explicaţia.

Pe faţă este reprezentată o pictură. Un munli' din Franţa, Mont Sainte-Victoire, pictat cu nuanţe vii de albastru şi violet şi cu nuanţe blînde de verd< Cézanne, deşi mă trimite cu gîndul la tabloul d* Matisse pe care l-am văzut în palatul lui Vladiniu Velikovski. Aceleaşi culori somptuoase. Scrisul de pe felicitare îmi este cunoscut.

CÎND AI SĂ FII BĂTRÎNĂ SI CĂRUNTĂ ŞI PICOTIND LA FOC; ACEASTĂ CARTE S-O IEI; SĂ-ŢI NĂLUCEASCĂ DE DEPARTE PRIVIREA TA CU UP\8RE DULCI, PROFUNDĂ.

ÎN CEAS DE CLARĂ GRAŢIE LunEASCĂ,

FALS SAU ADÎNC; ATÎŢIA TE-ADORARĂ,

DAR SUFLET PELERIN ŞI FAŢĂ-An ARĂ DOAR UNUL A FOST VREDNIC SĂ-ŢI IUBEASCĂ.[3]-

Dedesubt, Jack a scris: „în timp ce aşteptăm HA devii bătrînă şi căruntă, uite un bilet de avion. Complet transferabil, cu loc în faţă. Sally mi-a dat datele paşa portului tău. O femeie minunată, apropo. Bucură-to de restul zilei cu copiii. Ne vedem în Provenţa. Vino oricînd. Eu te aştept. Grăbeşte-te! J XXO"

— Nu pot să mă duc la el. E imposibil. Copiii şi cîinele.

— De ei poate avea grijă altcineva, răspunde Sall.v aspru. L-am cunoscut pe Jack al tău. Pare un om foarte bun. Păcat că e aşa sărac.

— Nu e potrivit momentul.

— Dacă nu acum, atunci cînd? Aşa, unde găsesc tacîmuri?

1. „Cînd vei fi bătrînă", de William Butler Yeîts, tra ducere de Maria Banuş.

I)upă cină, în timp ce Emily, Ben şi Candy se uită Iu Urzeala tronurilor, eu şi Julie vorbim pe Skype • ti mama, care pare binedispusă.

— Nu-mi vine să cred că a trecut jumătate de nitcol de cînd te-am născut, draga mea.

— Nu-mi aduce aminte, mamă.

— întotdeauna o să fii bebeluşul meu.

Apoi, eu şi Julie ieşim cu băuturile afară, în grădină, înfofolite în geci, pentru ca Jules să poată să fumeze.

— Tare mă bucur că eşti aici, îi zic eu.

— Normal, unde dracu' să fiu în altă parte? Unde ne duc anii, Kath? Parcă mai ieri ne lăsam dinţii tub pernă pentru Zîna Măseluţă. Acum mai avem doar cîţiva ani pînă cînd o să ne punem dinţii într-un l in har pe noptieră.

— Ce gînd vesel! Apropo, ce mai face Steven?

Julie zîmbeşte.

— O, minunat! N-a mai avut deloc probleme de cînd l-a rezolvat prietenul tău american.

— Ce prieten american?

— Jack. I-a spus lui Steven al nostru că Londra este plină de pariori, nu trebuie decît să înveţe cum nă tragă cartea cîştigătoare. Şi că el poate să-l înveţe. Poate să-i deschidă cîteva uşi, dacă este dispus să Iacă eforturi. Ei, Steven este la fel de bun la cifre ca mătuşica lui, aşa că Jack i-a făcut rost de un post de trader junior. Oricum, de cînd a venit Jack, nici un cămătar nu a mai apărut la uşa mea.

Nu am cuvinte.

— O s-o încurc că ţi-am spus. A zis să nu-ţi spun nimic. Ne-a pus să jurăm că păstrăm secretul. E al naibii de bun, nu-i aşa? Mama s-a topit toată.

— Mama l-a cunoscut pe Jack?

— Da. A zis că o să plătească el datoriile lui Steven sub formă de împrumut, dar în fiecare lună Steven trebuie să-i dea ceva lui Jack din salariul lui. Slavă Domnului că a rezolvat el!

— Cum v-a găsit?

— A sunat la toţi cu numele de Reddy din onif A zis că mereu şi-a dorit să viziteze Yorkshire. Ca I interesează să vadă „locul care a format-o", aşa « zis. „Locul care a format-o." Tare bine le zice, nu? I iubit tău, aşa-i?

— Doamne, nu!

— Ei, io m-aş băga repede pe el, dacă aş fi în locul tău, dragă, răspunde Julie chicotind cu subînţelm Ai cincizeci de ani acum, ştii? N-o să facă rînd In uşa ta prea mulţi tipi frumoşi de pică şi bogaţi |m deasupra, nu?

— Mersi, sor'mea. O să ţin minte asta. Mai vrei vin'

După ce se duc toţi la culcare, îl scot pe Lemn în grădină pentru ultimul pipi. Luna plină scalda grădina în lumină, iar umbra ca de cerneală a cîinelui sare prin ea. Respir adînc. Deci, asta a fost şi anivn sarea de cincizeci de ani, mă gîndesc eu. Nimic du speriat, destule motive de fericire, nu Rubiconul impo sibil de traversat care o înspăimînta aşa de mult pi» Fata Calamitate. încă sunt uimită de ce mi-a povestii Julie. Ce frumos din partea lui Jack că a bătut atîlu drum ca să-l ajute pe Steven şi că nu şi-a arogai creditul pentru asta. Julie a spus că i-a pus să jun că vor păstra secretul. Cu toate astea, inima mm mi-a şoptit că a făcut-o pentru mine.

La cîteva săptămîni după ziua mea, cînd amîndoi copiii dormeau la prieteni, iar Lenny era în raiul cîinilor, cu Coco şi Sally, am scos biletul de avion din plicul maro şi mi-am rezervat un loc pînă Iu Marsilia. I-am trimis un SMS un Jack să-i spun iA mă duc în weekend.

Jack către Kate

Ce te-a reţinut?

Pe drum, am luxul timpului de a reflecta la toati» astea. în sfîrşit, sunt doar eu cu gîndurile mele .şi,
In neînţeles, cu Roy, care mă ajută să trec în revistă h.riturile pe care viaţa mea le-a luat în lunile de • lupă beiße.

Căsnicia mea s-a năruit, dar, în mod miraculos, moralul meu, nu. îmi amintesc de petrecerea surpriză Io la cafenea, cu aproape toţi cei dragi adunaţi într-un loc, bucuria de a o vedea pe Candy IVR, nu on-line. Mi a mers la inimă. Emily şi Ben la cina mea festivă i lusagna, chipsuri, salată, îngheţată, ciocolată cu mentă) atît de maturi, atît de bucuroşi că gătesc ei pentru nune, de data asta. Uitîndu-mă la Emily, încîntătoare in rochia ei roşie de mătase (rochia mea, cucoană!), in-am gîndit: „Probabil o să dureze cîţiva ani să se rocupereze după ce şi-a făcut. Noi, mamele, suntem logate pentru totdeauna de oamenii pe care i-am creat". Simt durerea lui Emily în corpul din care a ieşit şi aşa va fl mereu, pînă în ziua în care corpul acela nu va mai avea viaţă în el. Copiii, însă, sunt mai rezistenţi decît noi. Em deja lasă asta în urmă, caută universităţi, se gîndeşte la viitor. Luke ajută. După ce a apărut el în peisaj, selfie-urile s-au oprit aproape peste noapte. Nimic nu-ţi aminteşte mai tare că eşti

dorită şi demnă de dragoste ca imaginea ta reflectată în ochii unui băiat îndrăgostit. Cînd cineva le iubeşte te iubeşte cu adevărat, ce crede lumea nu contează nici cît negru sub unghie.

Emily şi Ben se întîlnesc acum regulat cu Richard şi, treptat, îşi învinq aversiunea instinctivă faţă de •loely. La urma urmei, ea îi poartă în pîntec pe fratele şi sora lor. I-am fost o soţie bună lui Rich, sper, dar am mers prin viaţă ca prin somn, în starea aceea de somnambulism marital, care nu este neobişnuită printre cuplurile căsătorite. Pur şi simplu continui să faci ce ştii că trebuie să faci, încercînd să ocupi cît mai puţin spaţiu posibil în propria ta viaţă, ca să faci loc tuturor celorlalţi.

„Nu sunt nefericită nu este acelaşi lucru cu Sunt fericită." (Mulţumesc că mi-ai amintit, Roy. Oare Sally a zis asta[1]?)

De fapt, Candy a fost. O, bineînţeles. Tipic penln. Candy să insiste mereu, în modul acela americănem', că trebuie să-ţi dai voie să fii fericit sau aşa ceva Ce Dumnezeu, eu sunt britanică. îmi cer scuze dar« dă cineva peste mine. Am fost convinsă că, la momm tul acela din viaţa mea, „Nu sunt nefericită" era «Ir ajuns.

L-am gonit pe Jack crezînd că era o ameninţai« pentru viaţa pe care o duceam, cînd, de fapt, el era singura mea şansă la o viaţă fericită. Mă gîndesc In el în după-amiaza aceea la hotel: absolut tot ce mi am dorit vreodată de la un bărbat, plus sandviciuri cu castravete fără crustă. Şi munca. în sfîrşit, mei>:«> foarte bine. Cînd m-am întîlnit cu preşedintele firmei zilele trecute, mi-a zis că Troy este dat afară pentm că a facut-o de oaie cu Palfreyman, Jay-B este mulul în altă parte şi m-a întrebat dacă n-aş vrea să preiim temporar conducerea fondului cît timp evaluează el situaţia? Am spus că aş fi absolut încîntată să-im reiau vechiul post, dar nu temporar. (Acesta ar li genul de propunere pe care ar accepta-o o femei, disperată, cu pistolul irelevanţei la tîmplă, dar nu această pasăre Phoenix, nu această femeie revenii A la muncă şi la viaţă.) Preşedintele a spus că o să-nn dea un răspuns mai tîrziu. Ştiţi, am crezut că nu mai am cum să redevin femeia dinainte. Am crezul că totul s-a terminat pentru mine.

Pentru tine, nu, Kate. Nu s-a terminat.

O, Roy, Sally a zis asta, nu-i aşa?

Prima dată cînd am vorbit. închipuiţi-vă cum a» fi fost dacă nu m-aş fi dus la Revenite la muncă .şi nu aş fi cunoscut-o pe Sal. îmi este atît de indispen sabilă acum. Şi scrisoarea ei despre Antonio, marea iubire la care a renunţat: unul dintre motivele, poate chiar principalul, pentru care sunt în avionul ăsta astăzi. Cine ştie, poate că povestea asta cu Jack nu este imposibilă, la urma urmei. El mai mult în State.
ou cu copiii în ultimii ani de şcoală şi universitate; ite-am întîlni, i-am lăsa pe copii să se obişnuiască I r optat cu ideea. în timp ce avionul coboară, gîndul încă nu este pe

deplin format. Ceva de genul: dacă trebuie să-i salvez pe toţi ceilalţi, trebuie să încep prin a mă salva pe mine mai întîi. Cît de greu poate nft fie?

Mă aşteptam ca Jack să mă întîmpine la aeroport, m schimb, mă aşteaptă un şofer cu un carton pe care « Hte scris numele meu. Mergem cu maşina spre nord, către Aix-en-Provence, apoi virăm spre est, unde pămîn- l vil răsare brusc din tufişurile verzi. Coama uriaşă de calcar - recunosc muntele din felicitarea de ziua mea - ne însoţeşte constant. Este atît de cald aici, faţă de acasă, ca o vară englezească. Da, ce e, Roy? O zonă din Provenţa cu propriul microclimat, unde poţi să stai afară iarna îmbrăcat numai în tricou, rlack ţi-a povestit despre ea în prima seară, la cină. Aşa este.

Oprim în faţa unor porţi vechi, de fier, scorojite, dincolo de care se află o casă cu un acoperiş de ţiglă dărăpănat. Mas[1], aşa se numeşte? Tot nici urmă de Jack. O grădină împrejmuită. Doamne, ia uite! Cît de vechi o fi locul ăsta? Şi al cui e? Iederă pe piatră erodată. Lujerii prăfuiţi ai unor arbuşti de lavandă de altădată. Un piersic. (în primii treisprezece ani din viaţă, nu am ştiut că piersicile cresc în pomi. Pentru mine, creşteau în conserve.) Singura mea mică îngrijorare este că, în pofida voinţei mele, în minte îmi răsare o imagine: eu cu Emily, pe atunci în vîrstă de trei ani, uitîndu-ne la Frumoasa şi Bestia, versiunea Disney, de nu mai mult de, o, paisprezece ori în zile succesive, cînd a avut vărsat de vînt. Sub influenţa acestei amintiri, mă tem sincer că nu voi fi întîmpinată de un american arătos cu un portofoliu impresionant

1. Casă tipică de fermier în sudul Franţei.

şi ochi blînzi, ci de o creatură furioasă cu blană ţl copite şi cu colţi iţindu-se dintre buze. Ei, asta e, mi le poţi avea pe toate. Geamuri crăpate, pereţi de cărn midă în ruine: locul ăsta are nevoie de renovare. Cineva ar trebui să-l cumpere şi să-l readucă la viaţă ni dragoste. Nu e chiar ce aşteptam eu de la un weekcnd romantic.

Un prag, uşa deschisă, înăuntru răcoarea bucătăriei Mă descalţ şi simt duşumeaua tocită, inegală, sub picioare. Pe masă, văd un plic sprijinit de un borctm de gem, în care sunt tulpini de lavandă. Inspir. Adresai lui Kate Reddy. înăuntru, o felicitare pe care scrie „La mulţi ani cu întîrziere! Giuvaer de epocă ce nece sită restaurare“. O, al dracu de amuzant!

— Bună!

Alerg spre el, absolut convinsă în timp ce-1 copleşeai cu sărutări că, de data asta, ştiu ce vreau. Niciodat ă n-am vrut ceva sau pe cineva mai mult decît acum Nici nu voi mai vrea.

îmi dau seama că e surprins de siguranţa aceast a nouă a mea, dar nu-mi opune nici un fel de rezistenţă

— Hei, la mulţi ani pentru acum şase săptămîni şi două zile!

— Mersi.

Pauză lungă, privire ce trenează asupra lucrurilor din jurul

meu.
— Drăguţ loc. Cam dărăpănat, totuşi.
— Da, aşa m-am gîndit şi eu.
— Mă aşteptam la un ceainic vorbitor.
— Bun venit! Bun venit! Bun venit!
— Deci te uiţi la desenele animate! Ştiam eu.
— Secretul meu vinovat.
— Mă descurc cu el. Ar trebui să-l vezi pe al meu
— Abia aştept.
— Julie mi-a povestit. Ce ai făcut pentru Steven
— Nu am făcut asta pentru Steven. A fost egoism pur. O grijă mare dată jos de pe umerii tăi, mai mull timp pe care să mi-1 dai mie.
— Dacă zici tu... dar a fost un gest minunat.
Mă duc la chiuveta de sub fereastră sau, mă rog, locul unde ar fi fereastra, dacă ar fi un geam în ramă. .Jack mă urmează, mă cuprinde cu braţele pe la spate, iar eu mă sprijin pe el, bucurîndu-mă de senzaţia de a fi ţinută în braţe.
— Muntele ăla este cel de pe felicitarea mea.
— Vraiment.
Deschid robinetul, care trepidează şi se smuceşte. În cele din urmă, începe să curgă cu întreruperi un fel de apă ruginită. îmi trec mîinile şi încheieturile pe sub jet. Ia-o încet, Kate. Inima îmi bate nebuneşte.
— Să nu bei din ea, zice Jack. E apă îmbuteliată în frigider. Am şi vin. Chiar mult. Destul cît să ne ajungă vreo două sute de ani.
— Sună bine. Cît timp o să fim aici? Sau o să stăm undeva cu ştaif? îţi dai seama că mi-am făcut bagajul ca pentru Four Seasons: tocuri, rochie de mătase. Trebuia să-mi spui că o să stăm ca la cort. Mi-aş fi adus fleece-ul.
— Mais non, madame, avem Fourrr Seasons chiarrr aici. Afarrră e prrrimăvarrră, voilăl Varrră în serrra fărrră aerrr condiţionat, frrrunze de toamnă adunate în fiecarrre scurrrgerrre şi iarrmă tot anul în dorrrmi- toarrrele îngheţate.
— Genial! Al cui e locul ăsta, totuşi?
— A, e al unui cuplu pe care-1 ştiu eu.
— Probabil sunt nebuni.
— Mda, cam sunt. Ea e nebună după casele vechi şi renovarea lor. Sau poate că e nebună cu totul. Mda, probabil asta e. Complet dusă cu pluta. Am auzit că se duce şi călăreşte cu văduvele rockerilor bătrîni. Şi minte cînd o întrebi cîţi ani are şi trişează la plăcinte.
îmi scutur apa de pe mîini şi mă întorc spre el.
— Jack, nu.
— Nu, ce?
— Te rog, zi-mi că nu ai făcut ce cred eu că ai făcut.
— Nu am făcut nimic. încă. Voiam să-ţi fac cadou o eşarfă, dar pe urmă am văzut locul ăsta de Crăcimi cînd am trecut cu

maşina pe aici, şi m-am gîndii că poate îl luăm noi, adică tu şi cu mine. Să luci Am împreună la el. O bucăţică frumoasă, în vîrstă, ou osatură fantastică, nu are nevoie decît de grijă şl atenţie ca să revină la viaţă. Un proiect. Ceva tu care să investim. Eu nu sunt mare meşter, dar |>ni să urmez instrucţiuni de la o femeie care se pricepu

— Doar nu vorbeşti serios. De unde timp să locuirm într-o afurisită de ruină franţuzească şi să o renovez?

— Hei, dacă nu-ţi place ideea, pot să-l sun pe agr ni să-i zic că nu ne interesează şi îţi cumpăr eşarfa m schimb.

Privirea îmi alunecă în jur şi văd deja ce ar put»» fi făcut aici. Dacă am deschide spatele casei şi ani instala ferestre mari, priveliştea spre munte ar li spectaculoasă. Piotr ar putea să vină să ajute. Aş vopsi obloanele în albastru-cenuşiu, nuanţa aceea |m care o ador. Deodată, Roy se întoarce dintre raftuii şi-mi aduce ceva ce vrea să-mi aduc aminte. Nu acum, Roy, nu vezi că-s ocupată? Dar el îmi dă amintire», oricum: o vorbă de înţelepciune adîncă de la drug» mea prietenă Sally: „Dacă aş putea s-o iau de la capAi aş sări în necunoscut şi aş alege viaţa şi dragoste», nu datoria şi convenţia. Bineînţeles, numai tu poţi să hotărăşti ce este bine pentru tine, dar vreau hA ştii că ai tot sprijinul meu dacă hotărăşti totuşi să ţi construieşti o viaţă cu Jack".

— Jack?

— Da, doamnă?

— Nu plăteşti tu, să fim înţeleşi. O să investim jumi-juma, împărţim echitabil. Dar numai dacă suni promovată. Numai dacă-mi dau fondul înapoi.

— Asta înseamnă da.

— Nu, nu înseamnă da. Doar că nu e nu.

— „Nu e nu" înseamnă da la britanici. Mie-nn convine. Draga mea Kate, de ziua ta am vrut să ţi fac un cadou care să fie pentru amîndoi.

— Foarte drăguţ din partea ta, domnule Abelhammer. Stai să ghicesc. O bicicletă în tandem? Un balansoar? Un teren de tenis? Un pachet de cărţi de joc?

— Păi, e vorba şi de joc. Chiar mult. Trebuie să ne potrivim cărţile mereu.

— Deci, ce este cadoul ăsta surpriză pentru amîndoi? Jack?

îmi cuprinde mîinile umede în ale lui, se apleacă aproape de mine, apoi şi mai aproape, tot mai aproape, şi îmi spune:

— Timpul.

28

Lei UJIWQ u)iM.ei

După şaisprezece luni

Barbara a murit spre sfîrşitul verii. Sărbătoream succesul lui Emily la examene într-o pizzerie, cînd a sunat Donald să mă anunţe că bunica copiilor nu mai e printre noi. Ultima dată cînd îi vizitasem m Yorkshire, Donald era supărat că Barbara lua pari* la o după-amiază muzicală la căminul de bătrîni.

— E drăguţ că organizează activităţi aici, am îneci cat eu

să-l liniştesc.

— Dar Barbara nu ar vrea să cînte la tamburinA, a răspuns Donald gesticulînd neputincios spre soţm sa, care îşi ridica şi cobora instrumentul iară să den vreun semn că ştie ce face sau că asta îi face plăcere Ştii că n-ar fi suportat, Kate, draga mea.

Avea dreptate. Barbara ar fi urît prostia aceen de tamburină. Ar fi considerat-o sub demnitatea ei acea eleganţă semeaţă, de o viaţă, pe care Alzheimn i-o furase atît de crud.

I-am urmărit cu tristeţe profundă pe Emily şi Bon înregistrînd vestea, prima lor pierdere de durat ;i dar m-am bucurat că soacra mea se dusese într-un Io« aflat dincolo de umilinţă, la adăpost acum de oamenii pur şi simplu necorespunzători.

Azi-dimineaţă, înainte de înmormîntare, copiii au sărit peste gardul din spate al bătrînei casei de famílm CM să taie cîteva dintre florile Barbarei. în faţă este un anunţ pe care scrie „Vîndut", dar noii proprietari încă nu s-au instalat. Ce floare ar fi mai potrivită pentru a fi aşezată lîngă mormînt, aşa cum este şi Barbara aşezată, spre odihna veşnică, decît Episcopul «le Llandaff: nişte capete de un roşu stacojiu pe tulpini negre, culese de iubiţii ei Emily şi Ben?

Nu se fumează lîngă episcopul de Llandaff! mi-a amintit Roy şi, în ciuda situaţiei, am zîmbit. Barbara a avut standarde înalte, chiar şi pentru dalii.

Biata Em are ochii în lacrimi şi mă strînge de tnînă în timp ce se intonează ultimele cuvinte ale ceremoniei de înmormîntare. în partea cealaltă, sunt flancată de Ben, mult mai înalt acum, cu un efect comic, de parcă în fiecare zi ar fi primăvară şi el ar înmuguri. în momentul acesta, totuşi, are expresia pierdută şi uimită a unui băiat mult mai mic.

Sunt uşurată că e încă vacanţă şi nu suntem nevoiţi să ne întoarcem acasă în grabă. Eu mi-am luat liber de la EM Royal pentru acest eveniment de familie, iar Alice are instrucţiuni stricte să nu-mi trimită astăzi apeluri sau SMS-uri. Mă aştept însă să înceapă din nou la miezul nopţii.

De cealaltă parte a mormîntului sunt Richard şi Joely, cu Alder şi Ash[1]. (Ştiu. Am încercat. „Este copacul nostru preferat, Kate. Şi are şi rezonanţă mitologică." „Richard, e ce cade de la capătul ţigării. Sau ce rămîne după un foc." Degeaba.) Richard, spre imensa mea satisfacţie, pare să nu se mai fi pieptănat de şase luni, iar ochii aproape că i-au dispărut în adînciturí întunecate. Are o burtă mică, dar evidentă. Pe scurt, este tată de gemeni. Asta e, n-ai ce să-i faci. Pe de altă parte, după o serie de conversaţii telefonice chinuitoare şi după ce am lăsat la o parte toate resentimentele, m-a rugat să îi însoţesc pe copii la înmormîntarea mamei lui.

1. Anin, respectiv frasin, dar ash are şi sensul de scrum sau cenuşă.

— Uite, ştiu că am fost tare nesimţit faţă de tino, a zis

el. Să nu crezi că nu ştiu şi îmi pare foart«* rău. Nici nu ştii ce rău îmi pare. De cînd a murit mama, mi-am dat seama că tu eşti încă familia meu, Kate. Şi tata te iubeşte mult. îmi zic mereu ce prost am fost că m-am încurcat cu obrăznicătura aia mică

Am rîs amîndoi şi i-am oferit fostului meu soţ ramura de măslin pe care simţeam că o doreşte atît de mult.

— Donald o să se obişnuiască cu Joely, o să vezi, Rich. Iar pe gemeni îi adoră. Sunt tare drăguţi.

Ca să-i recunosc meritele, Joely a dezminţit aştep ţările mici pe care le aveam cu toţii de la ea. Folo sindu-se de darurile ei New Age, a devenit un sprijin valoros pentru Barbara, facîndu-i bătrînei dezorientat«* ceaiuri de plante care să o ajute cu memoria şi masaj cu aromoterapie, unul dintre puţinele lucruri pe car«* părea să le considere calmante în ultimele luni d<* viaţă. (Cine ştie, poate că mireasma uleiurilor pute» să treacă de celulele deshidratate ale creierului şi să ajungă într-un loc în care continua să trăiască o part«* esenţială a Barbarei? Eu aşa sper.) Joely încă alăptează gemenii, care dorm în pat cu ea, şi şi-a anunţai intenţia de a continua alăptarea pînă cînd cei mici încep şcoala. Cred că Richard o să mai facă sex abia peste patru ani.

Lîngă cea de-a doua familie a lui Richard, se află o mînă de prieteni de-ai Barbarei. Sunt cu toţii impecabili în ţinutele lor de doliu şi, făcînd parte din ultima mare generaţie care merge la şcoala de duminică, ştiu fiecare cuvînt din liturghie. Toţi îşi şterg ochii cu batistele îndesate politicos în mînecă. Ni s-a spus să nu aducem nimic la masa de după înmormîntare, care are loc acasă la Cheryl şi Peter şi pentru care Cheryl a creat o foaie de calcul. Sunt sigură că toţi au ignorat ordinul. Şi toţi o vor urma pe soacra mea pe ultimul drum în următorii zece ani, cel mult cincisprezece. Cum oare o ajunge pămîntul ăsta cînd aceste femei bune, uimitor de puternice, din generaţia
(are a supravieţuit războiului, se vor duce şi ele? Ei la ne, cele ca mine vor trebui să-şi ocupe locurile pe rîndul din faţă, asta e, iar fiicele noastre vor fi chiar in spatele nostru, iar fetele lor după ele pînă să te dezmeticeşti. Nepoate şi, ce gînd ameţitor, strănepoate. Kemeile Sandvici continuă să se descurce cu toate şi in generaţiile următoare. Asta contează, de fapt, nu-i aşa? Dragostea nu moare niciodată, doar ia diferite forme umane.

Ţărînă din ţărînă. Mîinile de pămînt sunt aruncate uşor în mormînt. Emily nu suportă şi îşi îngroapă faţa în umărul meu. O ultimă binecuvîntare şi apoi, în timp ce pe deasupra capetelor noastre trece trist un nor, ne întoarcem şi mergem înapoi pe cărarea de pietriş, printre morminte mult mai vechi, spre biserică. Am inima prea grea ca să rostesc vreun cuvînt, iar picioarele îmi par cam nesigure pe terenul denivelat. Tbtuşi, cunoscîndu-mă bine, Jack îmi oferă braţul şi apoi

toată fiinţa lui ca să mă sprijin, apoi îi oferă cealaltă mînă lui Emily.

Cred că un final nici nu intră în discuţie. Firele neterminate dintr-o poveste sunt legate doar ca să lase un altul desfăcut. După ce Barbara ne-a părăsit, am fost sigură că în scurt timp va urma şi Donald. în schimb, după ce, în sfîrşit, a vîndut casa, s-a mutat şi el într-un cămin de bătrîni. Un loc mic, surprinzător de fermecător, care îi lăsa pe pesionari să grădinărească şi să ţină animale de companie. Donald s-a ataşat de un Collie neliniştit de la adăpost, pe nume Alf, care a umplut golul lăsat de Jem şi a scăpat de frică în mîinile bătrînului. în fiecare săptămînă, veneau elevi de la o şcoală generală din apropiere ca să citească şi să facă lucrări artistice împreună cu bătrînii. Donald le spunea copiilor poveşti de pe vremea cînd făcea parte din Forţele Aeriene Regale în timpul războiului, iar ei construiau detaşamente de bombardiere Airfix Lancaster din kituri cumpărate de el. Bătrînul navigator le dădea instrucţiuni şi mîinile tinere şi agile îmbinau piesele cu lipici. Avion nele au fost expuse în biblioteca oraşului, alături de memoriile lui Donald despre aventurile din tinereţe. A avut mare succes la ştirile TV locale, cînd a ignorai întrebarea unui arogant bătrîn şi a profitat de ocazie ca să critice reducerea forţelor armate. „Preţul păcii este vigilenţa permanentă, să nu uităm asta", a spuH el. Donald are de gînd să trăiască pînă la o sută de ani, cînd promite să vină la Londra şi să mă scoată la Savoy Grill ca să mîncăm friptură de vită şi, desigur?, budincă Yorkshire.

Donald nu a fost singurul care a început o viaţă nouă. Cu şoldul înlocuit, mama nu numai că a fost din nou pe picioarele ei, ci a şi reînceput să danseze, în ciuda instrucţiunilor mele clare, şi-a cumpărat o pereche nouă de pantofi negri, cu toc cui.

— Nu o mai schimbi de acum, a rîs Julie. Cred că mama are un prieten. Cum de are ea şi eu, nu?

Sora mea este mult mai fericită de cînd Steven a început să lucreze ca trader junior în Londra şi s-a mutat cu mine şi cu copiii pînă cînd strînge bani să stea singur. Serviciul ăsta imens de stresant poate să facă franjuri creierul unui absolvent strălucit de universitate, dar nu pe al nepotului meu, care a ridicat din umeri şi a zis că mediul acela criminal era exact ca la şcoală.

— Nu trebuie decît să pariezi dacă un produs o să urce sau o să scadă, măt\işă Kath.

— Dacă nu te superi că-ţi zic, aici asta se numeşte „a deschide o poziţie", nu „a paria".

— Ei, cum o fi. Cincizeci de mii pe an plus bonus. Al dracu de bine, nu?

Dap, al dracu de bine. Cînd Steven a dus-o pe Julie în Florida de ziua ei, de Paşte, Emily s-a oferit să stea în casa mătuşii ei.

— Pot să învăţ în linişte şi să stau cu ochii pe bunica, să o ajut la cumpărături, nu?

Asta a fost o premieră. Copilul meu să mă elibereze pe mine de o grijă. Nici nu-mi venea să cred că Emily e destul de mare să facă aşa ceva, dar era.-

Cît despre fratele ei, băiatul meu dezordonat a venit recent acasă cu o zeiţă roşcată care răspunde la numele Isabella. Ben, iubită? Cum naiba s-a întîmplat asta? Cînd Isabella stă la masa noastră din bucătărie, făcînd conversaţie fermecător şi avînd maniere desăvîrşite, mă întreb: oare ştie că eu încă ii tai unghiile de la picioare iubitului ei? Ar trebui să vedeţi cum se uită Ben la ea. Exact cum s-a uitat la mine cînd s-a ridicat singur în pătuţ după somn. (Mama unui băiat de un an este o vedetă de cinema într-o lume fără critici.) Nu sunt geloasă, cel puţin aşa sper, dar femeia cealaltă din viaţa băiatului meu aduce cu ea premoniţia unei pierderi. Nu sunt încă pregătită să îl pierd.

La muncă e din ce în ce mai bine. După ce am dezvăluit că sunt în vîrstă, cel puţin pentru standardele din domeniul financiar, toată energia pe care o consumam minţind în legătură cu vîrsta mea a putut fi canalizată mai productiv. Confirmată pe un post senior permanent, am avut multe de dovedit. Am jurat echipei mele - echipa mea! - că vom dezvolta fondul pînă va ajunge la nivelul la care l-am lăsat cînd am renunţat la serviciu, cu ani în urmă. Am reuşit să-l conving pe Sir Geoffrey Palfreyman să înfiinţeze o bancă comunitară în ţinutul nostru natal, care să acorde împrumuturi familiilor în dificultate la rate de dobîndă foarte mici. Sir Geoffrey a fost încîntat de noul său rol ca filantrop recunoscut, dar nici pe departe cît de încîntată am fost eu să-i las fără clienţi pe nenorociţii de cămătari care aproape l-au distrus pe Steven.

Draga de Alice a rămas alături de mine, devenind din ce în ce mai încrezătoare şi, în sfîrşit, părăsindu-1 pe Max, cel care suferea de neimplicare cronică, cu puţin timp înainte de ziua ei de naştere.

— Catch 32, a zis ea într-o dimineaţă.

— Ce?

— Kate, ai zis că asta e vîrsta pînă la care ar fi trebuit să-l găseşti pe posibilul tată al copiilor tăi. Aşa că mi-am acordat un an să-l găsesc. Sper să fie de ajuns.

Nu mult după aceea, Belshazzar Baring a venit la firma noastră pentru un stagiu şi s-a îndrăgostii pînă peste cap de Alice, oferindu-i o viaţă de îndestulare copleşitoare, ca soţie de odraslă a unui star rock. Din fericire, Alice a fost prea deşteaptă ca să mai creadă aşa ceva şi, în timp ce scriu, ea continuă să spere.

în ceea ce-1 priveşte pe dragul meu Jack, după ce copiii au trecut prin atît de multe schimbări, am vrut să introduc conceptul de „noul iubit al lui mami" foarte încet. O vreme, Jack a tot zburat din State la Londra şi invers şi ocazional

ne-am întîlnit la casa din Provenţa, unde mîneam pîine cu pate pe farfurii vechi de tinichea în bucătărie şi făceam dragoste înfo metaţi pe un pat cu patru stîlpi în colţuri, ornat cu pînze de păianjen. Mă tot frămîntam cum să-l prezint copiilor, cînd, într-o sîmbătă, pe drum spre super market, Emily mi-a zis nonşalant:

— Tipul tău american pare super.

Practic am frînat de urgenţă, apoi am oprit într-o parcare apropiată.

— De unde ştii de el? am întrebat-o eu, dîndu-mă astfel de gol.

— De la Steven. Ne-a povestit mie şi lui Ben cum Jack l-a ajutat să scape de necazuri şi i-a găsit un job. Steven zice că e supertare.

— Păi, da, bănuiesc că e...

Cum să-i explic persoanei acesteia pe care o iubeam ce însemna pentru mine cealaltă persoană pe care o iubeam? Aveam emoţii, aşa că m-am limitat la fapte.

— Draga mea, l-am cunoscut pe Jack la muncă, atunci cînd i-am trimis un e-mail obraznic, jenant, pe care voiam, de fapt, să i-1 trimit lui Candy.

— Putea să fie mai rău, mami, a zis Emily punîn du-şi o mînă peste mîna mea. Puteai să-i trimiţi o poză cu fundul tău din greşeală.

Şi eu, şi fiica mea am rîs. Apoi am pornit maşinii şi am mers mai departe.

Niciodată nu sunt sigură dacă ar trebui să scriu continuări. în Nu ştiu cum reuşeşte, credeam că am scris tot ce voiam să spun despre mamele care au serviciu. Apoi am mai îmbătrînit. Familia mea a trecut într-o fază nouă a vieţii, la fel şi corpul meu, şi m-am trezit întrebîndu-mă „Cum Dumnezeu face faţă Kate la toate astea?". M-am gîndit că ea m-ar putea ajuta să rîd de nebunia vîrstei mijlocii, aşa că m-am pus pe scris.

Cartea de faţă nu ar exista fără Sharon Dizenhuz, înţeleaptă haioasă din Scarsdale şi o Candy pusă pe şotii pentru Kate a mea cea nesigură. Nici fără incredibilul sprijin moral al lui Louise Swarbrick. Mulţumiri şi echipei mele de elită de consultanţi financiari: Miranda Richards, Penny Lovell şi Sasha Speed, care s-au asigurat că toate chestiile despre muncă sunt exacte, în special armăsarul negru.

Sunt binecuvîntată că am aşa o agentă extraordinară, Caroline Michel, care are suficient optimism cît pentru amîndouă, deşi tot insistă să scriu romane. Mulţumesc editoarei mele nemaipomenite, Hope Dellon, de la St Martin's Press, care a dat dovadă de o vigilenţă aprigă, dar binevoitoare. Mulţumirile mele se îndreaptă şi spre Kate Elton şi Charlotte Cray, de la HarperCollins UK, care au făcut nişte sugestii atît de valoroase. La fel şi către Sara Kinsella, redactorul cu privirea cea mai ascuţită, şi către extraordinara mea agentă de publicitate, Ann Bissell.

Nu multe romane vorbesc despre menopauză, chim dacă jumătate

din rasa umană trece prin aşa cevn Cu ajutorul doamnei doctor Louise Newson, am încet cat să spun adevărul sîngeros. Expertă în terapm de înlocuire a hormonilor, Louise Newson crede oA nici o femeie nu ar trebui să sufere simptomele desl bilizatoare ale lui Kate. Sunt de acord cu ea. Haideţi să înlăturăm tabuul acesta pentru totdeauna.

Le sunt recunoscătoare primilor mei cititori, Yseniln Maxtone Graham, Sally Richardson, Amanda Crnip, Awen Lobbett, Kathryn Lloyd, Hilary Rosen, Sophic Hannah, Amanda de Lisle, Gillian Stern, Anne Garve\. Claire Vane, Angela Young şi Janelle Andrew. Incurii jările şi sfaturile lor bune m-au ajutat să nu mă abnl de la drumul meu. Mulţumesc, Emma Robarts, pentru că ai sugerat grupul de sprijin Revenite la muncă mi pentru ani de sfaturi înţelepte şi de plimbări minunai • cu căţeii (Biggles, odihneşte-te în pace). Mulţumiri speciale lui Michael Maxtone-Smith, primul cobai caro a fost expus acestei cărţi şi care a susţinut că i n plăcut mult. Ar trebui să-şi revină în vreo doi am

Cîteva episoade despre „Femeia Sandvici" au foHl publicate în Daily Telegraph, unde Fiona Hardcastl« a fost cea mai bună moaşă pe care şi-o poate dori o fată. Mulţumesc editorilor mei minunaţi, Jane Burton Victoria Harper şi Paul Clemens. Sprijinul vostru înseamnă enorm pentru mine.

O carte care vorbeşte aşa de mult despre mantr şi fiice le datorează mult lui Ruchi Sinnatamby MI lui Jane McCann, care şi-au pierdut mamele în timp ce cartea era scrisă. Selvi Sinnatamby şi Janet Marsh amîndouă mame şi bunici fabuloase, nu vor fi uitat«« Nepoatele lor frumoase, Charlotte Petter şi Chior McCann, sunt următorul strat al sandviciului. Astfel, dragostea nu va pieri niciodată.

Cele mai multe mulţumiri le adresez familiei mei«' Evie Rose Lane şi Tom Lane sunt extraordinar «le răbdători cu mama lor şi cu întrebările ei stupid«' despre ce buton să apese şi „Ce-i aia lick pic?". Da,
>h agii mei, eu sunt „din trecut", dar viitorul vă aparţine. Sunt foarte norocoasă să vă am.

Fără Anthony Lane, nici cartea, nici eu nu am •'xista. Ii mulţumesc pentru recenziile de neegalat, pentru mesele aduse la pat şi pentru jeleurile cu care m a motivat cînd mă îndreptam greoi spre linia de Hosire. Dacă mergi la culcare în fiecare seară cu un liărbat care citeşte P.G. Wodehouse, ritmurile acelea «ornice nemaipomenite îţi intră în minte în cele din urmă. Din nu ştiu ce motiv, adesea îi place să citească cu voce tare fragmentul despre romancieră: „Femeia oceea Adams ne-a povestit vreo oră cum a ajuns ea Hft-şi scrie blestemata aia de carte, cînd, de fapt, nu ora nevoie decît de o simplă scuză".

Scuză-mă, dragul meu.
Allison Pearson, iunie 2017